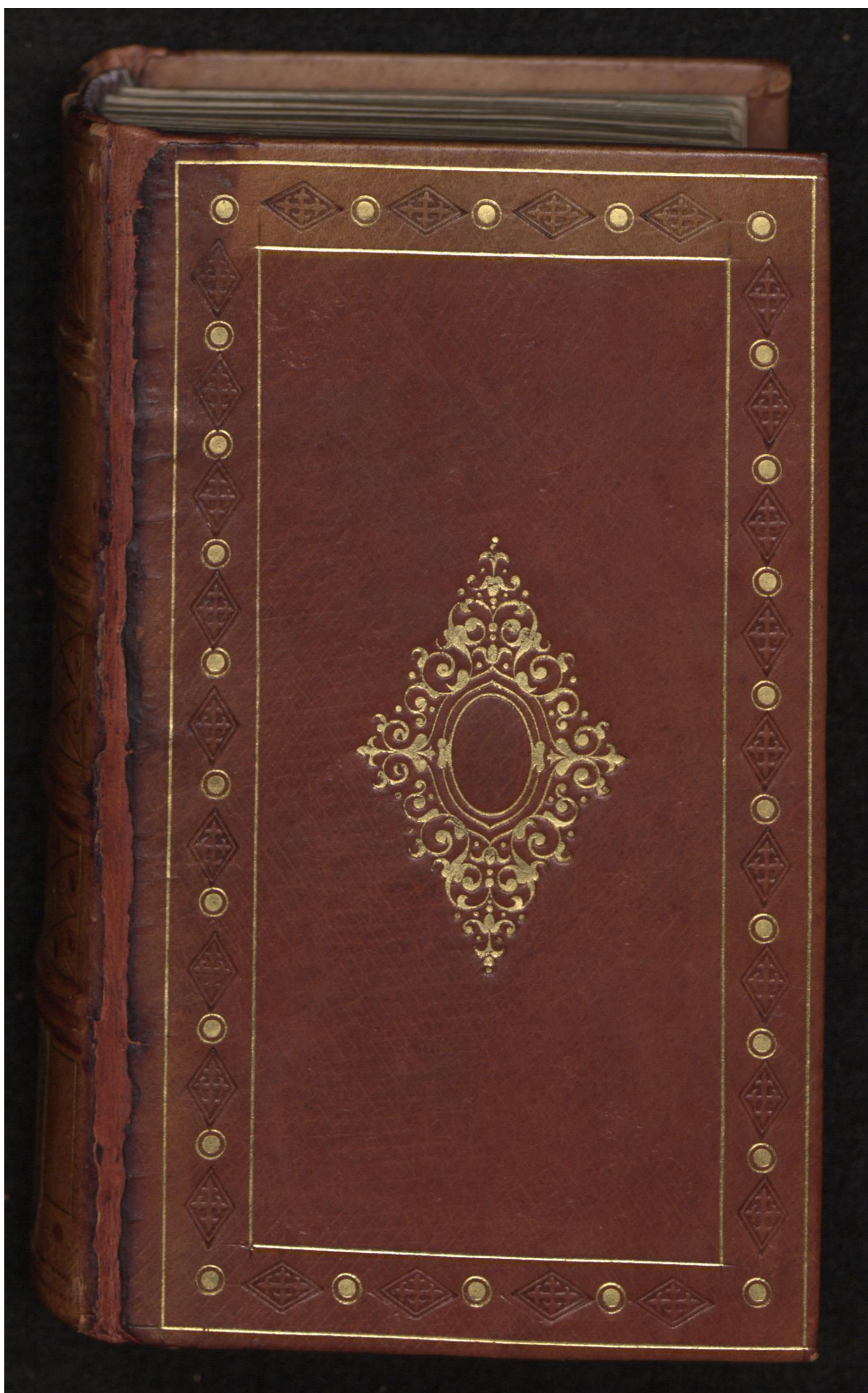
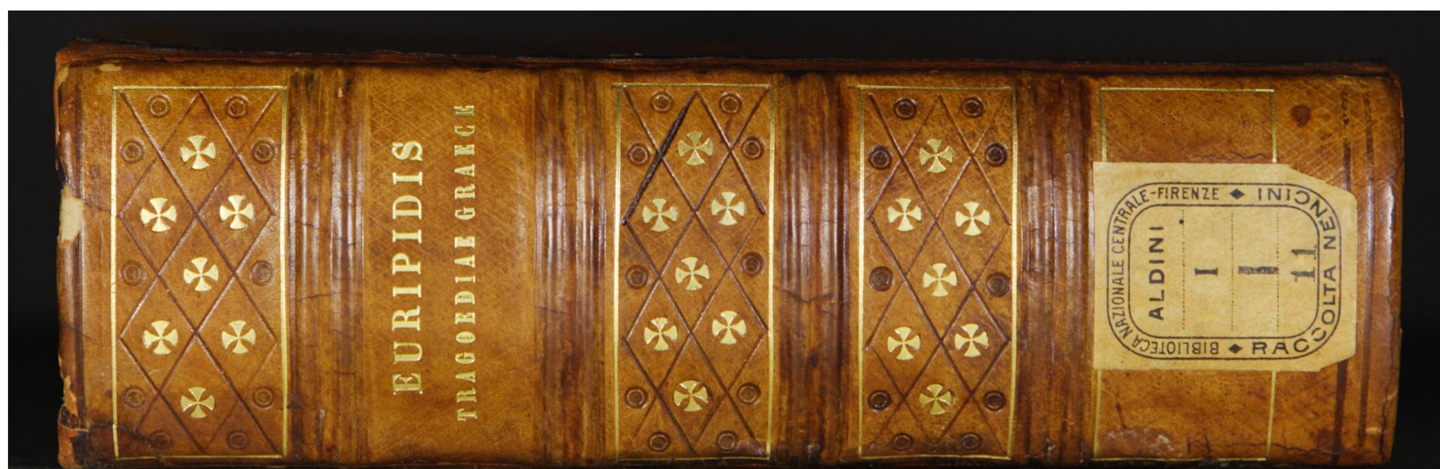
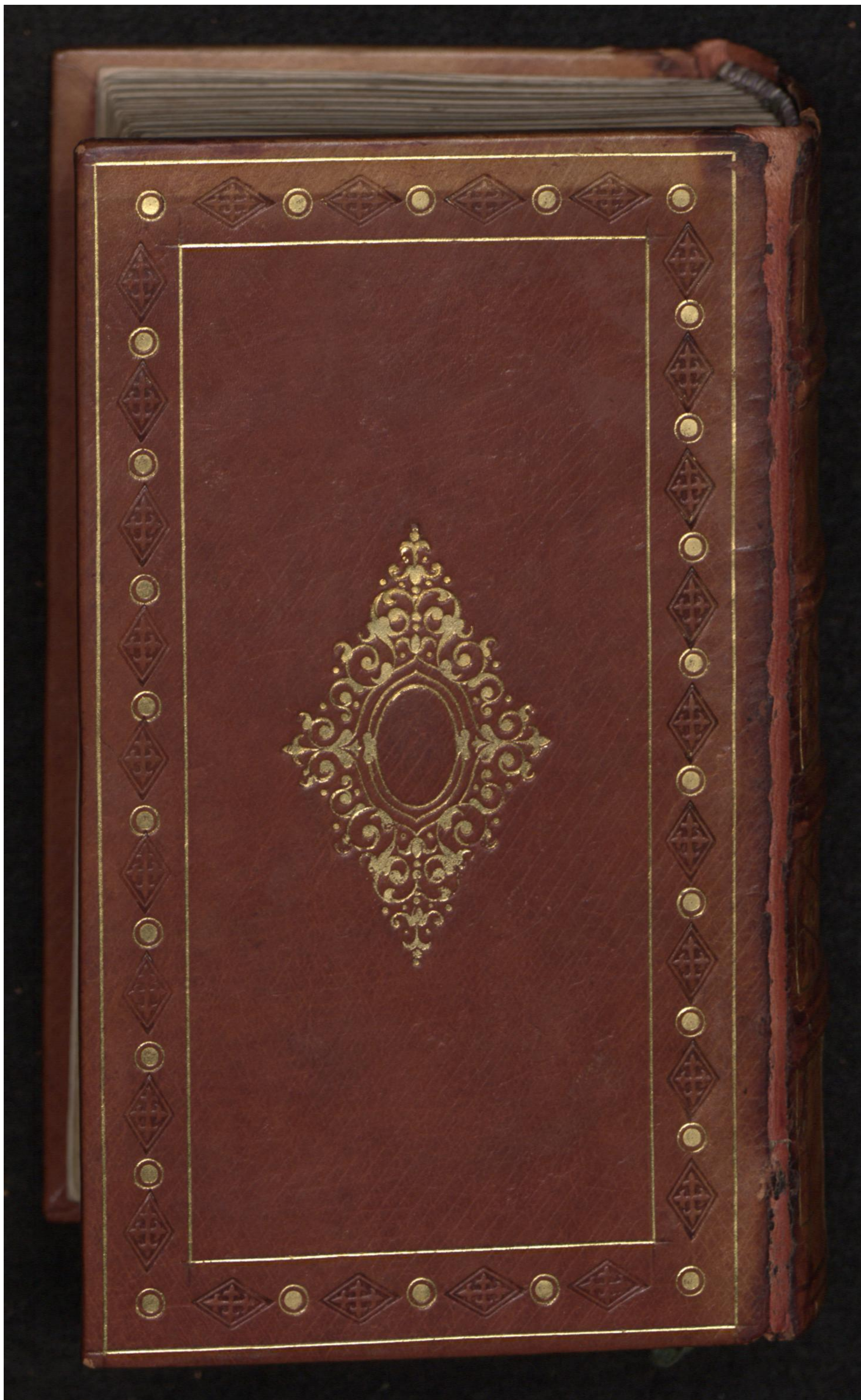

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE GRAECE
BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE-FIRENZE
RACCOLTA NENCINI
ALDINI
1
1
11

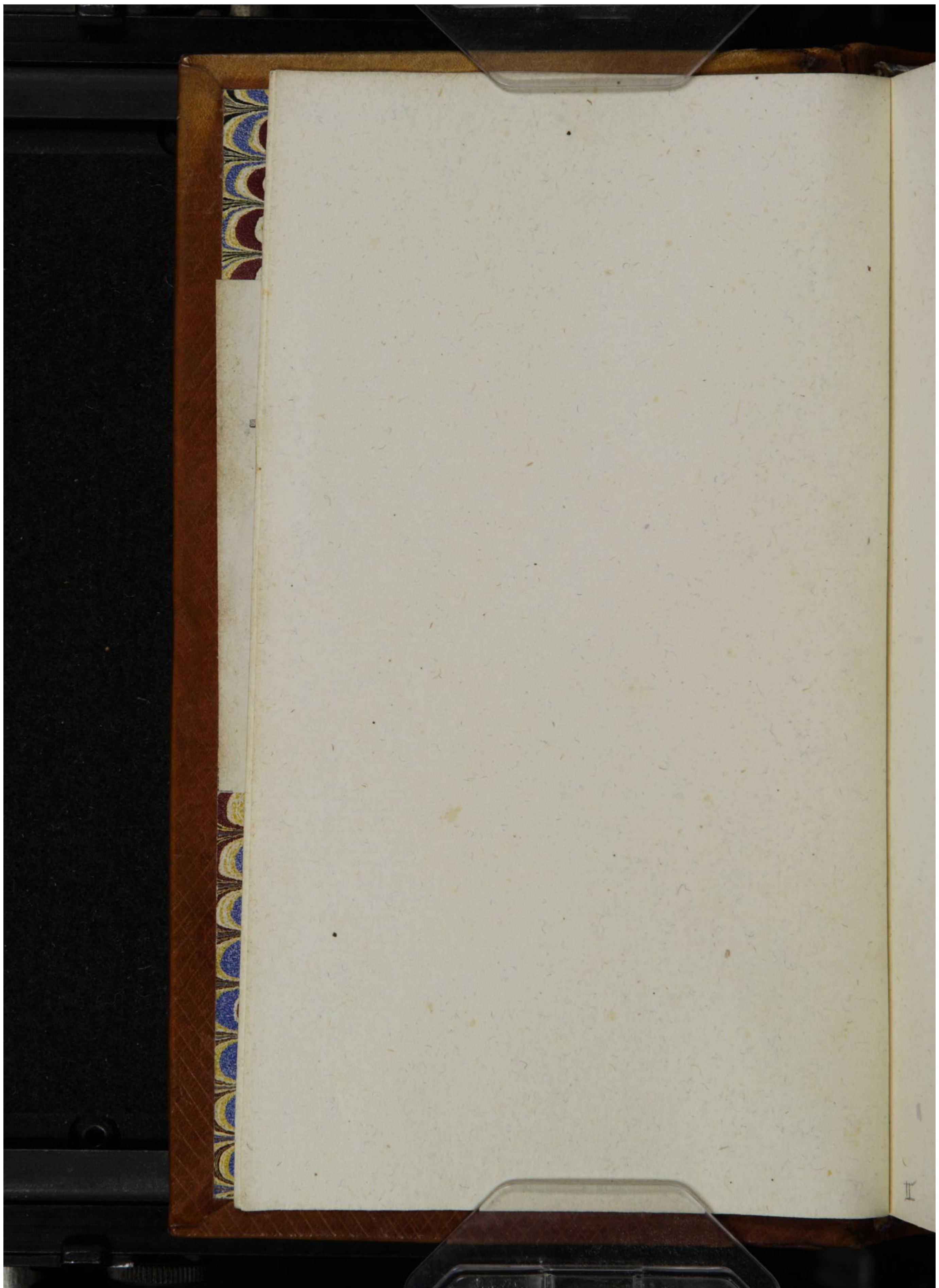

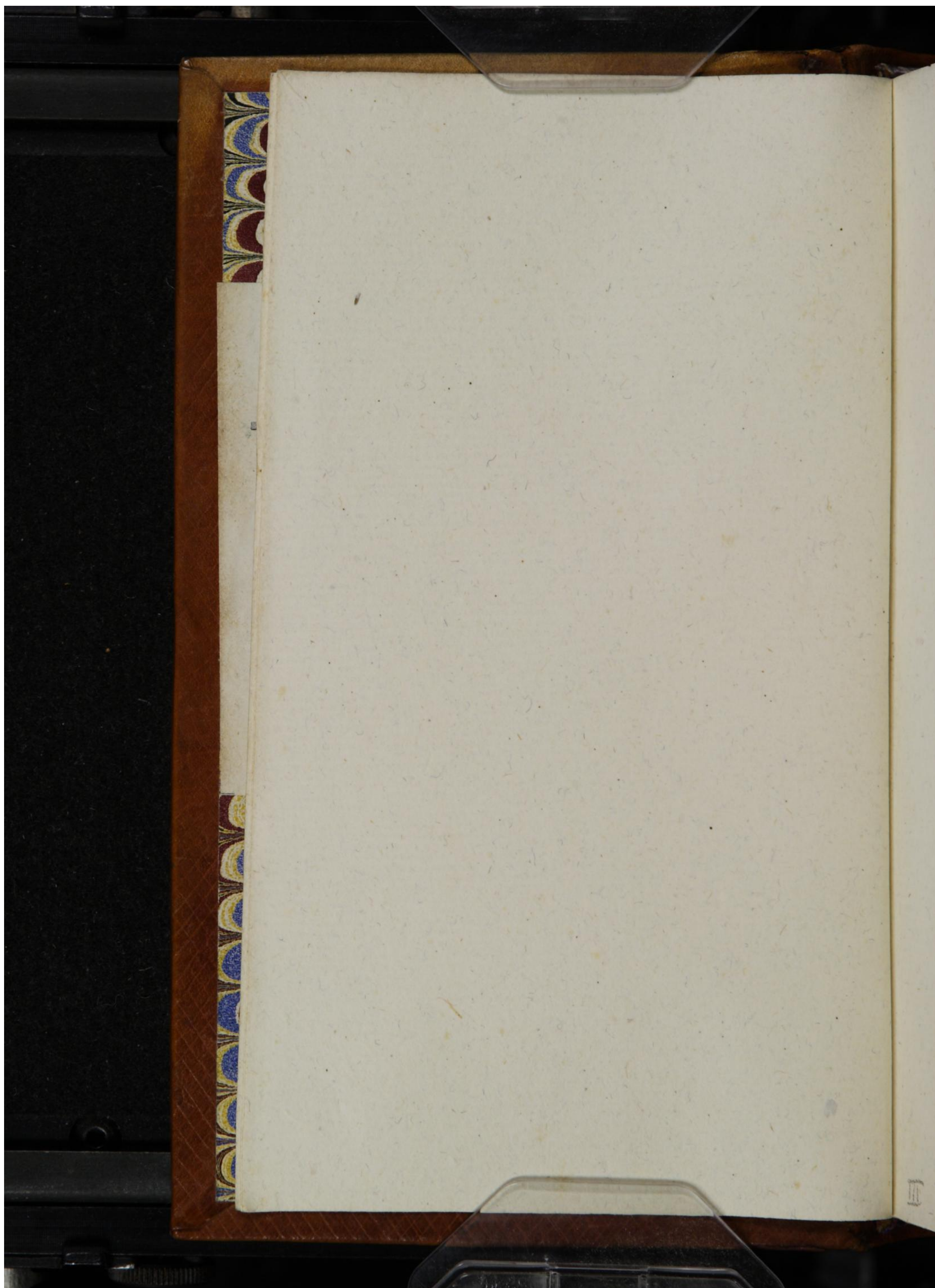
Ex Libris Ioannis Nencini
1874

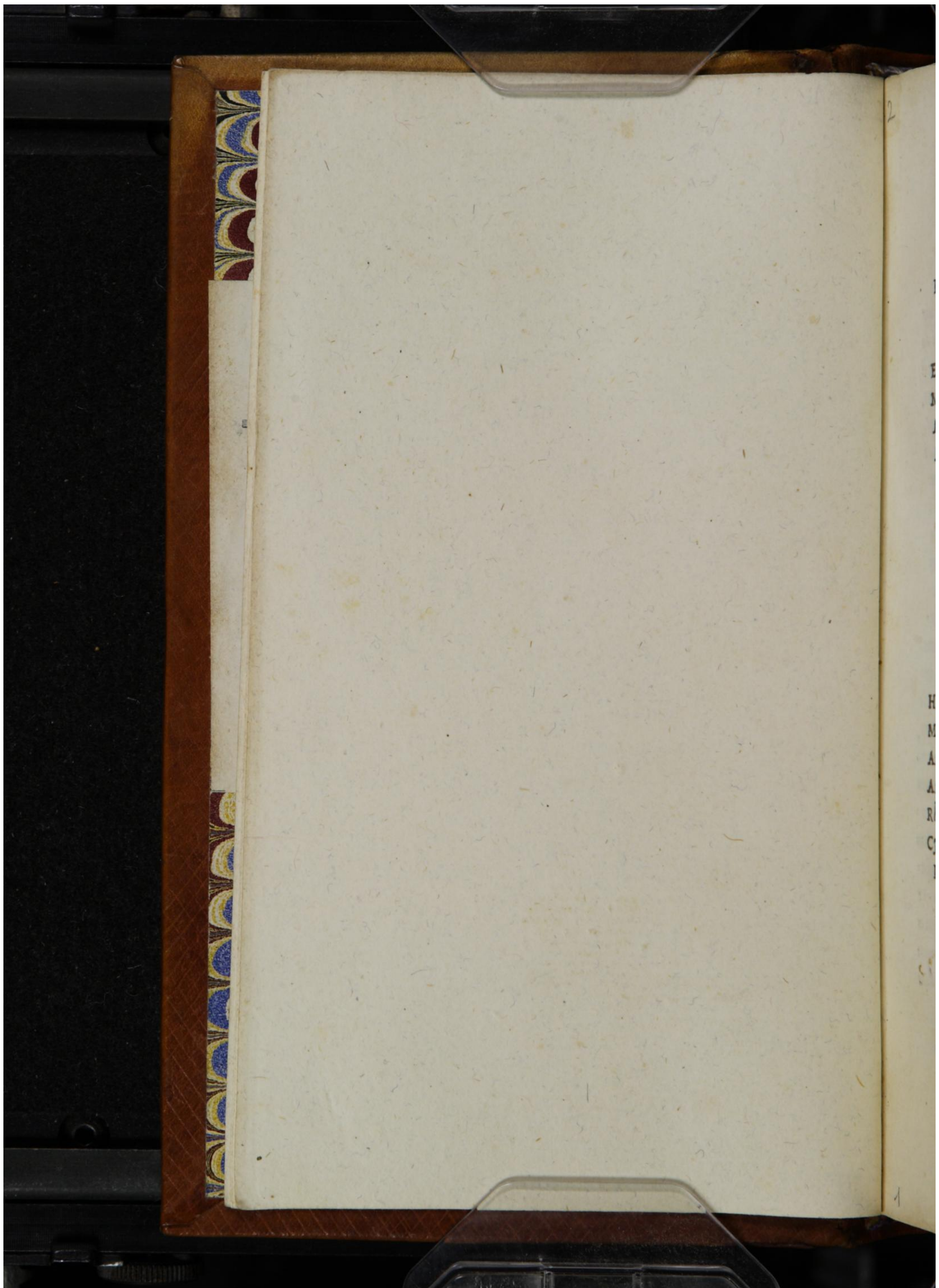

I

II

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ τραγῳδίαι ἑπτακαίδεκα· ὧν ἔνια μετ' ἐξηγήσεων· εἰσὶ δὲ αὗται.

Εκάβη Ορέστης Φοίνισσαι
Μήδεια Ιππόλυτος Αλκηστις
Ανδρομάχη Ικέτιδες Ιφιγένεια ἐν
Αὐλίδι Ιφιγένεια ἐν ταύροις
Ρῆσος Τρῳάδες Βάκχαι
Κύκλωψ Ηρακλεῖδαι Ελένη
Ιων

EVRIPIDIS tragœdiæ ſeptendecim, ex quib. quædam habent commentaria. & ſunt hæ.

Hecuba Oreſtes Phoeniſſæ
Medea Hippolytus Alceſtis
Andromache Supplices Iphigenia ĩ
Aulide Iphigenia in Tauris
Rheſus Troades Bacchæ
Cyclops Heraclidæ Helena
Ion.

ALDVS RO·DEMETRIO CHALCONDYLAE VIRO CLARISS. S P D.

S ISTARENT Athenæ illæ olim uirtutum omnium Domicilium Demetri doctiss. deflerem unà cum illis bonorum librorum et factam ab hinc mille annos, et fieri assidue iacturam plurimam et miserabilem. nam ut taceam tot librorum millia in illa Ptolemæi Philadelphi bibliotheca, omnium, quæ unquam fuerunt longe maxima: quo tempore. C. Cæsar, ut totum sibi terrarum orbem subigeret: & humana, & diuina iura peruertebat: infelicissime conflagrasse: ut taceam citra annos sexaginta et libros in tota græcia, καὶ αὐτὴν τὴν ἑλλάδα deperditam: nonne in Italia tempestate nostra maximas bonorum librorum bibliothecas uel direptas paucis annis uidimus: uel nescio quo infortunio conclusas, ac tineis, et blattis destinatas uidemus? Sed quoniam Athenæ iandiu nullæ sunt: tecum, qui solus tua doctrina nobis illas repræsentas: hanc uisum est deflere calamitatem. Quanquam consultum est optime a deo studiosis omnibus excudendi librorum inuento, et laboribus nostris. Quandoquidem mille et amplius boni alicuius autoris uolumina singulo quoque mense emittimus ex Academia nostra. Et nunc decem et octo Euripidis tragœdias, tibi, qui es græcorum omnium ætatis nostræ facile princeps: nuncupatas damus, non multo post in septem primas daturi et commentarios. VALE.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΕΥΡΙΠΙΔΗΝ.

ΙΩΝΟΣ.

Χαῖρε μελαμπετάλοις Εὐριπίδη ἐν γυάλοισιν
Πιερίας, τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
Ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὢν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται
Ἶσον ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Εἰ καὶ δακρυόεις Εὐριπίδη εἷλέ σε πότμος,
Καί σε λυκορραῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες,
Τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον ἀθηνῶν,
Τὸν σοφίῃ τραγικὴν μιξάμενον χάριτα,
Ἀλλ' ἔμολες πελλαῖον ὑπ' ἠρίον, ὡς ἂν ὁ λάτρις
Πιερίδων, ναίῃς ἀγχόθι πιερίδων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Μνᾶμα μὲν ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου· ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ μακεδών· ᾗ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
Πατρὶς δ' Ἑλλάδος ἑλλὰς, Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ μούσας
Τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἐστ' Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε.
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Ἅπασ' Ἀχαιῒς μνῆμα σὸν Εὐριπίδη.
Οὔκουν ἄφωνος, ἀλλὰ καὶ λαλητέος.

2

ΜΑΝΟΥΗΛ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Εὐριπίδης Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου, καὶ Κλειτοῦς. οἳ φεύγοντες, εἰς Βοιωτίαν μετῴκησαν. εἶτα ἐν τῇ ἀττικῇ. οὐκ ἀληθὲς δὲ ὡς λαχανόπωλις ἦν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. καὶ γὰρ τῶν σφόδρα εὐγενῶν ἐτύγχανεν οὖσα, ὡς Φιλόχορος ἀποδείκνυσιν. ἐν δὲ τῇ διαβάσει Ξέρξου, ἐκυοφορεῖτο ὑπὸ τῆς μητρός. ἐτέχθη δὲ καθ' ἣν ἡμέραν Ἕλληνες ἐτρέψαντο τοὺς Πέρσας. ἐγένετο δὲ τὰ πρῶτα ζωγράφος. εἶτα μαθητὴς Προδίκου ἐν τοῖς ῥητορικοῖς. Σωκράτους δὲ, ἐν τοῖς ἠθικοῖς, καὶ φιλοσόφοις. διήκουσε δὲ καὶ Ἀναξαγόρου τοῦ κλαζομενίου. ἐπὶ τραγῳδίαν δὲ ἐτράπη, τὸν Ἀναξαγόραν ἰδὼν ὑποστάντα κινδύνους δι' ἅπερ εἰσῆξε δόγματα. σκυθρωπὸς δὲ τὸ εἶδος ἦν, καὶ ἀμειδὴς, καὶ φεύγων τὰς συνουσίας. ὅθεν καὶ μισογύνης ἐδοξάσθη. ἔγημε δὲ ὅμως πρώτην μὲν Χοιρίλην, θυγατέρα Μνησιλόχου. ἐξ ἧς ἔσχε Μνησίλοχον, καὶ Μνησαρχίδην, καὶ Εὐριπίδην. ἀπωσάμενος δὲ ταύτην ἔσχε καὶ δευτέραν. καὶ ταύτης ὁμοίως ἀκολάστου πειραθεὶς, μεταναστὰς ἀπ' Ἀθηνῶν, ἦλθε πρὸς Ἀρχέλαον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. παρ' ᾧ διῆγεν ἄκρας ἀπολαύων τιμῆς. ἐτελεύτησε δὲ ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀριβαίου τοῦ μακεδόνος, καὶ Κρατεύα τοῦ θετταλοῦ, ποιητῶν ὄντων, καὶ φθονησάντων αὐτῷ, καὶ πεισάντων τὸν βασιλέως οἰκέτην, ὄνομα Λυσίμαχον, δέκα μνῶν ἀγοραθέντα τοὺς βασιλικοὺς, οὓς αὐτὸς ἔτρεφε κύνας ἐπαφεῖναι τῷ Εὐριπίδῃ. Ἕτεροι δὲ ἱστόρησαν οὐχ ὑπὸ κυνῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυναικῶν αὐ-

τὸν

τὸν διασπασθῆναι, πορευόμενον ἀωρὶ πρὸς Κρατερὸν τὸν ἐρώμενον Ἀρχελάου. καὶ γὰρ χρῆν αὐτὸν καὶ περὶ τοὺς τοιούτους ἔρωτας. οἱ δὲ, πρὸς τὴν γαμετὴν Νικοδίκου τοῦ ἀρεθουσίου. Ετη δὲ βεβιωκέναι φασὶν αὐτὸν ἑβδομηκονταπέντε. καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐν Γέλλῃ μετακομίσαι τὸν βασιλέα. Δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας ἑβδομηκονταπέντε. κατὰ δὲ ἄλλους, ἐνενηκονταδύο. νίκας δὲ εἵλετο πέντε. τὰς μὲν τέσσαρας, περιών. τὴν δὲ μίαν, μετὰ τὴν τελευτήν. τελευτᾷ δὲ ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς τρίτης ὀλυμπιάδος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΓΕΡΙ ΕΙΔΩΛΟΥ.

Ε πειδὴ περὶ τοῦ εἰδώλου προεθέμεθα εἰπεῖν, τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα γλώσσαις μὲν ἁπάσαις προβέβληται, οὐδέπω δὲ σεσαφήνισται, ἀλλ' ἔστιν οὗ καὶ διαφόροις ἐννοίαις ἐκφέρεται, χρεὼν εἰπεῖν τί ποτε τοῦτό ἐστι, καὶ πόθεν εἴληφε τὴν συνθήκην. πῇ μὲν γὰρ εἴδωλα τῶν σωμάτων φαμὲν τὰς ψυχάς. καὶ ῥήτορα εἰδωλοποιὸν ὀνομάζομεν, τὸν ταῖς ἀπελθούσαις τῶν σωμάτων ψυχαῖς λόγους περιτιθέμενον. φιλόσοφοι δὲ ξύμπαντες, τὰ χείρωνα, εἴδωλα τῶν κρειττόνων φασίν. οὕτω γὰρ κἀπὶ τῆς συνηθείας ἔστιν εἰπεῖν. οὗτος μὲν γὰρ ὁ χαλκοῦς ἀνδριὰς, Ηρακλέους εἴδωλον. ὁ δὲ, Θησέως. καὶ ἡ χαλκῆ λύκαινα ἡ τοὺς μαστοὺς ὑποτιθεῖσα τοῖς βρέφεσι, ποιήματα μὲν παλαιᾶς ἐργασίας, εἴδωλα δὲ ἀληθείας. καθ' ἣν Ρῶμος καὶ Ρωμῦλος ὑπὸ τοῦ Φαιστύλου ῥιφέντες ἐπὶ τὴν ἀκτὴν, τῆς ζώσης λυκαίνης τοὺς μαστοὺς εἵλκυσαν. τίς οὖν ὁ τῆς διαφορᾶς λόγος, ἐγὼ γοῦν φημι λογισάμενος, καὶ ἐκτιθέμενος, ὡς ἡ ψυχὴ οὐ πέφυκεν εἴδωλον, ἀλ

λα τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, ὡς χεῖρον κρείττονος. ἐπεὶ δὲ αἱ ψυχαὶ φανταζόμεναι, σωματικοῖς τυποῦνται μορφώμασι πρὸς τὴν τῶν ὁρώντων δύναμιν, ἀσαφέσι μέντοι καὶ συγκεχυμένοις, καὶ τὸ ὅλον σκιώδεσι, διὰ ταῦτα λέγονται τῶν σωμάτων εἴδωλα. σῶμα μὲν γὰρ καὶ τὸ σχῆμα ὄρθριον, καὶ τὴν ἁφὴν στερρὸν, καὶ ἀντιτυπὲς, καὶ τὸ χρῶμα ἔνι λευκὸν, καὶ βαρὺ, καὶ γεῶδες, καὶ ἀέρι μὴ ἐποχούμενον. ἡ δὲ τοῦ Πολυδώρου ψυχὴ, οὐχ οὕτω τῇ Ἑκάβῃ ἐφαίνετο, ἀλλὰ ζοφερὸν, καὶ σκιᾷ παρόμοιον, καὶ δυσείκαστον. διὰ γοῦν τὴν τοιαύτην μορφὴν τὴν ἀσαφῆ καὶ συγκεχυμένην, εἴδωλα φασὶ οἱ σοφοὶ τὰς ψυχὰς τῶν σωμάτων. καὶ Πλάτων γοῦν ἐν τῷ Φαίδωνι τὰ ἐν τοῖς τάφοις φαινόμενα σκιοειδῆ φαντάσματα, ψυχὰς φιλοσωμάτους ὠνόμασεν, ὡς μηδὲ μετὰ τὴν ἐνταῦθεν ἀποδημίαν, πρὸς τὸ καθαρὸν ἀνιούσας φῶς, ἀλλ' ἔτι τῶν σωμάτων ἐχομένας. ἃ δὴ διὰ τὰς ἀνδραποδώσεις ἠγαπήκασιν ἡδονάς. διὰ ταῦτα μὲν οὖν εἴδωλον σωμάτων ἡ ψυχή. αὖθις δὲ σῶμα, ψυχῆς εἴδωλον. ὅτιπερ ὁ τούτῳ ὀφθαλμὸς, ἐκείνῃ ὁ νοῦς. καὶ ὃ τούτῳ ἁφὴ, ἐκείνῃ πάλιν ἐξεταστική. καλλίων δὲ νοῦς, ὀφθαλμοῦ, καὶ νοερὰ ζήτησις, δυνάμεως ἁπτικῆς. διὰ ταῦτα πάλιν εἴδωλον τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς. τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο, ὁ χριστιανῶν ἐμυσάχθη θεσμὸς, ὅτι δὴ τοῖς ἑλληνικοῖς θεοῖς ἐπεφημίσθη εἴκασμα.

Θωμᾶ τοῦ μαγίστρου σύνοψις τοῦ τε βίου Εὐριπίδου, καὶ τῆς τοῦ δράματος ὑποθέσεως.

Εὐριπίδῃ τῷ ποιητῇ, πατρὶς μὲν, Ἀθῆναι· πατέρες δὲ Μνήσαρχος κάπηλος, καὶ Κλειτὼ λαχανόπωλις· γεννηθεὶς δὲ ἐν Σαλαμῖνι τῇ πρὸ τῆς Ἀττικῆς νήσῳ, ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, κατὰ τὴν πέμπτην καὶ ἑβδομηκοστὴν ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ τὸ τοῦ Ξέρξου ναυτικὸν κατεναυμάχησαν ἀθηναῖοι, πρῶτον μὲν ἤσκησε παγκράτιον, καὶ πυγμὴν, τοῦ πατρὸς αὐτῷ χρησμὸν λαβόντος, ὅτι στεφανηφόρους ἀγῶνας ὁ παῖς αὐτοῦ νικήσει· ὃ δὴ καὶ εἰς ἔργον προῦβη· ἐνίκησε γὰρ ταῦτα Ἀθήνησιν· ἔπειτα εἰς λόγους ὡρμηκὼς, ἐφοίτησε παρὰ Ἀναξαγόρᾳ, καὶ Προδίκῳ, καὶ τισιν ἄλλοις· ἀγχίνους δὲ ὢν ὑπέρ τις, καὶ τῷ πονεῖν ἑαυτὸν ἐνδεδωκὼς, εἰς τραγῳδίαν ἐτράπη, καὶ ἔλαμψεν ἐπὶ ταύτῃ σεμνῶς· πολλὰ γὰρ εἰς τὴν τέχνην ἐξεῦρεν, ἃ οὐδ' ἐστὶν οὖν γε τῶν πρὸ αὐτοῦ· τό, τε γὰρ ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος τὴν ὑπόθεσιν διατυποῦν, καὶ τὸν ἀκροατὴν ὥσπερ χειραγωγεῖν εἰς τὸ ἔμπροσθεν, Εὐριπίδου τέχνημα· τό τε σαφήνειαν καὶ πλάτος ἔχειν τὰ λεγόμενα, καὶ τὴν ἑρμηνείαν ποικίλλειν ἐπιχειρήσεσί τε καὶ ῥυθμῷ χαρίεντι, καὶ γνώμας εἰσάγειν συνεχεῖς, καὶ μάλα τῷ ὑποκειμένῳ προσφόρους, θαυμαστός· ἔγραψε μὲν οὖν δράματα δύο καὶ ἐννενήκοντα τὰ πάντα· ἐν οἷς ἦν ὀκτὼ μόνα σατυρικά· νενίκηκε δὲ ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς δράμασι, νίκας πεντεκαίδεκα· ἤρξατο δὲ τοῦ περὶ ταῦτα ἀγῶνος, ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσι γεγονώς· φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ζωγράφον γεγονέναι, καὶ δείκνυσθαι αὐτοῦ πινάκια ἐν μεγάροις· γυ

ναῖκα δὲ γήμας, πρώτην μὲν, Μελιττώ· ἔπειτα αὐτῆς ἀπελθούσης, χοιρίλην· ἐξ ἧς ἔσχε τρεῖς· Μνησαρχίδην ἔμπορον· Μνησίλοχον ὑποκριτὴν, καὶ ὁμώνυμον αὐτῷ Εὐριπίδην, περὶ λόγους διατρίβοντα· ἦν δὲ σύννους, καὶ στρυφνὸς τὸ ἦθος, καὶ μισόγελως, καὶ σκυθρωπὸς, καθὰ καὶ Ἀριστοφάνης σκώπτων φησίν·

Στρυφνὸς ἔμοιγε προσειπεῖν Εὐριπίδης· φωράσας δὲ τὸν αὐτοῦ ὑποκριτὴν Κιφισοφῶντα ἐπὶ τῇ γυναικὶ, καὶ τὴν ἐντεῦθεν μὴ φέρων αἰσχύνην, σκωπτόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν, ἀφεὶς τὴν ἀθήνησι διατριβὴν, εἰς Μακεδονίαν ἀπῇρε παρὰ τὸν βασιλέα Ἀρχέλαον· καὶ δεχθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ κάλλιστα, καὶ φιλοτιμηθεὶς, μεγίστης ἠξιοῦτο τιμῆς· διατρίβων οὖν ἐκεῖ, ἐπεὶ δὴ ἔν τινι ἄλσει φροντίζων ἔτυχε, κατεβρώθη ὥς φασιν ὑπὸ τῶν Ἀρχελάου κυνῶν, τοῦ Μακεδόνων βασιλέως ἐξιόντος εἰς θήραν, ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονώς· ἐτάφη μὲν οὖν ἐν Μακεδονίᾳ· κενοτάφιον δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησι γέγονεν· ἐφ᾽ οὗ ἐπέγραψε Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς, ἢ Τιμόθεος ὁ μελοποιὸς, τάδε·

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ᾽ Εὐριπίδου· ὀστέα δ᾽ ἴσχει
Γῆ μακεδών· ἣ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
Πατρὶς δ᾽ ἑλλάδος ἑλλὰς, ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ μούσας
Τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

Φασὶ δὲ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς Εὐριπίδου τελευτῆς, τοὺς μὲν Ἀθηναίους πάντας, πενθῆσαι· Σοφοκλέα δὲ, αὐτὸν μὲν καὶ φαιὸν ἐνδεδῦσθαι χιτῶνα, τοὺς δὲ ὑποκριτὰς αὐτοῦ, ἀστεφανώτους τῷ τότε εἰσαγαγεῖν πρὸς τὸν ἀγῶνα· οὕτω δὲ αὐτὸν Φιλήμων ἠγάπησεν, ὡς καὶ τάδε περὶ αὐτοῦ τολμῆσαι εἰπεῖν·

Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες

Αἴσθη

Αἴθησιν εἶχον ἄνδρες ὥς φασιν τινές,
Ἀπηγξάμην ἄν, ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην.
οὕτως ἡγοῦντο πολλοῦ τινος ἄξιον.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΟΥΤΩΣ ΕΧΕΙ.

Μετὰ τὴν Τροίας ἅλωσιν ἄραντες οἱ Ἕλληνες, καθωρμίσθησαν ἐν τῇ ἀντιπέραν χερρονήσῳ τῆς Θρᾴκης, ἧς Πολυμήστωρ ἦρχεν. οὗ δὴ καὶ κενοτάφιον ἔχωσαν Ἀχιλλεῖ, ἐν Τροίᾳ ταφέντι. διατρίψαντες δὲ ἐκεῖ ἡμέρας δή τινας, ἐφ' ᾧ τὰ αὐτῶν εὖ διαθήσονται, ἐπεὶ ἀναχθήσεσθαι ἔμελλον, φανὲν τὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἴδωλον ἐπὶ τοῦ τάφου, ἐπέσχε τοὺς Ἀχαιοὺς τῆς ἀναγωγῆς, αἰτοῦν γέρας αὐτῷ δοθῆναι τὴν παῖδα Πριάμου Πολυξένην, τὴν καὶ πρότερον κατεγγυηθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πατρός. δι' ἣν καὶ ὑπὸ Πάριδος καὶ Δηϊφόβου τοξευθεὶς, ὄλωλεν, ὅτε τὰς ἐγγύας πρὸς τοῦτον πληροῦν ἔμελλε Πρίαμος. Ἕλληνες μὲν οὖν ὧν εὖ ἔπαθον ὑπ' αὐτοῦ μεμνημένοι, καὶ τιμῶντες τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἐψηφίσαντο σφάξαι τὴν Πολυξένην ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ ἥρωος. ἔπεμψαν δὲ τὸν λαέρτου Ὀδυσσέα πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς Ἑκάβην, ὥσαν τήν τε παρθένον λάβῃ, καὶ τῷ ποικίλῳ τῶν λόγων, τοιοῦτος γὰρ ἦν ὁ ἀνὴρ, πείσῃ Ἑκάβην, μὴ δυσχερῶς ἔχειν ἐπὶ τῇ τῆς παιδὸς ἀφαιρέσει. ἐλθὼν οὖν Ὀδυσσεὺς, τήν τε κόρην συναιρομένην εὗρεν αὐτῷ τῆς σπουδῆς, καὶ πείθουσαν τὴν μητέρα, ὡς τεθνήξεσθαι μᾶλλον αὐτῇ προσῆκον, ἢ τὸ ζῆν παρ' ἀξίαν. σφαγείσης δὲ τῆς παρθένου, Ἑκάβη θεράπαιναν αὐτῆς ἔπεμψε παρὰ τὰς ἀκτὰς, ἐφ' ᾧ ὕδωρ ἐκεῖ

θεν κομίσαι πρὸς λουτρὸν Πολυξένης· εὗρε δὲ Πολύδωρον ἐκκείμενον· ἁλοῦσαν γὰρ ὡς ἔγνω τὴν Τροίαν Πολυμήστωρ, σφάξας αὐτὸν, ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥσαν αὐτὸς ἔχῃ τὸν χρυσὸν, ὃν πρὸς αὐτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς Πολυδώρου πρώην Πρίαμος ἔπεμψε λάθρα, ἐπειδὴ ἑώρα τὸ Ἴλιον πρὸς κίνδυνον ἤδη χωροῦν. ἦν δὲ ὁ χρυσὸς οὗτος πολὺς ἄγαν, καὶ ἱκανὸς ὀρθῶσαι καὶ αὖθις τὸ γένος τοῦ Πριάμου· ὡς οὖν τοῦτον εὗρεν ἡ δούλη κείμενον ἐπ' ἀκταῖς, ἀνελομένη, καὶ τῷ πέπλῳ ἑλίξασα, κομίζει πρὸς τὴν Ἑκάβην· καὶ ἡ τὸν τῆς Πολυξένης νεκρὸν πρὶν ἐκκεκαλύφθαι τοῦτον εἶναι νομίσασα, ἐπειδὴ ἔγνω Πολύδωρον, ἀθλίως τε ἔχει, καὶ ὅπως ἀμυνεῖται Πολυμήστορα, μηχανᾶται τοιόνδε· κοινωσαμένη πρότερον τὴν περὶ τούτου γνώμην Ἀγαμέμνονι, πέμπει τὴν αὐτῆς δούλην ὡς Πολυμήστορα, αὐτόν τε καὶ τὰ τέκνα πρὸς ἑαυτὴν μετακαλουμένη περί τινος ἀναγκαίου πρὸς αὐτὸν κοινώσασθαι· οὗτος μὲν οὖν ἀγνοῶν ὅτι Πολύδωρος εὕρηται παρὰ τὰς ἀκτὰς, καὶ ἅμα καί τισιν ὑποκλαπεὶς, μετὰ τῶν παίδων πρὸς αὐτὴν ἀφικνεῖται· Ἑκάβη δὲ πρὸς αὐτὸν τούτου χάριν ἔφη κεκληκέναι, ἵνα χρυσοῦ θησαυροὺς κεκρυμμένους ὑπ' αὐτῆς ἐν Ἰλίῳ μηνύσῃ· εἰσάγει δὲ καὶ τῆς σκηνῆς ἔνδον εἰποῦσα, ὥσαν καὶ ἕτερ' ἄττα αὐτῷ δώσει χρήματα, μεθ' ὧν ἐξῆλθε τῆς Τροίας· ἐκέκρυπτο δὲ ἔσω πλεῖστος γυναικῶν ὄχλος· σὺν αἷς τοῦτον εἰσελθόντα Ἑκάβη, ὀφθαλμῶν τε στερεῖ, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἀποσφάττει· δικάσαντος δὲ αὐτοὺς τοῦ Ἀγαμέμνονος ὕστερον, καὶ τοῦ Πολυμήστορος πολλὰ περὶ τῆς σφαγῆς Πολυδώρου διαπλασαμένου, Ἑκάβη περιεγένετο, ἐλέγξασα αὐτὸν ὡς τοῦ χρυσοῦ χάριν, καὶ οὐχ

ὧν προὔτεινε, τὸν παῖδα ἀνεῖλε, σύμψηφον χοῦσα καὶ Ἀγαμέμνονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ ἀντιπέραν τῆς Θρᾴκης χερρονήσῳ. ὁ δὲ χορὸς, συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν αἰχμαλωτίδων Τρῳάδων, συμμαχησασῶν τῇ Ἑκάβῃ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Πολυδώρου εἴδωλον.	Ὀδυσσεύς.
Ἑκάβη.	Ταλθύβιος.
Χορὸς ἐκ τρῳάδων αἰχμαλωτίδων.	Θεράπαινα Ἑκάβης.
Πολυξένη.	Ἀγαμέμνων.
	Πολυμήστωρ.

Προλογίζει δὲ ὁ Πολύδωρος.

Κω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκό
του πύλας
λιπὼν, ἵν' ἅδης χωρὶς ᾤκι
σται θεῶν,
Πολύδωρος Εκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως,
Πριάμου τε πατρός. ὅς μ' ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν ἑλληνικῷ,
δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς,
Πολυμήστορος πρὸς δῶμα θρηϊκίου ξένου.
ὃς τὴν ἀρίστην χερρονησίαν πλάκα
σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρᾳ
πατὴρ, ἵν' εἴ ποτ' Ιλίου τείχη πέσοι,
τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν, ὃ καί με γῆς
ὑπεξέπεμψεν. οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα,
οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι.
ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα,
πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς,
Εκτωρ τ' ἀδελφὸς οὑμὸς ηὐτύχει δορὶ,
καλῶς παρ' ἀνδρὶ θρηκὶ πατρῴῳ ξένῳ,
τροφαῖσιν ὥστις πτόρθος ηὐξόμην τάλας.
ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Εκτορός τ' ἀπώλετο
ψυχὴ, πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,
σφαγεὶς Αχιλλέως παιδὸς ἐκ μιαιφόνου,
κτείνει με χρυσοῦ τὸν ταλαίπωρον χάριν

ξένος πατρῷος· καὶ κτανὼν, ἐς οἶδμ' ἁλὸς
μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ·
κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,
πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
ἄκλαυστος· ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης
Ἑκάβης ἀΐσσω σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν,
τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδε χερρονησίᾳ
μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα·
πάντες δ' Ἀχαιοὶ ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε θρηϊκίας χθονός·
ὁ Πηλέως γὰρ παῖς ὑπὲρ τύμβου φανεὶς,
κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' ἑλληνικὸν,
πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην·
αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν·
καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
ἔσται πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
θανεῖν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ·
δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται
μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυστήνου κόρης·
φανήσομαι γὰρ ὡς τάφου τλήμων τύχω,
δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ·
τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην
τύμβου κυρῆσαι, κεἰς χέρας μητρὸς πεσεῖν·
τὸ μὸν μὲν οὖν ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν,
ἔσται· γεραιᾷ δ' ἐκ ποδῶν χωρήσομαι
Ἑκάβῃ· περᾷ γὰρ ἥδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα
Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν·
φεῦ ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων,

δούλειον ἦμαρ εἶδες· ὡς πράσσεις κακῶς,
ὅσονπερ εὖ ποτ'· ἀντισηκώσας δέ σε
φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.
ἑκά. ἄγετ' ὦ παῖδες τὴν γραῦν πρὸ δόμων,
ἄγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον νῦν
τρῳάδες, ὑμῖν πρόσθεν δ' ἄνασσαν.
λάβετε, φέρετε,
πέμπετ', ἀείρατέ μου δέμας,
γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι.
κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς
διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν,
ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.
ὦ στεροπὰ Διός, ὦ σκοτία νύξ,
τί ποτ' αἴρομ' ἔννυχος οὕτω
δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθὼν
μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,
ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
ἃν περὶ παιδὸς ἐμοῦ
τοῦ σωζομένου κατὰ Θρῄκην,
ἀμφὶ Πολυξείνης τε φίλης
θυγατρὸς δι' ὀνείρων εἶδον.
εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν.
ἔμαθον. ἐδάην.
ὦ χθόνιοι θεοί, σώσατε παῖδ' ἐμόν,
ὃς μόνος οἴκων ἄγκυρά τ' ἐμῶν,
τὴν χιονώδη Θρῄκην κατέχει,
ξείνου πατρῴου φυλακαῖσιν. ἔσται τι νέον.
ἥξει τι μέλος γοερὸν, γοεραῖς.
οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος
φρίσσει, ταρβεῖ.

ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχὰν,
ἢ Κασάνδρας ἐσίδω Τρῳάδες,
ὥς μοι κρίνωσ' ὀνείρους;
εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον
λύκου αἵμονι χαλᾷ σφαζομέναν,
ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκᾳ
οἰκτρῶς· καὶ τόδε δεῖμά μοι
ἦλυθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
φάντασμ' Ἀχιλλῆος·
ᾔτει δὲ γέρας τῶν πολυμόχθων
τινὰ Τρωϊάδων·
ἀπ' ἐμᾶς οὖν ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
πέμψατε δαίμονες ἱκετεύω·

Χο. Ἑκάβη, σπουδῇ πρός σ' ἐλιάσθην,
τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσα,
ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένα
τῆς Ἰλιάδος λόγχης αἰχμῇ,
δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν,
οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
μέγα, σοί τε γύναι κῆρυξ ἀχέων·
ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
λέγεται δόξαι σὴν παῖδ' Ἀχιλλεῖ
σφάγιον θέσθαι· τύμβου δ' ἐπιβὰς,
οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη σὺν ὅπλοις,
τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
λαίφη προτόνοις
ἐπερειδομένας,
τάδε θωΰσσων,

ποῖ δὴ Δαναοὶ
τὸν ἐμὸν τύμβον στέλλεσθε
ἀγέραστον ἀφέντες;
πολλῆς δ' ἔριδος συνέπεσε κλύδων·
δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλάνων
στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν, διδόναι
τύμβῳ σφάγιον, τοῖσδ' οὐχὶ δοκοῦν·
ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν,
τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων
λέκτρ' Ἀγαμέμνων·
τὼ Θησείδα δ' ὄζω Ἀθηνῶν,
δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν·
γνώμῃ δὲ μιᾷ συνεχωρείτην,
τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν
Sanguis αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Κασάνδρας
λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλλείας
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης·
σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων
ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων
κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς,
Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν,
μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
δούλων σφαγίων οὕνεκ' ἀπωθεῖν·
μηδέ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
στάντα φθιμένων,
ὡς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς
τοῖς οἰχομένοις ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν·
ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,
πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν,

ἔκ τε

ἔκ τε γεραιᾶς χειρὸς ὁρμήσων.
ἀλλ' ἴθι ναοὺς. ἴθι πρὸς βωμοὺς.
ἵζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων.
κήρυσσε θεοὺς τούς τ' οὐρανίδας,
τούς θ' ὑπὸ γαῖαν. ἢ γάρ σε λιταὶ
διακωλύσουσ' ὀρφανὰν εἶναι
παιδὸς μελέας, ἢ δεῖ σ' ἐπιδεῖν
τύμβου προπετῆ φοινισσομέναν
αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς, νασμῷ μελαναυγεῖ.
ἑκά. οἳ ἐγὼ μελέα. τί ποτ' ἀπύσω;
ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν;
δειλαία, δειλαίου γήρως,
δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
τᾶς οὐ φερτᾶς. ὤμοι μοι.
τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα;
ποία δὲ πόλις;
φροῦδος πρέσβυς. φροῦδοι παῖδες.
ποίαν ἢ ταύταν ἢ κείναν
στείχω; ποῖ δ' ἥσω; ποῦ τις θεῶν
ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός;
ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες,
ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματα,
ἀπωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι
βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.
ὦ τλᾶμον ἄγησαί μοι
πούς, ἄγησαι τᾷ γραίᾳ
πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ
δυστανοτάτας ματέρος,

ἔξελθ᾽, ἔξελθ᾽ οἴκων· ἄϊε ματέρος
αὐδὰν ὦ τέκνον, ὡς ἴδῃς
οἵαν οἵαν
ἀΐω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς·
πολ ἰὼ μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾷς; τί νέον
κηρύξασ᾽ οἴκων μ᾽ ὥστ᾽ ὄρνιν
θάμβει τῷδ᾽ ἐξέπταξας;
ἑκά ὤ μοι τέκνον·
πολ τί με δυσφημεῖς φροίμιά μοι κακά;
ἑκά αἶ αἶ σᾶς ψυχᾶς·
πολ ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν·
δειμαίνω δειμαίνω μᾶτερ,
τί ποτ᾽ ἀναστένεις·
ἑκά ὦ τέκνον, τέκνον
μελέας ματρός·
πολ τί τόδ᾽ ἀγγέλλεις;
ἑκά σφάξαι σ᾽ Ἀργείων κοινᾷ
συντείνει πρὸς τύμβον γνώμα
Πηλείδᾳ γέννα·
πολ οἴμοι μᾶτερ, πῶς φθέγγῃ
ἀμέγαρτα κακῶν;
μάνυσόν μοι μάνυσόν μοι μᾶτερ·
ἑκά αὐδῶ παῖ δυσφήμους φάμας·
ἀγγέλλουσ᾽ Ἀργείων δόξαι ψήφῳ
τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς·
πολ ὦ δεινὰ παθοῦσ᾽, ὦ παντλᾶμον,
ὦ δυστάνου μᾶτερ βιοτᾶς,
οἵαν οἵαν αὖ σοι λώβαν ἐχθίσταν,
ἀρρήταν τ᾽ ὦρσέ τις δαίμων·
οὐκέτι σοι παῖς ἅδ᾽· οὐκέτι δὴ

γήρᾳ δειλαίῳ δειλαία συνδουλεύσω·
σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν
μόσχον δειλαία δειλαίαν
ἐσόψει χειρὸς ἀναρπασθὰν
σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ' ἀΐδᾳ
γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον·
ἔνθα νεκρῶν μέτα ἁ τάλαινα κείσομαι·
καὶ σὲ μὲν μᾶτερ δύστανε
κλαίω πανοδύρτοις θρήνοις·
τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν
τ' οὐ μετακλαίομαι· ἀλλὰ θανεῖν μοι
ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν·
χο καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδὸς
Ἑκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος·
ὀδυ γύναι, δοκῶ μέν σ' εἰδέναι γνώμην στρατοῦ,
ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω·
ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην,
σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλέως τάφου·
ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης
τάσσουσιν εἶναι· θύματος δ' ἐπιστάτης,
ἱερεύς τ' ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως·
οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις· μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ,
μήτ' εἰς χερῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί·
γίνωσκε δ' ἀλκὴν, καὶ παρουσίαν κακῶν
» τῶν σῶν· Σοφόν τι κἀν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν·
ἑκά αἶ· αἶ· παρέστηχ' ὡς ἔοικ' ἀγὼν μέγας,
πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός·
κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὗ μ' ἐχρῆν θανεῖν·
οὐδ' ὤλεσέ με Ζεὺς· τρέφει δ' ὅπως ὁρῶ
κακῶν κάκ' ἄλλα μείζον' ἡ τάλαιν' ἐγώ·

εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους
μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτήρια
ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεὼν,
ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.
ὀδυ. ἔξεστ'· ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.
ἑκά. οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος,
δυσχλαινίᾳ τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;
ὀδυ. οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.
ἑκά. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνῃ κατεῖπέ μοι;
ὀδυ. μεμνήμεθ', εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
ἑκά. ἥψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὤν;
ὀδυ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.
ἑκά. ἔσωσα δῆτ', ἐξέπεμψά τε χθονός;
ὀδυ. ὥστ' εἰσορᾶν φέγγος ἡλίου τόδε.
ἑκά. τί δῆτ' ἔλεξας δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
ὀδυ. πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.
ἑκά. οὔκουν κακύνῃ τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν,
ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φῂς παθεῖν,
δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνῃ;
» Ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
» Ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γινώσκοισθέ μοι·
» Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
» Ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι,
ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου;
πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν
πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει,
ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων,
ἐς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;

ἀλλ'

ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασται κακόν.
Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ πρόσφαγμα.
κείνη γὰρ ὤλεσέ νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει.
εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν,
κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε.
ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος ἐκπρεπεστάτη.
ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ἧττον εὑρέθη.
τῷ μὲν δικαίῳ, τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον.
ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
ἄκουσον. ἥψω τῆς ἐμῆς ὡς φῂς χερὸς,
καὶ τῆσδε γεραιᾶς προσπιτνῶν παρηΐδος;
ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγὼ,
χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσῃς.
μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἅλις.
ταύτῃ γέγηθα, κἀπιλήθομαι κακῶν.
ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι παραψυχή.
πόλις. τιθήνη. βάκτρον. ἡγεμὼν ὁδοῦ.
» Οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεὼν,
» Οὐδ' εὐτυχοῦντας, εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί.
» Κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι.
» Τὸν πάντα δ' ὄλβον, ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο.
ἀλλ' ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με.
οἴκτειρον. ἐλθὼν δ' εἰς ἀχαϊκὸν στρατὸν,
παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνατε,
βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ᾠκτείρατε.
» Νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος,
» Καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
τὸ δ' ἀξίωμα κἂν κακῶς λέγῃ τὸ σὸν,

» πείσει· Λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν
» κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει.
χο οὐκ ἔστιν οὕτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις,
ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.
ὀδυ Ἑκάβη, διδάσκου· μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.
ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὗπερ ηὐτύχουν,
σώζειν ἕτοιμός εἰμι, κοὐκ ἄλλως λέγω.
ἃ δ' εἶπον ἐς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,
Τροίας ἁλούσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ.
» Ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις·
» Ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ,
» Μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.
ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς γύναι,
θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ.
» Οὐκοῦν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
» χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι.
εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις ἤν τις αὖ φανῇ
στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία;
πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον;
» Καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
» Κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι.
» Τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
» Τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις.
εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῂς, τάδ' ἀντάκουέ μου·
εἰσὶ παρ' ἡμῖν οὐδὲν ἧσσον ἄθλιαι
γραῖαι γυναῖκες, ἠδὲ πρεσβῦται σέθεν,

νύμφαι

νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι,
ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις.
τόλμα τάδ'. ἡμεῖς δ' εἰ κακῶς νομίζομεν
τιμᾶν τὸν ἐσθλὸν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
» Οἱ βάρβαροι δὲ, μήτε τοὺς φίλους φίλους
» Ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
» Θαυμάζεθ'· ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ,
» Ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν.
χο Αἰαῖ τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι,
» Τολμᾷ θ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον.
ἑκά ὦ θύγατερ, οὑμοὶ μὲν λόγοι, πρὸς αἰθέρα
φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου.
σὺ δ' εἴ τι μείζω δύναμιν ἢ μήτηρ ἔχεις,
σπούδαζε, πάσας ὥστ' ἀηδόνος στόμα
φθογγὰς ἱεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
καὶ πεῖθ'· ἔχεις δὲ πρόφασιν· ἔστι γὰρ τέκνα
καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.
πολ ὁρῶ σ' Ὀδυσσεῦ δεξιὰν ὑφ' εἵματος
κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον τοὔμπαλιν
στρέφοντα, μή σου προσθίγω γενειάδος.
θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία.
ὡς ἕψομαί σοι τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,
θανεῖν τε χρήζουσ'· εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.
τί γάρ με δεῖ ζῆν, ἧ πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ
Φρυγῶν ἁπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου.
ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμου
ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι.

δέσποινα δ' ἡ δύστηνος Ι δάιαισιν ἦν
γυναιξὶ, παρθένοισί τ' ἀπόβλεπτος μέτα.
ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον.
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μέν με τοὔνομα
θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν.
ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
τύχοιμ' ἂν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,
τὴν Ε κτορός τε χἀτέρων πολλῶν κάσιν.
προσθεὶς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι,
λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει.
λέχη δὲ τἀμὰ δοῦλος ὠνητός ποθεν
χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα.
οὐ δῆτ' ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον
φέγγος τόδ', ᾅδῃ προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας.
ἄγ' οὖν μ' Ο δυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων.
οὔτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ
θάρσος παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πρᾶξαί με χρή.
μᾶτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ,
λέγουσα, μὴ δὲ δρῶσα. συμβούλου δέ μοι
θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
» Ο στις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
» Φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ.
» Θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
» Η ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.
χο. δεινὸς χαρακτὴρ. κἀπίσημος ἐν βροτοῖς
ἐσθλῶν γενέσθαι, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται
τῆς εὐγενείας τοὔνομα τοῖσιν ἀξίοις.
ἑκά. καλῶς μὲν εἶπας θύγατερ. ἀλλὰ τῷ καλῷ
λύπη πρόσεστιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως

χάριν γενέσθαι παιδὶ, καὶ φόνον φυγεῖν
ὑμᾶς Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε,
ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,
κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ 'τεκον Πάριν,
ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλών·
ὀδυ οὐ σ' ὦ γεραιὰ κατθανεῖν Ἀχιλλέως
φάντασμ' Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ τήνδ' ἠτήσατο·
ἑκά ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε·
καὶ δὶς τόσον πόμ' αἵματος γενήσεται,
γαίᾳ, νεκρῷ τε τῷ τάδ' ἐξαιτουμένῳ·
ὀδυ ἅλις κόρης σῆς θάνατος· οὐ προσοιστέος
ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μὴ δὲ τόνδ' ὠφείλομεν·
ἑκά πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ·
ὀδυ πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένος·
ἑκά ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῆσδ' ἕξομαι·
ὀδυ οὐ μήν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις;
ἑκά ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι·
ὀδυ ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μιν τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών·
πολ μῆτερ, πιθοῦ μοι· καὶ σὺ παῖ Λαερτίου,
χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις·
σὺ δ' ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου·
βούλει πεσεῖν πρὸς οὖδας, ἑλκῶσαί τε σὸν
γέροντα χρῶτα, πρὸς βίαν ὠθουμένη,
ἀσχημονῆσαί τ' ἐκ νέου βραχίονος
σπασθεῖσ'; ἃ πείσῃ μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον·
ἀλλ' ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίσταν χέρα
δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι·
ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατα
ἀκτῖνα, κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι·
τέλος δέχου δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων·

ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσ', ἄπειμι δὴ κάτω.
ἑκά ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλεύσομεν.
πολ ἄνυμφος· ἀνυμέναιος, ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.
ἑκά οἰκτρὰ σὺ τέκνον, ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.
πολ ἐκεῖ δ' ἐν ἅδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.
ἑκά οἴμοι· τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;
πολ δούλη θανοῦμαι, πατρὸς οὖσ' ἐλευθέρου.
ἑκά ἡμεῖς δέ, πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων.
πολ τί σοι πρὸς Ἕκτορ', ἢ γέροντ' εἴπω πόσιν;
ἑκά ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.
πολ ὦ στέρνα, μαστοί θ', οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
ἑκά ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας τύχης.
πολ χαῖρ' ὦ τεκοῦσα· χαῖρε Κασάνδρα τ' ἐμή.
ἑκά χαίρουσιν ἄλλοι, ματρὶ δ' οὐκ ἔστι χαρά.
πολ ὅ, τ' ἐν φιλίπποις Θραξὶ Πολύδωρος κάσις.
ἑκά εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δ'· ὧδε πάντα δυστυχῶ.
πολ ζῇ· καὶ θανούσης, ὄμμα συγκλείσει τὸ σόν.
ἑκά τέθνηκ' ἔγωγε πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.
πολ κόμιζ' Ὀδυσσεῦ μ' ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις,
ὡς πρὶν σφαγῆναί γ', ἐκτέτηκα καρδίαν
θρήνοισι ματρός, τήνδ' ἔτ' ἐκτήκω γόοις.
ὦ φῶς, προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεστι μοι.
μέτεστι δ' οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
βαίνω μεταξύ, καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.
ἑκά οἲ ἐγώ· προλείπω· λύεται δέ μου μέλη.
ὦ θύγατερ, ἅψαι ματρός· ἔκτεινον χέρα.
δός· μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ'· ἀπωλόμην φίλαι.
ὧς τὴν λάκαιναν σύγγονον Διοσκόροιν
Ἑλένην ἴδοιμι· διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων,
αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα.

χο αὔρα ποντιὰς αὔρα,
ἅ τε ποντοπόρους κομίζεις
θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας,
ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις;
τῷ, δουλόσυνος πρὸς οἶκον
κτηθεῖσ' ἀφίξομαι;
ἢ Δωρίδος ὅρμον αἴας,
ἢ Φθιάδος, ἔνθα τὸν καλλίστων
ὑδάτων πατέρα
φασὶν Ἀπιδανὸν πεδία λιπαίνειν;
ἢ νᾶσον, ἁλιήρει
κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν,
οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
ἔνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ,
δάφνα θ', ἱεροὺς ἀνέσχε
πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ,
ὠδῖνος ἄγαλμα δίας,
σὺν Δηλιάσι τε κούραισιν
Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
χρυσέαν ἄμπυκα, τόξα τ' εὐλογήσω;
ἢ Παλλάδος ἐν πόλει
τᾶς καλλιδίφρου Ἀθα
ναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ
ζεύξομαι ἅρματι πώλους
ἐν δαιδαλέαισι ποικίλ
λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις;
ἢ Τιτάνων γενεάν,
τὰν, Ζεὺς ἀμφιπύρῳ κοιμίζει
φλογμῷ κρονίδας;
ἑκ ὤμοι τεκέων ἐμῶν·

ὤ μοι πατέρων, χθονός
θ', ἃ καπνῷ κατερείπεται
τυφομένα, δορίκτητος
ὑπ' Ἀργείων. ἐγὼ δ' ἐν
ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι
δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν
Εὐρώπας θεράπαιναν,
ἀλλάξασ' ἀΐδα θαλάμους.

ταλ ποῦ τὴν ἄνασσαν δή ποτ' οὖσαν Ἰλίου
Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι Τρῳάδες κόραι;

χο αὕτη πέλας σου νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονὶ
Ταλθύβιε κεῖται, συγκεκλεισμένη πέπλοις.

ταλ » ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾶν,
» ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην,
» ψευδῆ δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος,
» τύχην δὲ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
οὐχ ἥδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;
οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκε δορί.
αὕτη δὲ, δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ
κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα.
» φεῦ. φεῦ. Γέρων μέν εἰμ'. ὅμως δέ μοι θανεῖν
» εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.
ἀνίστασ' ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
πλευρὰν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.

ἑκά ἔα. τίς οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷ
κεῖσθαι; τί κινεῖς μ' ὅστις εἶ, λυπουμένην;

ταλ Ταλθύβιος ἥκω Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος ὦ γύναι μέτα.

ἑκά ὦ φίλτατ', ἆρα κἀμ' ἐπισφάξαι τάφῳ

δοκοῦν Ἀχαιοῖς ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις·
σπεύδωμεν· ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι γέρον·
ταλ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψῃς γύναι,
ἥκω μεταστείχων σε· πέμπουσι δέ με
δισσοί τ' Ἀτρεῖδαι, καὶ λεὼς ἀχαϊκός·
ἑκά. οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους
μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
ὄλωλας ὦ παῖ, μητρὸς ἁρπασθεῖσ' ἄπο·
ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοὐπὶ σ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ·
πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι;
ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν γέρον
κτείνοντες; εἰπὲ, καίπερ οὐ λέξων φίλα·
ταλ. διπλᾶ με χρῄζεις δάκρυα κερδᾶναι γύναι,
σῆς παιδὸς οἴκτῳ· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ,
τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὤλλυτο·
Παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς ἀχαϊκοῦ στρατοῦ
πλήρης πρὸ τύμβου σῆς κόρης ἐπὶ σφαγάς·
λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς,
ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ·
λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν,
ἕσποντο· πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι
σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρύξαι στρατῷ·
κἀγὼ παραστὰς, εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
σιγᾶτ' Ἀχαιοί· σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·
σίγα· σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον·
ὁ δ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
δέξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους,

15

νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθέ δ' ὡς πίῃς μέλαν
κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα,
στρατός τε, κἀγώ· πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ.
λῦσαί τε πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια
νεῶν· δὸς ἡμῖν πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
νόστου τυχόντας, πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν,
ἐξεῖλκε κολεοῦ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
ἡ δ' ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον.
Ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
ἑκοῦσα θνήσκω· μή τις ἅψηται χροὸς
τοῦ μοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
» πρὸς θεῶν μεθέντες, κτείνατ'· Ἐν νεκροῖσι γὰρ
» Δούλη κεκλῆσθαι βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.
λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
εἶπε μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα,
μεθῆκαν, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.
κἀπεὶ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος,
ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὀμφαλόν·
μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος
κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
Ἰδοὺ τόδ'· εἰ μὲν στέρνον ὦ νεανία
παίειν προθυμῇ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.

ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων οἴκτῳ κόρης,
τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς·
κρουνοὶ δ' ἐχώρουν· ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.
ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον·
ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν, τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ, πληροῦσι πυράν,
κορμοὺς φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων,
πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουε κακά·
ἕστηκας ὦ κάκιστε, τῇ νεανίδι
οὐ πέπλον οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
οὐκ εἶ, τι δώσων τῇ περισσ' εὐκαρδίῳ,
ψυχήν τ' ἀρίστῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγων
παιδὸς θανούσης, εὐτεκνωτάτην δέ σε
πασῶν γυναικῶν, δυστυχεστάτην ὁρῶ.
χο δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,
πόλει τε τῇ μῇ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.
ἑκά ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ, τι βλέψω κακῶν,
πολλῶν παρόντων· ἢν γὰρ ἅψωμαι τινὸς,
τόδ' οὐκ ἐᾷ με· παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ
λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ στένειν πάθος,
οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι
» γενναῖος. Οὔκουν δεινὸν, εἰ γῆ μὲν κακὴ
» Τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὖ στάχυν φέρει,
» Χρηστὴ δ' ἁμαρτοῦσ', ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν,
» Κακὸν δίδωσι καρπόν; ἀνθρώποις δ' ἀεὶ,

ὁ μὲν πονηρὸς, οὐδὲν ἄλλο, πλὴν κακός.
ὁ δ' ἐσθλὸς, ἐσθλός. οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο,
φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί.
ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
ἔχει γέ τοι τι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς,
δίδαξιν ἐσθλοῦ. τοῦτο δ' ἤν τις εὖ μάθοι,
οἶδε τόγ' αἰσχρὸν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην.
σὺ δ' ἐλθὲ καὶ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
μὴ θιγγάνειν μου μηδέν', ἀλλ' εἴργειν ὄχλον
τῆς παιδός. Ἐν γὰρ μυρίῳ στρατεύματι,
Ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία,
Κρέσσων πυρός. κακὸς δ' ὁ μή τι δρῶν κακόν.
σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος ἀρχαία λάτρι,
βάψασ', ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλὸς,
ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν,
νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον
λούσω. προθῶμαί θ' ὡς μὲν ἀξίαν, πόθεν;
οὐκ ἂν δυναίμην. ὡς δ' ἔχω. τί γὰρ πάθω;
κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
αἵ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
ναίουσιν, εἴ τις τοὺς νεωστὶ δεσπότας
λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμματῶν αὑτῆς δόμων.
ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
ὦ πλεῖστ' ἔχων, κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε
Πρίαμε, γεραιά θ' ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
ὡς ἐς τὸ μηδὲν ἥκομεν, φρονήματος
τοῦ πρὶν στερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα;
ὁ μέν τις ἡμῶν, πλουσίοις ἐν δώμασιν,
ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.

» τάδ' οὐδέν. Ἄλλως φροντίδων βουλεύματα,
» Γλώσσης τε κόμποι. Κεῖνος δ' ὀλβιώτατος,
» Ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.
Χο. ἐμοὶ χρῆν συμφορὰν,
ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι,
Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
Ἀλέξανδρος εἰλατίναν
ἐτάμεθ', ἅλιον ἐπ' οἶδμα ναυστολήσων,
Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα. τὰν, καλ
λίσταν ὁ χρυσοφαὴς
ἅλιος αὐγάζει. πόνοι γὰρ, καὶ πόνων
ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦνται.
κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
ὀλέθριον ἔμολε, συμφορά τ' ἀπ' ἄλλων.
ἐκρίθη δ' ἔρις, ἂν ἐν Ἴδᾳ
κρίνει τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνὴρ βούτας
ἐπὶ δορὶ, καὶ φόνῳ, καὶ ἐμῶν
μελάθρων λώβᾳ.
στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν
εὔρρουν Εὐρώταν
λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα.
πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μήτηρ,
τέκνων θανόντων, τίθεται
χέρα. δρύπτεταί τε παρειὰν,
δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς.
Θερά. γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα, καὶ θῆλυν σπορὰν
κακοῖσιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται.

χο. τί δ' ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς,
ὡς οὔποθ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα;
θερά. Ἑκάβῃ φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
» Οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.
χο. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ὕπο
ἥδ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.
θερά. ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω
δέσποιν', ὄλωλας· κοὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς·
ἄπαις· ἄνανδρος· ἄπολις· ἐξεφθαρμένη.
ἑκά. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσι δ' ὠνείδισας.
ἀτὰρ τί, νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης
ἥκεις κομίζουσ', ἧς ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν;
θερά. ἥδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλά μοι Πολυξένην
θρηνεῖ· νέων δὲ πημάτων οὐχ ἅπτεται.
ἑκά. οἲ 'γὼ τάλαινα· μῶν τὸ βακχεῖον κάρα
τῆς θεσπιῳδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;
θερά. ζῶσαν λέλακας, τὸν θανόντα δ' οὐ στένεις
τόνδ'· ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ,
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ' ἐλπίδας.
ἑκά. οἴμοι· βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὅν μοι Θρῂξ ἔσωζ' οἴκοις ἀνήρ·
ἀπωλόμην δύστηνος· οὐκέτ' εἰμὶ δή·
ὦ τέκνον, τέκνον, αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμων
βακχείων ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθὴς κακῶν.
θερά. ἔγνως γὰρ ἄτην παιδὸς ὦ δύστανε σύ;
ἑκά. ἄπιστ' ἄπιστα, καινὰ καινὰ δέρκομαι·
ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων κακὰ, κακῶν κυρεῖ·
οὐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀστένακτος

ἁμέρα

ἁμέρα μ' ἐπισχήσει.

χο. δεῖν' ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.

ἑκά. ὦ τέκνον τέκνον ταλαίνας
ματρὸς, τίνι μόρῳ θνήσκεις;
τίνι πότμῳ κεῖσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;

θερά. οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.

ἑκά. ἔκβλητον, ἢ πέσημα φονίου δορός;

θερά. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ
πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.

ἑκά. ὤμοι· αἶ· αἶ·
ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν
ὄψιν· οὔ με παρέβα φάσμα
μελανόπτερον· ἂν ἐσεῖδον
ἀμφὶ σ' ὦ τέκνον, οὐκέτ'
ὄντα Διὸς ἐν φάει.

χο. τίς γάρ νιν ἔκταν', οἶσθ' ὀνειρόφρον φράσαι;

ἑκά. ἐμὸς ξένος θρηΐκιος ἱππότας,
ἵν' ὁ γέρων πατὴρ ἔθετό νιν κρύψας.

χο. ὤμοι· τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών;

ἑκά. ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
οὐχ ὅσια τ' οὐδ' ἀνεκτά. ποῦ δίκα ξένων;
ἰὼ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσω
χρόα, σιδηρέῳ τεμὼν φασγάνῳ
μέλεα τοῦδε παιδὸς, οὐδ' ᾤκτισω.

χο. ὦ τλῆμον, ὥς σε πολυπονωτάτην βροτῶν
δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας
Ἀγαμέμνονος· τοὐνθένδε σιγῶμεν φίλαι.

ἀγα. Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ

ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν' Ἀργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν·
σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ·
ἥκω δ' ἀποστελῶν σε· τἀκεῖθεν γὰρ εὖ
πεπραγμέν' ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶ καλῶς·
ἔα· τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργείων πέπλοι
δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι.
ἑκά δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω λέγουσά σε
Ἑκάβη· τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ
Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;
ἀγα τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν,
ὀδύρῃ, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις τίς ἔσθ' ὅδε;
ἑκά ἀλλ' εἴ με δούλην, πολεμίαν θ' ἡγούμενος,
γονάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος ἂν προσθείμεθα.
ἀγα οὔτοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων,
ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.
ἑκά ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
μᾶλλον φρένας, τοῦδ' ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;
ἀγα εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
ἐς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.
ἑκά οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι· τί στρέφω τάδε;
∞ Τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω, κἂν μὴ τύχω.
Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων,
καί σου γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
ἀγα τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον
αἰῶνα θέσθαι; ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι.
ἑκά οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη,

» Αἰῶνα

» Αἰῶνα τὸν σύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.
ἀγα. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖς;
ἑκά. οὐδέν τι τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις ἄναξ.
ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ;
ἀγα. ὁρῶ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ἑκά. τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, κἄφερον ζώνης ὕπο.
ἀγα. ἔστι δὲ τίς σῶν οὗτος ὦ τλῆμον τέκνων;
ἑκά. οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ.
ἀγα. ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες ἢ κείνους γύναι;
ἑκά. ἀνόνητά γ' ὡς ἔοικε τόνδ', ὃν εἰσορᾷς.
ἀγα. ποῦ δ' ὢν ἐτύγχαν' ἡνίκ' ὤλλυτο πόλις;
ἑκά. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν ὀρρωδῶν θανεῖν.
ἀγα. ποῖ, τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
ἑκά. ἐς τήνδε χώραν, οὗπερ εὑρέθη θανών.
ἀγα. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστορα χθονός;
ἑκά. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ φύλαξ.
ἀγα. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών;
ἑκά. τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Θρῄξ νιν ὤλεσε ξένος.
ἀγα. ὦ τλῆμον, ἦ που χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;
ἑκά. τοιαῦτ', ἐπειδὴ συμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.
ἀγα. εὗρες δὲ ποῦ νιν; ἢ τίς ἤνεγκε νεκρόν;
ἑκά. ἥδ' ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
ἀγα. τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον;
ἑκά. λουτρ' ᾤχετ' οἴσουσ' ἐξ ἁλὸς Πολυξένῃ.
ἀγα. κτανών νιν ὡς ἔοικεν ἐκβάλλει ξένος.
ἑκά. θαλασσόπλαγκτόν γ' ὧδε διατεμὼν χρόα.
ἀγα. ὦ σχετλία σὺ τῶν ἀμετρήτων πόνων.
ἑκά. ὄλωλα, κοὐδὲν λοιπὸν Ἀγάμεμνον κακῶν.
ἀγα. φεῦ φεῦ. τίς οὕτω δυστυχὴς ἔφυ γυνή;
ἑκά. οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.

ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίτνω γόνυ,
ἄκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
στέργοιμ' ἄν. εἰ δὲ τοὔμπαλιν, σύ μοι γενοῦ
τιμωρὸς ἀνδρὸς ἀνοσιωτάτου ξένου.
ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν, οὔτε τοὺς ἄνω
δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ,
ξενίας τ' ἀριθμῷ, πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων.
τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν,
ἔκτεινε. τύμβου δ' εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,
οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.
ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως.
ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χὠ κείνων κρατῶν
» νόμος. Νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα,
» Καὶ ζῶμεν ἄδικα, καὶ δίκαι' ὡρισμένοι.
ὃς εἰς σ' ἀνελθὼν εἰ διαφθαρήσεται,
καὶ μὴ δίκην δώσουσιν οἵτινες ξένους
κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσι φέρειν,
» Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με.
οἴκτειρον ἡμᾶς. ὡς γραφεύς τ' ἀποσταθεὶς,
ἰδοῦ με, κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.
τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν.
εὔπαις ποτ' οὖσα, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις θ' ἅμα,
ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.
οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
ἔοικα πράξειν οὐδέν. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
» Τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα
» Μοχθοῦμεν ὡς χρὴ πάντα, καὶ μαστεύομεν,
» Πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,

» Οὐ

» Οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν,
» Μισθοὺς διδόντες μανθάνειν, ἵν' ᾖ ποτε.
» Πείθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες, οὐκέτ' εἰσί μοι·
αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι·
καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκονθ' ὁρῶ·
καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται·
πρὸς σῆσι πλευρῆς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται
ἡ φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες·
ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις ἄναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων;
χάριν τίν' ἕξει παῖς ἐμὴ, κείνης δ' ἐγώ;
» Ἐκ τοῦ σκότου γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων,
» Φίλτρων ὁμοῦ τε, τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις·
ἄκουε δὴ νῦν· τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς;
τοῦτον καλῶς δρῶν ὄντα κηδεστὴν σέθεν,
δράσεις· ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι·
εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,
ἢ Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος,
ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,
κλαίοντ', ἐπισκήπτοντα παντοίους λόγους·
ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἕλλησι φάος,
πιθοῦ· παράσχε χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
τιμωρὸν· εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως
» Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
» Καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς ἀεί·
Χο. δεινόν γε θνητοῖς, ὡς ἅπαντα συμπίτνει·

» Καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
» Φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους,
» Ἐχθρούς τε τοὺς πρὶν εὐμενεῖς ποιούμενοι.
ἀγα ἐγώ σε, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας σέθεν
Ἑκάβη δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν ἔχω,
καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὕνεκ' ἀνόσιον ξένον,
καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην.
εἴ πως φανείη γ' ὥστε σοὶ καλῶς ἔχειν,
στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν,
Θρῄκης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
ἔστι γὰρ ᾗ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι.
τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλον ἡγεῖται στρατὸς,
τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρόν. εἰ δὲ σοὶ φίλος
ὅδ' ἐστὶ, χωρὶς τοῦτο, κοὐ κοινὸν στρατῷ.
πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις
σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι.
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.
ἑκά Φεῦ. οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.
» Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,
» Ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἢ νόμων γραφαὶ
» Εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.
σύνισθι μὲν γὰρ ἤν τι βουλεύσω κακὸν
τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι. συνδράσῃς δὲ μή.
ἢν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἢ 'πικουρία,
πάσχοντος ἀνδρὸς θρῃκὸς οἷα πείσεται,
φανῇ τις, εἶργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
τὰ δ' ἄλλα θάρσει, πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
ἀγα πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα φάσγανον χερὶ
λαβοῦσα

λαβοῦσα γραῖα, φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ 'πικουρίᾳ τινί;
τίς σοι ξυνέσται χείρ; πόθεν κτήσῃ φίλους;
ἑκά στέγαι κεκεύθασ' αἵδε Τρῳάδων ὄχλον·
ἀγα τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν;
ἑκά σὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι·
ἀγα καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος;
ἑκά Δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δόλῳ τε δύσμαχον·
ἀγα δεινόν· τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι γένος·
ἑκά τί δ', οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα,
καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;
ἀλλ' ὡς γενέσθαι τόνδ' ἐμοὶ μέθες λόγον·
πέμψον δέ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
γυναῖκα· καὶ σὺ θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ,
λέξον· καλεῖ σ' ἄνασσα δή ποτ' Ἰλίου
Ἑκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος,
καὶ παῖδας· ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
τοὺς ἐξ ἐκείνης· τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης ἐπίσχες Ἀγάμεμνον τάφον,
ὡς τώδ' ἀδελφὼ πλησίον μιᾷ φλογὶ
δισσὴ μέριμνα μητρὶ κρυφθῆτον χθονί·
ἀγα ἔσται τάδ' οὕτω· καὶ γὰρ εἰ μὲν ἦν στρατῷ
πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·
νῦν δ', οὐ γὰρ ἵησ' οὐρίας πνοὰς θεὸς,
μένειν ἀνάγκη πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον·
» γένοιτο δ' εὖ πως· Πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
» Ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν,
» Κακόν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρηστὸν, εὐτυχεῖν·
χο σὺ μὲν ὦ πατρὶς Ἰλιάς,
τῶν ἀπορθήτων πόλις οὐκέτι λέξῃ·

τοιόνδ' Ἑλλάνων νέφος ἀμφίσε καλύπτει,
δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν·
ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
πύργων· κατὰ δ' αἰθάλου
καπνοῦ, κηλῖδ' οἰκτροτάτα κέχρωσαι·
τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω·
μεσονύκτιος ὠλλύμαν,
ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος ἡδὺς
ἐπ' ὄσοις κίδναται·
μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χοροποιῶν
θυσιῶν καταπαύσας
πόσις, ἐν θαλάμοις ἔκειτο·
ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ,
ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον
Τροίαν ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα·
ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις
μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν,
χρυσέων ἐνόπτρων
λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγάς,
ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν·
ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·
κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροίας
τόδ'· ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε δὴ
πότε τὰν Ἰλιάδος σκοπιὰν
πέρσαντες, ἥξετ' ἐς οἴκους;
λέχη δὲ φίλα μονόπεπλος
λιποῦσα δωρὶς ὡς κόρα,
σεμνὰν προσίζουσ',
οὐκ ἤνυσ' Ἄρτεμιν ἁ τλάμων·
ἄγομαι δὲ θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν

τὸν ἐμὸν ἅλιον ἐπὶ πέλαγος,
πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ
νόστιμον ναῦς ἐκίνησε πόδα,
καί μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος.
τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει,
τὰν τοῖν Διοσκούροιν Ἑλέναν κάσιν,
ἰδαῖόν τε βούταν
Αἰνόπαριν κατάρᾳ διδοῦσ', ἐπεί με
γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν,
ἐξῴκισέ τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος,
ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς.
ἃν, μήτε πέλαγος ἅλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
μήτε πατρῷον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.
πο ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Πρίαμε, φιλτάτη δὲ σὺ
Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,
τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
» Φεῦ· οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστὸν, οὔτ' εὐδοξία,
» Οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα, μὴ πράξειν κακῶς.
» Φύρουσι δ' αὔθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
» Ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
» Σέβωμεν αὐτούς· ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν ἐς πρόσθεν κακῶν;
σὺ δ' εἴ τι μέμφῃ τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρήκης ὅροις
ἀπὼν, ὅτ' ἦλθες δεῦρ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην,
ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι,
ἐς ταυτὸν ἥδε συμπίτνει δμωὶς σέθεν,
λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.
εκα αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον
Πολυμῆστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.

ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει
ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,
κοὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.
ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν
» Πολυμῆστορ· ἄλλως δ', Αἴτιόν τι καὶ νόμος,
» Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.
πο. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ;
τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;
ἑκά. ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σὲ βούλομαι,
καὶ παῖδας εἰπεῖν σούς· ὀπάονας δέ μοι
χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων.
πο. χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία.
φίλη μὲν ἡμῖν εἶ σύ· προσφιλὲς δέ μοι τόδε
στράτευμ' Ἀχαιῶν· ἀλλὰ σημαίνειν σε χρή
» Τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ πράσσουσιν εὖ
» Φίλοις ἐπαρκεῖν· ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.
ἑκά. πρῶτον μὲν εἰπὲ, παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς
Πολύδωρον, ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,
εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.
πο. μάλιστα τοὐκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρους.
ἑκά. ὦ φίλταθ', ὡς εὖ κἀξίως σέθεν λέγεις.
πο. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;
ἑκά. εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τι μου.
πο. καὶ δεῦρό γ' ὡς σὲ κρύφιος ἐζήτει μολεῖν.
ἑκά. χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;
πο. σῶς, ἐν δόμοισγε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.
ἑκά. σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον.
πο. ἥκιστ'· ὀναίμην τοῦ παρόντος ὦ γύναι.
ἑκά. οἶσθ' οὖν ἃ λέξαι σοί τε καὶ παισὶ θέλω;
πο. οὐκ οἶδα· τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.

ἑκά ἔστω φιληθεὶς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλῇ.
πο τί χρῆμ' ὃ κἀμὲ καὶ τέκν' εἰδέναι χρεών;
ἑκά χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες.
πο ταῦτ' ἔσθ' ἃ βούλει παιδὶ σημῆναι σέθεν;
ἑκά μάλιστα διὰ σοῦ γ'· εἶ γὰρ εὐσεβὴς ἀνήρ.
πο τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
ἑκά ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τούσδ' εἰδέναι.
πο καλῶς ἔλεξας τῇδε, καὶ σοφώτερον.
ἑκά οἶσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλιάς ἵνα στέγαι;
πο ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;
ἑκά μέλαινα πέτρα, γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
πο ἔτ' οὖν τί βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;
ἑκά σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς συνεξῆλθον θέλω.
πο ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς, ἢ κρύψασ' ἔχεις;
ἑκά σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σώζεται στέγαις.
πο ποῦ δ' αἵδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί;
ἑκά ἰδίαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.
πο τἄνδον δὲ πιστά, κἀρσένων ἐρημία;
ἑκά οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα.
ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ, στείχῃς πάλιν
ξὺν παισὶν, οὗπερ τὸν ἐμὸν ᾤκισας γόνον.
χο οὔπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην.
ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν
λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καρδίας,
» ἀμέρσας βίοτον. Τὸ γὰρ ὑπέγγυον
» Δίκᾳ καὶ θεοῖς οὐ ξυμπιτνεῖ
» Ὀλέθριον ὀλέθριον κακόν.
ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπὶς, ἥ σ' ἐπήγαγεν

θανάσιμον πρὸς ἅϊδαν· ἰὼ τάλας·
ἀπολέμῳ δὲ χερὶ λείψεις βίον·
πο ὤμοι· τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας·
ἡμι ἠκούσατ' ἀνδρὸς θρηκὸς οἰμωγὴν φίλαι;
πο ὤμοι μάλ' αὖθις τέκνα δυστήνου σφαγῆς·
ἡμι φίλαι, πέπρακται καίν' ἔσω δόμων κακά·
πο ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδί·
βάλλων γὰρ, οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχούς·
ἡμι ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος·
βούλεσθ' ἐπισπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ
Ἑκάβῃ παρεῖναι, Τρῳάσιν τε συμμάχους;
ἑκά ἄρασσε· φείδου μηδὲν ἐκβάλλων πύλας·
οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις·
οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτειν' ἐγώ·
ἡμι ἦ γὰρ καθεῖλες θρῇκα, καὶ κρατεῖς ξένου
δέσποινα, καὶ δέδρακας οἷάπερ λέγεις;
ἑκά ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος
τυφλὸν, τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδί·
παίδων τε δισσῶν σώμαθ', οὓς ἔκτειν' ἐγὼ
σὺν ταῖς ἀρίσταις Τρῳάσιν· δίκην δέ μοι
δέδωκε· χωρεῖ δ' ὡς ὁρᾷς ὅδ' ἐκ δόμων·
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι
θυμῷ ῥέοντι θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ·
πο ὤμοι ἐγώ· πᾷ βῶ; πᾷ στῶ; πᾷ κέλσω;
τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου
τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος, ποίαν
ἢ ταύταν, ἢ τήνδ' ἐξαλλάξω,
τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρῄζων
Ἰλιάδας, αἵ με διώλεσαν,
τάλαιναι τάλαιναι κόραι Φρυγῶν;

ἰὼ ἰὼ κατάρατοι· ποῖ καί με φυγᾷ
πτώσσουσι μυχῶν;
εἴθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
ἀκέσαιο ἀκέσαιο τυφλὸν ἅλιε,
φέγγος ἀπαλλάξας.
ἆ ἆ· σῖγα· σῖγα· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι
τᾶνδε γυναικῶν.
πᾷ πόδ' ἐπαΐξας, σαρκῶν ὀστέων
τ' ἐμπλησθῶ, θοίναν ἀγρίων θηρῶν
τιθέμενος, ἀρνύμενος λώβαν,
λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ἰὼ τάλας.
ποῖ, πᾷ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν
βάκχαις ᾅδου διαμοιρᾶσαι,
σφακτὰν κυσίτε φονίαν
δαῖτ' ἀνήμερον, οὐρείαν τ' ἐκβολάν;
πᾷ στῶ; πᾷ κάμψω; πᾷ βῶ;
ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι
λινόκροκον φᾶρος στέλλων,
ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθεὶς
τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
ὀλέθριον κοίταν;

χο ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά.
» Δράσαντι δ' αἰσχρὰ, δεινὰ τἀπιτίμια
» Δαίμων δέδωκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.

πο αἰ αἰ· ἰὼ θρήκης
λογχοφόρον, ἔνοπλον,
εὔιππον Ἀρεῒ κάτοχον γένος.
ἰὼ Ἀχαιοί· ἰὼ Ἀτρεῖδαι·
βοὰν βοὰν ἀϋτῶ· βοάν·
ἴτε· ἴτε· μόλετε πρὸς θεῶν.

κλύει τίς, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;
γυναῖκες ὤλεσάν με·
γυναῖκες αἰχμαλώτιδες·
δεινὰ δεινὰ πεπόνθαμεν·
ὤμοι ἐμᾶς λώβας·
ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον,
ὑψιπετὲς ἐς μέλαθρον ὠρίων
ἢ σείριος, ἔνθα πυρὸς φλογέας
ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς;
ἢ τὸν ἐς ἀΐδα μελανοχρῶτα
πορθμὸν ἀΐξω τάλας;

χο Σύγγνωσθ' ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν, κακὰ
» Πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζωῆς·

αγα κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος
πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν
ἀχὼ διδοῦσα θόρυβον· εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
πύργους πεσόντας ἴσμεν Ἑλλάνων δορὶ,
φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδε κτύπος·

πο ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γὰρ Ἀγάμεμνον σέθεν
φωνῆς ἀκούσας· εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν;

αγα ἔα· Πολυμῆστορ ὦ δύστανε, τίς σ' ἀπώλεσε;
τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλὸν αἱμάξας κόρας;
παῖδάς τε τούσδ' ἔκτεινεν; ἦ μέγαν χόλον
σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα·

πο Ἑκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν
ἀπώλεσ'· οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως·

αγα τί φής; σὺ τοὔργον εἴργασαι τόδ' ὡς λέγει;
σὺ τόλμαν Ἑκάβη τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;

πο ὤμοι· τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;

σήμηνον·

σήμηνον· ἐπεὶ τοῦ θ᾽· ἵν᾽ ἁρπάσας χεροῖν,
διασπάσωμαι, καὶ καθαιμάξω χρόα.

ἀγα. οὗτος, τί πάσχεις;

πο. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
μέθες μ᾽ ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.

ἀγα. ἴσχ᾽· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον,
λέγ᾽· ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῆσδέ τ᾽ ἐν μέρει,
κρίνω δικαίως ἀνθ᾽ ὅτου πάσχεις τάδε.

πο. λέγοιμ᾽ ἄν. Ἦν τις Πριαμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος Ἑκάβης παῖς· ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως.
τοῦτον κατέκτειν᾽· ἀνθ᾽ ὅτου δ᾽ ἔκτεινά νιν,
ἄκουσον, ὡς εὖ, καὶ σοφῇ προμηθίᾳ.
ἔδεισα μή σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς,
Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν.
γνόντες δ᾽ Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,
Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις ἄροιεν στόλον.
κἄπειτα Θρῄκης πεδία τρίβοιεν τάδε,
λεηλατοῦντες· γείτοσι δ᾽ εἴη κακὸν
Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν ἄναξ ἐκάμνομεν.
Ἑκάβη δὲ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον,
δόλῳ με τοιῷδ᾽ ἤγαγ᾽, ὡς κεκρυμμένας
θήκας φράσουσα Πριαμιδῶν ὑπ᾽ Ἰλίῳ
χρυσοῦ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ᾽ εἰσάγει
δόμους, ἵν᾽ ἄλλος μή τις εἰδείη τάδε.
ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ.
πολλαὶ δὲ χεῖρες, αἱ μὲν, ἐξ ἀριστερᾶς,
αἱ δ᾽ ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ Τρώων κόραι
θάκουν, ἔχουσαι κερκίδ᾽ Ἠδωνῆς χερός.

sedendi forma.

Δ

25

ἤνουν θ᾽ ὑπ᾽ αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους·
ἄλλαι δὲ κάμακα θρηϊκίαν θεώμεναι,
γυμνόν μ᾽ ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος·
ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι,
τέκν᾽ ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς πρόσω πατρὸς
γένοιντο, διαδοχαῖσιν ἀμείβουσαι χεροῖν·
κᾆτ᾽ ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων,
εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν᾽ ἐκ πέπλων ποθὲν,
κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ, πολεμίων δίκην
ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας,
καὶ κῶλα· παισὶ δ᾽ ἀρκέσαι χρῄζων ἐμοῖς,
εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν,
κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας,
πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἤνυον τάλας·
τὸ λοίσθιον δὲ πῆμα πήματος πλέον,
ἐξειργάσαντο δεῖν᾽· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων
πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντοῦσιν· αἱμάσσουσιν· εἶτ᾽ ἀνὰ στέγας
φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ
θὴρ ὣς, διώκω τὰς μιαιφόνους κύνας,
ἅπαντ᾽ ἐρευνῶν τοῖχον ὡς κυνηγέτης,
βάλλων, ἀράσσων· τοιάδε σπεύδων χάριν
πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανὼν
Ἀγάμεμνον· ὡς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκε κακῶς,
ἢ νῦν λέγων ἔστι τις, ἢ μέλλει λέγειν,
ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω·
» Γένος γὰρ οὔτε πόντος, οὔτε γῆ τρέφει
» Τοιόνδ᾽· ὁ δ᾽ αἰεὶ ξυντυχὼν, ἐπίσταται·
Χο. μηδὲν θρασύνου· μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς

τὸ

τὸ θῆλυ συνθεὶς, ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος·
πολλαὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν, εἰσ' ἐπίφθονοι,
αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν·
ἑκά Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτε
» Τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον·
» ἀλλ' εἴτε χρήσ' ἔδρασε, χρήσ' ἔδει λέγειν·
» Εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθροὺς,
» Καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ·
» Σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες·
» Ἀλλ' οὐ δύνανται διὰ τέλους εἶναι σοφοί·
» Κακῶς δ' ἀπώλοντο, κοὔ τις ἐξήλυξέ πω·
καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδ' ἐν φροιμίοις ἔχει·
πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι·
πῶς φὴς Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσων διπλοῦν,
Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν;
ἀλλ' ὦ κάκιστε, πρῶτον οὔ ποτ' ἂν φίλον
τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησι γένος,
οὔτ' ἂν δύναιτο· τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινὰ,
ἢ συγγενὴς ὤν; ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα
πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
ὁ χρυσὸς, εἰ βούλοιο τἀληθῆ λέγειν,
ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά·
ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς ὅτ' εὐτύχει
Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,
ἔζη τε Πρίαμος, Ἕκτορός τ' ἤνθει δόρυ,
τί δ' οὐ τότ', εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν
θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, κἂν δόμοις ἔχων,
ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;

ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔτ' ἦμεν ἐν φάει,
καπνῷ δ' ἐσήμαιν' ἄστυ πολεμίων ὕπο,
ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἑστίαν.
πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον, ὡς φανῇ κακός.
χρῆν σ' εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσι φίλος,
τὸν χρυσὸν ὃν φῂς οὐ σὸν, ἀλλὰ τοῦδ' ἔχειν,
δοῦναι φέροντα, πενομένοις τε, καὶ χρόνον
πολὺν πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις.
σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
τολμᾷς. ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
καὶ μὴν τρέφων μὲν ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,
σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος.
» Ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ ἀγαθοὶ σαφέστατοι
» Φίλοι. τὰ χρηστὰ δ' αὖθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.
εἰ δ' ἐσπάνιζες χρημάτων, ὁ δ' ηὐτύχει,
θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὑμὸς μέγας.
νῦν δ' οὔτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
χρυσοῦ τ' ὄνησις οἴχεται. παῖδές τε σοὶ,
αὐτός τε πράσσεις ὧδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω
Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανῇ.
οὔτ' εὐσεβῆ γὰρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἐχρῆν,
οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον.
αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν
τοιοῦτον ὄντα. δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ.
χο Φεῦ. φεῦ. βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
» Χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.
ἀγχ Ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά.
» Ὅμως δ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει
» Πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε.
ἐμοὶ δ' ἵν' εἰδῇς, οὔτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν,

οὔτ'

οὔτ' οὖν Ἀχαιῶν, ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον.
ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς.
λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὤν.
τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν,
ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησι τόδε.
πῶς οὖν σε κρίνας μὴ ἀδικεῖν, φύγω ψόγον;
οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι καὶ τὰ μὴ φίλα.
πο. οἴμοι. γυναικὸς ὡς ἔοιχ' ἡσσώμενος
δούλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην.
ἀγα. οὐκοῦν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά.
πο. οἴμοι τέκνων τῶνδ', ὀμμάτων τ' ἐμῶν τάλας.
ἑκά. ἀλγεῖς; τί δαί με παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;
πο. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἔμ' ὦ πανοῦργε σύ;
ἑκά. οὐ γάρ με χαίρειν χρή σε τιμωρουμένην;
πο. ἀλλ' οὐ τάχ' ἡνίκ' ἄν σε ποντία νοτὶς,
ἑκά. μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὅρους Ἑλλανίδος;
πο. κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.
ἑκά. πρὸς τοῦ, βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων;
πο. αὐτὴ πρὸς ἱστὸν ναὸς ἀμβήσῃ ποδί.
ἑκά. ὑποπτέροις νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
πο. κύων γενήσῃ, πύρσ' ἔχουσα δέργματα.
ἑκά. πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;
πο. ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.
ἑκά. σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν, ὧν ἔχεις κακῶν;
πο. οὐ γάρ ποτ' ἄν σύ μ' εἷλες ὧδε σὺν δόλῳ.
ἑκά. θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον;
πο. θανοῦσα. τύμβῳ δ' ὄνομα σὸν κεκλήσεται,
ἑκά. μορφῆς ἐπῳδὸν, ἢ τί τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;
πο. κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.

ἑκά οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην·
πο καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν·
ἑκά ἀπέπτυσ'· αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν·
πο κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ' ἄλοχος οἰκουρὸς πικρά·
ἑκά μήπω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε παῖς·
πο κᾳὐτόν τε τοῦτον, πέλεκυν ἐξήρασ' ἄνω·
ἑκά οὗτος, σὺ μαίνῃ, καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν;
πο κτεῖν', ὡς ἐν Ἄργει φόνια λουτρά σ' ἀναμένει·
ἀγα οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν δμῶες ἐκποδὼν βίᾳ;
πο ἀλγεῖς ἀκούων; ·Α· οὐκ ἐφέξετε στόμα;
πο ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ ·Α· οὐχ ὅσον τάχος
νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι,
ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ;
Ἑκάβη, σὺ δ' ὦ τάλαινα διπτύχους νεκροὺς
στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεὼν
σκηναῖς πελάζειν Τρῳάδες· καὶ γὰρ πνοὰς
πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ·
εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν· εὖ δὲ τἀν δόμοις
ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων·
χο ἴτε πρὸς λιμένας, σκηνάς τε φίλαι,
τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι
μόχθων· Στερρὰ γὰρ ἀνάγκη·

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΕΚΑΒΗ·

28

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

EVRIPIDIS ORESTES.

29

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΟΡΕΣΤΟΥ.

Ὀρέστης τὸν φόνον τοῦ πατρὸς ἐκδικησάμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον, καὶ Κλυταιμνήστραν· μητροκτονῆσαι δὲ τολμήσας, παραχρῆμα τὴν δίκην ἔδωκεν ἐμμανὴς γενόμενος. Τυνδάρεω δὲ τοῦ πατρὸς τῆς ἀνῃρημένης κατηγορήσαντος κατ' αὐτοῦ, ἔμελλον κοινὴν Ἀργεῖοι ψῆφον ἐκφέρεσθαι περὶ τούτου, τί δεῖ παθεῖν τὸν ἀσεβήσαντα. κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας, νυκτὸς μὲν Ἑλένην εἰσαπέστειλε· μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε. καὶ παρακαλούμενος ὑπὸ Ὀρέστου βοηθῆσαι αὐτῷ, ἀντιλέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ηὐλαβήθη. λεχθέντων δὲ λόγων ἐν τοῖς ὄχλοις, ἐπηνέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτείνειν Ὀρέστην. συνὼν δὲ τούτοις ὁ Πυλάδης ὁ φίλος αὐτοῦ, συνεβούλευσε πρῶτον Μενελάου τιμωρίαν λαβεῖν, Ἑλένην ἀποκτείναντας. αὐτοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἐλθόντες, διεψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ἑλένην ἁρπασάντων. τὴν δὲ Ἑρμιόνην δείξας ὁ Ἀπόλλων, ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῖς. οἱ δὲ, ταύτην φονεύειν ἔμελλον. ἐπιφανεὶς δὲ Μενέλαος, καὶ βλέπων ἑαυτοῦ ἅμα γυναικὸς καὶ τέκνων ἐστερημένον ὑπ' αὐτῶν, ἐπεβάλετο τὰ βασίλεια πορθεῖν. οἱ δὲ, φθάσαντες, ὑφάψειν ἠπείλουν. ἐπιφανὴς δὲ ὁ Ἀπόλλων, Ἑλένην μὲν ἔφησεν εἰς θεοὺς διακομίζειν. Ὀρέστην δὲ Ἑρμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν. Πυλάδῃ δὲ Ἠλέκτραν συνοικῆσαι. καθαρθέντα δὲ τοῦ φόνου, Ἄργους ἄρχειν.

ΑΛΛΩΣ

ΑΛΛΩΣ.

Ὀρέστης διὰ τὴν τῆς μητρὸς σφαγὴν, ἅμα καὶ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων δειματούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀργείων κατακριθεὶς θανάτῳ, μέλλων φονεύειν Ἑλένην καὶ Ἑρμιόνην ἀνθ' ὧν Μενέλαος παρὼν οὐκ ἐβοήθησεν, ἐκωλύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. παρ' οὐδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθολογία.

ΑΛΛΩΣ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος, ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ χορὸς, συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν Ἀργείων ἡλικιωτίδων. αἳ καὶ παραγίνονται ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὀρέστου πυνθανόμεναι συμφορᾶς. τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν. ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δράματος, ἐστὶ τοιαύτη. πρὸς τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασίλεια, ὑπόκειται Ὀρέστης κάμνων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου. ᾧ προσκαθέζεται πρὸς τοῖς ποσὶν Ἠλέκτρα. διαπορεῖται δὲ τί δή ποτε οὐ πρὸς τῇ κεφαλῇ καθέζεται. οὕτω δὲ μᾶλλον ἐδόκει τοῦ ἀδελφοῦ τημελεῖν, οὕτω παρακαθεζομένη πλησιαίτερον. ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς διασκευάσαι. διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ὀρέστης ἄρτι, καὶ μόλις καταδαρθεὶς ἐγγὺς αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικῶν παρισταμένων. ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο, ἐξ ὧν φησιν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ, Σίγα, σίγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης. πιθανὴν δὲ εἶναι ταύτην φασὶ τὴν πρόφασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως. τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων. χείριστον δὲ τοῖς ἤθεσι. πλὴν γὰρ Πυλάδου, πάντες φαῦλοι ἦσαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ηλέκτρα.
Αγγελος.
Ορέστης.
Απόλλων.
Ελένη.
Χορός.
Φρύξ.
Τυνδάρεως.
Πυλάδης.
Ερμιόνη.
Μενέλαος.

Προλογίζει δὲ ἡ Ηλέκτρα, ὡς ἀδελφὴ Ορέστου ἐλεεινολογοῦσα διὰ τὸν Τάνταλον.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

Υκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος,
ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς ὡς λέγουσι Τάνταλος,
κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον,
ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην.
ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς ἄνθρωπος ὤν,
κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,
ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.
οὗτος φυτεύει Πέλοπα· τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ.
ᾧ στέμματα ξήνασ', ἐπέκλωσεν θεά,
ἔριν Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
θέσθαι. τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;
ἔδαισε δ' οὖν νιν τέκν' ἀποκτείνας Ἀτρεύς.
Ἀτρέως δέ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
ὁ κλεινός, εἰ δὴ κλεινὸς Ἀγαμέμνων ἔφυ,
Μενέλεώς τε, κρήσσης ματρὸς Ἀερόπης ἄπο.
γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς στυγουμένην,
Μενέλεως Ἑλένην· ὁ δέ, Κλυταιμνήστρας λέχος
ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ᾧ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς·
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγώ,
ἄρσην τ' Ὀρέστης ματρὸς ἀνοσιωτάτας.

ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι,
ἔκτεινεν· ὧν δ' ἕκατι, παρθένον λέγειν
οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
πείθει δ' Ὀρέστην μητέρ', ἥ σφ' ἐγείνατο,
κτεῖναι, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρων.
ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ.
κἀγὼ μετέσχον οἷα δὴ γυνὴ φόνου,
Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν συγκατείργασται τάδε.
ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ συντακεὶς νόσῳ, νοσεῖ
Τλήμων Ὀρέστης· ὅδε, πεσὼν ἐν δεμνίοις,
κεῖται· τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ ὅτου σφαγαῖς
θανοῦσα μάτηρ, πυρὶ καθήγνισται δέμας.
ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
οὐ λοῦτρ' ἔδωκε χρωτί· χλανιδίων δ' ἔσω
κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου,
ἔμφρων δακρύει· ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.
ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε, μήθ' ἡμᾶς στέγαις,
μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα
μητροκτονοῦντας· κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι,
ἢ φάσγανον θήξαντ', ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.
ἐλπίδα δὲ δή τιν' ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν·
ἥκει γὰρ ἐς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο·
λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ,

ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον
ἅλαισι πλαγχθείς· τὴν δὲ δὴ πολύστονον
Ἑλένην, φυλάξας νύκτα μή τις εἰσιδὼν
μεθ' ἡμέραν στείχουσαν, ὧν ὑπ' Ἰλίῳ
παῖδες τεθνᾶσιν, ἐς πετρῶν ἔλθῃ βολάς,
προὔπεμψεν εἰς δῶμ' ἡμέτερον· ἔστι δ' ἔσω
κλαίουσ' ἀδελφὴν, συμφοράν τε δωμάτων.
ἔχει δὲ δή τιν' ἀλγέων παραψυχήν.
ἣν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ' ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει
παρθένον, ἐμῇ τε ματρὶ παρέδωκε τρέφειν,
Μενέλαος ἀγαγὼν Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπο,
ταύτῃ γέγηθε, κἀπιλήθεται κακῶν.
βλέπω δὲ πᾶσαν ἔσοδον πότ' ὄψομαι
Μενέλαον ἥκονθ'. ὡς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς
ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνου πάρα
» σωθῶμεν. Ἄπορον χρῆμα δυστυχὼν δόμος.
ἑλέ. ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε, κἀγαμέμνονος,
παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου,
πῶς ὦ τάλαινα σύ τε, κασίγνητός τε σὸς
τλήμων Ὀρέστης μητρὸς ὅδε φονεὺς ἔφυ;
προσφθέγμασι γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν,
εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.
καίτοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
ἐμῆς ἀδελφῆς· ἣν ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον
ἔπλευσ', ὅπως δ' ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ,
οὐκ εἶδον· ἀπολειφθεῖσα δ', αἰάζω τύχας.
ἠλέ. Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν ἅ γε παροῦσ' ὁρᾷς,
ἐν συμφοραῖσι τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον;
ἐγὼ μὲν ἄυπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς,

θάσσω· τὰ τοῦδε δ' οὐκ ὀνειδίζω κακά·
σὺ δ' ἦ μακαρία· μακάριός θ' ὁ σὸς πόσις·
ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας.
ἑλέ πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε;
ἠλέ ἐξ οὗπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν.
ἑλέ ὦ μέλεος, ἡ τεκοῦσά θ' ὡς διώλετο.
ἠλέ οὕτως ἔχει τάδ'· ὥστ' ἀπείρηκ' ἐν κακοῖς.
ἑλέ πρὸς θεῶν πίθοι' ἂν δῆτά μοί τι παρθένε;
ἠλέ ὡς ἀσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ.
ἑλέ βούλῃ τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;
ἠλέ ματρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς, τίνος χάριν;
ἑλέ κόμης ἀπαρχὰς, καὶ χοὰς φέρουσ' ἐμάς.
ἠλέ σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλον στείχειν τάφον;
ἑλέ δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.
ἠλέ ὀψέ γε φρονεῖς εὖ· τότε λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους.
ἑλέ ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δέ μοι λέγεις.
ἠλέ αἰδὼς δὲ δή τις ἐς Μυκηναίους ἔχει;
ἑλέ δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν.
ἠλέ δεινὸν γὰρ Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.
ἑλέ σὺ νῦν χάριν μοι τὸν φόβον λύσασα δός.
ἠλέ οὐκ ἂν δυναίμην ματρὸς εἰσβλέψαι τάφον.
ἑλέ αἰσχρόν γε μέντοι πρόσπολον φέρειν τάδε.
ἠλέ τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;
ἑλέ Εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.
ἠλέ καὶ μὴν τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.
ἑλέ ὀρθῶς ἔλεξας· πείθομαι τέ σοι κόρη,
καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.
ὦ τέκνον ἔξελθ' Ἑρμιόνη δόμων πάρος,
καὶ λάβε χοὰς τάσδ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς·
ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,

μελίκρα

μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην·
καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χώματος, λέξον τάδε·
Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα σόν, ταρβοῦσά τε
Ἀργεῖον ὄχλον· εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν
ἐμοί τε, καὶ σοί, καὶ πόσει γνώμην ἔχειν,
τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσε θεός·
ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμήν,
ἅπανθ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα·
ἴθ' ὦ τέκνον μοι σπεῦδε· καὶ χοὰς τάφῳ
δοῦσ', ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ·
ἠλέ Ὦ φύσις ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακόν,
» Σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις·
εἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξε τρίχας,
σώζουσα κάλλος, ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή;
θεοί σε μισήσειαν, ὥς μ' ἀπώλεσας,
καὶ τόνδε, πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'· ὢ τάλαιν' ἐγώ·
αἵδ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
φίλαι ξυνῳδοί· τάχα μεταστήσουσ' ὕπνου
τόνδ' ἡσυχάζοντ'· ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν
δακρύοις, ἀδελφὸν ὅταν ὁρῶ μεμηνότα·
ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ
χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος·
φιλία γὰρ ἡ σή, πρευμενὴς μέν, ἀλλ' ἐμοὶ
τόνδ' ἐξεγεῖραι, συμφορὰ γενήσεται·
χο σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
τιθεῖτε· μὴ κτυπεῖτε· μηδ' ἔστω κτύπος·
ἠλέ ἀποπρόβατ' ἐκεῖσ', ἀπόπρο μοι κοίτας·
χο ἰδοὺ πείθομαι · Η · ἆ ἆ σύριγγος ὅπως πνοὰ
λεπτοῦ δόνακος ὦ φίλα φώνει μοι·

χο ἴδ' ἀτρεμαῖαν ὡς ὑπόροφον φέρω βοάν.
ἠλέ ναί, οὕτω κάταγε κάταγε· πρόσιθ' ἀτρέμας.
ἀτρέμας ἴθι· λόγον ἀπόδος ἐφ' ὅ, τι
χρέος ἐμόλετέ ποτε.
χρόνια γὰρ πεσὼν ὅδ', εὐνάζεται.
χο πῶς ἔχει; λόγου μετάδος ὦ φίλα.
ἠλέ τίνα τύχαν εἴπω; τίνα δὲ συμφοράν;
ἔτι μὲν ἐμπνέει, βραχὺ δ' ἀναστένει.
χο τί φής; ὦ τάλας.
ἠλέ ὀλεῖς εἰ βλέφαρα κινήσεις
ὕπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χαράν.
χο ὦ μέλεος, ἐχθίστων θεόθεν ἐργμάτων.
ὦ τάλας· φεῦ μόχθων.
ἠλέ ἆ· ἆ· ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν
ἔλακεν ἀπόφονον, ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε
φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος.
χο ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας.
ἠλέ σὺ γάρ νιν ὦ τάλαινα
θωΰξασ', ἔβαλες ἐξ ὕπνου.
χο εὕδειν μὲν οὖν νιν ἔδοξα.
ἠλέ οὐκ ἀφ' ἡμῶν; οὐκ ἀπ' οἴκων
πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἱλίξεις
μεθεμένα κτύπου;
χο ὑπνώσει. ·Η· λέγεις εὖ.
χο πότνια πότνια νύξ,
ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν,
ἐρεβόθεν ἴθι· μόλε μόλε κατάπτερος
τὸν Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον.
ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπό τε συμφορᾶς

διοιχόμεθα, διοιχόμεθα.
ἠλέ κτύπον ἠγάγετε. Χ. οὐχί.
ἠλέ σῖγα, σῖγα, φυλασσομένα στόματος
ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχεος,
ἥσυχον ὕπνου χαρὰν παρέξεις ὦ φίλα.
χο θρόει· τίς κακῶν τελευτὰ μένει;
ἠλέ θανεῖν· τί δ' ἄλλο γ' εἴπω;
οὐδὲ γὰρ πόθον ἔχει βορᾶς.
χο πρόδηλος ἄρ' ὁ πότμος.
ἠλέ ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς
μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς
πατροφόνου ματέρος.
χο δίκαια μὲν, καλῶς δ' οὔ.
ἠλέ ἔκανες, ἔθανες ὦ τεκομένα με
μᾶτερ· ἀπὸ δ' ὤλεσας
πατέρα, τέκνα τε τάδε σέθεν ἀφ' αἵματος.
ὀλόμεθα, ὀλόμεθ' ἰσονέκυες.
σύ γὰρ τ' ἐν νεκροῖς· τὸ, τ' ἐμὸν οἴχεται
βίου τὸ πλέον μέρος ἐν
στοναχῆσί τε καὶ γόοις,
δάκρυσί τ' ἐννυχίοις· ἄγαμος,
ἐπεὶ δ' ἄτεκνος ἅτε βίοτον
ἁ μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον.
χο ὅρα παροῦσα παρθέν' Ηλέκτρα πέλας,
μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ' ὅδε.
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ.
ὀρέ ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου,
ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.
ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ,
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.

πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν.
ἠλέ ὦ φίλταθ', ὥς μ' ηὔφρανας εἰς ὕπνον πεσών.
βούλει θίγω σου, κἀνακουφίσω δέμας;
ὀρέ λαβοῦ λαβοῦ δῆτ'· ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
ἠλέ ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδύ, κοὐκ ἀναίνομαι
ἀδελφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.
ὀρέ ὑπόβαλε πλευροῖσι πλευρά, καὶ αὐχμώδη κόμην
ἄφελε προσώπου· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις.
ἠλέ ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα,
ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.
ὀρέ κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· ὅταν μ' ἀνῇ νόσος
μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη.
ἠλέ ἰδού. φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον.
» Ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.
ὀρέ αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον· ἀνακύκλει δέμας.
χο Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο.
ἠλέ ἦ κἀπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας θέλεις,
» χρόνιον ἴχνος θείς; Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
ὀρέ μάλιστα· δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει.
» Κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.
ἠλέ ἄκουε δή νυν ὦ κασίγνητον κάρα,
ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἐρινύες.
ὀρέ λέξεις τι καινόν; κεἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις.
εἰ δ' εἰς βλάβην τιν', ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν.
ἠλέ Μενέλαος ἥκει σοῦ κασίγνητος πατρός.
ἐν Ναυπλίῳ δὲ σέλμαθ' ὥρμισται νεῶν.
ὀρέ πῶς εἶπας; ἥκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς;
ἀνὴρ ὁμογενής, καὶ χάριτας ἔχων πατρός;

ἠλέ ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων.
ὀρέ εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν·
εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.

ἠλέ ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
γένος θυγατέρων, δυσκλεές τ' ἀν' Ἑλλάδα.
ὀρέ σὺ νῦν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ·
καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.
ἠλέ οἴμοι κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται·
ταχὺ δὲ μετέθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν.
ὀρέ ὦ μᾶτερ, ἱκετεύω σε μὴ 'πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας.
αὗται γὰρ αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.
ἠλέ μέν' ὦ ταλαίπωρ' ἀτρέμας σοῖς ἐν δεμνίοις·
ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν, ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.
ὀρέ ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέρειαι, δειναὶ θεαί.
ἠλέ οὔτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν,
σχήσω σε πηδᾶν δυστυχῆ πηδήματα.
ὀρέ μέθες μί' οὖσα τῶν ἐμῶν Ἐῤῥιννύων·
μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον.
ἠλέ οἲ ἐγὼ τάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω,
ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;
ὀρέ δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, δῶρα Λοξίου,
οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνεσθαι θεὰς,
εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσι, λυσσήμασι.
ἠλέ βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί;
ὀρέ εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
οὐκ εἰσακούετ'; οὐχ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων
τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;

ἆ ἆ· τί δῆτα μέλλετ', ἐξακρίζετ' αἰθέρα
πτεροῖς, τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα;
ἔα· τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων;
ποῖ, ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο;
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.
ἠλέ. σύγγονε, τί κλαίεις κρᾶτα θεὶς ἔσω πέπλων;
ὀρέ. αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν,
ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς.
μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν.
σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ', ἔργασται δ' ἐμοὶ
ματρῷον αἷμα· Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ' ἐπάρας εἰς ἔργον ἀνοσιώτατον,
τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν εἰ κατ' ὄμματα
ἐξιστόρουν νιν, μητέρ' εἰ κτεῖναί με χρή,
πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς,
μήπω τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος,
εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἔμελλε φῶς,
ἐγὼ δ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.
καὶ νῦν ἀνακάλυπτ' ὦ κασίγνητον κάρα.
ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεἰ μάλ' ἀθλίως
ἔχομεν· ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς,
σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
ἴσχνανε, παραμυθοῦ θ'· ὅταν δὲ σὺ στένῃς,
ἡμᾶς παρόντας, χρή σε νουθετεῖν φίλα.
Ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε, τοῖς φίλοις καλαί.
ἀλλ' ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω,
ὕπνῳ τ' ἄυπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δός.
σῖτόν τ' ὄρεξαι, λουτρά τ' ἐπὶ χρωτὶ βάλε.
εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἢ προσεδρίᾳ νόσον

κτήσῃ τίν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
ἐπίκουρον, ἄλλων ὡς ὁρᾷς ἔρημος ὤν.
ἠλέ οὐκ ἔστι· σὺν σοὶ κατθανεῖν αἱρήσομαι,
καὶ ζῆν· ἔχει γὰρ ταυτόν· ἢν σὺ κατθάνῃς,
γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι;
ἀνάδελφος· ἀπάτωρ· ἄφιλος· εἰ δέ σοι δοκεῖ,
δρᾶν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας·
καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων
ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους.
κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζεις νοσεῖν.
κάματος βροτοῖσιν, ἀπορία τε γίνεται.
χο αἶ· αἶ δρομάδες ὦ πτεροφόροι,
ποτνιάδες θεαὶ,
ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ' ἐν
δάκρυσι, καὶ γόοις, μελαγχρῶτες, εὐμενίδες, αἵ τε
τὸν ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθ' αἵματος
τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ' ἐκ
λαθέσθαι λύσσας μανιάδος φοιταλέου.
φεῦ μόχθων, οἵων ὦ τάλας ὀρεχθεὶς, ἔρρεις
τρίποδος ἀπὸ φάσιν, ἂν ὁ Φοῖβος
ἔλακεν ἔλακε δεξάμενος ἀνὰ δάπεδον,
ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς.
ἰὼ Ζεῦ· τίς ἔλεος; τίς ὅδ' ἀγὼν
φόνιος ἔρχεται
θοάζων σε τὸν μέλεον; ᾧ δάκρυα
δάκρυσι συμβάλλει
πορών τις εἰς δόμους ἀλαστόρων,
ματέρος αἷμα σᾶς ὅ σ' ἀναβακχεύει.
κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι.

» Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς,
» Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς
» Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε
» Δεινῶν πόνων, ὡς πόντου
» Λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασι.
τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον
ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων
τῶν ἀπὸ Ταντάλου σέβεσθαί με χρή;
καὶ μὴν βασιλεὺς ὧδε δὴ στείχει
Μενέλαος ἄναξ· πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ
δῆλος ὁρᾶσθαι, τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.
ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
εἰς γῆν Ἀσίαν, χαῖρ'· εὐτυχίᾳ δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς,
θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχου.
με ὦ δῶμα, τῇ, μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι,
Τροίαθεν ἐλθών· τῇ, δ' ἰδὼν καταστένω.
κύκλῳ γὰρ εἱλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς
οὐπώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑστίαν.
Ἀγαμέμνονος μὲν γὰρ τύχας ἠπιστάμην,
καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο
Μαλέᾳ προσίσχων πρῷραν· ἐκ δὲ κυμάτων
ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι
Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεός.
ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς παρασταθείς.
Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανών,
λουτροῖσιν ἀλόχου περιπεσὼν πανυστάτοις.
δακρύων τ' ἔπλησεν ἐμέ τε, καὶ ναύτας ἐμοὺς
πολλῶν· ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας ψαύω χθονός,
ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης,
δοκῶν Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος,

φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν, καὶ ματέρα,
ὡς εὐτυχοῦντας, ἔκλυον ἁλιτύπων τινὸς
τῆς Τυνδαρέας θυγατρὸς ἀνόσιον φόνον.
καὶ νῦν ὅπου 'στὶν, εἴπατ' ὦ νεάνιδες,
Ἀγαμέμνονος παῖς. ὃς τὰ δείν' ἔτλη κακά.
βρέφος γὰρ ἦν τότ' ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
ὅτ' ἐξέλιπον μέλαθρον, ἐς Τροίαν ἰών.
ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών.
ὀρέ ὅδ' εἰμ' Ὀρέστης Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς.
ἑκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ σημανῶ κακά.
τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω,
ἱκέτης ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς.
σῶσόν μ'. ἀφῖξαι δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν κακῶν.
με ὦ θεοὶ, τί λεύσσω; τίνα δέδορκα νερτέρων;
ὀρέ εὖ γ' εἶπας. οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς, φάος δ' ὁρῶ.
με ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν τάλας.
ὀρέ οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται.
με δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.
ὀρέ τὸ σῶμα φροῦδον, τὸ δ' ὄνομ' οὐ λέλοιπέ μοι.
με ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία.
ὀρέ ὅδ' εἰμὶ μητρὸς τῆς ταλαιπώρου φονεύς.
με ἤκουσα. φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά.
ὀρέ φειδόμεθ'. ὁ δαίμων δ' εἰς ἐμὲ πλούσιος κακῶν.
με τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσι νόσος;
ὀρέ ἡ σύνεσις. ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος.
με πῶς φής; σοφόν τοι τὸ σαφὲς, οὐ τὸ μὴ σαφές.
ὀρέ λύπη μάλιστά γ' ἡ διαφθείρουσά με.
με δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.
ὀρέ μανίαι τε, μητρὸς δ' αἵματος τιμωρίαι.
με ἤρξω δὲ λύσσης πότε; τίς ἡμέρα τότ' ἦν;

37

ὀρέ ἐν ᾗ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ·
με πότερα κατ' οἴκους, ἢ προσεδράων πυρᾷ;
ὀρέ νυκτὸς, φυλάσσων ὀστέων ἀναίρεσιν·
με παρῆν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθουε δέμας;
ὀρέ Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ ματρὸς φόνον·
με ἐκ φασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;
ὀρέ ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας·
με οἶδ' ἃς ἔλεξας· ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι·
ὀρέ σεμναὶ γάρ· ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου λέγειν·
με αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ;
ὀρέ οἴμοι διωγμῶν, οἷς γ' ἐλαύνομαι τάλας·
με οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους·
ὀρέ ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς·
με μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν·
ὀρέ Φοῖβος κελεύσας ματρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον·
με ἀμαθέστερος ὢν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης;
ὀρέ δουλεύομεν θεοῖς, ὅτι ποτ' εἰσὶ θεοί·
με κᾆτ' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;
ὀρέ μέλλει· Τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει·
με πόσον χρόνον δὲ ματρὸς οἴχονται πνοαί;
ὀρέ ἕκτον τόδ' ἦμαρ· ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου·
με ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα ματέρος θεαί·
ὀρέ οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους ἔφυς κακός·
με πατρὸς δὲ δὴ τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία;
ὀρέ οὔπω· Τὸ μέλλον δ' ἶσον ἀπραξίᾳ λέγω·
με τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις δράσας τάδε;
ὀρέ μισούμεθ' οὕτως, ὥστε μὴ προσεννέπειν·
με οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα κατὰ νόμους χεροῖν;
ὀρέ ἐκβάλλομαι γὰρ δωμάτων ὅποι μολῶ·
με τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;

ὀρέ Οἴαξ,

ὀρέ Οἴαξ, τὸ Τροίας μῖσος ἀναφέρων πατρί.
με συνῆκα· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου.
ὀρέ οὔκουν μετῆν μοι· διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι.
με τίς δ' ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων;
ὀρέ οὗτοί μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τανῦν κλύει.
με Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις;
ὀρέ πῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι;
με τί δρῶντες, ὅ, τι καὶ σαφὲς εἰπεῖν ἔχεις ἐμοί;
ὀρέ ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ.
με φεύγειν πόλιν τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν;
ὀρέ θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι.
με κᾆτ' οὐχὶ φεύγεις γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;
ὀρέ κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεσθα παγχάλκοις ὅπλοις.
με ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χθονός;
ὀρέ πάντων πρὸς ἀστῶν ὡς θάνω, βραχὺς λόγος.
με ὦ μέλεος, ἥκεις συμφορᾶς εἰς τοὔσχατον.
ὀρέ εἰς σ' ἐλπὶς ἡ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.
ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολὼν,
μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας,
καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε,
ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὕς σε δεῖ.
» Ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι,
» Οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.
χο καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ
ὁ σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος,
κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.
ὀρέ ἀπωλόμην Μενέλαε· Τυνδάρεως ὅδε
στείχει πρὸς ἡμᾶς· οὗ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει
εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν, τοῖσιν ἐξειργασμένοις.
καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα· πολλὰ δὲ

φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος
παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων. Λήδα θ' ἅμα
τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἧσσον, ἢ Διοσκόρω.
οἷς ὦ τάλαινα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ,
ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς. τίνα σκότον
λάβω προσώπῳ; ποῖον δ' ἐπίπροσθεν νέφος
θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;
τυν ποῦ ποῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν
Μενέλαον; ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ
χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς ἐς Ναυπλίαν
ἥκει σὺν ἀλόχῳ πολυετὴς σεσωσμένος.
ἄγετέ με. πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτοῦ θέλω
στὰς, ἀσπάσασθαι, χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.
με ὦ πρέσβυ χαῖρε, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα.
τυν ὦ χαῖρε καὶ σὺ Μενέλεως, κῆδος μ' ἐμόν.
με ἔα. Τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
στίλβει νοσώδεις ἀστραπὰς, στύγημ' ἐμόν.
τυν Μενέλαε, προσφθέγγῃ νιν ἀνόσιον κάρα;
με τί γάρ; φίλου μοι πατρός ἐστιν ἔκγονος.
τυν κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε τοιοῦτος γεγώς;
με πέφυκεν. εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος.
τυν βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
με ἑλληνικόν τι τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί.
τυν καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
με Πᾶν τοὐξ ἀνάγκης, δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.
τυν κέκτησο νῦν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι.
με ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας οὐ σοφόν.
τυν πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι;
ἢ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ, καὶ τὰ μὴ καλὰ,

τούτου

τούτου τίς ἀνδρῶν γένετ' ἀσυνετώτερος;
ὅστις τὸ μὲν δίκαιον, οὐκ ἐσκέψατο,
οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον.
ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα,
αἴσχιστον ἔργον, οὐ γὰρ αἰνέσω ποτὲ,
χρῆν δ' αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὁσίαν, διώκοντ' ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
ματέρα, τὸ σῶφρον τ' ἔλαβεν ἂν τῆς συμφορᾶς,
καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἴχετ', εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε ματέρι.
κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,
αὐτὸς κακίων ἐγένετο ματέρα κτανών.
ἐρήσομαι δὲ Μενέλεως τοσόνδε σε.
εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνὴ,
χὠ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον
λύσει, πέρας δὲ ποῖ κακῶν προβήσεται;
καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι.
εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν,
οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυροῖ.
φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή.
αἰεὶ γὰρ εἷς ἔμελλεν ἕξεσθαι φόνῳ,
τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χεροῖν.
ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους.
πρώτην δὲ θυγατέρ', ἣ πόσιν κατέκτανεν.
Ἑλένην δὲ τὴν σὴν ἄλοχον οὔποτ' αἰνέσω,
οὐδ' ἂν προσείποιμ'. οὐδὲ σε ζηλῶ κακῆς
γυναικὸς ἐλθόνθ' οὕνεκ' εἰς Τροίας πέδον.
ἀμύνω δ' ὅσονπερ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,

τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον
παύων· ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
ἐπεὶ τίν' εἶχες ὦ τάλας ψυχὴν τότε,
ὅτ' ἐξέβαλε τὸν μαστὸν ἱκετεύουσά σε
μάτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τἀκεῖ κακὰ,
δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας.
ἓν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμορροθεῖ,
μισῇ γε πρὸς θεῶν, καὶ τίνεις ματρὸς δίκας,
μανίαις ἀλαίνων, καὶ φόβοις· τί μαρτύρων
ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ', ἅ γ' εἰσορᾶν πάρα;
ὡς οὖν ἂν εἰδῇς Μενέλεως, τοῖσι θεοῖς
μὴ πρᾶσσ' ἐναντί' ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε σπαρτιάτιδος χθονός.
θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ', ἔπραξεν ἔνδικα.
ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.
ἐγὼ δὲ τἆλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ,
πλὴν εἰς θυγατέρας· τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.
χο Ζηλωτὸς ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα,
» Καὶ μὴ 'πισήμους συμφορὰς ἐκτήσατο.
ὀρέ ὦ γέρον, ἐγώ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
ὅπου σε μέλλω σήν τε λυπήσειν φρένα.
ἐγὼ δ' ἀνόσιός εἰμι ματέρα κτανὼν,
ὅσιος δέ γ' ἕτερον ὄνομα τιμωρῶν πατρί.
ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου,
καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῦν δὲ σὴν ταρβῶ τρίχα.
τί χρῆν με δρᾶσαι; δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν·
πατὴρ μὲν ἐφύτευσέ με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.

» Ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.
ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτῃ
μᾶλλόν μ' ἀμῦναι τῆς ὑποστάσης τροφάς.
ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, ματέρ' αἰδοῦμαι λέγειν,
ἰδίοισιν ὑμεναίοισι, κοὐχὶ σώφροσιν,
ἐς ἀνδρὸς ᾔει λέκτρ'. ἐμαυτόν, ἢν λέγω
κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ. λέξω δ' ὅμως.
Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις.
τοῦτον κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα ματέρα,
ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.
ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς ὡς πετρωθῆναί με χρή,
ἄκουσον, ὡς ἅπασαν Ἑλλάδ' ὠφελῶ.
εἰ γὰρ γυναῖκες ἐς τόδ' ἥξουσι θράσους
ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιούμεναι
εἰς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις,
ἐπίκλημ' ἐχούσαις, ὅ, τι τύχοι. δράσας δ' ἐγὼ
δείν' ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον.
μισῶν δὲ ματέρ', ἐνδίκως ἀπώλεσα.
ἥτις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων
πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτην,
προὔδωκε, κοὐκ ἔσωσεν ἀκήρατον λέχος.
ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσ' ᾔσθετ', οὐχ αὑτῇ δίκην
ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει,
ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτειν' ἐμόν.
πρὸς θεῶν, ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν
φόνον δικάζων, εἰ δὲ δὴ τὰ ματέρος
σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών;
οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐρινύσιν;
ἢ ματρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαί,

τῷδ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἠδικημένῳ;
σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ' ὦ γέρον κακὴν,
ἀπώλεσάς με· διὰ γὰρ τὸ κείνης θράσος,
πατρὸς στερηθεὶς, ἐγενόμην ματροκτόνος·
ὁρᾷς Ὀδυσσέως ἄλοχον; οὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν·
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον·
ὁρᾷς δ' Ἀπόλλων', ὃς μεσομφάλους ἕδρας
ναίων, βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει;
ᾧ πειθόμεσθ' ἅπανθ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ;
τούτῳ πειθόμενος, τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον·
ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον, καὶ κτείνετε·
ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ· τί χρῆν με δρᾶν;
ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
μίασμα λῦσαι; ποῖ τις οὖν ἔτ' ἂν φύγοι,
εἰ μὴ ὁ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;
ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ, μὴ λέγ' εἴργασται τάδε,
ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως·
+ » Γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσι βροτῶν,
» Μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,
» Τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς·
χο. Αἰεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς συμφοραῖς
» Ἔφυσαν ἀνδρῶν πρὸς τὸ δυστυχέστερον·
τυν. ἐπεὶ θρασύνῃ, κοὐχ ὑποστέλλῃ λόγῳ,
οὕτω δ' ἀμείβῃ μ', ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένας,
μᾶλλόν μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον·
καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων,
ὧν οὕνεκ' ἦλθον θυγατρὶ κοσμήσων τάφον·
μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
ἑκοῦσαν οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν,

σοὶ

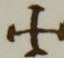
σοί, σῇ τ' ἀδελφῇ λεῦσιμον δοῦναι δίκην.
μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐστ' ἀξία.
ἣ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσ', εἰς οὖς ἀεὶ
πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον,
ὀνείρατ' ἀγγέλλουσα τ' Ἀγαμέμνονος.
καὶ τοῦθ', ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος
οἱ νέρτεροι θεοί· καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρὸν,
ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός.
εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμῇ, κῆδός τ' ἐμὸν,
μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον, ἐναντίον θεοῖς.
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις.
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
τοσαῦτ' ἀκούσας, ἴσθι. μηδὲ δυσσεβεῖς
ἕλῃ παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους.
ἡμᾶς δ', ἀπ' οἴκων ἄγετε τῶνδε πρόσπολοι.
ὀρέ στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὑπιὼν ἡμῖν λόγος
πρὸς τόνδ' ἵκηται, γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,
διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς;
με ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος,
ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ.
ὀρέ μὴ νῦν πέραινε τὴν δόκησιν· ἀλλ' ἐμοὺς
λόγους ἀκούσας πρόσθε, βουλεύου τότε.
με λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας. Ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου
» Κρείσσων γένοιτ' ἄν· ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.
ὀρέ λέγοιμ' ἂν ἤδη. Τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
» Ἐπίπροσθέν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν Μενέλεως μηδὲν δίδου.
ἃ δ' ἔλαβες, ἀπόδος, πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα.

οὐ χρήματ' εἶπον· χρήματ', ἢν ψυχὴν ἐμὴν
σώσῃς, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν·
ἀδικῶ λαβεῖν χρῆ μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ,
ἄδικόν τι παρὰ σοῦ· καὶ γὰρ Ἀγαμέμνων πατὴρ
ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ', ἦλθ' ἐς Ἴλιον,
οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν
τῆς σῆς γυναικὸς, ἀδικίαν τ' ἰώμενος·
ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή·
ἀπέδοτο δ' ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν,
ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβῃς ξυνάορον·
ἀπότισον οὖν μοι ταυτὸ τοῦτ' ἐκεῖ λαβὼν,
μίαν πονήσας ἁμέραν ἡμῶν ὕπερ,
σωτήριος στὰς, μὴ δέκ' ἐκπλήσας ἔτη·
ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου,
ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνην μὴ κτεῖναι σύ·
δεῖ γάρ σ' ἐμοῦ πράσσοντος ὡς πράσσω τανῦν,
πλέον φέρεσθαι, κἀμὲ συγγνώμην ἔχειν·
ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ,
κἀμῆς ἀδελφῆς παρθένου μακρὸν χρόνον·
θανὼν γὰρ, οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός·
» ἐρεῖς ἀδύνατον αὐτὸ τοῦτο; Τοὺς φίλους
» Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν·
» Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;
» Ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων·
φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἕλλησι δοκεῖς·
κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω·
ταύτης ἱκνοῦμαί σ'· ὦ μέλεος ἐμῶν κακῶν,
εἰς οἷον ἥκω; τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ;
ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε·

ὦ πατρὸς ὅμαιμε θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς
θανόντ' ἀκούειν τάδε δόκει ποτωμένην
ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, καὶ λέγειν ἃ 'γὼ λέγω.
ταῦτ' εἴς τε δάκρυα, καὶ γόους, καὶ συμφορὰς
εἴρηκα, κἀπήτηκα τὴν σωτηρίαν
θηρῶν, ὃ πάντες κοὐκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.
ἠλέ. κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως,
τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἶ.
με. Ὀρέστ', ἐγώ τοι σὸν καταιδοῦμαι κάρα,
καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι.
καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαίμονων κακὰ
συνεκκομίζειν, δύναμιν ἢν διδῷ θεὸς,
θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους.
τὸ δ' αὖ δύνασθαι, πρὸς θεῶν χρῄζω τυχεῖν.
ἥκω γὰρ ἀνδρῶν συμμάχων κενὸν δόρυ
ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος,
σμικρᾷ σὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων.
μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα
πελασγὸν Ἄργος· εἰ δὲ μαλθακοῖς λόγοις
δυναίμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν.
σμικροῖσι μὲν γὰρ τὰ μεγάλα πῶς ἕλοι τίς ἂν
πόνοισιν; ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τάδε.
» Ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν,
» Ὅμοιος ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον.
» Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτῷ ἐντείνοντι μὲν
» Χαλῶν ὑπείκοι καιρὸν εὐλαβούμενος,
» Ἴσως ἂν ἐκπνεύσειεν· ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς,
» Τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως ὅσον θέλεις.
ἔνεστι δ' οἶκτος· ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
καραδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.

ἐλθὼν δὲ Τυνδάρεών τέ σοι πειράσομαι,
πόλιν τε πεῖσαι τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,
ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.
» Μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας,
» Μισοῦσι δ' ἀστοί· δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω,
σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.
ἀλκῇ δέ σ' οὐκ ἂν, ᾗ σὺ δοξάζεις ἴσως,
σῶσαι μ' ἄν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἅ σοι πάρα.
οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν
προσηγόμεσθα· νῦν δ' ἀναγκαίως ἔχει
δούλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.
ὀρέ ὦ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν,
τἄλλ' οὐδέν· ὦ κάκιστε, τιμωρεῖν φίλοις
φεύγεις; ἀποστραφεὶς με; τὰ δ' Ἀγαμέμνονος
φροῦδ'; ἄφιλος ἦσθ' ἄρ' ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς.
οἴμοι, προδέδομαι, κοὐκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες,
ὅπῃ τραπόμενος, θάνατον Ἀργείων φύγω.
οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν
Πυλάδην δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
» ἡδεῖαν ὄψιν· Πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ,
» Κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾶν.
πυ θᾶσσον ἤ μ' ἐχρῆν προβαίνων, ἱκόμην πρὸ ἄστεος,
σύλλογον πόλεως ἀκούσας, τὸν δ' ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς
ἐπὶ σὲ, σύγγονόν τε τὴν σὴν, ὡς κτενοῦντας αὐτίκα.
τί τάδε; πῶς ἔχεις; τί πράσσεις φίλταθ' ἡλίκων ἐμοὶ,
καὶ φίλων καὶ συγγενείας; πάντα γὰρ τάδ' εἶ σύ μοι.
ὀρέ οἰχόμεσθ', ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.

πυλ συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· Κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων·
ὀρέ Μενέλεως κάκιστος εἰς ἐμέ, καὶ κασιγνήτην ἐμήν·
πυλ Εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίνεσθαι κακόν·

ὀρέ ὥσπερ οὐκ ἐλθών, ἔμοιγε ταυτὸν ἀπέδωκε μολών·
πυλ ἦ γὰρ ἔστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ᾽ ἀφιγμένος χθόνα;
ὀρέ χρόνιος· ἀλλ᾽ ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις·
πυ καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;
ὀρέ οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ᾽ ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ᾽ ἤγαγεν·
πυ ποῦ 'στιν ἡ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσε γυνὴ μία;
ὀρέ ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τούσδ᾽ ἐμοὺς καλεῖν χρεών·
πυ σὺ δὲ τίνας λόγους ἔλεξας σοῦ κασιγνήτῳ πατρός;
ὀρέ μή μ᾽ ἰδεῖν θανόνθ᾽ ὑπ᾽ ἀστῶν, καὶ κασιγνήτην ἐμήν·
πυ πρὸς θεῶν τί πρὸς τάδ᾽ εἶπε; τόδε γὰρ εἰδέναι θέλω·
ὀρέ ηὐλαβεῖθ᾽, ὁ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι·
πυ σκῆψιν ἐς ποίαν προβαίνων; ταῦτα πάντ᾽ ἔχω μαθών·
ὀρέ οὗτος ἦλθ᾽ ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ·
πυ Τυνδάρεων λέγεις; ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος·
ὀρέ αἰσθάνῃ· τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ᾽, ἢ πατρός·
πυ κοὐκ ἐτόλμησε πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών;
ὀρέ οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ᾽ ἄλκιμος·
πυ ἐν κακοῖς ἄρ᾽ εἶ μεγίστοις, καί σ᾽ ἀναγκαῖον θανεῖν·
ὀρέ ψῆφον ἀμφ᾽ ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών·
πυ ἣ κρινεῖ τί πρᾶγμα; λέξον· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι·
ὀρέ ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ᾽ οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι·
πυ φεῦγε νῦν λιπὼν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν·
ὀρέ οὐχ ὁρᾷς; φρουροῖς φυλασσόμεσθα πανταχοῦ·
πυ εἶδον ἄστεος ἀγυιὰς τεύχεσι πεφραγμένας·
ὀρέ ὥσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργηροῦμεθα·
πυ κἀμὲ νῦν ἐροῦ τί πάσχω· καὶ γὰρ αὐτὸς οἴχομαι·
ὀρέ πρὸς τίνος; τοῦτ᾽ ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν

πυ Στρόφιος ἤλασέ μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς πατήρ.
ὀρέ ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;
πυ ὅτι συνηράμην σοι φόνον ματρὸς ἀνόσιον λέγων.
ὀρέ ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.
πυ οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ'· οἰστέον τάδε.
ὀρέ οὐ φόβος μή σ' Ἄργος ὥσπερ κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλῃ;
πυ οὐ προσήκομαι κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῆ.
ὀρέ δεινὸν οἱ πολλοί, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας.
πυ ἀλλ' ὅταν χρυσοῦς λάβωσι, χρυσὰ βουλεύουσ' ἀεί.
ὀρέ εἶεν· ἐς κοινόν τι λέγειν χρή.
πυ τίνος ἀναγκαίου πέρι;
ὀρέ εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθών.
πυ ὡς ἔδρασας ἔνδικα;
ὀρέ πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ.
πυ μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι.
ὀρέ ἀλλ' ὑποπτήξας σιωπῇ κατθάνω;
πυ δειλὸν τόδε · Ο · πῶς ἂν οὖν δρῴην;
πυ ἔχεις τίν', ἢν μένῃς σωτηρίαν;
ὀρέ οὐκ ἔχω · Π · μολόντι δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆναι κακῶν.
ὀρέ εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν · Π · οὐκοῦν τοῦτο κρεῖσσον ἢ μένειν.
ὀρέ ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; Π · θανὼν γοῦν, ὧδε κάλλιον θανεῖν.
ὀρέ καὶ τὸ πρᾶγμ' ἔνδικόν μοι.
πυ τὸ δοκεῖν εὔχου μόνον.
ὀρέ εὖ λέγεις · φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε.
πυ μᾶλλον ἢ μένων · Ο · καὶ τίς ἄν γέ μ' οἰκτίσειε;
πυ μέγα γὰρ ἡ εὐγένειά σου · Ο θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον;
πυ πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν.
ὀρέ ἰτέον · ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς τὸ κατθανεῖν.
πυ αἰνῶ τάδε · Ο · ἦ λέγω μὲν οὖν ἀδελφῇ ταῦτ' ἐμῇ;
πυ μὴ πρὸς θεῶν · Ο · δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν.
πυ οὐκοῦν οὗτος οἰωνὸς μέγας · Ο · δηλαδὴ σιγᾶν ἄμεινον.

πυ τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς. Ο. κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες.
πυ τί τόδε; καινὸν αὖ λέγεις.
ὀρέ μὴ θεαί μ' οἴστρῳ κατάσχωσιν.
πυ ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ.
ὀρέ δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός.
πυ οὐκ ἔμοιγέ σου. Ο. εὐλαβοῦ λύσσης μεταχεῖν τῆς ἐμῆς
πυ τόδ' οὖν ἴτω. Ο. οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις;
πυ Ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.
ὀρέ ἕρπε νῦν οἴαξ ποδός μοι.
πυ φίλα γ' ἔχων κηδεύματα.
ὀρέ καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός.
πυ ὡς τί δὴ τόδε; Ο. ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι.
πυ τὸ δὲ δίκαιον ὧδ' ἔχει.
ὀρέ ματρὸς δὲ μήτ' ἴδοιμι μνῆμα.
πυ πολεμία γὰρ ἦν.
ἀλλ' ἔπειγ', ὡς μή σε πρόσθεν ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ,
περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰν νωχελῆ νόσῳ.
ὡς ἐγὼ δι' ἄστεος σε σμικρὰ φροντίζων ὄχλου,
οὐδὲν αἰσχυνθεὶς, ὀχήσω· ποῦ γὰρ ἂν δείξω φίλος,
εἴ σε μὴ δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;
ὀρέ Τοῦτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον.
» Ὡς ἀνὴρ ὅστις τρόποισι συντακῇ θυραῖος ὢν,
» Μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.
χο ὁ μέγας ὄλβος, ἅ τ' ἀρετὰ,
μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα, καὶ
παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς,
πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις,
πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
ὁπότε χρυσέας ἔρις ἀρνὸς
ἤλυθε Ταντταλίδαις,
οἰκτρότατα θοινάματα, καὶ
σφάγια γενναίων τέκνων· ὅθεν

φόνῳ φόνος ἐξαμείβων,
δι᾽ αἵματος οὐ προλείπει
δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.
τὸ καλὸν, οὐ καλὸν, τοκέων
πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ
χρόα· μελάνδετον δὲ φόνῳ
ξίφος εἰς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι.
τὸ δ᾽ αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,
κακοφρόνων τ᾽ ἀνδρῶν παράνοια.
θανάτου γὰρ ἀμφὶ φόβῳ
Τυνδαρὶς ἴαχησε τάλαινα.
τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια,
κτείνων σὰν ματέρα·
μὴ πατρῷαν τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ
δύσκλειαν ἐς ἀεί.
τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυα,
καὶ τίς ἔλεος μείζων κατὰ γᾶν,
ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;
οἷον οἷον ἔργον τελέσας,
βεβάκχευται μανίαις,
Εὐμενίσι θήραμα φόνῳ
δρομάσι δινεύων βλεφάροις
Ἀγαμεμνόνειος παῖς;
ὦ μέλεος ματρὸς, ὅτε
χρυσεοπηνήτων φαρέων
μαστὸν ὑπερτέλλοντ᾽ ἐσιδὼν,
σφάγιον ἔθετο ματέρα,
πατρῴων παθέων ἀμοιβάν.
ἠλέ. γυναῖκες, ἦ που τῶνδ᾽ ἀφώρμηται δόμων
Τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς;
χο. ἥκιστα.

χο ἥκιστα· πρὸς δ' Ἀργείων οἴχεται λεὼν,
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
δώσων· ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών·
ἠλέ οἴμοι, τί χρῆμ' ἔδρασε; τίς δ' ἔπεισέ νιν;
χο Πυλάδης· ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὅδ' ἄγγελος
λέξειν τἀκεῖθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι·
ἄγ ὦ τλῆμον, ὦ δύστανε τοῦ στρατηλάτου
Ἀγαμέμνονος παῖ πότνι' Ἠλέκτρα, λόγους
ἄκουσον, οὕς σοι δυστυχεῖς ἥκω φέρων·
ἠλέ αἲ· αἲ· διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ·
κακῶν γὰρ ἥκεις ὡς ἔοικεν ἄγγελος·
ἄγ ψήφῳ Πελασγῶν σὸν κασίγνητον θανεῖν,
καὶ σ' ὦ τάλαιν' ἔδοξε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ·
ἠλέ οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις·
ἀτὰρ τίς ἀγὼν, τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι
καθεῖλον ἡμᾶς, κἀπεκύρωσαν θανεῖν;
λέγ' ὦ γεραιέ· πότερα λευσίμῳ χερὶ,
ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀπορρῆξαί με δεῖ,
κοινὰς ἀδελφῷ συμφορὰς κεκτημένην;
ἄγ ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σοῦ,
τά τ' ἀμφ' Ὀρέστου· σῷ γὰρ εὔνοιαν πατρὶ
ἀεί ποτ' εἶχον, καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος,
πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις·
ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ θάσσοντ' ἄκραν,
οὗ φασι πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας
διδόντ', ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἕδρας·
ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδὼν,
τί καινὸν Ἄργει; μῶν τι πολεμίων πάρα

ἄγγελμ᾽ ἀνεπτέρωσε Δαναϊδῶν πόλιν;
ὁ δ᾽ εἶπ᾽, Ὀρέστην κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας
στείχοντ᾽, ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
ὁρῶ δ᾽ ἄελπτον φάσμ᾽, ὃ μή ποτ᾽ ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν σύγγονον στείχονθ᾽ ὁμοῦ.
τὸν μὲν, κατηφῆ, καὶ παρειμένον νόσῳ.
τὸν δ᾽, ὥστ᾽ ἀδελφὸν ἶσα φίλῳ λυπούμενον,
νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.
ἐπεὶ δὲ πλήρης ἐγένετ᾽ Ἀργείων ὄχλος,
κῆρυξ ἀναστὰς, εἶπε· τίς χρῄζει λέγειν;
πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μὴ χρεὼν,
μητροκτονοῦντα; κἀπὶ τῷδ᾽, ἀνίσταται
Ταλθύβιος, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας.
ἔλεξε δ᾽ ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεὶ
διχόμυθα· πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος,
σὸν δ᾽ οὐκ ἐπαινῶν σύγγονον, καλοῖς κακοὺς
λόγους ἑλίσσων, ὅτι καθισταίη νόμους
ἐς τοὺς τεκόντας οὐ καλούς· τὸ δ᾽ ὄμμ᾽ ἀεὶ
φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
» Τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ
» Πηδῶσ᾽ ἀεὶ κήρυκες· ὅδε δ᾽ αὐτοῖς φίλος,
» Ὃς ἂν δύνηται, πόλεως ἔν τ᾽ ἀρχαῖσιν ᾖ.
ἐπὶ τῷδ᾽, ἀγόρευε Διομήδης ἄναξ.
οὗτος κτανεῖν μὲν οὔτε σ᾽, οὔτε σύγγονον
εἴα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν.
ἐπερρόθησαν δ᾽ οἱ μὲν, ὡς καλῶς λέγοι,
οἱ δ᾽ οὐκ ἐπῄνουν· κἀπὶ τῷδ᾽, ἀνίσταται
ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει.
ἀργεῖος, οὐκ ἀργεῖος, ἠναγκασμένος.
θορύβῳ τε πίσυνος, κἀμαθεῖ παρρησίᾳ.

πιθανὸς ἔτ' αὐτοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
» Οταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς
» Πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα.
» Οσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ,
» Κἂν μὴ παραυτίκ' αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι
» Πόλει, θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην
» Ιδόνθ'· ὅμοιον γὰρ τὸ χρῆμα γίνεται
» Τῷ τοὺς λόγους λέγοντι, καὶ τιμωμένῳ.
ὃς εἶπ' Ορέστην, καί σ' ἀποκτεῖναι πέτροις
βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
τῷ σφὼ κατακτείναντι τοιούτους λέγειν.
ἄλλος δ' ἀναστὰς, ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ.
ὀλιγάκις ἄστυ, κἀγορᾶς χραίνων κύκλον.
αὐτουργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν.
ξυνετὸς δὲ· χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
ἀκέραιος· ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον.
ὅσγ' εἶπ' Ορέστην παῖδα τὸν Αγαμέμνονος
στεφανοῦν· ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ,
κακὴν γυναῖκα κἄθεον κατακτανὼν
ἣ κεῖν' ἀφῄρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα,
μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
εἰ τ' ἔνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι.
καὶ τοῖσγε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο.
κοὐδεὶς ἔτ' εἶπε· σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος.
ἔλεξε δ', ὦ γῆν Ινάχου κεκτημένοι,
πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι δεύτερον,
ὑμῖν ἀμύνων οὐδὲν ἧσσον ἢ πατρὶ,
» ἔκτεινα μητέρ'· Εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος

Ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ᾽ ἔτ᾽ ἂν
Θνήσκοντες· ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών;
τοὐναντίον δὲ δράσετ᾽, ἢ δρᾶσαι χρεών·
νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ᾽ ἐμοῦ πατρός,
τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτέ με,
ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνήσκων τις ἄν,
ὡς τῆσγε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται.
ἀλλ᾽ οὐκ ἔπειθ᾽ ὅμιλον εὖ δοκῶν λέγειν.
νικᾷ δ᾽ ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
ὃς ἠγόρευε σύγγονον, σέ τε κτανεῖν.
μόλις δ᾽ ἔπεισε μὴ πετρουμένους θανεῖν
τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ
ὑπέσχετ᾽ ἐν τῇδ᾽ ἡμέρᾳ λείψειν βίον
σὺν σοί· πορεύει δ᾽ αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
Πυλάδης δακρύων· σὺν δ᾽ ὁμαρτοῦσι φίλοι,
κλαίοντες· οἰκτείροντες· ἔρχεται δέ σοι
πικρὸν θέαμα, καὶ πρόσοψις ἀθλία.
ἀλλ᾽ εὐτρέπιζε φάσγανον, ἢ βρόχον δέρῃ,
ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος· εὐγένεια δὲ,
οὐδέν σ᾽ ἐπωφέλησεν, οὐδ᾽ ὁ πύθιος
τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ᾽ ἀπώλεσεν.
χο. ὦ δυστάλαινα παρθέν᾽, ὡς ξυνηρεφὲς
πρόσωπον ἐς γῆν σὸν βαλοῦσ᾽, ἄφθογγος εἶ,
ὡς εἰς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη.
ἠλέ. αἶ· αἶ· κατάρχομαι στεναγμῶν ὦ Πελασγία,
τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων,
αἱματηρὸν ἄταν.
κτύπον τε κρατός, ὃν ἔλαχ᾽ ἁ κατὰ χθονὸς
νερτέρων Περσέφασσα, καλλίπαις θεά.
ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία, σίδαρον ἐπὶ κράτα
τιθεῖσα

τιθεῖσα κύριμον, τῶν Ἀτρειδῶν πήματ᾽ οἴκων·
ἔλεος ἔλεος ὅδ᾽ ἔρχεται τῶν θανουμένων ὕπερ,
στρατηλατῶν Ἑλλάδος πότ᾽ ὄντων·
βέβακε γὰρ βέβακεν, οἴχεται τέκνων
πρόπασα γέννα Πέλοπος· ὅ, τ᾽ ἐπὶ μακαρίοις
ζηλωτὸς ὢν ποτ᾽ οἶκος, φθόνος νιν εἷλε θεόθεν,
ἅτε δυσμενὴς φονία ψῆφος ἐν πολίταις·
ἰὼ, ἰὼ, πανδάκρυτ᾽ ἐφαμέρων ἔθνη πολύπονα,
λεύσσεθ᾽ ὡς παρ᾽ ἐλπίδα μοῖρα βαίνει·
ἕτερα δ᾽ ἑτέροις ἀμείβεται
πήματ᾽ ἐν χρόνῳ μακρῷ·
Βροτῶν δ᾽ ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών·
μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον χθονὸς
τεταμέναν αἰωρήμασι
πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι, φερομέναν
δίναισι βῶλον ἐξ ὀλύμπου,
ἵν᾽ ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω
γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ·
ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας ἐμέθεν
δόμων, οἳ κατεῖδον ἄτας·
τὸ πτανὸν μὲν δίωγμα πώλων,
τεθριπποβάμονι στόλῳ,
Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι διεδίφρευσε,
Μυρτίλου φόνον δικὼν ἐς οἶδμα πόντου,
λευκοκύμασι πρὸς Γερασίαις,
ποντίων σάλων ἠϊόσιν ἁρματεύσας· ὅθεν δόμοισι
τοῖς ἐμοῖς ἦλθ᾽ ἀρὰ πολύστονος,
λόχευμα ποιμνίοισι Μαιάδος τόκου,
τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὁπότε
γένετο τέρας ὀλοὸν ὀλοὸν
Ἀτρέως ἱπποβότα· ὅθεν ἔρις τὸ πτερωτὸν

ἡλίου μετέβαλεν ἅρμα, τὰν πρὸς ἕ
σπερον κέλευθον οὐρανοῦ προσαρμόσας,
μονόπωλον ἐς ἀῶ ἑπταπόρου τε
δρομήματα πλειάδος, εἰς ὁδὸν ἄλλαν
Ζεὺς μεταβάλλει· τῶνδέ τ' ἀμείβει
θανάτους θανάτων· τά τ' ἐπώνυμα
δεῖπνα Θυέστου, λέκτρα τε κρήσσας
ἀερόπας δολίας, δολίοισι γάμοις·
τὰ, πανύστατα δ' ἐς ἐμὲ καὶ γενέταν
ἐμὸν ἤλυθε, δόμων πολυπόνοις ἀνάγκαις·
χο καὶ μὴν ὅδε σύγγονος ἕρπει
ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς,
ὅ, τε πιστότατος πάντων Πυλάδης,
ἰσάδελφος ἀνὴρ, ἰθύνων
νοσερὸν κῶλον Ὀρέστου,
ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος·
ἠλέ οἲ ἐγώ· πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω
ἀδελφὲ, καὶ πάροιθε νερτέρων πυρᾶς·
οἲ ἐγὼ μάλ' αὖθις, ὡς ἰδοῦσ' ὄμμασι
πανυστάτην πρόσοψιν, ἐξέστην φρενῶν·
ὀρέ οὐ σίγ' ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους,
στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
φέρειν σ' ἀνάγκη τὰς παρεστώσας τύχας·
ἠλέ καὶ πῶς σιωπῶ, φέγγος εἰσορᾶν θεοῦ
τόδ' οὐκ ἔθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα;
ὀρέ σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἅλις ὑπ' ἀργείας χερὸς
τέθνηχ' ὁ τλάμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά·
ἠλέ ὢ μέλεος ἥβης σῆς Ὀρέστα, καὶ πότμου,
θανάτου τ' ἀώρου, ζῆν ἐχρῆν σ' ὅτ' οὐκέτ' εἶ·
ὀρέ μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν,
ἐς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κακῶν·

ἠλέ θανούμεθ᾽· οὐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά.
» Πᾶσι γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.
ὀρέ τόδ᾽ ἦμαρ ἡμῖν κύριον· δεῖ δ᾽ ἢ βρόχους
ἅπτειν κρεμαστοὺς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.
ἠλέ σύ νῦν μ᾽ ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ,
ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.
ὀρέ ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ᾽ ἔχω· σὲ δ᾽ οὐ κτενῶ,
ἀλλ᾽ αὐτόχειρι θνῆσκ᾽, ὅτῳ βούλει τρόπῳ.
ἠλέ ἔσται τάδ᾽· οὐδέν σου ξίφους λελείψομαι,
ἀλλ᾽ ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας.
ὀρέ τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε,
θανάτου πέλας βεβῶσι περιβαλεῖν χέρας.
ἠλέ ὦ φίλτατ᾽, ὦ ποθεινὸν, ἥδιστόν τ᾽ ἔχων
τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα καὶ ψυχὴν μίαν.
ὀρέ ἔκ τοι με τήξεις· καί σ᾽ ἀμείψασθαι θέλω
φιλότητι χερῶν· τί γὰρ ἔτ᾽ αἰδοῦμαι τάλας;
ὦ στέρν᾽ ἀδελφῆς, ὦ φίλον πρόσπτυγμ᾽ ἐμὸν,
τάδ᾽ ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους
προσφθέγματ᾽ ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις πάρα.
ἠλέ φεῦ· πῶς ἂν ξίφος νῷ ταυτὸν εἰ θέμις κτάνοι,
καὶ μνῆμα δέξαιθ᾽ ἓν, κέδρου τεχνάσματα;
ὀρέ ἥδισ᾽ ἂν εἴη ταῦθ᾽· ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων
ὡς ἐσπανίσμεθ᾽, ὥστε κοινωνεῖν τάφου;
ἠλέ οὐδ᾽ εἶφ᾽ ὑπὲρ σοῦ μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων
Μενέλαος ὁ κακὸς, ὁ προδότης τοῦ μοῦ πατρός;
ὀρέ οὐδ᾽ ὄμμ᾽ ἔδειξεν· ἀλλ᾽ ἐπὶ σκήπτροις ἔχων
τὴν ἐλπίδ᾽, ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους.
ἀλλ᾽ εἶα, ὅπως γενναῖα κἀγαμέμνονος
δράσαντε κατθανούμεθ᾽ ἀξιώτατα.
κἀγὼ μὲν εὐγένειαν ἀποδείξω πόλει,

παίσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ. σὲ δ' αὖ χρεὼν
ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεύς.
καὶ κατθανόντοιν, εὖ περίστειλον δέμας.
θάψον τε κοινῇ πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων.
καὶ χαῖρ'. ἐπ' ἔργον δ' ὡς ὁρᾷς πορεύομαι.
πυ ἐπίσχες. ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
εἰ ζῆν με χρήζειν σοῦ θανόντος ἤλπισας.
ὀρέ τί γὰρ προσήκει κατθανεῖν σ' ἐμοῦ μέτα;
πυ ἤρου; τί δὲ ζῆν σῆς ἑταιρίας ἄτερ;
ὀρέ οὐκ ἔκτανες σὴν ματέρ', ὡς ἐγὼ τάλας.
πυ σὺν σοί γε. κοινῇ ταῦτα καὶ πάσχειν με δεῖ.
ὀρέ ἀπόδος τὸ σῶμα πατρὶ, μὴ συνθνῄσκε μοι.
σοὶ μὲν γάρ ἐστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δή.
καὶ δῶμα πατρὸς, καὶ μέγας πλούτου λιμήν.
γάμου δὲ, τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,
ἥν σοι κατηγγύησ' ἑταιρίαν σέβων.
σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβών.
κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν, οὐκέτ' ἔστι δή.
ἀλλ' ὦ ποθεινὸν ὄμμ' ὁμιλίας ἐμῆς,
χαῖρ'. οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν.
» Οἱ γὰρ θανόντες, χαρμάτων τητώμεθα.
πυ ἦπου λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων;
» Μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
» Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε,
» Ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε.
καὶ συγκατέκτανον γὰρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
καὶ πάντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας.
καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ, καὶ τῇδ' ὁμοῦ.
ἐμὴν γὰρ αὐτὴν, ἧς λέχος ἐπῄνεσα,

κρίνω

κρίνω δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε,
γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπτολιν,
ὃς πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν,
νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος;
οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν κἀμοὶ μέλει·
ἐπεὶ δὲ κατθανούμεθ', εἰς κοινοὺς λόγους
ἔλθωμεν, ὡς ἂν Μενέλεως συνδυστυχῇ·
ὀρέ ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών·
πυ πιθοῦ νῦν· ἀνάμεινον δὲ φασγάνου τομάς·
ὀρέ μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι·
πυ σίγα νῦν, ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ·
ὀρέ μηδὲν τρέσῃς τάσδ', ὡς πάρεισ' ἡμῖν φίλαι·
πυ Ελένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν·
ὀρέ πῶς; τὸ, γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἰ γ' ἔσται καλῶς·
πυ σφάξαντες· ἐν δόμοις δὲ κρύπτεται σέθεν·
ὀρέ μάλιστα· καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται·
πυ ἀλλ' οὐκέθ', ᾅδην νυμφίον κεκτημένη·
ὀρέ καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας·
πυ τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδέν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ·
ὀρέ οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας·
πυ τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα τρωϊκάς·
ὀρέ ὥσθ' Ἑλλὰς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον·
πυ Οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος·
ὀρέ καὶ μὴν τόδ' ἔρξας, δὶς θανεῖν οὐχάζομαι·
πυ ἀλλ' οὐδ' ἐγώ μην, σοίγε τιμωρούμενος·
ὀρέ τὸ πρᾶγμα δήλου, καὶ πέραιν' ὅπως λέγεις·
πυ εἴσιμεν εἰς οἴκους δῆθεν ὡς θανούμενοι·
ὀρέ ἔχω τοσοῦτον· τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω·
πυ γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ', ἃ πάσχομεν·
ὀρέ ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένη·

πυ καὶ νῦν παρέσται ταῦθ᾽, ἅπερ κείνῃ τότε·
ὀρέ ἔπειτ᾽ ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα;
πυ κρύπτ᾽ ἐν πέπλοισι τοῖσι δ᾽ ἕξομεν ξίφη·
ὀρέ καὶ πρόσθε δ᾽ ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται;
πυ ἐκκλείσομεν σφᾶς, ἄλλον ἄλλοσ᾽ ἐν στέγαις·
ὀρέ καὶ τόνγε μὴ σιγῶντ᾽ ἀποκτείνειν χρεών·
πυ εἶτ᾽ αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον, ἢ τείνειν χρεών·
ὀρέ Ελένην φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον·
πυ ἔγνως ἄκουσον δ᾽ ὡς καλῶς βουλεύομαι·
εἰ μὲν γὰρ ἐς γυναῖκα σωφρονεστέραν
ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος·
νῦν δ᾽ ὑπὲρ ἁπάσης Ελλάδος δώσει δίκην,
ὧν πατέρας ἔκτειν᾽, ὧν τ᾽ ἀπώλεσε τέκνα,
νύμφας τ᾽ ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων·
ὀλολυγμὸς ἔσται· πῦρ τ᾽ ἀνάψουσι θεοῖς,
σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν᾽ ἀρώμενοι τυχεῖν,
κακῆς γυναικὸς οὕνεχ᾽ αἷμ᾽ ἐπράξαμεν·
ὁ ματροφόντης δ᾽ οὐ καλῇ ταύτην κτανών·
ἀλλ᾽ ἀπολιπὼν τοῦτ᾽, ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσῇ,
Ελένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς·
οὐ δεῖ ποτ᾽ οὐ δεῖ Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
τὸν σὸν δὲ πατέρα, καὶ σὲ, κἀδελφὴν θανεῖν,
ματέρα τ᾽, ἐῶ· τοῦτ᾽ οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν,
δόμους τ᾽ ἔχειν σοὺς, δι᾽ Αγαμέμνονος δόρυ
λαβόντα νύμφην· μὴ γὰρ οὖν ζώην ἔτι,
εἰ μὴ ᾽πὶ κείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν·
ἢν δ᾽ οὖν τὸν Ελένης μὴ κατάσχωμεν φόνον,
πρήσαντες οἴκους τούσδε, κατθανούμεθα·
» Ενὸς γὰρ οὐ σφαλέντες, ἕξομεν κλέος
» Καλῶς θανόντες, ἢ κακῶς σεσωσμένοι·

χο πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ
ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατῄσχυνε γένος.
» Φεῦ· οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον, ἢ φίλος σαφής.
» Οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννίς· ἀλόγιστον δέ τι
» Τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.
σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξηῦρες κακά,
καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοί·
νῦν δ' αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν,
κοὐκ ἐκποδὼν εἶ· παύσομαί σ' αἰνῶν. ἐπεὶ
» Βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστὶν αἰνεῖσθαι λίαν·
ἐγὼ δὲ πάντως ἐκπνέων ψυχὴν ἐμήν,
δράσας τι χρῄζω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανεῖν·
ἵν' ἀνταναλώσω μέν, οἵ με προύδοσαν,
στένωσι δ' οἵπερ κἄμ' ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυχ', ὃς Ἑλλάδος
ἦρξ' ἀξιωθείς· οὐ τύραννος· ἀλλ' ὅμως
ῥώμην θεοῦ τιν' ἔσχεν· ὃν οὐ καταισχυνῶ,
δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως
ψυχὴν ἀφήσω· Μενέλεων δὲ τίσομαι.
ἑνὸς γὰρ εἰ λάβοιμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν,
εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία
κτανοῦσιν, οὐ θανοῦσιν· εὔχομαι τάδε.
» Ὃ βούλομαι γὰρ ἡδύ, καὶ διὰ στόμα
» Πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψω φρένας.
ἠλέ ἐγὼ κασίγνητ' αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ,
σωτηρίαν σοί, τῷδέ τ', ἐκ τρίτου τ' ἐμοί.
ὀρέ θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;
ἐπεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
ἠλέ ἄκουε δή νυν· καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.

ὀρέ. λέγ', ὡς τὸ λέγειν ἀγάθ', ἔχει τιν' ἡδονήν.
ἠλέ. Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμην.
ὀρέ. οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μάτηρ ἐμή.
ἠλέ. αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.
ὀρέ. τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποτιθεῖς τίν' ἐλπίδα;
ἠλέ. χοὰς κατασπείσουσ' ὑπὲρ ματρὸς τάφου.
ὀρέ. καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;
ἠλέ. συλλάβεθ' ὅμηρον τήνδ', ὅταν στείχῃ πάλιν.
ὀρέ. τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις;
ἠλέ. Ἑλένης θανούσης, ἤν τι Μενέλεώς σε δρᾷ,
ἢ τόνδε, κἀμὲ, πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε,
λέγ' ὡς φονεύσεις Ἑρμιόνην. ξίφος δὲ χρὴ
δέρῃ πρὸς αὐτῇ παρθένου σπάσαντ' ἔχειν.
κἂν μέν σε σώζῃ μὴ θανεῖν χρῄζων κόρην
Μενέλεως, Ἑλένης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,
μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας.
ἢν δ' ὀξυθύμου μὴ κρατῶν φρονήματος
κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάξε παρθένου δέρην.
καί νιν δοκῶ τὸ πρῶτον ἢν πολὺς παρῇ,
χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον. οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' Ἄλκιμος πέφυκε. τήνδ' ἡμῖν ἔχω
σωτηρίας ἔπαλξιν. εἴρηται λόγος.
ὀρέ. ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,
ὡς ἀξία ζῆν μᾶλλον, ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσῃ τάλας
γυναικὸς. ἢ ζῶν, μακάριον κτήσῃ λέχος.
πυ. εἰ γὰρ γένοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν
καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη.
ὀρέ. ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη, τίνος χρόνου;

ὡς τἄλλ' ἄγ' ἔστας, εἰ τάδ' εὐτυχήσομεν,
κάλλιστ', ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός.
ἠλέ καὶ δὴ πέλας νιν δωμάτων εἶναι δοκῶ·
τοῦ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.
ὀρέ καλῶς· σὺ μὲν δὴ σύγγον' Ηλέκτρα δόμων
πάρος μένουσα, παρθένου δέχου πόδα·
φύλασσε δ' ἤν τις πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς,
ἐλθὼν δ' ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνε δ' εἰς δόμους,
ἢ σανίδας παίσασ', ἢ λόγους πέμψασ' ἔσω.
ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες, ἐπὶ τὸν ἔσχατον
ἀγῶν' ὁπλιζόμεσθα φασγάνῳ χέρας
Πυλάδη, σὺ γὰρ δὴ συμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.
ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
καλεῖ σ' Ορέστης παῖς σὸς, ἐπίκουρον μολεῖν
τοῖς δεομένοισι· διὰ σὲ γὰρ πάσχω τάλας·
ἀδίκως προδέδομαι δ' ὑπὸ κασιγνήτου σέθεν,
δίκαια πράξας· οὗ θέλω δάμαρθ' ἑλὼν,
κτεῖναι· σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ.
ἠλέ ὦ πάτερ, ἵκου δῆτ' εἰ κλύεις εἴσω χθονὸς,
τέκνων καλούντων, οἳ σέθεν θνήσκουσ' ὕπερ.
πυ ὦ συγγένεια πατρὸς ἐμοῦ, καὶ ἐμὰς λιτὰς
Αγάμεμνον, εἰσάκουσον· ἔκσωσον τέκνα.
ὀρέ ἔκτεινα ματέρα · Π · ἡψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.
ἠλέ ἐγὼ δ' ἐπεβούλευσα, κἀπέλυσ' ὄκνου.
ὀρέ σοὶ πάτερ ἀρήγων. · Η · οὐδ' ἐγὼ προὔδωκά σε.
πυ οὐκοῦν ὀνείδη τάδε κλύων, ῥῦσαι τέκνα.
ὀρέ δακρύοις κατασπένδω σε.
ἠλέ ἐγὼ δ' οἴκτοισί γε.
πυ παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα.

ἅπερ γὰρ ἔσω γῆς ἀκοντίζουσ᾽ ἀραί,
κλύει· σὺ δ᾽ ὦ Ζεῦ πρόγονε, καὶ δίκης σέβας,
δότ᾽ εὐτυχῆσαι τῷδ᾽, ἐμοί τε, τῇδέ τε·
τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγών, δίκη μία,
ἢ ζῆν ἅπασιν, ἢ θανεῖν ὀφείλεται.
ἠλέ Μυκηνίδες ὦ φίλαι,
τὰ πρῶτα κατὰ πελασγὸν ἕδος Ἀργείων.
χο τίνα θροεῖς αὐδὰν πότνια; παραμένει
γὰρ ἔτι σοι τόδ᾽ ἐν Δαναϊδῶν πόλει.
ἠλέ στῆθ᾽ αἱ μὲν ὑμῶν, τήνδ᾽ ἁμαξήρη τρίβον,
αἱ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἄλλον οἶμον, ἐς φρουρὰν δόμων.
χο τί δέ μοι τόδε χρέος ἀπύεις;
ἔννεπέ μοι φίλα.
ἠλέ φόβος ἔχει με μή τις ἐπὶ δώμασι
σταθεὶς ἐπὶ φόνιον αἷμα,
πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.
ἡμι χωρεῖτ᾽, ἐπειγώμεσθ᾽· ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον
τήνδ᾽ ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάς.
ἡμι καὶ μὴν ἐγὼ τήνδ᾽, ἣ πρὸς ἑσπέραν φέρει.
ἠλέ δόχμια νῦν κόρας διάφερ᾽ ὀμμάτων
ἐκεῖθεν, ἐνθάδ᾽· εἶτ᾽ ἀπ᾽ ἄλλην σκοπιάν.
χο ἔχομεν ὡς θροεῖς. · Η · ἑλίσσετε νῦν βλέφαρον,
κόρασι δίδοτε διὰ βοστρύχων πάντῃ.
ἡμι ὅδε τις ἐν τρίβῳ προσέρχεται· τίς ὅδ᾽ ἄρ᾽
ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ σὸν ἀγρότας ἀνήρ;
ἠλέ ἀπωλόμεσθ᾽ ἄρ᾽ ὦ φίλαι, κεκρυμμένους
θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ᾽ ἐχθροῖς ἢν φανῇ.
ἡμι ἄφοβος ἔχε· κενὸς γὰρ ὦ φίλα
στίβος, ὃν σὺ δοκεῖς.
ἠλέ τί δέ, τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει;
δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τινά μοι,

εἰ τάδ᾽ ἐρήματα τὰ πρόσθ᾽ αὐλᾶς.
ἡμι. καλῶς τἀγ᾽ ἔνθεν, ἀλλὰ τἀπίσω σκόπει,
ὥς οὔτις ἡμῖν Δαναϊδῶν πελάζεται.
ἡμι. εἰς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδὲ τῇδ᾽ ὄχλος.
ἠλέ. φέρε νῦν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω.
τί μέλλεθ᾽ οἱ κατ᾽ οἶκον ἐν ἡσυχίᾳ
σφάγια φοινίασειν;
οὐκ εἰσακούουσιν· ὢ τάλαιν᾽ ἐγὼ κακῶν.
ἆρ᾽ εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη;
τάχα τις Ἀργείων ἔνοπλος ὁρμήσας,
ποδὶ βοηδρόμῳ μέλαθρα προσμίξει.
σκέψασθαι νῦν ἄμεινον· οὐχ ἕδρας ἀγών.
ἀλλ᾽ αἱ μὲν ἐνθάδ᾽, αἱ δ᾽ ἐκεῖσ᾽ ἑλίσσετε.
χο. ἀμείβομεν κέλευθον σκοποῦσαι πάντῃ.
ἑλέ. ἰὼ πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.
ἠλέ. ἠκούσατ᾽; ἄνδρες χεῖρ᾽ ἔχουσιν ἐν φόνῳ.
Ἑλένης τὸ κώκυμ᾽ ἐστὶν, ὡς ἀπεικάσαι.
ἡμι. ὦ Διὸς ὦ Διὸς ἀέναον κράτος,
ἐλθ᾽ ἐπίκουρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως.
ἑλέ. Μενέλαε, θνήσκω· σὺ δὲ παρὼν μ᾽ οὐκ ὠφελεῖς.
ἠλέ. φονεύετε· καίνετε· θείνετε· ὄλλυτε.
δίπτυχα, δίστομα φάσγανα πέμπετε,
ἐκ χειρὸς ἱέμενοι τὰν
λειποπάτορα, λειπόγαμον, ἃ πλείστους
ἔκτανεν Ἑλλάνων
δορὶ παρὰ ποταμὸν ὀλλυμένους,
ὅθι δάκρυα δάκρυσιν
ἔπεσε σιδαρέοισι βέλεσιν
ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.
χο. σιγᾶτε, σιγᾶτ᾽· ᾐσθόμην κτύπου τινὸς

κέλευθον, ἐσπεσόντος ἀμφὶ δώματα.
ἠλέ ὦ φίλταται γυναῖκες, ἐς μέσον φόνον
ἥδ' Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βοήν·
στείχει γὰρ ἐσπεσοῦσα δικτύων βρόχους.
καλὸν τὸ θήραμ' ἢν ἁλῷ, γενήσεται.
πάλιν κατάστηθ' ἡσύχῳ μὲν ὄμματι,
χροιᾷ τ' ἀδήλῳ τῶν δεδραγμένων ὕπερ.
κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας,
ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.
ὦ παρθέν', ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς;
ἑρ ἥκω, λαβοῦσα πρευμένειαν· ἀλλά με
φόβος τις εἰσελήλυθ', ἥντιν' ἐν δόμοις
τηλουρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοήν.
ἠλέ τί δ' ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων;
ἑρ εὔφημος ἴσθι· τί δὲ νεώτερον λέγεις;
ἠλέ θανεῖν Ὀρέστην κἄμ' ἔδοξε τῇδε γῇ.
ἑρ μὴ δῆτ' ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.
ἠλέ ἄραρεν· ἀνάγκης δ' ἐς ζυγὸν καθέσταμεν.
ἑρ ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;
ἠλέ ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ.
ἑρ τίς; οὐ γὰρ οἶδα μᾶλλον ἢν σὺ μὴ λέγῃς.
ἠλέ τλήμων Ὀρέστης μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.
ἑρ ἐπ' ἀξίοισί τἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος.
ἠλέ περὶ τοῦ, γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις;
ἀλλ' ἐλθὲ καὶ μέτασχε ἱκεσίας φίλοις,
σῇ ματρὶ προσπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,
Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
ἀλλ' ὦ τραφεῖσα ματρὸς ἐν χεροῖν ἐμῆς,
οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀπικούφισον κακῶν.

ἴθ' εἰς

ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ'· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.
σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.
ἐρ ἰδοὺ διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.
σώθηθ' ὅσον γε τοὐπ' ἐμοί. ·Η· ὦ κατὰ στέγας
φίλοι ξιφήρεις, οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;
ἑρ οἱ 'γώ· τίνας τούσδ' εἰσορῶ; ·Ο· σιγᾶν χρεών.
ἡμῖν γὰρ ἥκεις, οὐχὶ σοὶ σωτηρία.
ἠλέ ἔχεσθ', ἔχεσθε· φάσγανον δὲ πρὸς δέρῃ
βαλόντες, ἡσυχάζεθ', ὡς ἰδῇ τόδε
Μενέλαος, οὕνεκ' ἄνδρας, οὐ Φρύγας κακοὺς
εὑρὼν, ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς.
ἰὼ ἰὼ φίλαι, κτύπον ἐγείρετε, κτύπον καὶ βοὰν
πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος,
μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικοὺς,
πρὶν ἂν ἐτύμως ἴδω τὸν Ελένας φόνον
καθαιμακτὸν ἐν δόμοισι κείμενον.
ἢ καὶ λόγον του προσπόλων πυθώμεθα.
τὰς μὲν, γὰρ οἶδα συμφορὰς, τὰς δ' οὐ σαφῶς.
χο διὰ δίκας ἔβα θεῶν νέμεσις εἰς Ελέναν.
δακρύοισι γὰρ Ελλάδ' ἅπασαν ἔπλησε
διὰ τὸν ὀλόμενον ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ελλάδ' εἰς Ιλιον.
ἀλλὰ, κτυπεῖ γὰρ κλεῖθρα βασιλείων δόμων,
σιγήσατ', ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
οὗ πευσόμεσθα τἀν δόμοις ὅπως ἔχει.
φρ ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα
βαρβάροις ἐν εὐμάρισι,
κεδρωτὰ παστάδων ὑπερτέρεμνα,
δωρικάς τε τριγλύφας.

φρῦδα φρῦδα γᾶ γᾶ
βαρβάροισι δρασμοῖς.
αἴ. αἴ. πᾷ φύγω ξέναι,
πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος,
ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις
ἑλίσσων κυκλεῖ χθόνα;
χο τί δ' ἔσθ' Ἑλένης πρόσπολ', ἰδαῖον κάρα;
φρ Ἴλιον, Ἴλιον, ὤμοι μοι,
φρύγιον ἄστυ, καλλίβωλον
Ἴδας ὄρος ἱερὸν, ὥς σ' ὀλόμενον στένω.
ἁρμάτειον ἁρμάτειον μέλος
βαρβάρῳ βοᾷ,
διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθόγονον ὄμμα
κυκνόπτερον, καλλοσύνας Λήδας σκύμνου
δυσελένας, ξεστῶν περγάμων Ἀπολ
λωνίων Ἐριννῦν. ὀτοτοί.
ἰαλέμων ἰαλέμων Δαρδανία τλάμων
Γανυμήδεος ἱπποσύνα Διὸς εὐνέτα.
χο σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα τὰν δόμοις.
τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω.
φρ αἴλινον αἴλινον ἀρχὰν θανάτου
βάρβαροι λέγουσιν αἲ αἲ
ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων
ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν
ξίφεσι σιδαρέοισιν ἀΐδα.
ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὔθ' ἕκαστά σοι λέγω.
λέοντες Ἕλλανες δύω διδύμω,
τῷ μὲν, ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλῄζετο.
ὁ δὲ, παῖς Στροφίου κακομήτας ἀνὴρ,

δῖος Ὀδυσσεὺς, σιγᾷ δόλιος,
πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκὰν,
ξυνετὸς πολέμου, φόνιός τε δράκων.
ἔρροι τᾶς ἡσύχου προνοίας κακοῦργος ὤν.
οἱ δὲ, πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες,
ἃς ἔγημ' ὁ τοξότας Πάρις
γυναικὸς ὄμμα δακρύοις
πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
ἕζονθ', ὁ μὲν, τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ, τὸ κεῖθεν,
ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι.
περὶ δὲ γόνυ χεῖρας ἱκεσίους
ἔβαλλον ἔβαλλον Ἑλένας ἄμφω.
ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον ἔθορον
ἀμφίπολοι Φρύγες.
προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον
πεσὼν ἐν φόβῳ,
μή τις εἴη δόλος.
κᾀδόκει τοῖς μὲν, οὔ.
τοῖς δ' εἰς ἀρκυστάταν
μηχανὰν ἐμπλέκειν
παῖδα Τυνδαρίδ' ὁ μητροφόντας δράκων.

Χο. σὺ δ' ἦσθα ποῦ τότ'; ἢ πάλαι φεύγεις φόβῳ;

Φρ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
παρὰ βόστρυχον αὔραν αὔραν
Ἑλένας Ἑλένας εὐπαγεῖ κύκλῳ
πτερίνῳ πρὸ παρηΐδος ἀΐσσων
βαρβάροισι νόμοισιν.
ἁ δὲ, λίνον ἠλακάτᾳ δακτύλοις ἕλισσεν.
νήματα δ' ἵετο πέδῳ,
σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάλματα,

συστολῖσαι χρήζουσα λίνῳ
φάρεα πορφύρεα,
δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ.
προσεῖπε δ' Ὀρέστας
λάκαιναν κόραν. ὦ Διὸς παῖ,
θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ' ἀποστᾶσα κλισμοῦ,
Πέλοπος ἐπὶ προπάτορος ἕδραν παλαιᾶς
ἑστίας, ἵν' εἰδῇς λόγους ἐμούς.
ἄγει δ' ἄγει νιν. ἁδ' ἐφέπετο
οὐ πρόμαντις ὧν ἔμελλεν.
ὁ δὲ συνεργὸς, ἄλλ' ἔπρασσ' ἰὼν κακὸς φωκεύς.
οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀλλ' αἰεὶ κακοὶ Φρύγες;
ἔκλῃσε δ' ἄλλον ἄλλοσε
στέγης. τοὺς μὲν, ἐν σταθμοῖσιν
ἱππικοῖς, τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι,
τοὺς δ' ἐκεῖσε κεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε
διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας.

χο τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίνετο;

φρ ἰδαία μᾶτερ μᾶτερ ὀβρίμα, ὀβρίμα, αἶ αἶ
φονίων παθέων, ἀνόμων τε κακῶν, ἅπερ ἔδρακον
ἔδρακον ἐν δόμοις τυράννων,
ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν, ἄλλος ἄλλοσε
δίνασεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι.
ὡς κάπροι δ' ὀρέστεροι
γυναικὸς ἀντίοι σταθέντες,
ἐννέπουσι κατθανῇ, κατθανῇ.
κακός σ' ἀποκτείνει πόσις,
κασιγνήτου προδοὺς ἐν Ἄργει θανεῖν γόνον.
ἁδ' ἴαχεν ἴαχεν ὤμοι μοι.

λευκὸν δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις
κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγάν·
φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον ἴχνος
ἔφερεν, ἔφερεν· ἐς κόμας δὲ δακτύλους
δικὼν Ορέστας, μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβὰς,
ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέρην,
παίειν λαιμῶν ἔμελλεν εἴσω μέλαν ξίφος.
χο ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;
φρ ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς
μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ' ἐμίμνομεν,
βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης.
ὁ μὲν, πέτρους· ὁ δ' ἀγκύλας,
ὁ δὲ, ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων.
ἔναντα δ' ἦλθε Πυλάδης ἀλίαστος,
οἷος οἷος Εκτωρ ὁ φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας.
ὃν εἶδον εἶδον ἐν πύλαισι πριαμίσι.
φασγάνων δ' ἀκμὰς συνήψαμεν.
τότε δὴ τότε διαπρεπεῖς
ἐγένοντο Φρύγες, ὅσον Αρεος ἀλκὰν
ἥσσονες Ελλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς.
ὁ μὲν, οἰχόμενος φυγάς· ὁ δὲ, νέκυς ὤν.
ὁ δὲ, τραῦμα φέρων· ὁ δὲ, λισσόμενος
θανάτου προβολάν· ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν.
νεκροὶ δ' ἔπιπτον· οἱ δ' ἔμελλον· οἱ δ' ἔκειντ'.
ἔμολε δ' ἡ τάλαιν' Ερμιόνα δόμους
ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ ματρὸς, ἅ νιν ἔτεκε τλάμων.
ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντες βάκχαι,
σκύμνον ἐν χεροῖν ὀρείαν ξυνήρπασαν.
πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον.
ἁ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο διαπρὸ δόμων

ἄφαντος, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νύξ,
ἤτοι φαρμάκοισιν, ἢ μάγων τέχναις, ἢ θεῶν κλοπαῖς.
τὰ δ' ὕστερον οὐκέτ' οἶδα. δραπέτην γὰρ ἐ
ξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
πολύπονα δὲ πολύπονα πάθεα
Μενέλαος ἀναχόμενος, ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας
ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον.
χο καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε.
ξιφηφόρον γὰρ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων
βαίνοντ' Ὀρέστην ἐπτοημένῳ ποδί.
ὀρέ ποῦ 'στιν οὗτος, ὃς πέφευγεν ἐκ δόμων τοὐμὸν ξίφος;
φρ προσκυνῶ σ' ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπεσών.
ὀρέ οὐκ ἐν Ἰλίῳ τάδ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.
φρ Πανταχοῦ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον, ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν.
ὀρέ οὔτι που κραυγὴν ἔθηκας Μενέλεω βοηδρομεῖν;
φρ σοὶ μὲν οὖν ἔγωγ' ἀμύνειν. ἀξιώτερος γὰρ εἶ.
ὀρέ ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;
φρ ἐνδικώτατ', εἴγε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν.
ὀρέ δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζῃ, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν.
φρ οὐ γὰρ, ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο;
ὀρέ ὄμοσον. εἰ δὲ μὴ, κτενῶ σε, μὴ λέγειν ἐμὴν χάριν.
φρ τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ.
ὀρέ ὧδε κἀν Τροίᾳ σίδηρος πᾶσι Φρυξὶν ἦν φόβος;
φρ ἄπεχε φάσγανον. πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον.
ὀρέ μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών;
φρ μὴ μὲν οὖν νεκρός. τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα.
ὀρέ δοῦλος ὢν φοβῇ τὸν ᾅδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
φρ Πᾶς ἀνὴρ κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.
ὀρέ εὖ λέγεις. σώζει σε σύνεσις. ἀλλὰ βαῖν' εἴσω δόμων.
φρ οὐκ ἄρα κτενεῖς με; ·Ο· ἀφεῖσαι.

φρ καλὸν

φρ καλὸν ἔπος λέγεις τόδε·
ὀρέ ἀλλὰ μεταβουλευσόμεσθα·
φρ τοῦτο δ' οὐ καλῶς λέγεις·
ὀρέ μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην·
οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, οὔτ' ἐν ἀνδράσι σύ γ' εἶ·
τοῦ, δὲ μὴ στῆσαί σε κραυγὴν, οὕνεκ' ἐξῆλθον δόμων·
ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται·
Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν ἔσω ξίφους·
ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος·
εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασι λαβὼν,
τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει,
σύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε
τὸν τάδε συνδρῶντά μοι,
παρθένον τε, καὶ δάμαρτα, δύω νεκρὼ κατόψεται·
χο ἰὼ ἰὼ τύχα· ἕτερον εἰς ἀγῶν' ἕτερον αὖ
δόμος φοβερὸν ἀμφὶ τοὺς Ἀτρείδας πιτνεῖ·
ἡμι τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
ἢ σῖγ' ἔχωμεν ἀσφαλέστερον φίλαι;
ἡμι ἴδε πρὸ δωμάτων, ἴδε προκηρύσσει
θοάζων ὅδ' αἰθέρος ἄνω καπνός·
χο ἅπτουσι πεύκας, ὡς πυρώσοντες δόμους
τοὺς ταντάλειους, οὐδ' ἀφίστανται φόνου·
τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι τέλος ὅπᾳ θέλει·
μεγάλα δέ τις ἁ δύναμις δι' ἀλαστόρων
ἔπαισεν ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων,
διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου·
χο ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων πέλας,
ὀξύπουν, ᾐσθημένον που τὴν τύχην, ἣ νῦν πάρα·
ἠλέ οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλεῖθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς
» ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεῖδαι; Δεινὸν ἀτυχῶν ἀνήρ

Πρὸς κακῶς πράσσοντας ὥς σὺ νῦν Ὀρέστα δυστυχεῖς

με ἥκω κλύων τὰ δεινὰ, καὶ δραστήρια
διασσοῖν λεόντοιν· οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτὼ καλῶ.
ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον
ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται,
κενὴν ἀκούσας βάξιν· ἣν φόβῳ σφαλεὶς
ἤγγειλέ μοι τις· ἀλλὰ τοῦ μητροκτόνου
τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα, καὶ πολὺς γέλως.
ἀνοιγέτω τις δῶμα· προσπόλοις λέγω
ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν
ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων,
καὶ τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ' ἐμὴν
λάβωμεν, ᾗ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χερὶ
τοὺς διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυνάορον.

ὀρέ οὗτος, σὺ κλείθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χεροῖν.
Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει.
ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν
ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον.
μοχλοῖς δ' ἄραρε κλεῖθρα σῆς βοηδρόμου
σπουδῆς, ἅ σ' εἴρξει μὴ δόμων εἴσω περᾷν.

με ἔα· τί χρῆμα λαμπάδων ὁρῶ σέλας,
δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τούσδε πυργηρουμένους,
ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ;

ὀρέ πότερον ἐρωτᾷν, ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;

με οὐδέτερον· ἀνάγκη δ' ὡς ἔοικέ σου κλύειν.

ὀρέ μέλλω κτανεῖν σου θυγατέρ', εἰ βούλει μαθεῖν.

με Ελένην φονεύσας ἐπὶ φόνῳ πράσσεις φόνον;

ὀρέ εἰ γὰρ κατέσχον μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.

με ἀρνῇ κατακτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε;

ὀρέ λυπράν γε τὴν ἄρνησιν· εἰ γὰρ ὤφελον.

με τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ εἰς φόβον.
ὀρέ τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' ἐς ἅδου βαλεῖν.
με ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ.
ὀρέ θεοὺς ἀπαίτει. παῖδα δὲ κτανῶ σέθεν.
με ὁ μητροφόντης, ἐπὶ φόνῳ πράσσει φόνον.
ὀρέ ὁ πατρὸς ἀμύντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν.
με οὐκ ἤρκεσέ σοι τὸ παρὸν αἷμα ματέρος;
ὀρέ Οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί.
με ἦ καὶ σὺ Πυλάδη τοῦδε κοινωνεῖς φόνου;
ὀρέ φησὶ σιωπῶν. ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων.
με ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.
ὀρέ οὐ φευξόμεσθα, πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους.
με ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε;
ὀρέ ὡς μή γ' ἔχῃς σὺ τήνδ', ἐπισφάξας πυρί.
με κτεῖν'. ὡς κτανών γε, τῶνδέ μοι δώσεις δίκην.
ὀρέ ἔσται τάδε. Μ. ἆ ἆ μηδαμῶς δράσεις τάδε.
ὀρέ σίγα νῦν. ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς.
με ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε; Ο. καὶ κρατεῖν γε γῆς.
με ποίας; Ο. ἐν Ἄργει τῷδε τῷ πελασγικῷ.
με εὖ γ' οὖν θίγοις ἂν χερνίβων; Ο. τί γὰρ οὔ;
με καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις;
ὀρέ σὺ δ' ἂν καλῶς;
με ἁγνὸς γὰρ εἰμὶ χέρας. Ο. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας.
με τίς δ' ἂν προσείποι σ'; Ο. ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ.
με ὅστις δὲ τιμᾷ μητέρ'; Ο. εὐδαίμων ἔφυ.
με οὔκουν σύ γε. Ο. οὐ γὰρ ἁνδάνουσιν αἱ κακαί.
με ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον. Ο. ψευδὴς ἔφυς.
με ἀλλὰ κτανεῖς μου θυγατέρ'; Ο. οὐ ψευδὴς ἔτ' εἶ.
με οἴμοι, τί δράσω; Ο. πεῖθ' ἐς Ἀργείους μολών.
με πειθὼ τίνα; Ο. ἡμᾶς μὴ κτανεῖν αἰτοῦ πόλιν.

με ἦ παῖδά μου φονεύσετε; ·Ο· ὧδ' ἔχει τάδε.
με ὦ τλήμων Ἑλένη. Ο· τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα;
με σοὶ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν; Ο· εἰ γὰρ τόδ' ἦν.
με πόνους πονήσας μυρίους; Ο· πλήν γ' εἰς ἐμέ.
με πέπονθα δεινά. Ο· τότε γὰρ ἦσθ' ἀνωφελής.
με ἔχεις με. ·Ο· σαυτόν σύ γ' ἔλαβες κακὸς γεγώς.
ἀλλ' εἶ', ὕφαπτε δώματ' Ἠλέκτρα τάδε.
σύ τ' ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε
Πυλάδη, κάταιθε γεῖσα τειχέος τάδε.
με ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται,
οὐκ οὖν ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε;
πᾶσαν γὰρ ἡμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν
ζῆν, αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος.
ἀπ Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον.
Φοῖβός σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν, καλῶ.
σύ θ', ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρῃ
Ὀρέσθ', ἵν' εἰδῇς οὓς φέρων ἥκω λόγους.
Ἑλένα μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν,
ἥμαρτες ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος,
ἥδ' ἐστίν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
σεσωσμένη τε, κοὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν.
ἐγώ νιν ἐξέσωσα, κἀπὸ φασγάνου
τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ' ἐκ Διὸς πατρός.
Ζηνὸς γὰρ οὖσαν, ζῆν νιν ἄφθιτον χρεών.
Κάστορί τε, Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
σύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος.
ἄλλην δὲ νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβών.
ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι,
Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας συνήγαγον,
θανάτους τ' ἔθηκαν ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς

ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.
τὰ μὲν καθ' Ἑλένην, ὧδ' ἔχει· σὲ δ' αὖ χρεὼν
Ὀρέστα, γαίας τῆσδ' ὑπερβαλόνθ' ὅρους,
Παῤῥάσιον οἰκεῖν δάπεδον ἐνιαυτοῦ κύκλον.
κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,
Ἀζᾶσιν, Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον καλεῖν.
ἐνθένδε τ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν,
δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου,
εὐμενίσι τρισσαῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβεῖς
Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
ψῆφον διοίσουσ', ἔνθα νικῆσαί σε χρή.
ἐφ' ἧς δ' ἔχεις Ὀρέστα φάσγανον δέρῃ,
γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην· ὃς δ' οἴεται
Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε.
θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧ ποτ' ᾔνεσας,
δός· ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μενεῖ.
Ἄργους δ' Ὀρέστην Μενέλεως ἔα κρατεῖν.
ἐλθὼν δ' ἄνασσε Σπαρτιάτιδος χθονὸς,
φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις
πόνοις διδοῦσα, δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε.
τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῷδ' ἐγὼ θήσω καλῶς,
ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα.
ὀρέ. ὦ Λοξία μαντεῖε σῶν θεσπισμάτων,
οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος.
καίτοι μ' ἐσῄει δεῖμα μή τινος κλύων
ἀλαστόρων, δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα.
ἀλλ' εὖ τελεῖται· πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
ἰδοὺ μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς.

καὶ λέκτρ' ἐπῄνεσ', ἡνίκ' ἂν διδῷ πατήρ.
ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε παῖ· ζηλῶ δέ σε
θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.
Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβου λέγοντος· εὐγενὴς δ' ἀπ' εὐγενοῦς
γήμας, ὄναιο καὶ σὺ καὶ ὁ διδοὺς ἐγώ.
ἀπ. χωρεῖτε νῦν ἕκαστος, οἷ προστάσσομεν.
νείκους τε διαλύεσθε. Μ. πείθεσθαι χρεών.
ὀρέ. κἀγὼ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς
Μενέλαε, καὶ σοῖς Λοξία θεσπίσμασιν.
ἀπ. ἴτε νῦν καθ' ὁδὸν τὴν καλλίστην
θεῶν εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ
δ' Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇ θ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
ἔσται, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεὶ
σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς
ναύταις, μεδέουσα θαλάσσης.
χο. ὦ μέγα σεμνὴ νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

EVRIPIDIS PHOENISSAE.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

Ἐτεοκλῆς παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τοῦ μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκην. φυγὰς δὲ ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος, ἔγημε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου. κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν, συνήθροισεν ἀξιόλογον στρατὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ εἰς Θήβας ἐλήλυθεν. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη ἐποίησεν αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν ἐς τὴν πόλιν καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς. δεινοπροσωπήσαντος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγεῖν τὰ τέκνα οὐκ ἠδύνατο πρὸς φιλίαν. Πολυνείκης δὲ ὡς πρὸς πόλεμον λοιπὸν παραταξάμενος, ἀνεχώρησε τῆς πόλεως. ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει γένηται. ὁ μὲν οὖν Κρέων, ἠρνήσατο ἐπιδοῦναι τῇ πόλει τὸν παῖδα. ὁ δὲ νεανίσκος, ἐβούλετο. καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φυγὴν μετὰ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. καὶ δὴ καὶ ἔπραξε. Θηβαῖοι δὲ, τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔσφαξαν. Ἐτεοκλῆς δὲ, καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀνεῖλον ἀλλήλους. ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν εὑροῦσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν. ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρέων, παρέλαβε τὴν βασιλείαν. οἵ τε Ἀργεῖοι νικηθέντες τῆς μάχης, ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας, οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν. Πολυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔρριψεν.

ῥῖψεν. Οἰδίπουν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν, ἐφ' ὧν μὲν φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, οὐδὲ περὶ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Περιπαθὴς ἄγαν αἱ Φοίνισσαι τῇ τραγῳδίᾳ. ἀπώλετο γὰρ ὁ Κρέοντος υἱὸς ἀπὸ τοῦ τείχους ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών. ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπ' ἀλλήλων. καὶ Ἰοκάστη ἡ μήτηρ αὐτῶν ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἐν τοῖς παισί. καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας στρατευόμενοι Ἀργεῖοι, ἀπώλοντο. καὶ ἄταφος Πολυνείκης πρόκειται. καὶ Οἰδίπους τῆς πατρίδος ἐκβάλλεται. καὶ σὺν αὐτῷ, ἡ θυγάτηρ Ἀντιγόνη. Ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα καὶ πολυπρόσωπον, καὶ γνωμῶν πολλῶν μεστόν τε, καὶ καλῶν.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Ἔστι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα, ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν. ἥ τε ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωροῦσα, μέρος οὐκ ἔστι δράματος. καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης οὐδενὸς ἕνεκα παραγίνεται, ὅτι ἐπὶ πᾶσι μετ' ᾠδῆς ἀδολέσχου φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπους, προσέρριπται διακενοῦ.

50

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ ΤΩ ΘΗΒΑΙΩ.

Λάϊε λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
Σοῦ παιδὸς χέρεσι λιπεῖν φάος· ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς κρονίδης Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπον· οὗ μία φωνή,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον·
Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ἰοκάστη.	Πολυνείκης.	Ἄγγελος.
Παιδαγωγός.	Ἐτεοκλῆς.	Ἕτερος ἄγ-
Ἀντιγόνη.	Κρέων.	γελος.
Χορὸς ἐκ φοι-	Μενοικεύς.	Οἰδίπους.
νισσῶν γυναικῶν.	Τειρεσίας.	

Προλογίζει δὲ ἡ Ἰοκάστη.

61

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙ ΝΙΣΣΑΙ.

ὦ Τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων
ὁδὸν,
καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβε
βὼς δίφροις
ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα,
ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν θεῶν
τήνδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα.
ὃς παῖδα γήμας Κύπριδος Ἁρμονίαν ποτὲ,
Πολύδωρον ἐξέφυσε· τοῦ δὲ, Λάβδακον
φῦναι λέγουσιν· ἐκ δὲ τοῦδε, Λάϊον.
ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κληΐζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ' ἀδελφὸς ματρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ.
καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔθετο· γαμεῖ δὲ Λάϊός μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις
ἦν, χρόνια λέκτρα τἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν,
ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ' ἅμα
παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
ὁ δ' εἶπεν· ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ,
μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φὺς,
καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.
ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν,
ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα· καὶ σπείρας βρέφος,
γνοὺς τἀμπλάκημα, τοῦ θεοῦ τε τὴν φάτιν,
λειμῶν' ἐς Ἥρας, καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,

61

σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον·
ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν·
Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι,
φέρουσ' ἐς οἴκους· ἔς τε δεσποίνης χέρας
ἔθηκαν· ἡ δὲ, τῶν ἐμῶν ὠδίνων πόνον,
μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν·
ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος
παῖς οὑμὸς, ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα,
ἔστειχε τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
πρὸς δῶμα Φοίβου, Λάϊός θ' οὑμὸς πόσις,
τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν
εἰ μηκέτ' εἴη· καὶ ξυνάπτετον πόδα
ἐς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ·
καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης·
ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο·
ὁ δ' εἷρπ' ἄναυδος μέγα φρονῶν· πῶλοι δέ νιν
χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν·
ὅθεν, τί τἀκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;
παῖς, πατέρα καίνει· καὶ λαβὼν ὀχήματα,
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν· ὡς δ' ἐπεζάρει
Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν, ἐμὸς τ' οὐκ ἦν πόσις,
Κρέων τ' ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσει λέχη·
ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα· τυγχάνει δέ πως
αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθών·
ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται,
καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός·
γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν, οὐκ εἰδὼς τάλας,
οὐδ' ἡ τεκοῦσα παιδὶ συγκοιμωμένη·
τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ, δύο μὲν ἄρσενας,

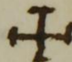
Ἐτεοκλέα, κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν·
κόρας τε δισσάς· τὴν μὲν, Ἰσμήνην πατὴρ
ὠνόμασε· τὴν δὲ πρόσθεν, Ἀντιγόνην ἐγώ·
μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα μητρῴων γάμων
ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα,
εἰς ὄμματ' αὐτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας·
ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται,
κλήθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχη
γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων·
ζῶν δ' ἔστ' ἐν οἴκοις· πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν,
ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε·
τὼ δ' ἐς φόβον πεσόντε μὴ τελεσφόρους
ἀρὰς θεοὶ κραίνωσιν οἰκούντων ὁμοῦ,
ξυμβάντ' ἔταξαν τὸν νεώτερον πάρος
φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκην χθόνα·
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς,
ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντ'· ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς
καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων·
φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός·
ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν,
πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων, ἄγει·
ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε,
πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός·
ἐγὼ δ' ἔριν λύουσ', ὑπόσπονδον μολεῖν
ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός·
ἥξειν δ' ὁ πεμφθείς φησιν αὐτὸν ἄγγελος·
ἀλλ' ὦ φαεινὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς· δὸς δὲ ξύμβασιν τέκνοις·

χρὴ δ' οὐ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτὸν
τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.
παι ὦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλος πατρὶ,
ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
μεθῆκε, μελάθρων δ' ἐς διήρεις ἔσχατον
στράτευμ' ἰδεῖν ἀργεῖον ἱκεσίαις σαῖς,
ἐπίσχες, ὡς ἂν προυξερευνήσω στίβον,
μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
κἀμοὶ μὲν ἔλθοι φαῦλος ὡς δούλῳ ψόγος,
σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ· πάντα δ' ἐξειδὼς, φράσω,
ἅ τ' εἶδον, εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
ἐνθένδ' ἐκεῖσε, δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα.
ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις,
κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί.
σκόπει δὲ πεδία, καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰς,
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στράτευμ' ὅσον.
ἀν ὄρεγε νῦν ὄρεγε γεραιὰν νέᾳ χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων,
ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων.
παι ἰδοὺ, ξύναψον παρθέν'· εἰς καιρὸν δ' ἔβης.
κινούμενον γὰρ τυγχάνει πελασγικὸν
στράτευμα· χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.
ἀν ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς Ἑκάτα,
κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει.
παι οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,
πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.
ἀν ἆρα πύλαι κλήθροις χαλκόδετά τ' ἔμβολα
λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις
τείχεος ἥρμοσται;
παι θάρσει. τά γ' ἔνδον, ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.

ἀλλ'

ἀλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, ἢ βούλει μαθεῖν.
ἀν. τίς οὗτος ὁ λευκολόφας, πρόπαρ ὃς ἄγει στρατοῦ
πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονι κουφίζων;
παι. λοχαγὸς ὦ δέσποινα.
ἀν. τίς; πόθεν γεγώς; αὔδασον ὦ γεραιέ.
τίς ὀνομάζεται;
παι. οὗτος μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος,
λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ.
ἀν. ἒ ἔ ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς εἰσιδεῖν.
γίγαντι γηγενέτα προσόμοιος. ἀστεροπὸς
ἐν γραφαῖσιν. οὐχὶ πρόσφορος ἁμερίῳ γέννᾳ.
παι. τόνδ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ λοχαγόν;
ἀν. ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος. τίς δ' ἐστιν οὗτος;
παι. παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ Τυδεύς,
Ἄρην δ' αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.
ἀν. οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος ὦ γέρον,
αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὁ μόγαμος κυρεῖ;
ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι μιξοβάρβαρος.
παι. σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ τέκνον,
λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι.
ἀν. σὺ δ' ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνῃ σαφῶς τάδε;
παι. σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων.
ἃ προσδεδορκὼς, οἶδα τοὺς ὡπλισμένους.
ἀν. τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνήματ' οὗ Ζήθου περᾷ,
καταβόστρυχος ὄμμασι γοργὸς εἰσιδεῖν νεανίας;
παι. λοχαγός. Α. ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ
πάνοπλος ἀμφέπει.
παι. ὅδ' ἐστι Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.
ἀν. ἀλλά νιν ἁ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος

Ἄρτεμις ἱεμένα τόξοις δαμάσασα,
ὀλέσειεν, ὃς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.
παι ἔστι τάδ' ὦ παῖ. σὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν.
ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί.
αν ποῦ ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματέρος
πολυπόνῳ μοίρᾳ; ὦ φίλτατ' εἰπὲ ποῦ 'στι
Πολυνείκης, γέρον.
παι ἐκεῖνος τῶν ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ. ὁρᾷς;
αν ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς. ὁρῶ δέ πως
μορφῆς τύπωμα, στέρνα τ' ἐξῃκασμένα.
ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας ποσὶν
ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος πρὸς ἐμὸν
ὁμογενέτορα. περὶ δ' ὠλένας
δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλλοιμι χρόνῳ φυγάδα μέλεον,
ὡς ὅπλοισι χρυσέοισιν ἀπρεπὴς γέρον,
ἑῴοις ὅμοια φλεγέθων βολαῖς ἀελίου.
παι ἥξει δόμους τούσδ', ὥστε σ' ἐκπλῆσαι χαρᾶς
ἔνσπονδος.
αν οὗτος δ' ὦ γεραιὲ, τίς; πόθεν κυρεῖ;
ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;
παι ὁ μάντις Ἀμφιάραος ὦ δέσποιν' ὅδε.
σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ γῆς φιλαίματοι ῥοαί.
αν ὦ λιπαροζώνου θύγατερ
ἀελίου σελαναία, χρυσεόκυκλον
φέγγος, ὡς ἀτρεμέα κέντρα
καὶ σώφρονα πώλοις μεταφέρων, ἰθύνει.
ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει
Καπανεύς;
παι ἐκεῖνος ἑπτὰ πρὸς βάσεις τεκμαίρεται
πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.

ἀν ἰὼ νέμεσις, καὶ Διὸς βαρύβρομοι βρονταὶ,
κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν,
σύ τοι μεγαλανορίαν ὑπεράνορα
κοιμίξεις· ὅδ' ἐστὶν αἰχμαλωτίδας
ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι,
λερναίᾳ τε δώσειν τριαίνᾳ,
ποσειδωνίοις ἀμυμωνίοις ὕδασι
δουλείαν περιβαλών; μή ποτε
μή ποτε τάνδ' ὦ πότνια χρυσεοβόστρυχον,
ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι, δουλοσύναν τλαίην.
παι ὦ τέκνον, εἴσβα δῶμα· καὶ κατὰ στέγας
ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
εἰς τέρψιν ἦλθες, ὧν ἔχρηζες εἰσιδεῖν.
ὄχλος γὰρ ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθε πόλιν.
χωρεῖ γυναικῶν πρὸς δόμους τυραννικούς.
» Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν γένος ἔφυ.

» Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
» Πλείους ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
» Γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν.
χο τύριον οἶδμα λιποῦσ', ἔβαν
ἀκροθίνια λοξίᾳ
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου Φοίβῳ,
δούλα μελάθρων, ἵν' ὑπὸ δειράσι
νιφοβόλοιο Παρνασοῦ κατενάσθην,
Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλάτᾳ πλεύσασα, περιρ-
ρύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας,
ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος ἐν οὐρανῷ.
κάλλιστον κελάδημα πόλεως ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς,
καλλιστεύματα Λοξίᾳ, Καδμείων ἔμολον γᾶν
κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν, ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου πεμφθεῖσα

ἐνθάδε πύργους ἴσα δὲ ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις
Φοίβῳ λάτρις ἐγενόμαν.
ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ ἐπιμένει με
κόμας ἐμὰς δεῦσαι, παρθένιον χλιδὰν
φοιβείαισι λατρείαις. ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς
δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων
βακχείων Διονύσου οἴνα θ',
ἃ καθαμέριον στάζεις τὸν πολύκαρπον
οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν, ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος,
οὔρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν, νιφόβολόν
τ' ὄρος ἱερὸν εἱλίσσων ἀθανάτας θεοῦ,
χορὸς γενοίμαν ἄφοβος παρὰ μεσό
μφαλα γύαλα Φοίβου Δίρκαν προλιποῦσα.
νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων θούριος μολὼν Ἄρης,
αἷμα δάϊον φλέγει τᾷδε. ὃ μὴ τύχοι πόλει.
Κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη.
κοινὰ δ' εἴ τι πείσεθ' ἑπτάπυργος ἅδε γαῖα
Φοινίσσᾳ χώρᾳ. φεῦ φεῦ. κοινὸν αἷμα, κοινὰ τέκεα
τᾶς κερασφόρου πέφυκεν Ἰοῦς. ὧν μέτεστί μοι
πόνων ἀμφὶ δὲ πόλιν νέφος ἀσπίδων
πυκνὸν φλέγει, σχῆμα φοινίου μάχης.
ἃν Ἄρης τάχ' οἴσεται παισὶν Οἰδίπου,
φέρων πημονὰν Ἐριννύων.
Ἄργος ὦ πελασγικὸν, δειμαίνω
τὰν σὰν ἀλκὰν, καὶ τὸ θεόθεν.
οὐ γὰρ ἄδικον εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος
ὁρμᾷ παῖς, ὃς μετέρχεται δόμους.
πο τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσεδέξατο,
δι' εὐπετείας τειχέων εἴσω μολεῖν.
ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω

λαβόντες, οὐ μεθῶσιν ἀναίμακτον χρόα·
ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῆ διοιστέον,
κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ·
ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
τὰ πιστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι·
ὢ, τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα·
• Απαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
• Οταν δι' ἐχθρᾶς ποὺς ἀμείβηται χθονός·
πέποιθα μέντοι μητρὶ, κοὐ πέποιθ' ἅμα,
ἥτις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν·
ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι
πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα·
φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,
καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσι δόμοις
ξέναι γυναῖκες· εἴπατ' ἐκ ποίας πάτρας
ἑλληνικοῖσι δώμασι πελάζετε;
χο Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς ἡ θρέψασά με,
Αγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς,
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον·
μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος,
μαντεῖα σεμνὰ Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Αργεῖοι πόλιν·
σὺ δ' ἀντάμειψαί μ' ὅστις ὢν ἐλήλυθας,
ἑπτάστομον πύργωμα θηβαίας χθονός·
πο πατὴρ μὲν ἡμῖν, Οἰδίπους ὁ Λαΐου·
ἔτικτε δ' Ιοκάστη με, παῖς Μενοικέως·
καλεῖ δὲ πολυνείκην με θηβαῖος λεώς·
χο ὦ συγγένεια τῶν Αγήνορος τέκνων,
ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο,
γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω

σ' ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
ἔβας ἔβας ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν.
ἰὼ ἰὼ πότνια, μόλε πρόδομος. ἀναπέτασον πύλας
κλύεις ὦ τεκοῦσα τόνδε; μᾶτερ, τί μέλλεις
ὑπώροφα μέλαθρα περᾶν, θιγεῖν τ' ὠλέναις τέκνου;
ιο φοίνισσαν ὦ νεάνιδες βοὰν ἔσω
δόμων κλύουσα τῶνδε, γήρᾳ τρομερὰν
ἕλκω ποδὸς βάσιν. ἰὼ τέκνον, χρόνῳ
σὸν ὄμμα, μυρίαις τ' ἐν ἁμέραις προσεῖδον.
ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματρὸς,
παρηΐδων τ' ὄρεγμα, βοστρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
πλόκαμον σκιάζων δέραν ἐμάν.
ἰὼ ἰὼ, μόλις φανεὶς ἄελπτα κἀδόκητα
ματρὸς ὠλέναις. τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα
καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι πολυέλικτον ἁδονὰν
ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα, τέρψιν
παλαιᾶς λάβω χαρμονᾶς; ἰὼ τέκος,
ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον,
φυγὰς ἀποσταλεὶς ὁμαίμου λώβᾳ.
ἦ ποθεινὸς φίλοις; ἦ ποθεινὸς Θήβαις;
ὅθεν, ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι
δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη κόμαν,
ἄπεπλος φαρέων λευκῶν τέκνον.
δυσόρφναια δ' ἀμφιτρύχη τάδε σκότι'
ἀμείβομαι. ὁ δ' ἐν δώμασι πρέσβυς
ὀμματοστερὴς ἀπήνας ὁμοπτέρου
τᾶς ἀποζυγείσας δόμων, πόθον ἀμφιδάκρυτον
αἰεὶ κατέχων, ἀνῇξε μὲν ξίφους
ἐπαυτόχειρά τε σφαγάν. ὑπερτέρεμνά
τ' ἀγχόνας, στενάζων ἀρὰς τέκνοις.
σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων, σκοτία

κρύπτεται· σὲ δ᾽ ὦ τέκνον καὶ γάμοισι δὴ κλύω
ζυγέντα, παιδοποιὸν ἁδονὰν
ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν· ξένον τε
κῆδος ἀμφέπειν· ἄλαστα ματρὶ τάδε,
Λαΐῳ τε σῷ παλαιγενεῖ, γάμων ἐπακτὸν ἄταν.
ἐγὼ δ᾽ οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
νόμιμον ἐν γάμοις, ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ.
ἀνυμέναια δ᾽ Ἰσμηνὸς ἐκηδάνθη,
λουτροφόρου χλιδᾶς· ἀνὰ δὲ Θηβαίαν πόλιν
ἐσιγάθη σᾶς ἔσοδος νύμφας.
ὄλοιτο τάδ᾽, εἴτε σίδαρος, εἴτ᾽ ἔρις, εἴτε
πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος, εἴτε τὸ δαιμόνιον
κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδαο.
πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ᾽ ἄχη.
χο Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι᾽ ὠδίνων γοναί.
» Καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
πο μᾶτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν, ἀφικόμαν
» ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας. Ἀλλ᾽ ἀναγκαίως ἔχει
» Πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας· ὃς δ᾽ ἄλλως λέγει,
» Λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ᾽ ἔχει.
οὕτω δὲ τάρβους ἐς φόβον τ᾽ ἀφικόμην,
μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ,
ὥστε ξιφήρη χεῖρ᾽ ἔχων, δι᾽ ἄστεος
κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον· ἓν δέ μ᾽ ὠφελεῖ,
σπονδαί τε, καὶ σὴ πίστις, ἥ μ᾽ εἰσήγαγε
τείχη πατρῷα· πολύδακρυς δ᾽ ἀφικόμην
χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμοὺς θεῶν,
γυμνάσιά θ᾽, οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ᾽ ὕδωρ.
ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς, ξένην πόλιν
ναίω, δι᾽ ὄσσων ὄμμ᾽ ἔχων δακρυρροοῦν.
ἀλλ᾽ ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ σε δέρκομαι,

κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους
ἔχουσαν. οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.
» Ὡς δεινὸν ἔχθρα μᾶτερ οἰκείων φίλων,
» Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.
τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δώμασι δρᾷ
σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασίγνηται δύο;
ἦπου στένουσι τλήμονες φυγὰς ἐμάς;
ιο κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος.
οὕτω γὰρ ἤρξατ' ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ,
κακῶς δὲ γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ.
» ἀτὰρ τί ταῦτα; Δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα
δέδοιχ', ἃ χρῄζω, διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.
πο ἀλλ' ἐξερώτα. μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς.
ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοὶ μᾶτερ φίλα.
ιο καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον, ὧν χρῄζω τυχεῖν.
» τί, τὸ στέρεσθαι πατρίδος, ἦ κακὸν μέγα;
πο Μέγιστον. ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον, ἢ λόγῳ.
ιο τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσι τὸ δυσχερές;
πο ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχει παῤῥησίαν.
ιο Δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.
πο Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
ιο Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.
πο Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον.
ιο Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας ὡς λόγος;
πο καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασι, μέλλουσι δέ.
ιο οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὔσας κενάς;
πο ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν θεόν.
ιο πόθεν δ' ἐβόσκου πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον;
πο ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.

ἰο φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
πο Εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.
ἰο οὐδ' ηὑγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
πο Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν· τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.
ἰο ἡ πατρὶς ὡς ἔοικε φίλτατον βροτοῖς;
πο οὐδ' ὀνομάσαι δύναιμ' ἂν ὡς ἐστὶ φίλον.
ἰο πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔχες;
πο ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα.
ἰο ποῖον; τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
πο κάπρῳ, λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους.
ἰο καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν τέκνον;
πο οὐκ οἶδ'· ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσε πρὸς τὴν τύχην.
ἰο σοφὸς γὰρ ὁ θεός. τίνι τρόπῳ δ' ἔχες λέχος;
πο νὺξ ἦν· Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδας.
ἰο κοίτας ματεύων ἢ φυγὰς πλανώμενος;
πο ἦν ταῦτα· κᾆτά γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
ἰο τίς οὗτος; ὥς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
πο Τυδεύς· ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.
ἰο τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἴκασε;
πο στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι.
ἰο ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς συνῆκε θέσφατα;
πο κᾆδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεάνιδας.
ἰο ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς;
πο οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ' ἡμέρας.
ἰο πῶς δ' ἐξέπεισας δεῦρό σοι ἕπεσθαι στρατόν;
πο δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσε γαμβροῖς τόδε,
Τυδεῖ τε, κἀμοὶ, σύγγαμβρος γὰρ ἐστ' ἐμός,
ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν. πρόσθεν δ' ἐμέ.
πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ

διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
πόλιν· θεοὺς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως
τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ.
ἀλλ' ἐς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν
μᾶτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους.
παῦσαι πόνων με, καὶ σὲ, καὶ πᾶσαν πόλιν.
πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ·
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει,
ἁ 'γὼ μεθήκω δεῦρο, μυρίαν ἄγων
λόγχην· Πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.
Χο. καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς ἐς διαλλαγὰς ὅδε
χωρεῖ· σὸν ἔργον μᾶτερ Ἰοκάστη λέγειν
τοιούσδε μύθους, οἷς διαλλάξεις τέκνα.
Ἐτε. μᾶτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δὲ σοὶ διδοὺς,
ἦλθον· τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δέ τις λόγου.
ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
τάσσων, ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων, πείσασά με.
Ἰο. ἐπίσχες· Οὔτι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει.
Βραδεῖς δὲ μῦθοι, πλεῖστον ἀνύουσι σοφόν.
σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα, καὶ θυμοῦ πνοάς.
οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργόνας, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.
σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε
Πολύνεικες· εἰς γὰρ ταυτὸν ὄμμασι βλέπων,
λέξεις τ' ἄμεινον, τοῦδέ τ' ἐνδέξῃ λόγους.
παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν.
Ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ,

» Εἰς ἓν συνελθὼν, ὄμματ᾽ ὄμμασι διδῷ,
» Ἐφ᾽ οἷσιν ἥκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν·
» Κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδαμῶς μνείαν ἔχειν·
λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθεν Πολύνεικες τέκνον·
σὺ γὰρ στράτευμα Δαναϊδῶν ἥκεις ἄγων,
ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φῂς· κριτὴς δέ τις
θεῶν γένοιτο, καὶ διαλλακτὴς κακῶν·
πο Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
» Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ᾽ ἑρμηνευμάτων·
» Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ᾽ ἄδικος λόγος,
» Νοσῶν ἐν αὑτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν·
ἐγὼ δὲ δωμάτων πατρὸς προὐσκεψάμην·
τοὐμόν τε, καὶ τοῦδ᾽ ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρὰς,
ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ᾽ εἰς ἡμᾶς ποτε,
ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ᾽ ἑκὼν αὐτὸς χθονὸς,
δοὺς τῷδ᾽ ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον,
ὥστ᾽ αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν,
καὶ μὴ δι᾽ ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν,
κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν, ἃ γίνεται·
ὁ δ᾽ αἰνέσας ταῦθ᾽, ὁρκίους τε δοὺς θεοὺς,
ἔδρασεν οὐδὲν, ὧν ὑπέσχετ᾽, ἀλλ᾽ ἔχει
τυραννίδ᾽ αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμῶν μέρος·
καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι τἀμαυτοῦ λαβὼν,
στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ᾽ ἀποστεῖλαι χθονὸς,
οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,
καὶ τῷδ᾽ ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις χρόνον,
καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε τι προσφέρειν
πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις·
ἃ μὴ κυρήσας, τῆς δίκης πειράσομαι
δρᾶν· μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,

ὡς πάντα πράσσων σὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα·
ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
λόγων ἀθροίσας εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς,
καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ' ὡς ἐμοὶ δοκεῖ·
χο ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖ λέγειν·
ετε Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ, σοφόν θ' ἅμα,
» Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις.
» Νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν, οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
» Πλὴν ὀνομάσαι· τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστι τόδε·
ἐγὼ γὰρ οὐδὲν μῆτερ ἀποκρύψας, ἐρῶ·
ἄστρων ἀνέλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς,
καὶ γῆς ἔνερθε δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,
τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα·
τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν μῆτερ οὐχὶ βούλομαι,
ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί·
» Ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας,
» Τοὔλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ', αἰσχύνομαι
ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν,
τυχεῖν ἃ χρήζει· ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
γένοιτ' ὄνειδος, εἰ μυκηναίου δορὸς
φόβῳ παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν·
χρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς
» μῆτερ ποιεῖσθαι· Πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος,
» Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν·
ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
ἔξεστ'· ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι·
ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεύσω ποτέ;
πρὸς ταῦτ', ἴτω μοι πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,

ζεύγνυσθε

ζεύγνυσθε δ᾽ ἵππους, πεδία πίμπλαθ᾽ ἁρμάτων,
ὡς οὐ παρήσω τῷδ᾽ ἐμὴν τυραννίδα.
» Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι
» Κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ᾽ εὐσεβεῖν χρεών.
χο Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ ᾽πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς·
οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ᾽, ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν·
ιο Ὦ τέκνον οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ
» Ἐτεόκλεες πρόσεστιν, ἀλλ᾽ ἡ᾽μπειρία
» Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.
τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
φιλοτιμίας παῖ; μὴ σύ γ᾽· ἄδικος ἡ θεός.
πολλοὺς δ᾽ ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
ἐσῆλθε, κἀξῆλθεν ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.
» ἐφ᾽ ᾗ σὺ μαίνῃ· κεῖνο κάλλιον τέκνον,
» Ἰσότητα τιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,
» Πόλεις τε πόλεσι, ξυμμάχους τε ξυμμάχοις
» Συνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ·
» Τῷ πλέονι δ᾽ αἰεὶ πολέμιον καθίσταται
» Τοὔλασσον, ἐχθρᾶς δ᾽ ἡμέρας κατάρχεται.
» Καὶ γὰρ μέτρ᾽ ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν,
» Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.
» Νυκτός τ᾽ ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς,
» Ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον.
» Κοὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.
» Εἶθ᾽ ἥλιος μὲν, νύξ τε δουλεύει βροτοῖς.
σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,
καὶ τῷδ᾽ ἀπονεῖμαι; κᾆτα ποῦ ᾽στιν ἡ δίκη;
τί τὴν τυραννίδ᾽ ἀδικίαν εὐδαίμονα
τιμᾷς ὑπέρφευ, καὶ μέγ᾽ ἥγησαι τόδε;
περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.

ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι
βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον.
ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ', ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί.
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες, ἐπιμελούμεθα.
Ὅταν δὲ χρῄζωσ' αὐτὰ, ἀφαιροῦνται πάλιν.
Ὁ δ' ὄλβος, οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.
ἄγ', ἤν σ' ἔρωμαι δύο λόγους προθεῖσ' ἅμα.
πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
ἐρεῖς τυραννεῖν; ἢν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,
ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,
ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε.
ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας,
βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
γενήσεται Θήβαισι· φιλότιμος δὲ σύ.
σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ Πολύνεικες λέγω,
ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας ἐς σ' ἀνῆψατο.
ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.
φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἀναστήσεις δορός;
πῶς δ' αὖ κατάρξῃ θυμάτων ἑλὼν πάτραν,
καὶ σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς,
Θήβας πυρώσας, τάσδε Πολυνείκης θεοῖς
ἀσπίδας ἔθηκε; μή ποτ' ὦ τέκνον κλέος
τοιόνδε σοὶ γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
ἢν δ' αὖ κρατηθῇς, καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,
πῶς Ἄργος ἥξεις, μυρίους λιπὼν νεκρούς;
ἐρεῖ δὲ δή τις, ὦ κακὰ μνηστεύματα
Ἄδραστε προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον
ἀπωλόμεθα.

ἀπωλόμεθα δύω κακὼ σπεύδεις τέκνον,
κείνων στέρεσθαι, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.
μέθετον τὸ λίαν, μέθετον ἀμαθία δυοῖν·
εἰς ταὔθ' ὅταν μόλητον, ἔχθιστον κακόν·
χο ὦ θεοὶ, γένοισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν,
καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε·
ἐτε μᾶτερ, οὐ λόγων ἔστ' ἀγὼν, ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος
οὑν μέσῳ μάτην· περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία·
οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, ἢ 'πὶ τοῖς εἰρημένοις·
ὥστ' ἐμὲ σκήπτρων κρατοῦντα, τῆσδ' ἄνακτ' εἶναι
χθονός. τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ' ἔα.
καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανῇ.
πο πρὸς τίνος; τίς δ' ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις ἡμᾶς ξίφος
φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον;
ἐτε ἐγγύς· οὐ πρόσω βέβηκας, εἰς χεῖρας λεύσεις ἐμάς·
πο εἰσορῶ· δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κακόν·
ἐτε κᾆτα σὺν πολλοῖς ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην;
πο Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης·
ἐτε κομπὸς εἶ σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσι θανεῖν·
πο καί σε δεύτερόν γ' ἀπαιτῶ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός·
ἐτε οὐκ ἀπαιτοῦ μεθ'· ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον·
πο τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖστον;
ἐτε φημί· ἀπαλλάσσου δὲ γῆς.
πο ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῷοι· Ε· οὓς σὺ πορθήσων πάρει;
πο κλύετέ μου;
ἐτε τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπεστρατευμένου;
πο καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώματα.
ἐτε οἳ στυγοῦσί σε · Π · ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ πατρίδος.
ἐτε Καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν · Π · ἀδικίᾳ γε σῇ ὦ θεοί·
ἐτε Μυκήναις, μὴ 'νθάδ' ἀνακάλει θεούς.
πο ἀνόσιος πέφυκας.

ἐτε ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ πολέμιος.
πο ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις;
ἐτε καὶ κατακτανῶ γε πρός.
πο ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω;
ἐτε καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύει.
πο καὶ σὺ μᾶτερ;
ἐτε οὐ θεμιτόν σοι ματρὸς ὀνομάζειν κάρα.
πο ὦ πόλις.
ἐτε μολὼν ἐς Ἄργος, ἀνακάλει Λέρνης ὕδωρ.
πο εἶμι. μὴ πόνει. σὲ δ' αἰνῶ μᾶτερ. Ε. ἔξιθι χθονός.
πο ἔξειμι. πατέρα δέ μοι δὸς ἰδεῖν. Ε. οὐκ ἂν τύχοις.
πο ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς. Ε. οὐδὲ τάσδ' ὄψει ποτέ.
πο ὦ κασίγνηται.
ἐτε τί ταύτας ἀνακαλεῖς γ' ἔχθιστος ὤν;
πο μᾶτερ, ἀλλὰ σύ μοι χαῖρε.
ἰο χαρτὰ γοῦν πάσχω τέκνον;
πο οὐκέτ' εἰμὶ παῖς σός.
ἰο εἰς πολλὰ γ' ἄθλια πέφυκ' ἐγώ.
πο ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει.
ἐτε καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι.
πο ποῦ ποτε στήσῃ πρὸ πύργων;
ἐτε ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε;
πο ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. Ε. κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.
ἰο ὢ τάλαιν' ἐγώ. τί δράσετ' ὦ τέκνα;
ἐτε αὐτὸ σημανεῖ.
ἰο πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐριννῦς;
ἐτε ἐρρέτω πρόπας δόμος.
ἐτε ὡς τάχ' οὐκέθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.
πο τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν, καὶ θεοὺς μαρτύρομαι,
ὡς ἄτιμα οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός,

δοῦλος

δοῦλος ὡς, ἀλλ' οὐχὶ ταὐτοῦ πρὸς Οἰδίπου γεγώς.
κἄν τι σοὶ πόλις γένηται, μή με, τόνδ' αἰτιῶ.
οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.
καὶ σὺ Φοῖβ' ἄναξ ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαίρετε,
ἥλικές θ' οὑμοί, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα.
οὐ γὰρ οἶδ' εἴ μοι προσειπεῖν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς ποτε.
ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα σὺν θεοῖς
τόνδ' ἀποκτείνας, κρατήσειν τῆσδε
Θηβαίας χθονός.

Ετε. ἔξελθ' ἐκ χώρας. ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ
ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ, νεικέων ἐπώνυμον.

Χο. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος. ᾧ τετρασκελὴς
μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε,
τελεσφόρον διδοῦσα
χρησμὸν, οὗ κατῴκισε.
πεδία μὲν τὸ θέσφατον
πυροφόρα δόμων ἔχρησε,
καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα τε
νοτὶς ἐπέρχεται γαίας Δίρκας χλοηφόρους·
καὶ βαθυσπόρους γύας. Βρόμιον ἔνθα τέκε
μάτηρ, Διὸς γάμοισι. κισσὸς ὃν περιστεφὴς
ἑλικτὸς, εὐθὺς ἔτι βρέφος χλοηφόροισιν ἔρνεσι
κατασκίοισιν ὀλβίσας, ἐνώτισε, βακχεῖον χόρευμα
παρθένοισι Θηβαίαισι, καὶ γυναιξὶν Εὐβοίοις.
ἔνθα φόνιος ἦν δράκων Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
νάματ' ἔνυδρα, καὶ ῥέεθρα
χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν.
ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ,
κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος ὠλένας δικὼν βολαῖς,

δίας ἀμάτορος Παλλάδος φραδαῖσι,
γαπετῆς δικὼν ὀδόντας ἐς βαθυσπόρους γύας·
ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
ὅρ' χθονός· σιδαρόφρων δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε
φίλα γᾷ· αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν, ἅ νιν εὐηλίοισι
δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς. καὶ σὲ τὸν προμάτορος
Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον Ἔπαφον, ὦ Διὸς γένεθλον,
ἐκάλεσ' ἐκάλεσα βαρβάρῳ βοᾷ.
ἰὼ βαρβάροις λιταῖς βᾶθι βᾶθι τάνδε γᾶν.
σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν· ἃ διώνυμοι θεαί
Περσέφασσα, καὶ φίλα Δαμάτηρ θεὰ ἁπάντων,
ἄνασσ', ἁπάντων δὲ γᾶ τροφὸς ἐκτήσαντο,
πέμπε πυρφόρους θεάς
ἀμῦναι τᾷδε γᾷ. πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.

ἐτε. χώρει σύ, καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν ματρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς
θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα,
πρὶν ἐς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.
καίτοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών.
ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς.

κρέ. ἦ πόλλ' ἐπῆλθον εἰσιδεῖν χρῄζων σ' ἄναξ
Ἐτεόκλεες. πέριξ δὲ Καδμείων πύλας
φυλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος.

ἐτε. καὶ μὴν ἐγώ σ' ἔχρῃζον ἐσιδεῖν Κρέον.
πολλῶν γὰρ ηὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγάς,
ὡς ἐς λόγους συνῆψα Πολυνείκει μολών.

κρέ. ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
κήδει τ' Ἀδράστου, καὶ στρατῷ πεποιθέναι.
ἀλλ' ἐς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν.

ἀλλ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.
ἐτε τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
κρέ ἥκει τις αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.
κρέ λέγει δὲ δή τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
κρέ μέλλειν πέριξ πύργοισι Καδμείων πόλιν
ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.
ἐτε ἐξοιστέον τἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
κρέ ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν;
ἐτε ἐκτὸς τάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους τάχα.
κρέ σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἱ δ' ἄφθονοι.
ἐτε ἐγᾦδα κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.
κρέ ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα.
ἐτε θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου.
κρέ θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου.
ἐτε ὡς οὐ καθέξω τειχέων ἔσω στρατόν.
κρέ καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστι πᾶν εὐβουλία.
ἐτε βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;
κρέ πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.
ἐτε εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου;
κρέ εἴπερ σφαλεῖς γε, δεῦρο σωθήσῃ πάλιν.
ἐτε ἴσον φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσι, πλέον.
κρέ Ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.
ἐτε ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι, προσβάλλω δόρυ;
κρέ ἔκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
ἐτε βαθὺς δέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.
κρέ Ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.
ἐτε τί δ' εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;
κρέ κἀκεῖ πέφρακται λαὸς ἅρμασι πέριξ.
ἐτε τί δῆτα δράσω; πολεμίοισι δῶσω πόλιν;
κρέ μὴ δῆτα· βούλευσαι δ', ἐπείπερ εἶ σοφός.

ἐτε τίς οὖν πρόνοια γίνεται σοφωτέρα;
κρέ ἑπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασιν ὡς ἤκουσ' ἐγώ·
ἐτε τί προστετάχθαι δρᾶν; τὸ γὰρ σθένος βραχύ·
κρέ λόχων ἀνάσσειν ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις·
ἐτε τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ·
κρέ ἑπτ' ἄνδρας αὐτοῖς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ·
ἐτε λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;
κρέ λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι·
ἐτε ξυνῆκ'· ἀμύνειν τειχέων πρὸς ἀμβάσεις·
κρέ καὶ ξυστρατηγούς· εἷς δ' ἀνὴρ, οὐ πάνθ' ὁρᾷ·
ἐτε θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν ἀβουλίᾳ;
κρέ ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον·
ἐτε ἔσται τάδ'· ἐλθὼν δ' ἑπτάπυλον ἐς πόλιν,
τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν ὡς λέγεις,
ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς·
ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσι καθημένων·
ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα·
καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,
καὶ ξυσταθέντα, διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ,
κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν·
γάμους τ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδός τε σοῦ
Αἵμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τὴν δόσιν τ' ἐχέγγυον
τὴν πρόσθε ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς·
μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;
τρέφ' ἀξίως νιν, σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χάριν·
πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει,
ὄψιν τυφλώσας· οὐκ ἄγαν σφ' ἐπῄνεσα·
ἡμᾶς τ' ἀραῖσιν ἢν τύχῃ, κατακτενεῖ·

ἓν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν, εἴ τι θέσφατον
Οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ'. ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σοῦ πατρὸς ἀντεπώνυμον,
λαβόντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν Κρέον.
σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς ἐς λόγους ἀφίξεται.
ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην
ἤδη πρὸς αὐτὸν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.
πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω Κρέον.
ἤνπερ κρατήσῃ τἀμὰ, Πολυνείκους νέκυν
μή ποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί.
θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, κἂν φίλων τις ᾖ.
σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ. προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,
ἐκφέρετε τεύχη, πανοπλά τ' ἀμφιβλήματα,
ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
ὁρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ.
τῇ δ' εὐλαβείᾳ χρησιμωτάτῃ θεῶν,
προσευξόμεσθα τήνδε διασώζειν πόλιν.
Χο ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι
καὶ θανάτῳ κατέχῃ, Βρομίου παρά
μουσος ἑορταῖς; οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι
νεάνιδος ὥραις, βόστρυχον ἀμπετάσας λωτοῦ,
καταπνεύματα μέλπῃ
μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί;
ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις στρατὸν Ἀργείων,
ἐπιπνεύσας, αἵματι Θήβας
κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις.
οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις
ἅρμασι καὶ ψαλίων τετραβάμοσι,
μώνυχα πώλων, Ἰσμηνοῦ ἐπὶ χεύμασι βαίνων,

ἱππείαισι θοάζεις, Ἀργείους ἐπιπνεύσας,
σπαρτῶν γένναν, ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον,
ἀντίπαλον κατὰ λάινα τείχεα
χαλκῷ κοσμήσας· ἦ δεινά τις ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσι
Λαβδακίδαις πολυμόχθοις.
ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότατον
νάπος Ἀρτέμιδος, χιονότροφον
ὄμμα Κιθαιρὼν, μή ποτε τὸν θανάτῳ προτεθέντα
λόχευμ' Ἰοκάστης,
ὤφελες Οἰδίποδα θρέψαι, βρέφος
ἔκβολον οἴκων, χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον,
μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν οὔρειον
τέρας ἐλθεῖν, πένθεα γαίας
Σφιγγὸς ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς.
ἅ ποτε καδμογενῆ, τετραβάμοσι χηλαῖς
τείχεσι χριμπτομένα, φέρεν αἰθέρος
ἐς ἄβατον φῶς γένναν, ἃν ὁ καταχθόνιος ἅιδας
Καδμείοις ἐπιπέμπει.
δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα θάλλει παίδων
Οἰδίποδος κατὰ δώματα, καὶ πόλιν.
» Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔ ποτ' ἔφυ καλὸν,
» Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες ματρὶ λόχευμα,
» Μίασμα πατρὸς,
» Ἡ δὲ, σύγγαμον ἐς λέχος ἦλθεν.
ἔτεκες ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε
βάρβαρον, ὡς ἀκοὰν
ἐδάην ἐδάην ποτ' ἐν οἴκοις,
τὰν ἀπὸ θηροτρόφου
φοινικολόφοιο δράκοντος

γένναν ὀδοντοφυῆ,
Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος.
Ἀρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους
ἦλθον οὐρανίδαι φόρμιγγί τε
τείχεα Θήβας
τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας
ὕπο, πύργος ἀνέστα
διδύμων ποταμῶν πόρον ἀμφὶ μέσον
Δίρκας, χλοεροτρόφον, ἃ πεδίον
πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει.
Ἰώ θ', ἁ κερόεσσα προμάτωρ
Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο,
μυριάδας δ' ἀγαθῶν
ἑτέρας ἑτέροις μεταμειβομένα
πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις
ἕστακ' ἀρηΐοις στεφάνοισιν.
τει ἡγοῦ προπάροιθε θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ
ὀφθαλμὸς εἶ σύ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς.
δεῦρ' εἰς τὸ λευρὸν πεδίον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμόν,
πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν. ἀσθενὴς πατήρ.
κλήρους τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερί,
οὓς ἔλαβον οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθών,
θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι
πόση τίς ἡ 'πίλοιπος ἄστεος ὁδός,
πρὸς πατέρα τὸν σόν, ὡς τοὐμὸν κάμνει γόνυ.
πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.
κρέ θάρσει. πέλας γὰρ Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
ἐξώρμισαι σὸν πόδα. λαβοῦ δ' αὐτοῦ τέκνον.
» ὡς Γᾶσ' ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτου, φιλεῖ
» Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.

τει. εἶεν· πάρεσμεν· τί με καλεῖς σπουδῇ Κρέον;
κρέ. οὔπω λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,
καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, καὶ πος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.
τει. κόπῳ παρειμὶ γοῦν Ἐρεχθειδῶν ἄπο
δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας.
κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,
οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγώ.
καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον ὡς ὁρᾷς ἔχω,
λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.
κρέ. οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη.
ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ' ὥσπερ οἶσθα σὺ,
δορὸς Δαναϊδῶν· καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.
βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις,
ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα.
ἐμοὶ δ' ἐπέσταλκ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα,
τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.
τει. Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλείσας στόμα,
χρησμοὺς ἐπέσχον· σοὶ δ' ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι Κρέον,
ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν,
πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν.
αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ
θεῶν σόφισμα, κἀπίδειξις Ἑλλάδι.
ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ
χρῄζοντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,
ἥμαρτον ἀμαθῶς. οὔτε γὰρ γέρας πατρὶ,
οὔτ' ἔξοδον διδόντες ἄνδρα δυστυχῆ
ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
δεινὰς, νοσῶν τε, καὶ πρὸς ἠτιμασμένος.
ἁγὼ τί οὐ δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,

εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;
ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς Κρέον·
πολλοὶ δὲ νεκροὶ παρὰ νεκροῖς πεπτωκότες,
ἀργεῖα καὶ καδμεῖα μίξαντες βέλη,
πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί·
σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτῃ πόλι,
εἰ μὴ λόγοισι τοῖς ἐμοῖς τις πείσεται·
ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν τῶν Οἰδίπου,
μηδένα πολίτην, μήδ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς,
ὡς δαιμονοῦντας, κἀνατρέψαντας πόλιν·
» Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ,
μί' ἐστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας·
ἀλλ' οὐ γὰρ εἰπεῖν οὐδ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς,
» Πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις,
» Πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας·
ἄπειμι· χαίρεθ'· εἷς γὰρ ὢν, πολλῶν μέτα
τὸ μέλλον εἰ χρὴ πείσομαι· τί γὰρ πάθω;
κρέ ἐπίσχες αὐτοῦ πρέσβυ· ·Τ· μὴ 'πιλαμβάνου·
κρέ μεῖνον· τί φεύγεις; ·Τ· ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ·
κρέ φράσον πολίταις, καὶ πόλει σωτηρίαν·
κρέ βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσῃ τάχα·
κρέ καὶ πῶς, πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω;
τει θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα, καὶ σπουδὴν ἔχεις;
κρέ εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;
τει κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων·
πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
ποῦ 'στι Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν·
κρέ ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι· πλησίον δέ σου·
τει ἀπελθέτω νῦν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς·
κρέ ἐμὸς πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ σιγήσεται·

τει βούλει παρόντος δῆτά σοι τοῦτο φράσω;
κρέ κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.
τει ἄκουε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν,
ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
κρέ τί φῄς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον ὦ γέρον;
τει ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.
κρέ ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.
τει σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα, καὶ σωτήρια.
κρέ οὐκ ἔκλυον οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις.
τει ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς ἐκνεύει πάλιν.
κρέ χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ θεσπισμάτων.
τει ἀπόλωλεν ἡ ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;
κρέ ὦ πρὸς σὲ γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός.
τε τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ' αἰτῇ κακά.
κρέ σίγα· πολίταις τοῦσδε μὴ λέξῃς λόγους.
τε ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσαιμ' ἄν.
κρέ τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτανεῖς;
τε ἄλλοις μελήσει ταῦτ', ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
κρέ ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν.
τει ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων.
δεῖ τόνδε θαλάμοις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος
σφαγέντα, φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοάς,
Κάδμου παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων,
ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον.
καὶ ταῦτα δρῶντες, σύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρην.
χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ, καρπὸν ἀντί θ' αἵματος.
αἷμ' ἢν λάβῃ βρότειον, ἕξετ' εὐμενῆ

γῆν,

γῆν, ἥ ποθ᾽ ἡμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν
τοῦδ᾽, ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.
σὺ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους,
ἀκέραιος, ἔκ τε ματρὸς, ἀρσένων τ᾽ ἄπο,
οἵ σοί τε παῖδες. Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
σφαγὰς ἀπείργουσ᾽· οὐ γάρ ἐστιν ἤϊθεος.
κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ᾽, ἀλλ᾽ ἔχει λέχος.
οὗτος δὲ πῶλος τῇδ᾽ ἀνειμένος πόλει,
θανὼν, πατρῷαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
πικρὸν δ᾽ Ἀδράστῳ νόσον, Ἀργείοισί τε
θήσει, μέλαιναν κῆρ᾽ ἐπ᾽ ὄμμασι βαλὼν,
κλεινάς τε Θήβας. τοῖνδ᾽ ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν
τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σῶσον, ἢ πόλιν.
τὰ μὲν παρ᾽ ἡμῶν, πάντ᾽ ἔχεις· ἡγοῦ τέκνον
πρὸς οἶκον· ὅστις δ᾽ ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
μάταιος· ἢν μὲν γὰρ ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
πικρὸς καθέστηχ᾽ οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ·
ψευδῆ δ᾽ ὑπ᾽ οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων,
» ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
» Χρῆν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.
χο. Κρέον, τί σιγᾷς γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;
κἀμοὶ γὰρ οὐδὲν ἧσσον ἔκπληξις πάρα.
κρέ. τί δ᾽ ἄν τις εἴποι; δῆλον οἵγ᾽ ἐμοὶ λόγοι.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ᾽ εἰς τόδ᾽ εἶμι συμφορᾶς,
ὥστε σφαγέντα παῖδα, προσθεῖναι πόλει.
» Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος.
» Οὐδ᾽ ἂν τὸν αὑτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
» Μή μ᾽ εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.
αὐτὸς δ᾽, ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,

θνήσκειν ἕτοιμός εἰμι, πατρίδος ἐκλυτήριον.
ἀλλ' εἶα τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,
ἀκόλασ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαγεὶς χθονός.
λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,
πύλας ἐφ' ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας μολών.
κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία.
ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ.
με ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;
κρέ ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσῃ.
με οὐκοῦν σε φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
κρέ Δελφοὺς περάσας, φεῦγε.
με ποῖ με χρὴ πάτερ μολεῖν;
κρέ Αἰτωλίδ' ἐς γῆν · Μ · ἐκ δὲ τῆσδε, ποῖ περῶ;
κρέ Θεσπρωτῶν οὖδας · Μ · σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;
κρέ ἔγνως · Μ · τί δῆτ' ἔρυμά μοι γενήσεται;
κρέ πόμπιμος ὁ δαίμων · Μ · χρημάτων δὲ τίς πόρος;
κρέ ἐγὼ πορεύσω χρυσόν · Μ · εὖ λέγεις πάτερ.
κρέ χώρει νῦν · Μ · ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολὼν,
ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', Ἰοκάστης λέγω,
ματρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀποζυγεὶς,
προσηγορήσων εἶμι, καὶ πόλιν σώσων.
κρέ ἀλλ' εἶα, χώρει. μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.
με γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον,
κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν.
ὅς μ' ἐκκομίζει πόλεως ἀποστερῶν τύχης,
καὶ δειλίᾳ δίδωσι. καὶ συγγνωστὰ μὲν
γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,
προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο.
ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ' εἶμι, καὶ σώσω πόλιν.

ψυχὴν δὲ

ψυχὴν δὲ δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
» Αἰσχρὸν γὰρ οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
» Κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,
» Στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσι θανεῖν,
» Πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ,
» Ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον προδοὺς,
» Πόλιν τ' ἐμαυτοῦ δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς
» Ἄπειμ'· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
οὐ μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν', Ἄρην τε φοίνιον,
ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ
σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο.
ἀλλ' εἶμι· καὶ στὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων,
σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ
δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
ἐλευθερώσω γαῖαν· εἴρηται λόγος.
στείχω δὲ θανάτου δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.
» Εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ, τι δύναιτό τις
» Χρηστὸν, διέλθοι τοῦτο, κεἰς κοινὸν φέροι
» Πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
» Πειρώμεναι, τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.
χο ἔβας ἔβας ὦ πτεροῦσα γᾶς λόχευμα
νερτέρου τ' Ἐχίδνας Καδμείων ἁρπαγᾶ,
πολύστονος, πολύφθορος, μιξοπάρθενος,
δάϊον τέρας,
φοιτᾶσι πτεροῖς
χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις·
Διρκαίων· ἅ ποτ' ἐκ τό
πων νέους πεδαίρου
σ' ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν,

ὀλομέναν τ᾽ Ἐριννῦν
ἔφερες ἔφερες ἄχεα πατρίδι
φόνια, φόνιος ἐκ θεῶν.
ὃς τάδ᾽ ἦν ὁ πράξας.
ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
ἰάλεμοι δὲ παρθένων
ἐστέναζον οἴκοις.
ἤϊον βοὰν,
ἤϊον μέλος.
ἄλλος ἄλλον ἐπωτότυζε διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
βροντᾷ δὲ στεναγμὸς,
ἰαχά τ᾽ ἦν ὅμοιος,
ὁπότε πόλεως ἀφανίσειεν
ἁ πτεροῦσα παρθένος τίν᾽ ἀνδρῶν.
χρόνῳ δ᾽ ἔβα πυθίαις ἀποστολαῖσιν
Οἰδίπους ὁ τλάμων
Θηβαίαν τάνδε γᾶν
τότ᾽ ἀσμένοις. πάλιν δ᾽ ἄχη.
ματρὶ γὰρ γάμους δυσγάμους ὁ τάλας
καλλίνικος ὢν,
αἰνιγμάτων συνάπτει.
μιαίνει δὲ πόλιν.
δι᾽ αἱμάτων δ᾽ ἀμείβει
μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα καταβαλὼν ἀραῖσι
τέκεα μέλεος. ἀγάμεθ᾽, ἀγάμεθα.
ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
τὰ δ᾽ ἑπτάπυργα κλῇθρα γᾶς
καλλίνικα θήσων. γενοίμεθα δ᾽ ὦ
δε ματέρες, γενοίμεθ᾽ εὔτε

κνοι φίλαι.

κνοι φίλαι· Παλλὰς, ἃ δράκον
τος αἷμα λιθόβολον
κατειργάσω, Καδμείαν μέριμναν
ὁρμήσασ᾽ ἐπ᾽ ἔργον.
ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γᾶν,
ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.
ἄγ ὠὴ, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
ἀνοίγετ᾽· ἐκπορεύετ᾽ Ἰοκάστην δόμων.
ὠὴ μάλ᾽ αὖθις διὰ μακροῦ μὲν, ἀλλ᾽ ὅμως
ἔξελθ᾽ ἄκουσον Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
λήξασ᾽ ὀδυρμῶν, πενθίμων τε δακρύων.
ἰο ὦ φίλτατ᾽, ἦ που ξυμφορὰν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος; οὗ παρ᾽ ἀσπίδα
βέβηκας αἰεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη.
τί μοι ποθ᾽ ἥκες καινὸν ἀγγέλλων ἔπος;
τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.
ἄγ ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ᾽, ὡς ἀπαλλάξω φόβου.
ἰο τί δ᾽, ἑπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβολαί;
ἄγ ἑστᾶσ᾽ ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις.
ἰο ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;
ἄγ ἀκμήν γ᾽ ἐπ᾽ αὐτήν· ἀλλ᾽ ὁ Καδμείων Ἄρης
κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.
ἰο ἓν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
οἶσθ᾽, ὡς μέλει μοι καὶ τόδ᾽, εἰ λεύσσει φάος.
ἄγ ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ᾽ ἡμέρας τέκνων.
ἰο εὐδαιμονοίης. πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ
πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι;
λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας
ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
ἄγ ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανὼν,

πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς μελάνδετον ξίφος,
λαιμὸν διῆκε τῆσδε γῆς σωτήριον,
λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας
πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας ἀργείου δορὸς,
σὸς παῖς ἐφέδρους· ἱππότας μὲν ἱππόταις
ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδιφόροις ἔπι,
ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς
ἀλκή· δι' ὀλίγου περγάμων τ' ἀπ' ὀρθίων,
λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν,
Τελμησσὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρου πέλας
δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ καδμείας χθονός·
παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ
ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων ἡμῶν πάρα·
καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε νηΐταις πύλαις
λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσι πεφρικότα,
ὁ τῆς κυναγοῦ παρθενοπαῖος ἔγγονος,
ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει
ἑκηβόλοις τόξοισιν, ἀταλάντην κάπρον
χειρουμένην αἰτωλόν· εἰς δὲ προιτίδας
πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρματι
ὁ μάντις Ἀμφιάραος, οὐ σημεῖ' ἔχων
ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.
ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ' ἱππομέδων ἄναξ
ἔστειχ', ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
στικτοῖς πανόπτην ὄμμασι δεδορκότα·
τὰ μὲν, σὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα
βλέποντα, τὰ δὲ, κρύπτοντα δυνόντων μέτα,
ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν·
ὁμολωΐσι δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος

χαίτῃ

χαίτῃ πεφρικός· δεξιᾷ δὲ λαμπάδα
τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ὡς πρήσων πόλιν·
ὁ σὸς δὲ κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις
Ἄρην προσῆγε· ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι
ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι
πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν·
ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν
Καπανεὺς, προσῆγε λόχον ἐπ' ἠλέκτραις πύλαις·
σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν,
γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν
φέρων, μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βίᾳ
ὑπόνοιαν ἡμῖν, οἷα πείσεται πόλις·
ταῖς δ' ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν,
ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ
Ὕδρας, ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν
ἀργεῖον αὔχημ'· ἐκ δὲ τειχέων μέσων,
δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις·
παρῆν δ' ἑκάστῳ τῶνδέ μοι θεάματα,
ξύνθημα παρφέροντι ποιμέσι λόχων·
καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ' ἑκαβόλοις,
πετρῶν τ' ἀραγμοῖς· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
ἔκλαγξε Τυδεὺς, καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος·
ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
γυμνῆτες ἱππῆς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται;
ἠχῆς δ' ὅπως ἤκουσαν, ἀργὸς οὔτις ἦν·
πολλοὶ δ' ἔπιπτον κρᾶτας αἱματούμενοι·
ἡμῶν δ' ἐς οὖδας, εἶδες ἂν πρὸ τειχέων

πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας·
ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς·
ὁ δ' Ἀρκὰς οὐκ Ἀργεῖος Ἀταλάντης γόνος
τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ
πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν·
ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ
Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ
ἁμαξοπληθῆ, γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο·
ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε, καὶ ῥαφὰς
ἔρρηξεν ὀστέων· ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν
καθημάτωσεν· οὐδ' ἀποίσεται βίον
τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ, Μαινάλου κόρῃ·
ἐπεὶ δὲ τάσδ' ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
ἄλλας ἐπῄει παῖς σός· εἱπόμην δ' ἐγώ·
ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστὰς πυκνοὺς
Αἰτωλοῖσι λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα
πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ' ἐπάλξεων
λιπεῖν ἐρίπνας φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν
κυναγὸς ὡσεὶ παῖς σὸς ἐξαθροίζεται·
πύργοις δ' ἐπέστησ' αὖθις· ἐς δ' ἄλλας πύλας
ἠπειγόμεσθα, τοῦτο παύσαντες νοσοῦν·
Καπανεὺς δὲ, πῶς εἴποιμ' ἂν ὡς ἐμαίνετο;
μακραύχενος γὰρ κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις
ἔχων ἐχώρει· καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε,
μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν·
καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε· καὶ πετρούμενος,
ἀνεῖρφ' ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας,
κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα·
ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων,

βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκτύπησε δὲ
χθών, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη·
κόμαι μὲν εἰς ὄλυμπον, αἷμα δ᾽ εἰς χθόνα·
χεῖρες δὲ καὶ κῶλ᾽ ὡς κύκλωμ᾽ Ἰξίονος
ἑλίσσετ᾽· εἰς τὴν δ᾽ ἔμπυρος πίπτει νεκρός·
ὡς δ᾽ εἶδ᾽ Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῷ,
ἔξω τάφρου καθεῖσεν Ἀργείων στρατόν·
οἱ δ᾽ αὖ παρ᾽ ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας
ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους
ἱππεῖς ὁπλῖται· κεἰς μέσ᾽ Ἀργείων ὅπλα,
ξυνῆψαν ἔγχη· πάντα δ᾽ ἦν ὁμοῦ κακά·
ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο·
τροχοί τ᾽ ἐπήδων, ἄξονές τ᾽ ἐπ᾽ ἄξοσι·
νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ᾽ ὁμοῦ·
πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν κατασκαφὰς
εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ᾽ εὐτυχὴς
ἔσται τὸ λοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει·
χο Καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ᾽ ἀμείνον᾽ οἱ θεοὶ
γνώμην ἔχοιεν, εὐτυχὴς εἴην ἐγώ·
ἰο καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει·
παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀπέφευγε γῆ·
Κρέων δ᾽ ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων,
τῶν τ᾽ Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν,
παιδὸς στερηθεὶς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς· ἀλλ᾽ ἄνελθέ μοι πάλιν·
τί τἀπὶ τούτοις παῖδ᾽ ἐμὼ δρασείετον;
ἀγ ἔα τὰ λοιπὰ δεῦρ᾽· ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς·
ἰο τοῦτ᾽ εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον·
ἀγ μεῖζον τι χρήζεις, ἢ παῖδας σεσωσμένους·

ἰο. καὶ τἀπίλοιπά γ' εἰ καλῶς πράσσω κλύειν.
ἀγ. μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπ' ἀσπιστοῦ σέθεν.
ἰο. κακόν τι κεύθεις, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.
ἀγ. οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
ἰο. εἰ μή γε φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.
ἀγ. αἶ αἶ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου
φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά;
τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματα
αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ,
λέξαντες Ἀργείοισι, Καδμείοισί τε
ἐς κοινὸν, οἷον μήποτ' ὤφελον λόγον.
Ἐτεοκλῆς πρῶτος ἦρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς
πύργου, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῷ.
ἔλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,
Δαναῶν ἀριστεῖς, οἵπερ ἤλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαὸς, μή ποτε Πολυνείκους χάριν
ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μεθ' ἡμῶν ὕπερ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τόνδε κίνδυνον μεθεὶς,
μόνος συνάψω συγγόνῳ τ' ἐμῷ μάχην.
κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος.
ἡσσώμενος δὲ, τῷδε παραδώσω πόλιν.
ὑμεῖς δ' ἀγῶν' ἀφέντες Ἀργείαν χθόνα,
νίσσεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε.
Σπαρτῶν δὲ λαὸς ἅλις, ὅσος κεῖται θανών.
τοσαῦτ' ἔλεξ'· ὁ σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος,
ἐκ τάξεων ὤρουσε, κἀπῄνει λόγους.
πάντες δ' ἐπεῤῥόθησαν Ἀργεῖοι τάδε,
Κάδμου τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι.
ἐπὶ τοῖσι δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις
ὅρκους συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάτας.

ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι·
φίλοι δ' ἐκόσμουν τῆσδε μὲν πρόμον χθονὸς,
Σπαρτῶν ἀριστεῖς· τὸν δὲ, Δαναϊδῶν ἄκροι·
ἔσταν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,
μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ·
παρεξιόντες δ' ἄλλοι ἄλλοθεν φίλων,
λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·
Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
τρόπαιον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον·
Ἐτεοκλέα δ' αὖ, νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
νῦν καλλίνικος γενόμενος, σκῆπτρον κρατεῖς·
τάδ' ἠγόρευον παρακαλοῦντες εἰς μάχην·
μάντεις τε μῆλ' ἔσφαζον· ἐμπύρους δ' ἀκμὰς,
ῥήξεις τ' ἐνώμων ὑγρότητ' ἐναντίαν·
ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὅρους ἔχει,
νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων·
ἀλλ' εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους,
ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν, στεῖχ' ἐρήτυσον τέκνα
δεινῆς ἁμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
καὶ τἆθλα δεινὰ, δάκρυά σοι γενήσεται·
δισσοῖν στερήσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν·
ἰο ὦ τέκνον ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
οὐκ ἐν χορείαις, οὐδ' ἐν παρθενεύμασι
νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις,
ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν,
εἰς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλῦσαι σε δεῖ
ξὺν ματρὶ τῇ σῇ, μὴ πρὸς ἀλλήλοις θανεῖν·
ἀν τίν' ὦ τεκοῦσα μᾶτερ ἔκπληξιν νέαν
φίλοις αὐτῆς τῶνδε δωμάτων πάρος;

ἰο ὦ θύγατερ, ἔρρει σῶν κασιγνήτων βίος.
ἀν πῶς εἶπας; ·Ι· αἰχμὴν εἰς μίαν καθέστατον.
ἀν οἲ 'γώ· τί λέξεις μᾶτερ; ·Ι· οὐ φίλ', ἀλλ' ἕπου.
ἀν ποῖ, παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'; ·Ι· ἀνὰ στρατόν.
ἀν αἰδοῦ μεθ' ὄχλον. ·Ι· οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.
ἀν δράσω δὲ δὴ τί; ·Ι· συγγόνων λύσεις ἔριν.
ἀν τί δρῶσα μᾶτερ; ·Ι· προσπιτνοῦσ' ἐμοῦ μέτα.
ἀν ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι'· οὐ μελλητέον.
ἀν ἔπειγ', ἔπειγε θύγατερ· ὡς ἢν μὲν φθάσω
παῖδας πρὸ λόγχης, οὑμὸς ἐν φάει βίος.
ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα· κατθανῇ.
θανοῦσι δ' αὐτοῖς, συνθανοῦσα κείσομαι.
αἶ αἶ αἶ αἶ, τρομερὰν φρίκαν,
τρομερὰν φρένα ἔχω.
χο αἶ, ἒ· διὰ σάρκα δ' ἐμὰν,
ἔλεος ἔλεος ἔμολε ματρὸς δειλαίας,
δίδυμα τέκνα, πότερος ἄρα
πότερον αἱμάξει· ἰώ μοι πόνων.
ἰὼ Ζεῦ· ἰὼ γᾶ· ὁμογενᾶ δέραν,
ὁμογενᾶ ψυχὰν, δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων.
τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα.
πότερον ἆρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω;
φεῦ δά· φεῦ δά· δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαὶ,
δορὶ παλλόμεναι,
πέσεα πέσεα,
δάϊα αὐτίχ' αἱμάξετον.
τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον
ἐπὶ φρέν' ἐπηλυθέτην.
βοᾷ βαρβάρῳ στενακτὰν ἰαχὰν
μελλομέναν νεκροῖς,

δάκρυσι θρηνήσω.
σχεδὸν τύχα πέλας φόνου
κρίνει φάος τὸ μέλλον.
ἄποτμος ἄποτμος ὁ φόνος
ἕνεκεν Ερινύων.
ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ
πρὸς δόμους στείχοντα παύσω τοὺς παρεστῶτας λόγους

κρέ οἴμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν
στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
τοιοῦτον, ὥστε δι' ἀχέροντος ἰέναι;
ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανὼν,
τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί.
ὃν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν,
αὐτοσφαγῆ δύστηνον ἐκόμισ' ἐν χεροῖν.
βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν. ἐγὼ δ' ἥκω μεταστέλλων
ἀδελφὴν Ιοκάστην, ὅπως
λούσῃ, πρόθηταί τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
» Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα
» Τιμὰς διδόντα, χθόνιον εὐσεβεῖν θεόν.

χο βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω Κρέον,
κόρη τε μητρὸς Αντιγόνη κοινῷ ποδί.

κρέ ποῖ, κἀπὶ ποίαν συμφοράν; σήμαινέ μοι.

χο ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ
εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.

κρέ πῶς φής; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ,
οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε καὶ τόδ' εἰδέναι;

χο ἀλλ' οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτη πάλαι.
δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς Κρέον,
ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.

κρέ οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε,

σκυθρωπὸν ὄμμα, καὶ πρόσωπον ἀγγέλου
στείχοντος· ὃς ἡμῖν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον·
ἀγ. ὦ τάλας ἐγώ, τίν' εἴπω μῦθον, ἢ τίνα λόγον;
κρέ. οἰχόμεσθ'· οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου·
ἀγ. ὦ τάλας, δισσῶς ἀυτῶ· μεγάλα γὰρ φέρω κακά·
κρέ. πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις πήμασι, λέγεις δὲ τί;
ἀγ. οὐκέτ' εἰσὶ τῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει Κρέον·
κρέ. ἒ αἶ· μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα, καὶ πόλει·
ἀγ. ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε,
παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων;
χο. ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον·
κρέ. οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμοτάτας·
οἴμοι κακῶν δύστηνος· ὦ τάλας ἐγώ·
ἀγ. εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισιν εἰδείης κακά·
κρέ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμότερα;
ἀγ. τέθνηκ' ἀδελφὴ σή, δυοῖν παίδοιν μέτα·
χο. ἀνάγετ', ἀνάγετε κωκυτόν,
ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν·
κρέ. ὦ τλῆμον οἷον τέρμα Ἰοκάστη βίου,
γάμων τε τῶν σῶν Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς ἔτλης·
καὶ πῶς πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος,
ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου; σήμαινέ μοι·
ἀγ. τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονός,
οἶσθ'· οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαί·
ὥστ' οὐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα·
ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκόσμησαν ὅπλοις
οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,
ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον
δισσὼ στρατηγώ, καὶ διπλῶ στρατηλάτα,
ὡς εἰς ἀγῶνα μονομαχοῦντ' ἀλκὴν δορός·

βλέψας δ' ἐς Ἄργος, ἧκε Πολυνείκης ἀράς.
ὦ πότνια Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα, καὶ ναίω χθόνα,
δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον.
αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν.
πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση.
κἄβλεψαν ἀλλήλοισι, διαδόντες κόρας.
Ἐτεοκλέης δὲ, Παλλάδος χρυσάσπιδος
βλέψας πρὸς οἶκον, ηὔχετο· ὦ Διὸς κόρη,
δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
εἰς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς ὡς τυρσηνικῆς
σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίου μάχης,
ἦϊξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι.
κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν,
ξυνῆψαν ἔγχη, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας.
ἤϊσσον δὲ λόγχαις· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην.
εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἅτερος μάθοι,
λόγχην ἐνώμα στόματι προφθῆναι θέλων.
ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν,
ὀφθαλμὸν ἀργὸν, ὥστε γίνεσθαι δόρυ.
πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλαξ' ἱδρὼς,
ἢ τοῖσι δρῶσι διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον,
ἴχνους ὑπόδρομον κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
τίθησι. Πολυνείκης δ' ἀπήντησε δορὶ,
πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδών.
κνήμην δὲ διεπέρασεν ἀργεῖον δόρυ.

στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
κἂν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον ἐσιδὼν
ὁ πρόσθε τρωθεὶς, στέρνα Πολυνείκους βίᾳ
διῆκε λόγχην, κἀπέδωκεν ἡδονὰς
Κάδμου πολίταις· ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ.
ὡς δ' ἄπορον ἧκων δορὸς, ἐπὶ σκέλος πάλιν
χωρεῖ· λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον.
μέσον δ' ἄκοντ' ἔθραυσεν. ἐξ ἴσου δ' Ἄρης
ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεὶρ ἀποστερουμένοις.
ἔνθεν δὲ κώπας ἁρπάσαντες φασγάνων,
εἰς ταυτὸν ἧκον. συμβαλόντε δ' ἀσπίδας,
πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.
καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ θεσσαλὸν
ἐσήγαγε σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός.
ἐξαλλαγὰς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου,
λαιὸν μὲν ἐς τοὔπισθεν ἀμφέρει πόδα,
πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος.
προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι' ὀμφαλοῦ
καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν.
ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας,
σὺν αἱματηραῖς σταγόσι Πολυνείκης πιτνεῖ.
ὁ δ' ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκὼς μάχῃ,
ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.
ὁ καί νιν ἔσφηλ'. ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' ἐς ἧπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους, ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
γαῖαν δ' ὀδὰξ ἑλόντες, ἀλλήλων πέλας
πίπτουσιν ἄμφω, κοὐ διώρισαν κράτος.
χο φεῦ φεῦ. κακῶν σῶν Οἰδίπου, σὸς ὢν στένω.

κρέ τὰς

κρέ. τὰς σὰς δ᾽ ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλήσειν θεός.
ἄγ. ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
ἐπεὶ τέκνω πεσόντ᾽ ἐλιπέτην βίον,
ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπιτνεῖ,
σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδός.
τετρωμένους δ᾽ ἰδοῦσα καιρίους σφαγὰς,
ᾤμωξεν. ὦ τέκν᾽, ὑστέρα βοηδρόμος
πάρειμι. προσπιτνοῦσα δ᾽ ἐν μέρει, τέκνα
ἔκλαι᾽, ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον,
στένουσ᾽. ἀδελφή θ᾽ ἡ παρασπίζουσ᾽ ὁμοῦ.
ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς, ὦ γάμους ἐμοὺς
προδόντ᾽ ἀδελφὼ φιλτάτω. στέρνων δ᾽ ἄπο
φύσημ᾽ ἀνεὶς δύστλητον Ἐτεοκλῆς ἄναξ,
ἤκουσε μητρὸς. κἀπιθεὶς λυγρὰν χέρα,
φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ᾽ ἄπο
προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
ὃ δ᾽ ἦν ἔτ᾽ ἔμπνους. πρὸς κασιγνήτην δ᾽ ἰδὼν,
γραῖάν τε μητέρα, εἶπε Πολυνείκης τάδε,
ἀπωλόμεσθα μῆτερ. οἰκτείρω δέ σε,
καὶ τήνδ᾽ ἀδελφὴν, καὶ κασίγνητον νεκρόν.
φίλος γὰρ, ἐχθρὸς ἐγένετ᾽. ἀλλ᾽ ὅμως φίλος.
θάψον δέ μ᾽ ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ σύγγονε
ἐν γῇ πατρῴᾳ. καὶ πόλιν θυμουμένην
παρηγορεῖτον. ὡς τοσόνδε δὴ τύχω
χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.
ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ
μῆτερ. τίθησι δ᾽ αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι.
καὶ χαίρετ᾽ ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
ἄμφω δ᾽ ἅμ᾽ ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
μήτηρ δ᾽ ὅπως ἐσεῖδε τήνδε συμφορὰν,
ὑπερπαθήσασ᾽, ἥρπασ᾽ ἐκ νεκροῦ ξίφος,

κἄπραξε δεινά· διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
ὠθεῖ σίδηρον· ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις
θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.
ἀνῇξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον· ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
οἱ μὲν, πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ,
οἱ δ' ὡς θανόντων, οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.
κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα.
οἱ δ' ἐς ὅπλ' ᾖσσον· εὖ δέ πως προμηθείᾳ
καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι.
κἄφθημεν οὔπω τεύχεσι πεφραγμένον
ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
κοὐδεὶς ὑπέστη πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν
φεύγοντες ἔρρει δ' αἷμα μυρίων νεκρῶν,
λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
οἱ μὲν, Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας.
οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.
ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλοις.
πόλει δ' ἀγῶνες, οἱ μὲν, εὐτυχέστατοι
τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ, δυστυχέστατοι.

χο οὐκ ἐς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία δωμάτων ἥκει.
πάρα γὰρ λεύσσειν πτώματα νεκρῶν
τρισσῶν ἤδη τάδε πρὸς μελάθροις,
κοινῷ θανάτῳ σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.

αν οὐ προσκαλυπτομένα βοστρυχώδεος
ἁβρὰ παρῇδος, οὐδ' ὑπὸ παρθενίας
τὸν ὑπὸ βλεφάροις φοίνικ' ἐρύθημα
προσώπου, αἰδουμένα φέρομαι βάκχα νεκύων,

κράδεμνα

κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς,
στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς
ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον· αἲ αἲ·
ἰώ μοι μοι ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος·
ὤμοι μοι Θῆβαι· σὰ δ' ἔρις, οὐκ ἔρις,
ἀλλὰ φόνῳ φόνος Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε
κρανθεὶς αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ·
τίνα προσῳδὸν,
ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ δάκρυσι
δάκρυσιν ὦ δόμος δόμος ἀνακαλέσομαι,
τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἵματα σύγγονα,
ματέρα, καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐριννύος;
ἃ δόμον Οἰδιπόδαο πρόπαν ὤλεσε,
τᾶς ἀγρίας ὅτε δυσξυνέτου
ξυνετὸν μέλος ἔγνω,
Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας· ἰώ μοι πάτερ·
τίς Ἑλλὰς, ἢ βάρβαρος, ἢ τῶν προπάροι
θεν εὐγενετᾶν ἕτερος ἔτλα κακῶν τόσων,
δι' αἵματος ἁμερίου τοιάδ' ἄχεα φανερά;
τάλαιν', ὡς ἐλελίξει τις ἄρ' ὄρνις
δρυὸς, ἢ ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις
ἑζομένα μονομάτερος
ὀδυρμοῖς ἐμοῖς, ἄχεσι συνῳδός·
αἴλινον αἰάγμασιν, ἃ τοῖσδε προκλαίω·
μονάδ' αἰῶνα διάξουσα τὸν ἀεὶ χρόνον,
ἐν λειβομένοισι δακρύοισιν ἰαχήσω·
τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖς
ἀπαρχὰς βαλῶ, ματέρος ἐμᾶς ἐν διδύμοις
γάλακτος παρὰ μαστοῖσιν,
ἢ πρὸς ἀδελφῶν οὐλόμεν' αἰκίσματα νεκρῶν;
ὀττοτοί· λεῖπε σοὺς δόμους,

ἀλαὸν ὄμμα φέρων πάτερ γεραιὲ,
δεῖξον Οἰδίπου σὸν αἰῶνα μέλεον· ὃς ἐπὶ δώμασιν
ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν,
ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν·
κλύεις ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων
γεραιὸν πόδα δεμνίοις δύστανον ἰαύων;
οἰδί τί μ' ὦ παρθένε βακτρεύμασι τυφλοῦ
ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς
λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων
οἰκτροτάτοισι δακρύοισι,
πολιὸν αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον,
ἢ νέκυν ἔνερθεν, ἢ πτανὸν ὄνειρον;
ἀν δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσῃ·
πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει
φάος, οὐδ' ἄλοχος· ἃ παρὰ βάκτροις
πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν
αἰὲν ἐμόχθει πάτερ· ὤμοι.
οἰδί ὤμοι μοι ἐμῶν παθέων·
πάρα γὰρ στενάχειν, τάδ' ἀϋτεῖν,
τρισαὶ ψυχαὶ, ποίᾳ μοίρᾳ,
πῶς ἔλιπον φάος; ὦ τέκνον αὔδα.
ἀν οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπὶ χάρμασιν,
ἀλλ' ὀδύναισι λέγω· ὁ σὸς ἀλάστωρ
ξίφεσι βρίθων, καὶ πυρὶ, καὶ σχετλίαισι μάχαις,
ἐπὶ παῖδας ἔβα σοὺς ὦ πάτερ·
οἰδί ἰώ μοι· αἴ αἴ· ·Α· τί τάδε καταστένεις;
οἰδί τέκνα· ·Α· δι' ὀδύνας ἔβας,
εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
ἀελίου, τάδε σώματα νεκρῶν
ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας·
οἰδί τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων, φανερὸν κακόν·
ἁ δὲ τάλαιν' ἄλοχος, τίνι μοι τέκνον ὤλετο μοίρᾳ;

ἀν δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τεθειμένα
τέκεσι μαστὸν ἔφερεν ἔφερεν,
ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα.
εὗρε δ' ἐν ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα
λωτοτρόφον κατὰ λείμακα λόγχαις
κοινὸν ἐνυάλιον μήτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους
μαρναμένους ἐπὶ τραύμασιν αἵματος.
ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν φονίαν, ἂν ἔλαχ' ἀΐδας,
ὤπασε δ' Ἄρης.
χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα
φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔπεμψεν· ἄχει δὲ τέκνων ἔπεσ'
ἀμφὶ τέκνοισι.
πάντα δ' ἐν ἤματι τῷδε συνάγαγεν ὦ πάτερ,
ἁμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς, ὃς τάδε τελευτᾷ.
χο πολλῶν κακῶν κατῆρξεν Οἰδίπου δόμοις
τόδ' ἦμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.
κρέ οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ', ὡς ὥρα τάφου
μνήμην τίθεσθαι· τῶνδ' Οἰδίπου λόγων
ἄκουσον· ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης σὸς παῖς, γάμων φερνὰς διδοὺς
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
οὔκουν σ' ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι.
σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας, οὐ μήποτε
σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος, εὖ πράξειν πόλιν.
ἀλλ' ἐκκομίζου· καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω,
οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σὸς, διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας
τοὺς σοὺς, δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.
οἰδί ὦ μοῖρ' ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον,
καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ.
ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν
ἄγονον, Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε
φονία γενέσθαι πατρός· ὢ τάλας ἐγώ.

ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ
κτείνει με, νομίσας πολέμιον δυσδαίμονα·
χρῆν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμοῦ· πέμπει δέ με
μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν ἄθλιον βοράν·
οὗ σωζόμεσθα· Τάρταρος γὰρ ὤφελεν
ἐλθεῖν Κιθαιρὼν ἐς ἄβυσσα χάσματα,
ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί τέ μοι
δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην·
κτανὼν δ' ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ,
ἐς ματρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος·
παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον, οὓς ἀπώλεσα,
ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου, καὶ παισὶ δούς·
οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγὼ,
ὥστ' ἐς ἔμ' ὄμματ', ἐς τ' ἐμῶν παίδων βίον
ἄνευ θεῶν του ταῦτ' ἐμηχανησάμην·
εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
τίς ἡγεμών μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ;
ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσα γὰρ σάφ' οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι·
ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς, εὕροιμ' ἂν βίον;
πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις Κρέον;
ἀποκτενεῖς γὰρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς·
οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ,
κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς
οὐκ ἂν προδοίην, οὐδ' ἔπερ πράσσων κακῶς.
κρέ. σοί τ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά·
ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
νεκρῶν δὲ τῶνδε, τὸν μὲν ἐς δόμους χρεὼν
ἤδη κομίζειν· τόνδε δ' ὃς πέρσων πόλιν
πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε Πολυνείκους νέκυν,
ἐκβάλλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός·
κηρύξατε δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε·

ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ᾽, ἢ καταστέφων ἁλῷ,
ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.
ἐᾶν δ᾽ ἄκλαυστον· ἄταφον οἰωνοῖσι βοράν·
σὺ δ᾽ ἐκλιποῦσα τριπτύχων νεκρῶν γόους,
κόμιζε σαυτὴν Ἀντιγόνη δόμων ἔσω·
καὶ παρθενεύου, τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν
μένουσ᾽, ἐν ᾗ σε λέκτρον αἵμονος μένει·
ἀν ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ᾽ ἀθλίοις κακοῖς·
ὥς σε στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον·
οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ᾽ οὐ βαρύ·
ἀλλ᾽ εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς πάτερ·
ἀτὰρ σ᾽ ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
τί τόνδ᾽ ὑβρίζεις πατέρ᾽ ἀποστέλλων χθονός;
τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;
κρέ Ἐτεοκλέους βουλεύματ᾽, οὐχ ἡμῶν τάδε·
ἀν ἄφρονά γε καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπείθου τάδε·
κρέ πῶς; τἀν τεταλμέν᾽ οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;
ἀν οὐκ, ἢν πονηρά τ᾽ ᾖ, κακῶς τ᾽ εἰρημένα·
κρέ τί δ᾽ οὐ δικαίως ὅδε κυσὶ δοθήσεται;
ἀν οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν·
κρέ εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν·
ἀν οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα;
κρέ καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω·
ἀν τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς;
κρέ ἄταφος ὅδ᾽ ἀνὴρ ὡς μάθῃς γενήσεται·
ἀν ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις·
κρέ σαυτὴν ἂν ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ·
ἀν ἀλλ᾽ εὐκλεές τοι δύω φίλω κεῖσθαι πέλας·
κρέ λάζυσθε τήνδε, κεἰς δόμους κομίζετε·
ἀν οὐ δῆτ᾽, ἐπεὶ τοῦδ᾽ οὐ μεθήσομαι νεκροῦ·
κρέ ἔκριν᾽ ὁ δαίμων παρθέν᾽, οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ·
ἀν κἀκεῖνο κέκριται, μὴ ᾿φυβρίζεσθαι νεκρούς·

κρέ ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
ἀν καὶ πρός σε, τῆσδε ματρὸς Ἰοκάστης Κρέον.
κρέ μάταια μοχθεῖς· οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.
ἀν σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλλεῖν μ' ἔα.
κρέ ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀπορρήτων πόλει.
ἀν ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.
κρέ οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.
ἀν ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.
κρέ οὐκ εἰς γάμους σοὺς συμφορὰν κτήσῃ γόου.
ἀν ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;
κρέ πολλή σ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξῃ λέχος;
ἀν νὺξ ἄρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν.
κρέ εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνείδισεν;
ἀν ἴστω σίδηρος, ὅρκιόν τέ μοι ξίφος.
κρέ τί δ' ἐκπροθυμῇ τῶνδ' ἀπαλλάχθαι γάμων;
ἀν συμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.
κρέ γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις.
ἀν καὶ ξυνθανοῦμαί γ' ὡς μάθῃς περαιτέρω.
κρέ ἴθ' οὐ φονεύσεις παῖδ' ἐμόν· λίπε χθόνα.
ἀν ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας.
κρέ ἀλλ' εἰ γαμοίμην· σὺ δὲ μόνος φεύγεις πάτερ;
ἀν μέν' εὐτυχοῦσα τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά.
ἀν καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει πάτερ;
οἰδί πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα, κείσομαι πέδῳ.
ἀν ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλεῖν' αἰνίγματα;
οἰδί ὄλωλ'· ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισεν· ἓν δ' ἀπώλεσεν.
ἀν οὐκοῦν μετασχεῖν δὴ κἀμὲ τῶν σῶν κακῶν.
οἰδί αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ, σὺν τυφλῷ πατρί.
ἀν οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναίᾳ πάτερ.
οἰδί προσάγαγέ νῦν με ματρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
ἀν ἰδοὺ γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί.
δί ὦ μᾶτερ· ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη.

ἀν οἰκτρὰ πρόκειται, πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακά.
οἰδί Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα Πολυνείκους τε ποῦ;
ἀν τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.
οἰδί πρόσθες τυφλὴν χεῖρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ.
ἀν ἰδοὺ θανόντων σῶν τέκνων, ἅπτου χερί.
οἰδί ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός.
ἀν ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
οἰδί νῦν χρησμὸς ὦ παῖ Λοξίου περαίνεται.
ἀν ὁποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;
οἰδί ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον.
ἀν ποῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται;
οἰδί ἱερὸς Κολωνὸς, δώμαθ' ἱππίου θεοῦ.
ἀλλ' εἶα τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρὶ,
ἐπεὶ προθυμῇ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς.
ἴθ' εἰς φυγὰν τάλαιναν. ὄρεγε χεῖρα φίλαν.
ἀν πάτερ γηραιὲ, πομπίμαν
ἔχων ἔμ' ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
οἰδί ἰδοὺ πορεύομαι τέκνον. σύ μου ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.
ἀν γενόμεθα, γενόμεθ' ἄθλιαί γε
δῆτα θηβαιᾶν μάλιστα παρθένων δή.
οἰδί πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι;
βάκτρα πρόσφερ' ὦ τέκνον.
ἀν τᾷδε τᾷδε βᾶθί μοι. τᾷδε τᾷδε
πόδα τίθει, ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.
οἰδί ἰὼ ἰὼ δυστυχεστάτας φυγᾶς,
ἐλαύνων τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας.
ἰὼ ἰὼ δεινὰ δεῖν' ἐγὼ τλάς.
ἀν τί τλᾶς; τί τλᾶς; Οὐχ ὁρᾷ δίκα κακοὺς,
» Οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.
οἰδί ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ
καλλίνικόν τ' οὐράνιόν τ' ἔβαν,
παρθένου κόρας αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών.

ἀν Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;
ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ᾽ αὐδῶν·
τάδε σ᾽ ἐπέμενε μέλεα πάθεα,
φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον.
ὦ πάτερ, θανεῖν που ποθεινὰ δάκρυα
παρὰ φίλαισι παρθένοις λιποῦσ᾽ ἄπειμι
πατρίδος ἄπο πρὸ γαίας,
ἀπαρθένευτ᾽ ἀλωμένα.
οἰδί φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν·
ἀν εἰς πατρός γε συμφορὰς εὐκλεᾶ με θήσοι.
τάλαιν᾽ ἐγὼ συγγόνου θ᾽ ὑβρισμάτων.
ὃς ἐκ δόμων νέκυς ἄθαπτος οἴχεται· μέλεος.
ὃν εἴ με καὶ θανεῖν πάτερ χρεὼν,
σκοτίᾳ γᾷ καλύψω.
οἰδί πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς·
ἀν ἅλις ἔχουσα ὀδυρμάτων ἐμῶν.
οἰδί σὺ δ᾽ ἀμφὶ βωμίους λιτάς.
ἀν κόρους ἔχουσ᾽ ἐμῶν κακῶν.
οἰδί ἴθ᾽ ἀλλὰ βρόμιος ἵνα τε σηκὸς
ἄβατος ὄρεσι Μαινάδος.
ἀν Καδμείαν ᾧ ἡ νεβρίδα
στολιδωσαμένα ποτ᾽ ἐγὼ
Σεμέλας θίασον ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα.
οἰδί ὦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται,
λεύσετ᾽, Οἰδίπους ὅδε,
ὃς τὰ κλεῖν᾽ αἰνίγματ᾽ ἔγνω, καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ.
ὃς μόνος Σφιγγὸς κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη.
νῦν δ᾽ ἄτιμος οἰκτρὸς οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι χθονός.
ἀτὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι;
οἰ Τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.
χο ὦ μέγα σεμνὰ νίκα, τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. Τέλος.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

EVRIPIDIS MEDEA.

89

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον· μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον· οἷς ἐκείνη χρησαμένη, διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται· Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα ἐφ᾽ ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ᾽ ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας· κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται· Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα, νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος, ὁ τοὺς νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως.

» Αὐτίκα δ᾽ Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα
» Γῆρας ἀποξύσασ᾽ εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
» Φάρμακα πόλλ᾽ ἕψουσ᾽ ἐπὶ χρυσίοισι λέβησι.

A ἰσχύλος δ᾽ ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε· Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς. ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. Παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος, ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ. ὁ δὲ χορὸς, συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων. δεύτερος Σοφοκλῆς. τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ, Σάτυρος οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Τροφὸς Μηδείας.	Κρέων.
Παιδαγωγός.	Ἰάσων.
Μήδεια.	Αἰγεύς.
Χορὸς γυναικῶν.	Ἄγγελος.
	Παῖδες Μηδείας.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΜΗΔΕΙΑ.

Ιθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ δια
ἔ πτᾶσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας
συμπληγάδας,
μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος·
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
ξὺν ἀνδρὶ, καὶ τέκνοισιν· ἀνδάνουσα μὲν
φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι,
» Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
» Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ·
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα·
προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός·
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,
βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ·
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον·

ἐπεὶ

ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη,
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων·
ἢν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει·
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός·
στυγεῖ δὲ παῖδας· οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
βαρεῖα γὰρ φρήν· οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ'· ἐγᾦδα τήνδε· δειμαίνω δέ νιν,
μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
σιγῇ δόμους ἐσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος·
ἢ καὶ τυράννων τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά·
» Δεινὴ γάρ· οὔτοι ῥαδίως γε συμβαλὼν
» Ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται·
ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι,
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
» κακῶν· Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ·
παι παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν,
ἕστηκας αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
τρο τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
» Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
» Κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται·

ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ᾽ ἐκβέβηκ᾽ ἀλγηδόνος,
ὥσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε, κοὐρανῷ,
λέξαι μολούσῃ δεῦρο Μηδείας τύχας·
πα οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
τρο ζηλῶ σ᾽· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέ πω μεσοῖ·
πα ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν·
τρο τί δ᾽ ἔστιν ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι·
πα οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ᾽ εἰρημένα·
τρο μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
σιγὴν γὰρ εἰ χρὴ τῶνδε θήσομαι πέρι·
πα ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαίτατοι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ᾽ ἂν οὐκ εἶναι τόδε·
τρο καὶ ταῦτ᾽ Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
πα Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων·
κοὐκ ἔσ᾽ ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος·
τρο ἀπωλόμεσθ᾽ ἄρ᾽, εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ᾽ ἐξηντληκέναι·
πα ἀτὰρ σύ γ᾽, οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους·
τρο ὦ τέκν᾽, ἀκούεθ᾽ οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ,
ὄλοιτο μὲν μή, δεσπότης γὰρ ἔσ᾽ ἐμός,
ἀτὰρ κακός γ᾽ ὤν, εἰς φίλους ἁλίσκεται·
πα τίς δ᾽ οὐχὶ θνητῶν, ἄρτι γινώσκεις τόδε,

ὡς

» Ως πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ·
» Οἱ μὲν, δικαίως, οἱ δὲ, καὶ κέρδους χάριν·
» Εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
τρο ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω τέκνα·
σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ·
ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην,
τοῖσδ' ὥς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
χόλου σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα·
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι·
μή δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων·
ἰώ μοι μοι· πῶς ἂν ὀλοίμαν;
τρο τόδ' ἐκεῖνο φίλοι παῖδες, μάτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον·
σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσε
σθ' ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
φρενὸς αὐθάδους·
ἴτε νῦν· χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω·
δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
μείζονι θυμῷ, τί ποτ' ἐργάσεται
μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος
ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν·
μή αἶ αἶ· ἔπαθον τλάμων· ἔπαθον μεγάλων
ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
παῖδες, ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς
σὺν πατρί· καὶ πᾶς δόμος ἔρροι·
τρο ἰώ μοι μοι· ἰὼ τλήμων·

τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι
τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
» Δεινὰ τυράννων λήματα· καί πως
» Ολίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
» Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
» Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι,
» Κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
» Οχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν.
» Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν,
» Τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ,
» Λῷστα βροτοῖσι· τὰ δ' ὑπερβάλλον
» Τ', οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.
» Μείζους δ' ἄτας ὅταν ὀργισθῇ
» Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.
χο ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοὰν
τᾶς δυστάνου Κολχίδος·
οὐδέ πω ἤπιος· ἀλλ' ὦ γεραιά,
λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
μελάθρου βοὰν ἔκλυον.
οὐδὲ συνήδομαι γύναι
ἄλγεσι δώματος,
ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.
τρο οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα τάδ' ἤδη.
ὁ μὲν, γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων.
ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
μή αἶ· αἶ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία
βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

φεῦ

φεῦ· φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν,
βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα·
χο ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος μέλπει νύμφα;
τίς σοί ποτε τᾶς ἀπλήστου
κοίτας ἔρος ὦ ματαία,
σπεύσει θανάτου τελευτάν;
μηδὲν τόδε λίσσου·
εἰ δὲ σὸς πόσις
καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου·
Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει·
μὴ λίαν τάκου
ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν·
μή ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοι
μ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους·
οἵ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν·
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν·
τρο κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι σμικρῷ
δέσποινα χόλον καταπαύσει·
χο πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
δέξαιτ' ὀμφὰν,
εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,

93

καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
τρο μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
φίλοισιν ἀπέστω.
χο ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω φίλα. καὶ τάδ' αὔδα,
σπεῦσον πρίν τι κακῶσαι τοὺς ἔσω.
πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.
τρο δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμάν.
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις
μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.
» Σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς
» Τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
» Οἵτινες ὕμνους, ἐπὶ μὲν θαλίαις,
» Ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
» Εὕροντο βίου τερπνὰς ἀκοάς.
» Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
» Εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
» Ὠιδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
» Δειναί τε τύχαι, σφάλλουσι δόμους.
» Καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
» Μολπαῖσι βροτούς. ἵνα δ' εὔδειπνοι
» Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
» Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ,
» Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.
χο ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων.
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.

θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα,
τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν θέμιν,
ἅ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
δι' ἅλα νύχιον,
ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου
κλῇδ' ἀπέραντον.
μή. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
μή μοι τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν, ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο, καὶ ῥαθυμίαν·
» Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν·
» Ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
» Στυγεῖ δεδορκώς, οὐδὲν ἠδικημένος·
» Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει·
» Οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς,
» Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο·
ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε,
ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρῄζω φίλαι·
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις·
» Πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
» Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν·
» Ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
» Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
» Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακόν·
» Κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
» Ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ

γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
ἐς καινὰ δ' ἤθη, καὶ νόμους ἀφιγμένην,
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
» Ἀνὴρ δ' ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
» Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον,
» Ἢ πρὸς φίλων τίν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς.
» Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ, μάρνανται δορὶ,
» κακῶς φρονοῦντες. Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
» στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος.
σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,
βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία.
ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη.
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἤν μοι πόρος τις, μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν.
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,
» σιγᾶν. Γυνὴ γὰρ, τἆλλα μὲν φόνου πλέα,
» Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν.
» Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
» Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.

χο. δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν
Μήδεια. πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
κρέ. σὲ τὴν σκυθρωπὸν, καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα.
καὶ μή τι μέλλειν, ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
μή. αἶ. αἶ. πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι. πάντα δὴ κάλων.
κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις Κρέον.
κρέ. δέδοικά σ'. οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους,
μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις.
λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην,
δράσειν τι. ταῦτ' οὖν πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ', ὕστερον μεγαστένειν.
μή. φεῦ. φεῦ.
οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις Κρέον,
ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὔποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.

χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
» Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,
» Δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.
» Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,
» Κρείσσων νομισθεὶς, ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.
ἐγὼ δὲ κἀυτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης.
σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν, εἰμ' ἐπίφθονος,
τοῖσδ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ, θατέρου τρόπου.
τοῖσδ' οὖν προσάντης. εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
σὺ δ' οὖν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
οὐχ ὧδ' ἔχει μοι μὴ τρέσῃς ἡμᾶς Κρέον,
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ. σὺ δ' οἶμαι σωφρονῶν, ἔδρας τάδε.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε. τὴν δὲ δὴ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἠδικημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
κρέ. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ'. ἀλλ' ἔσω φρενῶν
ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν.
τοσῷδε γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
» Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
» Ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα μὴ λόγους λέγε.
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.
μή. μὴ πρὸς γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.
κρέ. λόγους ἀναλοῖς. οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

μή ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσῃ λιτάς;
κρέ φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον, ἢ δόμους ἐμούς·
μή ὦ πατρὶς, ὥς σου κάρτα νῦν μνῆαν ἔχω·
κρέ πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πολύ·
μή φεῦ· φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα·
κρέ ὅπως ἂν οἶμαι καὶ παραστῶσιν τύχαι·
μή Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ', ὃς αἴτιος κακῶν·
κρέ ἕρπ' ὦ ματαία· καί μ' ἀπάλλαξον πόνων·
μή πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα·
κρέ τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσῃ βίᾳ·
μή μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά σ' αἰτοῦμαι Κρέον·
κρέ ὄχλον παρέξεις ὡς ἔοικας ὦ γύναι·
μή φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν·
κρέ τί δ' οὖν βιάζῃ, κοὐκ ἀπαλλάσσῃ χθονός;
μή μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
καὶ ξυμπεράναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα·
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις·
οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
πέφυκας. εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν·
τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα·
κείνους δὲ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους·
κρέ ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα·
καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων γύναι·
ὅμως δὲ τεύξῃ τοῦδε· προυννέπω δέ σοι·
εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ,
καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,
θανῇ· λέλεκται μῦθος οὐ ψευδὴς ὅδε·

νῦν δ᾽ εἰ μενεῖς, μίμν᾽ ἐφ᾽ ἡμέραν μίαν·
οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ᾽ ἔχει·
χο. δύστανε γύναι,
φεῦ φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων·
ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν,
ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
ἐξευρήσεις;
ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς
Μήδεια κακῶν ἐπόρευσε·
μή. κακῶς πέπρακται πανταχῆ· τίς ἀντερεῖ;
ἀλλ᾽ οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
ἔτ᾽ εἰσ᾽ ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι·
δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαι ποτ᾽ ἂν,
εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην,
οὐδ᾽ ἂν προσεῖπον, οὐδ᾽ ἂν ἡψάμην χεροῖν·
ὁ δ᾽ εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
ὥστ᾽ ἐξὸν αὐτῷ τἄμ᾽ ἑλεῖν βουλεύματα
γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ᾽ ἀφῆκεν ἡμέραν
μεῖναί μ᾽, ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ᾽ ἐμόν·
πολλὰς δ᾽ ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
οὐκ οἶδ᾽ ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ φίλαι,
πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι᾽ ἥπατος,
σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ᾽, ἵν᾽ ἔστρωται λέχος;
ἀλλ᾽ ἕν τί μοι πρόσαντες, εἰ ληφθήσομαι
δόμους ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων·
κράτιστα τὴν εὐθεῖαν ᾗ πεφύκαμεν,

σοφαὶ

σοφαὶ μάλιστα φαρμάκοις αὐτοὺς κτανεῖν.
εἶεν· καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον, καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
οὐκ ἔστι. μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον.
ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κἂν μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἱλόμην,
Ἑκάτην μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
χαίρων τις αὐτῶν, τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
πικροὺς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους.
πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ' εἶα· φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι
Μήδεια, βουλεύουσα, καὶ τεχνωμένη.
ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
» ἐπίστασαι δέ, Πρὸς δὲ, καὶ πεφύκαμεν
» Γυναῖκες, ἐς μὲν ἔσθλ', ἀμηχανώταται.
» Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

χο ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
χωροῦσι παγαί,
καὶ δίκα, καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν, δόλιαι βουλαί· θεῶν
δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε.

τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν,
ςρέφουσι φᾶμαι.
ἔρχεται τιμὰ
γυναικείῳ γένει.
οὐκέτι δυσκέλαδος
φάμα γυναῖκας ἕξει.
μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
λήξουσιν ἀοιδᾶν,
τὰν ἐμὰν ὑμνοῦσαι ἀπιςοσύναν.
οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων. ἐπεὶ ἀν
τάχησαν ὕμνον
ἀρσένων γέννα.
μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει.
πολλὰ μὲν ἁμετέραν
ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.
σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύ
μους ὁρίσασα πόντου
πέτρας. ἐπὶ δὲ ξένᾳ
ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον.
τάλαινα. φυγὰς δὲ χώρας ἄτιμος ἐλαύνῃ.
βέβακεν ὅρκων χάρις, οὐδέ τ' αἰδὼς
Ελλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει.
αἰθερία δ' ἀνέπτα.
σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι
δύςανε, μεθορμίσασθαι
μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων,
ἀλλὰ βασίλεια κρεισσῶν δόμοισιν ἐπέςα.

ἰα. οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
» Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν·
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν
κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός·
κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
λέγουσ' Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνήρ·
ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ·
κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων,
ὀργὰς ἀφῄρουν· καί σ' ἐβουλόμην μένειν·
σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός·
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις,
ἥκω, τὸ σόν γε προσκοπούμενος γύναι·
ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
» μήτ' ἐνδεής του· πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
» Κακὰ ξὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε·
μή. ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω,
γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς
θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;
» Οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,
» Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν·
» Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
» Πασῶν, ἀναίδει'· εὖ δ' ἐποίησας μολών·
ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων·
ἐκ τῶν, δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν;

ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
ταὐτὸν συνεισέβησαν ἀργῷον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλῃσι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην,
δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμούς,
τὴν πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην,
σὺν σοὶ πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
παίδων ὑπ' αὐτοῦ πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν παθὼν,
προύδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη
παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις· οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,
ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
ἐπεὶ σύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
φεῦ δεξιὰ χείρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
ἄγ'· ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι.
δοκοῦσα μέν τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ,
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
οὓς σοὶ προδοῦσα, καὶ πάτραν, ἀφικόμην,
ἢ πρὸς ταλαίνας πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.

ἔχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγώ·
εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,
φίλων ἔρημος σὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
» Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλος ᾖ,
» Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
» Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
» Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
χο Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
» Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
ἰά δεῖ μ' ὡς ἔοικε μὴ κακὸν φῦναι λέγειν.
ἀλλ' ὥς τε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στόμαργον ὦ γύναι γλωσσαλγίαν.
ἐγὼ γ' ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε
πόνων ἀφύκτων τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν.
ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.

Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
νόμοις τε χρῆσθαι μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφήν.
καὶ δόξαν ἔσχες. εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
» Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
» Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
» Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
τοσαῦτα μέν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
ἔλεξ'. ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω, πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς;
οὐχ ᾗ σὺ κνίζῃ, σὸν μὲν ἐχθαίνων λέχος,
καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων.
ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες. οὐδὲ μέμφομαι.
ἀλλ' ὡς τὸ μὲν μέγιστον οἰκοῖμεν καλῶς,
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
» Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος,
παῖδάς τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν.
σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
εἰς ταυτὸ θείην. καὶ συναρτήσας γένος,
εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,

ἐμοί

ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις,
τὰ ζῶντ᾽ ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ᾽ ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
» Ἀλλ᾽ εἰς τοσοῦτον ἥκεθ᾽, ὥστ᾽ ὀρθουμένης
» Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ᾽ ἔχειν νομίζετε.
» Ἢν δ᾽ αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
» Τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα, πολεμιώτατα
» Τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
» Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ᾽ οὐκ εἶναι γένος.
» Οὕτω δ᾽ ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
χο Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ᾽ ἐκόσμησας λόγους.
ὅμως δ᾽ ἔμοιγε κεἰ παρὰ γνώμην λέγω,
δοκεῖς προδοὺς σὴν ἄλοχον οὐ δίκαια δρᾶν.
μή ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.
» Ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
» Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
» Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ᾽ εὖ περιστελεῖν,
» Τολμᾷ πανουργεῖν. ἔστι δ᾽ οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ᾽ εὐσχήμων γένῃ,
λέγειν τε δεινός. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ᾽ ἔπος.
χρῆν σ᾽ εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντί με
γαμεῖν γάμον τόνδ᾽, ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
ἰά καλῶς γ᾽ ἂν οὖν μοι τῷδ᾽ ὑπηρέτεις λόγῳ,
εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
μή οὐ τοῦτό σ᾽ εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ἰά εὖ νῦν τόδ᾽ ἴσθι μὴ γυναικὸς οὕνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέως ἃ νῦν ἔχω.
ἀλλ᾽ ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων

σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦναι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
μή μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
» Μήδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ἰά οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ,
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ.
μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
μή ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή.
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
ἰά αὐτὴ τάδ' εἵλου. μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
μή τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
ἰά ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
μή καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.
ἰά ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῇ
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'. ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς γύναι.
λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανεῖς ἀμείνονα.
μή οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα. μηδ' ἡμῖν δίδου.
» Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
ἰά ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε, καὶ τέκνοις θέλω.
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
φίλους ἀπωθῇ. τοιγὰρ ἀλγυνῇ πλέον.
μή χώρει. πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρῇ. χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος,
νύμφευ'. ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,

γαμεῖς

γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστέ σ᾽ ἀρνεῖσθαι γάμον.

χο ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
οὐδ᾽ ἀρετὰν παρέδωκαν
ἀνδράσιν. εἰ δ᾽ ἅλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
εὔχαρις οὕτω.
μή ποτ᾽ ὦ δέσποιν᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ
χρυσέων τόξων ἐφίης,
ἱμέρῳ χρίσασ᾽ ἄφυκτον οἰστόν.
στέργει δέ με σωφροσύνα
δώρημα κάλλιστον θεῶν.
μηδέποτ᾽ ἀμφιλόγους ὀρ
γὰς, ἀκόρεστά τε νείκη
θυμὸν ἐκπλήξασ᾽ ἑτέ
ροις ἐπὶ λέκτροις
προσβάλοι μ᾽, ὦ δεινὰ Κύπρις.
ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζου
σ᾽, ὀξύφρων κρίνει λέχη γυναικῶν.
ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ᾽ ἐμὸν,
μὴ δῆτ᾽ ἄπολις γενοίμαν,
τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶ
ν᾽ οἰκτροτάτων ἀχέων.
θανάτῳ θανάτῳ πάρος δαμείην,
» ἁμέραν τάνδ᾽ ἐξανύσασα. Μόχθων
» Δ᾽ οὐκ ἄλλος ὕπερθεν,
» Η γᾶς πατρίας στέρεσθαι.
εἴδομεν. οὐκ ἐξ ἑτέρων
μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις

ὤκτειρε, παθοῦσαν
δεινότατον παθέων·
» Ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
» μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν
» τι κληΐδα φρενῶν·
» Κἀμοὶ φίλος οὔποτ' ἔσται·
αἰ. Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις·
μή. ὦ χαῖρε καὶ σὺ παῖ σοφοῦ Πανδίονος
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
αἰ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον·
μή. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἱκάνεις;
αἰ. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ', ὅπως γένοιτό μοι·
μή. πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
αἰ. ἄπαιδές ἐσμεν δαίμονός τινος τύχῃ·
μή. δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
αἰ. οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου·
μή. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
αἰ. σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη·
μή. θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
αἰ. μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός·
μή. τί δῆτ' ἔχρησε, λέξον εἰ θέμις κλύειν·
αἰ. ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα·
μή. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
αἰ. πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω·
μή. σὺ δ' ὡς τί χρῄζων, τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
αἰ. Πιτθεύς τίς ἐστ' γῆς ἄναξ Τροιζηνίας·
μή. παῖς ὡς λέγουσι Πέλοπος, εὐσεβέστατος·
αἰ. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω·
μή. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε·

αἰ. κἀμοὶ δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων.
μή. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
αἰ. τί γὰρ, σὸν ὄμμα, χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
μή. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
αἰ. τί φής; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
μή. ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
αἰ. τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
μή. γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
αἰ. ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
μή. σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.
αἰ. πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
μή. μέγαν γ' ἔρωτα. πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
αἰ. ἴτω νῦν, εἴπερ ὡς λέγεις ἐστὶν κακός.
μή. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
αἰ. δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
μή. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
αἰ. συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι γύναι.
μή. ὄλωλα. καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
αἰ. πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
μή. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.
αἰ. ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
μή. λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς.
δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε.

παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
αἰ. πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν
γύναι πρόθυμός εἰμι· πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς.
ἐς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα.
πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν.
τοσόνγε μέντοι σοὶ προσημαίνω γύναι,
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς, οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι.
αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ ποτε.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς, ἀπαλλάσσου πόδα.
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
μή. ἔσται τάδ'. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
αἰ. μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
μή. πέποιθα. Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος,
Κρέων τε. τούτοις δ' ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖσαν ἐκ γαίας ἐμέ.
λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἐνώμοτος
φίλος γένοι' ἂν, κἀπὶ κηρυκεύμασιν
οὐκ ἂν πίθοιο. τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ.
τοῖσδ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.
αἰ. πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι.
ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
σκῆψιν τίν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι.
τὸ σὸν δ' ἄρηρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεούς.
μή. ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' ἥλιον πατρὸς

τοὺς μὴ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
αἰ. τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.
μή. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε,
μήτ' ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν, ἑκουσίῳ τρόπῳ.
αἰ. ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς,
θεούς τε πάντας, ἐμμένειν ἅ σου κλύω.
μή. ἀρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
αἰ. ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
μή. χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ὧν βούλομαι.
χο. ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
πελάσειε δόμοις·
ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων
πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ
Αἰγεῦ παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.
μή. ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίου τε φῶς,
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν φίλαι
γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.
νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.
οὗτος γὰρ ὡνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων
μολόντες ἄστυ, καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
μολόντι δ' αὐτῷ, μαλθακοὺς λέξω λόγους,

ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχει,
γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς, ἔχει·
καὶ ξύμφορ᾽ εἶναι, καὶ καλῶς εἰργασμένα·
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίοις ἐπὶ χθονὸς
ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ᾽ ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω·
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ᾽ ἔχοντας ἐν χεροῖν,
νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,
λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον·
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ᾽ ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα·
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ᾽ ἀπαλλάσσω λόγον·
ᾤμωξα δ᾽ οἷον ἔργον ἔστ᾽ ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ᾽· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
δόμον τε πάντα συγχέασ᾽ Ἰάσονος,
ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
φεύγουσα, καὶ τλᾶσ᾽ ἔργον ἀνοσιώτατον·
» Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν φίλαι·
ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ᾽ ἐμοὶ πατρὶς,
οὔτ᾽ οἶκος ἐστὶν, οὔτ᾽ ἀποστροφὴ κακῶν·
ἡμάρτανον τόθ᾽, ἡνίκ᾽ ἐξελίμπανον
δόμους πατρώους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ᾽, ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην·
οὔτ᾽ ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ᾽, ἐπεὶ κακῶς κακὴν
θανεῖν σφ᾽ ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις·

μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
μηδ' ἡσυχαίαν· ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
» Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ·
» Τῶν γὰρ τοιούτων, εὐκλεέστατος βίος.
χο ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε·
μη οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἐστί, μὴ πάσχουσαν ὡς ἐγὼ κακῶς·
χο ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις γύναι;
μη οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
χο σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή·
μη ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι·
ἀλλ' εἶα χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
ἐς πάντα γὰρ δή σοι τὰ πιστὰ χρώμεθα·
λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς·
χο Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου
τ' ἀποφερβόμενοι,
κλεινοτάταν σοφίαν,
αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
ἔνθα ποθ' ἁγνὰς
ἐννέα πιερίδας
λέγουσι μούσας
ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι·
καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς
τὰν Κύπριν κληΐζουσιν ἀφυ

σαμέναν χώραν καταπνεῦσαι
μετρίας ἀνέμων
ἡδυπνόους αὔρας·
αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ
ων πλόκον ἀνθέων,
τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
πέμπειν ἔρωτας,
παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς·
πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν,
ἢ πόλις, ἢ φίλων
πόμπιμόν σε χώρα
τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
τὰν οὐχ ὁσίαν, μετ' ἄλλων
σκέψαι τεκέων πλαγάν·
σκέψαι φόνον οἷον αἴρῃ·
μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες
πάντως ἱκετεύομεν,
μὴ τέκνα φονεύσῃς·
πῶς δὲ θράσος ἢ φρενός, ἢ
χειρὶ τέκνων σέθεν,
καρδίᾳ τε λήψῃ
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις; φόνον οὐ δυνήσῃ
παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων
τέγξαι χέρα φοίνιον
ἐν τλάμονι θυμῷ.

ια. ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενής,

οὐκ ἂν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι
τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ γύναι.
μή. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
κἀλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν εὖ,
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες· οἶδα δὲ χθόνα
φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
νῦν οὖν ἐπαινῶ· σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
» Ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν οὐκ ἐρῶ κακὸν
» Γυναῖκες· οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε λείπετε στέγας.
ἐξέλθατ', ἀσπάσασθε, καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα

105

τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους μητρὸς μέτα.
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν.
ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
ἆρ' ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον,
φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ.
ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ φόβου πλέα.
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
χο κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ,
καὶ μὴ προβαίη μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.
ἰά αἰνῶ γύναι τάδ'. οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.
εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
γάμους παρεμπολῶντι γ' ἀλλοίους πόσει.
ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ.
ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ
βουλήν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὑμῖν δὲ παῖδες οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν.
οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ' αὐξάνεσθε. τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
πατήρ τε, καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.
ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
αὕτη τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
μή οὐδέν, τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
ἰά θάρσει νυν. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.

μή. δράσω τάδ'· οὔ τι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
γυνὴ δὲ, θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ·
ἰά. τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
μή. ἔτικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
εἰσῆλθέ μ' οἶκτος εἰ γενήσεται τάδε·
ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
τὰ μὲν, λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι,
ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστέλλειν δοκεῖ·
κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα· γιγνώσκω καλῶς,
μήτ' ἐμποδὼν σοὶ, μήτε κοιράνοις χθονὸς
ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσιν σῇ χερὶ,
αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα·
ἰά. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή·
μή. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα·
ἰά. μάλιστα· καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία·
μή. συλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου·
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν· οἶδ' ἐγὼ πολὺ,
λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον
παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά·
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἕν, ἀλλὰ μυρία·
ἀνδρός γ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' ἥλιος
πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς·
λάζυσθε φερνὰς τάσδε παῖδες εἰς χέρας,

καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες. οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
ἰα τί δ' ὦ ματαία τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνή, προθήσει χρημάτων. σάφ' οἶδ' ἐγώ.
μή μή μοι σύ. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.
» Χρυσὸς δὲ, κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων. κεῖνα νῦν αὔξει θεός.
νέα τυραννεῖ. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς,
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ' ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φυγεῖν χθόνα,
κόσμον διδόντες. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
εἰς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα. μητρὶ δ' ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
εὐάγγελοι γένοισθε πράξαντες καλῶς.
χο νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζωᾶς
οὐκέτι. στείχουσι γὰρ ἐς φόνον ἤδη.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων.
δέξεται δύστανος ἄταν.
ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
θήσει τὸν ἅιδα κόσμον
αὐτὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.
πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλου,
χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,

καὶ

καὶ μοῖραν θανάτου
προσλήψεται δύστανος·
ἄταν δ' οὐχ ὑπεκφεύξεται·
σὺ δ' ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε
κηδεμὼν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδὼς
ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον·
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ·
μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος
ὦ τάλαινα παίδων
μᾶτερ· ἃ φονεύσεις
τὰ τέκνα νυμφιδίων ἕνεκεν
λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ·
παι δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις·
μή ἔα. ·Γ· τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
μή αἰ· αἰ·
παι τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις·
μή αἰ αἰ μάλ' αὖθις· ·Γ· μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
μή ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας· οὐ σε μέμφομαι·
παι τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;
μή πολλή μ' ἀνάγκη πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην·
παι θάρσει· κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι·

μή ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
παι οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
„ κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα, συμφοράς.
μή δράσω τάδ'. ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
οἰκήσετ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι.
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγάς,
πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς ὦ τέκν' ἐξεθρεψάμην.
ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μὴν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς. σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
ὑμεῖς δὲ, μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ' ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ. φεῦ. τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν τέκνα;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἶ. αἶ. τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται.
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων,
οὐκ ἂν δυναίμην. χαιρέτω βουλεύματα
τὰ πρόσθεν. ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.

τί

τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα·
καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί·
χωρεῖτε παῖδες εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ·
ἆ ἆ· μὴ δῆτα θυμὲ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
ἔασον αὐτοὺς· ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε·
μὰ τοὺς παρ' ᾅδην νερτέρους ἀλάστορας,
οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι·
πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν·
πάντως πέπρακται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται·
καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ·
ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι
παῖδας· προσειπεῖν βούλομαι· δότ' ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα·
ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε,
πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων,

χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακά,
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.
πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γὰρ ἔστι
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ,
σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ,
παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
εὕροις ἂν ἴσως,
κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καί φημι βροτῶν, οἵτινές εἰσι
πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων.
οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύναν,
εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον.
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις.
ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.
ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον, ἤδη

πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτον εὗρον,
σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων·
χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
δαίμων, οὗτος φροῦδος ἐς ἀΐδαν
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων·
πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν·
μή. φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται·
καίτοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον·
δείκνυσι δ' ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν·
ἀγ. ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ·
μή. τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ἀγ. ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο·
μή. κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις
τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ·
ἀγ. τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνῃ γύναι,
ἥτις τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,
χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;
μή. ἔχω τι κἀγὼ τοῖσγε σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου φίλος·
λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως·

ἀγ. ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
ἤσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς
δμῶες. δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
σὲ, καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ, ξανθὸν κάρα
παίδων. ἐγὼ δὲ καὐτὸς ἡδονῆς ὕπο,
στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.
δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα.
ἔπειτα μέντοι προὐκαλύψατ' ὄμματα,
λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους. πόσις δὲ σὸς
ὀργάς τ' ἀφῄρει, καὶ χόλον νεάνιδος,
λέγων τάδ', οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις,
παύσῃ δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν.
δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
ἡ δ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα. καὶ πρὶν ἐκ δόμων
μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο.
χρυσοῦν τιθεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται
στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις

τένοντ'

τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη·
τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει
θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν·
καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ κατὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ·
εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν, ἐς πατρὸς δόμους
ὥρμησεν· ἡ δὲ, πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
φράσουσα νύμφης συμφοράν· ἅπασα δὲ
στέγη, πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν·
ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου,
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο·
ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
δεινὸν στενάξασ', ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο·
χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος,
θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός·
πέπλοι δὲ λεπτοὶ σῶν τέκνων δωρήματα,
λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
σείουσα χαίτην· κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε
ῥῖψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ' ἐπεὶ κόμην
ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσον δ' ἐλάμπετο·
πίτνει δ' ἐπ' οὖδας συμφορᾷ νικωμένη,

πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·
οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
ἔσταζε κρατὸς συμπεφυρμένον πυρί·
σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων ὥστε πεύκινον δάκρυ,
γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις ἀπέρρεον·
δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ·
ᾤμωξε δ' εὐθύς· καὶ περιπτύξας χέρας,
κυνεῖ προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
τίθησιν; οἴμοι· συνθάνοιμί σοι τέκνον.
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.
ὁ μὲν, γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε, καὶ γέρων πατὴρ
πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
» Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν·
» Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν

» Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
» Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν·
» Θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
» Ολβου δ' ἐπιρρυέντος, εὐτυχέστερος
» Αλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος· εὐδαίμων δ' ἂν οὔ·
Χο. ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι·
ὦ τλῆμον, ὥς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς ἅδου δόμους
οἴχῃ, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος·
Μη. φίλαι, δέδοκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι
παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός·
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί·
πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν·
ἀλλ' εἶ' ὁπλίζου καρδία· τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
ἄγ' ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λαβὲ ξίφος,
λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων
ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν·
κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή·
Χο. ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὴς ἀκτὶς
ἀελίου, κατείδετε, ἴδετε τὰν
ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας

γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν
δ' αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων·
ἀλλά νιν ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε·
κατάπαυσον· ἔξελ' οἴκων φονίαν,
τάλαινάν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων·
μάταν μόχθος ἔρρει τῶν τέκνων,
καὶ μάταν γένος φίλιον τέκες, ὦ
κυανεᾶν λιποῦσα συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν ἐσβολάν.
δειλαία, τί σοι φρενῶν
βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσμα
τ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνοι
δα θεόθεν πιτνόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη·
παῖς οἴμοι τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
ἕτε οὐκ οἶδ' ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεθα γάρ·
χο ἀκούεις βοὰν; ἀκούεις τέκνων;
ἰὼ τλᾶμον· ἰὼ κακοτυχὲς γύναι·
παρέλθω δόμους· ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις·
παῖ ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐνδέοντι γάρ·
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους·
χο τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σί
δαρος, ἅτις τέκνων ὧν ἔτεκες
ἄροτον, αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς·
μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
γυναῖκα, φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ·

πίτνει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν φόνῳ
τέκνων δυσσεβῆ,
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα.
δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανοῦσ', ἀπόλλυται.
τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινὸν,
ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον;
ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.
ἰά γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσιν, ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος.
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην,
πέποιθ' ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ' ὡς τέκνων ἔχω.
κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
χο ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας
Ἰᾶσον. οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
ἰά τί δ' ἔστιν; ἦ που κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
χο παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
ἰά οἴμοι. τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας γύναι.
χο ὡς οὐκ ἔτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή.
ἰά ποῦ γάρ νιν ἔκτειν' ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;
χο πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
ἰά χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα πρόσπολοι.
ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν.

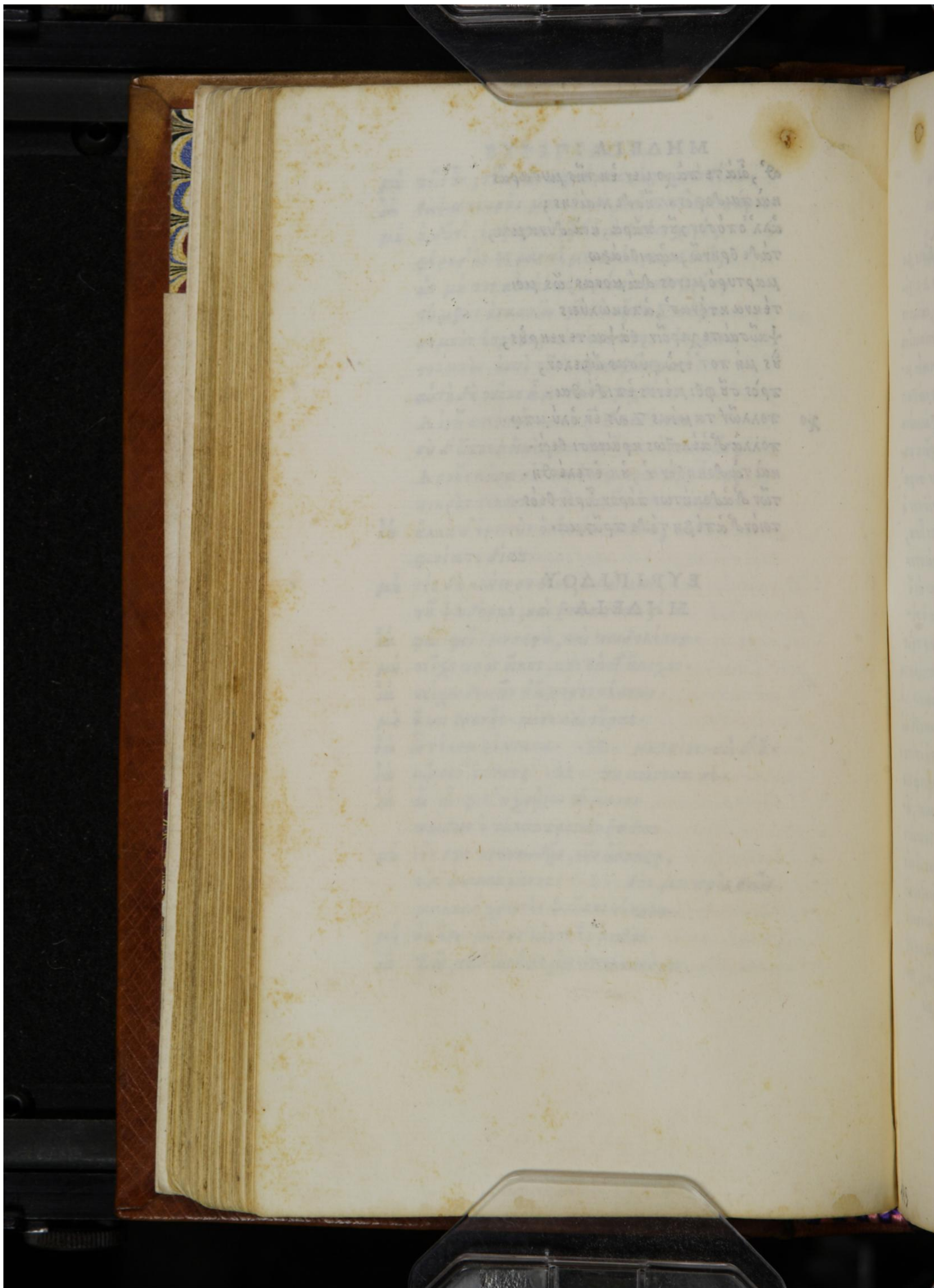
τοὺς μὲν, θανόντας. τὴν δὲ, τίσωμαι δίκην.
μή. τί τάσδε κινεῖς, κἀναμοχλεύεις πύλας,
νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ'. εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ' εἴ τι βούλει. χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ.
τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
ἰά. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσεβέστατον.
ὄλοι'. ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν
ὅτ' ἐκ δόμων σε, βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε, καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε. νυμφευθεῖσα δὲ
παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς τυρσηνίδος
σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι. τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος.

ἔρρ᾽ αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε·
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον᾽ αἰάζειν πάρα·
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα, κἀξεθρεψάμην,
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ᾽ ἀπώλεσα·
μή. ἦ μακρ᾽ ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ᾽ ἐναντία
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο
οἷ᾽ ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ᾽ εἰργάσω·
σὺ δ᾽ οὐκ ἔμελλες τἄμ᾽ ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάγειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
οὔθ᾽ ἡ τύραννος, οὔθ᾽ ὅ σοι προθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ᾽ ἐκβαλεῖν χθονός;
πρὸς ταῦτα, καὶ λέαιναν εἰ βούλει, κάλει,
καὶ σκύλλαν, ἣ τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον·
τῆς σῆς γὰρ ὡς χρὴ καρδίας ἀνθηψάμην·
ἰά. καὐτήγε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ·
μή. σάφ᾽ ἴσθι· λύει δ᾽ ἄλγος, ἢν σὺ μὴ ᾽γγελᾷς·
ἰά. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε·
μή. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ·
ἰά. οὔ τοίνυν ἡ μὴ δεξιά σφ᾽ ἀπώλεσεν·
μή. ἀλλ᾽ ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι·
ἰά. λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
μή. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ᾽ εἶναι δοκεῖς;
ἰά. ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ᾽ ἐστὶν κακά·
μή. οἵδ᾽ οὐκέτ᾽ εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται·
ἰά. οἵδ᾽ εἰσὶν οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες·
μή. ἴσασιν ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί·
ἰά. ἴσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυστον φρένα·
μή. στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν·
ἰά. καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι γ᾽ ἀπαλλαγαί·

μή πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
ἰά θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
μή οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερί,
φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ
τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν, καὶ τέλη προσάψομαι
τολοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ' ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.
ἰά ἀλλά σ' ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
φονία τε δίκη.
μή τίς δὲ κλύει σου θεὸς, ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου, καὶ ξειναπάτα;
ἰά φεῦ· φεῦ· μυσαρὰ, καὶ παιδολέτορ.
μή στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
ἰά στείχω δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
μή οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας.
ἰά ὦ τέκνα φίλτατα. ·Μ· μητρί γε. σοὶ δ' οὔ.
ἰά κἄπειτ' ἔκτας; ·Μ· πημαίνουσα σέ.
ἰά αἲ· αἲ· φιλίου χρῄζω στόματος
παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
μή νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,
τότ' ἀπωσάμενος. ·Ι· δός μοι πρὸς θεῶν
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
μή οὐκ ἔστι· μάτην λόγος ἔρριπται.
ἰά Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμε

θ᾽, οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ᾽ ὁπόσον γοῦν πάρα, καὶ δύναμαι,
τάδε θρηνῶ, κἀπιθοάζω
μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
τέκνα κτείνασ᾽, ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
οὓς μή ποτ᾽ ἐγὼ φύσας ὤφελον,
πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
χο πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ.
πολλὰ δ᾽ ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
καὶ τὰ δοκηθέντ᾽, οὐκ ἐτελέσθη.
τῶν δ᾽ ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.
τοιόνδ᾽ ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΜΗΔΕΙΑ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ·

EVRIPIDIS IPPOLYTVS CORONIFER.

115

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ.

Θησεὺς ὑὸς μὲν ἦν Αἴθρας καὶ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων· γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτην, Ἱππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα. ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετήλλαξεν, ἐπεισηγάγετο κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνωος τοῦ Κρητῶν βασιλέως, καὶ Πασιφάης θυγατέρα Φαίδραν. ὁ δὲ Θησεὺς Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, φεύγει ἐς Τροιζῆνα μετὰ τῆς γυναικός. οὗ συνέβη τὸν Ἱππόλυτον παρὰ Πιτθεῖ τρέφεσθαι. θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα, εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, οὐκ ἀκόλαστος οὖσα, πληροῦσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν, ἣ τὸν Ἱππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελεῖν κρίνασα, τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε. τέλος δὲ τοῖς προτεθεῖσιν ἐπέθηκε. στέργουσα γὰρ τὴν νόσον ἡ Φαίδρα, χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὸν δηλῶσαι ἠναγκάσθη. ἡ δὲ κατεπηγγείλατο αὐτῇ βοηθήσειν· ἥτις καὶ παρὰ τὴν προαίρεσιν, λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνήρτησε. καθ' ὃν καιρὸν φανεὶς Θησεὺς, καὶ καθελεῖν θέλων τὴν ἀπηγχονισμένην, εὗρεν αὐτῇ προσηρτημένην δέλτον, δι' ἧς Ἱππολύτου φθορὰν κατηγόρει, καὶ ἐπιβουλήν. πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν. αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο. ὧν ἐπακούσας ὁ θεὸς, τὸν Ἱππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὲ τῶν γεγενημένων ἕκαστον διασαφήσασα Θησεῖ, τὴν

μὲν

μὲν Φαίδραν οὐκ ἐμέμψατο· τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο υἱοῦ καὶ γυναικὸς στερηθέντα· τῷ δὲ Ιππολύτῳ τιμὰς ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσασθαι. Η σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Θήβαις κεῖται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Αφροδίτη.	Φαίδρα.
Ιππόλυτος.	Θησεύς.
Χορὸς ἐκ Τροιζηνίων γυναικῶν.	Ημιχόριον.
Θεράπαινα.	Αγγελος.
Τροφὸς Φαίδρας.	Ετερος Αγγελος.
	Αρτεμις.

Προλογίζει δὲ ἡ Αφροδίτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

Ολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοὐκ
ἀνώνυμος
θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρα
νοῦ τ' ἔσω,
ὅσοι τε πόντου, τερμόνων τ' ἀτλαντικῶν
ναίουσιν εἴσω, φῶς ὁρῶντες ἡλίου·
τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη,
σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα·
» Ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε,
» Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο·
δείξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα·
ὁ γάρ με Θησέως παῖς, ἀμαζόνος τόκος
Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα,
μόνος Πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας,
λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι·
ἀναίνεται δὲ λέκτρα, κοὐ ψαύει γάμων·
Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην
τιμᾷ, μεγίστην δαιμόνων ἡγούμενος·
χλωρὰν δ' ἀν' ὕλην παρθένῳ ξυνὼν ἀεὶ,
κυσὶν ταχείαις, θῆρας ἐξαιρεῖ χθονὸς,
μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας·
τούτοισι μέν νυν οὐ φθονῶ· τί γάρ με δεῖ;
ἃ δ' εἰς ἔμ' ἡμάρτηκε, τιμωρήσομαι
Ἱππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· τὰ πολλὰ δὲ
πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ·
ἐλθόντα γάρ νιν Πιτθέως ποτ' ἐκ δόμων
σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων

Πανδίονος

Πανδίονος γῆν, πατρὸς εὐγενὴς δάμαρ
ἰδοῦσα Φαίδρα, καρδίαν κατέσχετο
ἔρωτι δεινῷ, τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι.
καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,
πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος κατόψιον,
γῆς τῆσδε ναὸν Κύπριδος ἐγκαθίσατο,
ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον. Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
τολοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρύσθαι θεάν.
ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λίπε χθόνα,
μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν,
καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα,
ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγὴν,
ἐνταῦθα δὴ στένουσα, κἀκπεπληγμένη
κέντροις ἔρωτος ἡ τάλαιν', ἀπόλλυται
σιγῇ. ξύνοιδε δ' οὔτις οἰκετῶν νόσον.
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν.
δείξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα, κἀκφανήσεται.
καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα,
κτενεῖ πατὴρ ἀραῖσιν, ἃς ὁ πόντιος
ἄναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας,
μηδὲν μάταιον ἐς τρὶς εὔξασθαι θεῷ.
ἥδ' εὐκλεὴς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται
Φαίδρα. τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν,
τοῦ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ
δίκην τοσαύτην ὥστε μοι καλῶς ἔχειν.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε παῖδα Θησέως
στείχοντα, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα
Ἱππόλυτον, ἔξω τῶνδε βήσομαι δόμων.
πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους
κῶμος λέλακεν, Ἄρτεμιν τιμῶν θεὸν

ὑμνοῦσιν· οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεωγμένας πύλας
ᾅδου, φάος δὲ λοίσθιον βλέπων τόδε.
Ιππ ἕπεσθ' ἀείδοντες, ἕπεσθε
τὰν Διὸς οὐρανίαν Ἄρτεμιν,
Ἄρτεμιν, ᾇ μελόμεσθα.
Χο πότνια, πότνια, σεμνοτάτα,
Ζηνὸς γένεθλον,
χαῖρέ μοι ὦ κόρα,
χαῖρέ μοι Λατοῦς
Ἄρτεμι καὶ Διὸς,
καλλίστα πολὺ παρθένων,
ἂ μέγαν κατ' οὐρανὸν
ναίετ' εὐπατέρειαν αὐλὰν,
Ζηνὸς πολύχρυσον οἶκον.
Ιππ χαῖρέ μοι ὦ καλλίστα,
καλλίστα τῶν κατ' Ὄλυμπον
παρθένων Ἄρτεμι.
σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος ὦ δέσποινα κοσμήσας φέρω,
ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,
οὔτ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται.
αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις,
ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ,
τούτοις δρέπεσθαι· τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
ἀλλ' ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
ἀνάδημα δέξαι, χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν·
σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι,

κλύων μὲν αὐδῆς, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.
τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου.
θε ἄναξ, θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεὼν,
ἆρ' ἄν τι μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ;
ἱππ καὶ κάρτα γ'· ἦ γὰρ οὐ σοφοὶ φαινοίμεθ' ἄν.
θε οἶσθ' οὖν βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος;
ἱππ οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι;
θε μισεῖν τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.
ἱππ ὀρθῶς γε· τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;
θε ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;
ἱππ πλείστη γε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ.
θε ἦ κἀν θεοῖσι ταυτὸν ἐλπίζεις τόδε;
ἱππ εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.
θε πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;
ἱππ τίν'; εὐλαβοῦ δὲ μή τι σὸν σφαλῇ στόμα.
θε τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις.
ἱππ πρόσωθεν αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζομαι.
θε σεμνή γε μέντοι, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς.
ἱππ ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει.
θε εὐδαιμονοίης νοῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ.
ἱππ Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν.
θε τιμαῖσιν ὦ παῖ δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.
ἱππ χωρεῖτ' ὀπαδοί· καὶ παρελθόντες δόμους,
» σίτων μέλεσθε· Τερπνὸν ἐκ κυναγίας
» Τράπεζα πλήρης· καὶ καταψήχειν χρεὼν
ἵππους, ὅπως ἂν ἅρμασι ζεύξας ὕπο,
βορᾶς κορεσθεὶς, γυμνάσω τὰ πρόσφορα.
τὴν σὴν δὲ Κύπριν, πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
θε ἡμεῖς δὲ, τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον,
φρονοῦντες οὕτως ὡς πρέπει δούλοις λέγειν,

118

προσευχόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασι
δέσποινα Κύπρι. χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν,
εἴ τις γ' ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων,
μάταια βάζει, μὴ δόκει τούτου κλύειν.
» Σοφωτέρους γὰρ χρὴ βροτῶν εἶναι θεούς.
χο Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ
στάζουσα πέτρα λέγεται,
βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν
προϊεῖσα κρημνῶν.
ὅθι μοί τις ἦν φίλα,
πορφύρεα φάρεα
ποταμίᾳ δρόσῳ
τέγγουσα, θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας
εὐαλίου κατέβαλεν. ὅθεν μοι
πρώτα φάτις ἦλθε, δέσποιναν
τειρομέναν νοσερᾷ
κοίτᾳ, δέμας ἐντὸς ἔχειν
οἴκων. λεπτὰ δὲ φάρεα ξανθὰν
κεφαλὰν σκιάζειν.
τριτάταν δέ νιν κλύω
τάνδε κατ' ἀμβροσίου
στόματος ἁμέραν,
Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν,
κρυπτῷ τε πένθει θανάτου θέλουσαν
κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.
σὺ γὰρ ἔνθεος ὦ κούρα,
εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἑκάτας,
ἢ σεμνῶν Κορυβάντων,
ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου.
σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον

δίκτυνναν

Δίκτυνναν ἀμπλακίαις
ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχει·
φοιτᾷ γὰρ καὶ διὰ λίμνας,
χέρσον θ', ὑπὲρ πελάγους
δίναισι νοτίας ἅλμας.
ἢ πόσιν τὸν Ἐρεχθειδᾶν
ἀρχαγὸν, τὸν εὐπατρίδαν,
πημαίνει τις ἐν οἴκοις,
κρυπτᾷ γε κοίτᾳ τῶν σῶν λεχέων,
ἢ ναυβάτας τις ἔπλευσεν
Κρήτας ἔξορμος ἀνὴρ
λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις,
φήμαν πέμπων βασιλείᾳ.
λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων
εὐναία δέδεται ψυχά.
φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν
ἁρμονίᾳ κακὰ δύστανος
ἀμηχανία συνοικεῖν.
ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας δι' ἐμᾶς
ἤιξε ποτὲ νηδύος ἅδ' αὔρα.
τὰν δ' εὔλοχον οὐρανίαν
τόξων μεδέουσαν
Ἄρτεμιν αὔτουν.
καί μοι πολυζήλωτος
αἰεὶ σὺν θεοῖσι φοιτᾷ.
ἀλλ' ἥδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν
τήνδε κομίζουσ' ἔξω μελάθρων,
στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὔξεται.
τί ποτ' ἐστὶ μαθεῖν ἔραται ψυχὰ,
τί δεδήληται

δέμας ἀλλόχροον βασιλείας.
τρο ὦ κακὰ θνητῶν, στυγεραί τε νόσοι,
τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθήρ.
ἔξω δὲ δόμων, ἤδη νοσερᾶς δέμνια κοίτας.
δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν, πᾶν ἔπος ἦν σοι.
τάχα δ' εἰς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
ταχὺ γὰρ σφάλλῃ, κοὐδενὶ χαίρεις.
οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρόν. τὸ δ' ἀπὸν
» φίλτερον ἡγῇ. Κρεῖσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν.
» Τὸ μέν ἐστιν ἁπλοῦν, τῷ δὲ, συνάπτει
» Λύπη τε φρενῶν, χερσίν τε πόνος.
» Πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
» Κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις.
» Αλλό τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο,
» Σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις.
» Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
» Τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν
» Δι' ἀπειροσύναν ἄλλου βιότου,
» Κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.
» Μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.
φαί ἄρατέ μου δέμας. ὀρθοῦτε κάρα.
λέλυμαι μελέων σύνδεσμα φίλαι.
λάβετ' εὐπήχεις χεῖρας πρόπολοι.
βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.
ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον. οἴμοι.
τρο θάρσει τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς
μετάβαλλε δέμας.
ῥᾷον δὲ νόσον μεθ' ἡσυχίας
καὶ γενναίου λήματος οἴσεις.

Μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη·
φαί ἒ· ἔ· πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος
καθαρῶν ὑδάτων πόμ' ἀρυσαίμαν;
ὑπό τ' αἰγείροις, ἔν τε κομήτῃ
λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμαν;
τρο ὦ παῖ, τί θροεῖς;
οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ,
μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον·
φαί πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· εἶμι πρὸς ὕλαν,
καὶ παρὰ πεύκας, ἵνα θηροφόνοι
στίβουσι κύνες,
βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριπτόμεναι·
πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι,
καὶ παρὰ χαῖταν ξανθὰν ῥῖψαι
θεσσαλὸν ὅρπακα,
ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος·
τρο τί ποτ' ὦ τέκνον τάδε κηραίνεις;
τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης;
τί δὲ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι;
πάρα γὰρ δροσερὰ πύργοις συνεχὴς
κλιτὺς, ὅθεν σοι πόμα γένοιτ' ἄν.
φαί δέσποινα δίας Ἄρτεμι λίμνας,
καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων,
εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,
πώλους ἐνέτας δαμαζομένα·
τρο τί τόδ' αὖ παράφρον ἔρριψας ἔπος;
νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
πόθον ἐστέλλου· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι·
τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς,

ὥστις σε θεῶν ἀνασειράξει,
καὶ παρακόπτει φρένας ὦ παῖ.
φαί δύστανος ἐγὼ, τί ποτ' εἰργασάμαν;
ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;
ἐμάνην· ἔπεσον δαίμονος ἄτᾳ.
φεῦ· φεῦ· τλήμων
μαῖα, πάλιν μου κρύψον κεφαλάν·
αἰδούμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι.
κρύπτε· κατ' ὄσσων δάκρυ μοι βαίνει,
καὶ ἐπ' αἰσχύνην ὄμμα τέτραπται.
τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι, γνώμαν ὀδυνᾷ·
τὸ δὲ μαινόμενον, κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ,
μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι.
τρο κρύπτω· τὸ δ' ἐμὸν, πότε δὴ θάνατος
σῶμα καλύψει;
πολλὰ διδάσκει γάρ μ' ὁ πολὺς βίος.
» Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους
» Φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι,
» Καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς,
» Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν,
» Ἀπό τ' ὤσασθαι, καὶ ξυντεῖναι.
» Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν
» Ψυχὰν, χαλεπὸν βάρος, ὡς κἀγὼ
» Τῆσδ' ὑπεραλγῶ.
» Βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις
» Φασὶ σφάλλειν πλέον, ἢ τέρπειν
» Τῇ θ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.
» Οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ
» Τοῦ μηδὲν ἄγαν.
» Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι.

χο. γύναι γεραιὰ βασιλίδος πιστὴ τροφὲ
Φαίδρας, ὁρῶμεν τάσδε δυστήνους τύχας·
ἄσημα δ' ἡμῖν, ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος.
σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ' ἄν·
τρο. οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει.
χο. οὐδ' ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ;
τρο. ἐς ταυτὸν ἥκεις· πάντα γὰρ σιγᾷ τάδε.
χο. ὡς ἀσθενεῖ τε καὶ κατέξανται δέμας.
τρο. πῶς δ' οὔ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;
χο. πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;
τρο. θανεῖν· ἀσιτεῖ δ' ἐς ἀπόστασιν βίου.
χο. θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει.
τρο. κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα, κοὔ φησιν νοσεῖν.
χο. ὁ δ' εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων;
τρο. ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός.
χο. σὺ δ' οὐκ ἀνάγκην προσφέρεις πειρωμένη,
νόσον πυθέσθαι τῆσδε, καὶ πλάνον φρενῶν;
τρο. ἐς πάντ' ἀφῖγμαι, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον.
οὐ μὴν ἀνήσω γ' οὐδὲ νῦν προθυμίας,
ὡς ἂν παροῦσα καὶ σύ μοι ξυμμαρτυρῇς,
οἵα πέφυκα δυστυχοῦσι δεσπόταις.
ἀλλ' ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων
λαθώμεθ' ἄμφω· καὶ σύ θ' ἡδίων γενοῦ,
στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα, καὶ γνώμης ὁδόν,
ἐγώ θ' ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τόθ' εἰπόμην,
μεθεῖσ', ἐπ' ἄλλον εἶμι βελτίω λόγον.
κεἰ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν,
γυναῖκες αἵδε συγκαθιστάναι νόσον·
εἰ δ' ἔκφορός σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας,
λέγ', ὡς ἰατροῖς πρᾶγμα μηνυθῇ τόδε.

εἶεν· τί σιγᾷς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾶν τέκνον,
ἀλλ' ἤ μ' ἐλέγχειν ἤν τι μὴ καλῶς λέγω,
ἢ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.
φθέγξαι τί· δεῦρ' ἄθρησον· ὢ τάλαιν' ἐγώ.
γυναῖκες, ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους.
ἴσον δ' ἄπεσμεν τῶν πρίν· οὔτε γὰρ τότε
λόγοις ἐθέλγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται.
ἀλλ' ἴσθι μέντοι· πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα
γίγνου θαλάσσης, εἰ θανῇ προδοῦσα σοὺς
παῖδας, πατρῴων μὴ μεθέξοντας δόμων.
μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππείαν ἀμαζόνα,
ἣ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο
νόθον, φρονοῦντα γνήσι', οἶσθά νιν καλῶς
Ἱππόλυτον. Φ. οἴμοι. Τ. θιγγάνει σέθεν τόδε;
φαί ἀπώλεσάς με μαῖα· καί σε πρὸς θεῶν
τοῦδ' ἀνδρὸς αὖθις λίσσομαι σιγᾶν πέρι.
τρο ὁρᾷς; φρονεῖς μὲν εὖ· φρονοῦσα δ', οὐ θέλεις
παῖδάς τ' ὀνῆσαι, καὶ σὸν ἐκσῶσαι βίον.
φαί φιλῶ τέκν'· ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.
τρο ἁγνὰς μὲν ὦ παῖ χεῖρας αἵματος φέρεις.
φαί χεῖρες μὲν ἁγναί, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι.
τρο μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;
φαί φίλος μ' ἀπόλλυσ' οὐχ ἑκοῦσαν, οὐχ ἑκών.
τρο Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν εἰς σ' ἁμαρτίαν;
φαί μὴ δρῶσ' ἔγωγ' ἐκεῖνον ὀφθείην κακῶς.
τρο τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν;
φαί ἔα μ' ἁμαρτεῖν· οὐ γὰρ εἰς σ' ἁμαρτάνω.
τρο οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ', ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι.
φαί τί δρᾷς; βιάζῃ χειρὸς ἐξαρτωμένη;
τρο καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.

φαί κάκ' ὦ τάλαινα σοὶ, τάδ' εἰ πεύσῃ κακά·
τρο μεῖζον γὰρ ἢ σοῦ μὴ τυχεῖν, τί μοι κακόν;
φαί ὀλῇ· τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει·
τρο κἄπειτα κρύπτεις χρήσθ' ἱκνουμένης ἐμοῦ;
φαί ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχανώμεθα·
τρο οὐκοῦν λέγουσα, τιμιωτέρα φανῇ.
φαί ἄπελθε πρὸς θεῶν, δεξιᾶς τ' ἐμῆς μέθες·
τρο οὐ δῆτ', ἐπεί μοι δῶρον οὐ δίδως ὃ χρῆν·
φαί δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν·
τρο σιγῷμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὐντεῦθεν λόγος·
φαί ὦ τλῆμον, οἷον μῆτερ ἠράσθης ἔρον;
τρο ὃν ἔσχε ταύρου τέκνον, ἢ τί φῂς τόδε;
φαί σύ τ' ὦ τάλαιν' ὅμαιμε Διονύσου δάμαρ·
τρο τέκνον, τί πάσχεις; συγγόνους κακορροθεῖς;
φαί τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι·
τρο ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῖ προβήσεται λόγος;
φαί ἐκεῖθεν ἡμεῖς, οὐ νεωστὶ δυστυχεῖς·
τρο οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ', ἃ βούλομαι κλύειν·
φαί φεῦ· πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἅ μ' ἐχρῆν λέγειν;
τρο οὐ μάντις εἰμὶ τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς·
φαί τί τοῦθ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾶν;
τρο ἥδιστον ὦ παῖ ταυτὸν, ἀλγεινόν θ' ἅμα·
φαί ἡμεῖς ἂν εἶμεν θατέρῳ κεχρημέναι·
τρο τί φῄς, ἐρᾷς ὦ τέκνον ἀνθρώπων τινός;
φαί ὅστις ποθ' οὗτός ἐσθ' ὁ τῆς ἀμαζόνος·
τρο Ἱππόλυτον αὐδᾷς; Φ· σοῦ τάδ' οὐκ ἐμοῦ κλύεις·
τρο οἴμοι· τί λέξεις τέκνον; ὥς μ' ἀπώλεσας·
γυναῖκες, οὐκ ἀνάσχετ'· οὐκ ἀνέξομαι
ζῶσ'· ἐχθρὸν ἦμαρ· ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος·
ῥίψω, μεθήσω σῶμ'· ἀπαλλαχθήσομαι

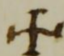
βίου θανοῦσα χαίρετ'· οὐκ ἔτ' εἰμ' ἐγώ·
οἱ σώφρονες γὰρ οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ὅμως,
κακῶν ἐρῶσι· Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς,
ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ,
ἣ τήνδε, κἀμὲ, καὶ δόμους ἀπώλεσεν·

χο. ἄϊες ὤ, ἔκλυες ὤ, ἀνήκουστα τᾶς
τυράννου πάθεα μέλεα θρεομένας·
ὀλοίμαν ἔγωγε, πρὶν σὰν φίλαν
καταλῦσαι φρενῶν· ἰώ μοι μοι· φεῦ· φεῦ·
ὦ τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων,
ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς·
ὄλωλας· ἐξέφηνας εἰς φάος κακά·
τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει;
τελευτήσεταί τι καινὸν δόμοις·
ἄσημα δ' οὐκ ἔτ' ἐστὶν οἷ φθίνει τύχα,
Κύπριδος ὦ τάλαινα παῖ κρησία·

φαι. Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον
οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον,
ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
θνητῶν ἐφρόντισ', ᾗ διέφθαρται βίος·
καί μοι δοκοῦσιν οὐ κατὰ γνώμης φύσιν
» πράσσειν κάκιον· Ἔστι γὰρ τό γ' εὖ φρονεῖν
» Πολλοῖσιν· ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τάδε·
» Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα, καὶ γιγνώσκομεν·
» Οὐκ ἐκπονοῦμεν δ'· οἱ μὲν, ἀργίας ὕπο,
» Οἱ δ' ἡδονὴν προθέντες ἀντὶ τοῦ καλοῦ·
» Ἄλλην τιν'· εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,
» Μακραί τε λέσχαι, καὶ σχολὴ τερπνὸν κακόν·
» Αἰδώς τε· δισσαὶ δ' εἰσίν· ἡ μὲν, οὐ κακή·
» Ἡ δ' ἄχθος οἴκων· εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφὴς,

οὐκ

οὐκ ἂν δύ' ἤστην ταῦτ' ἔχοντε γράμματα·
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω φρονοῦσ' ἐγὼ,
οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν
ἔμελλον, ὥστε τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν·
λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν·
ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν, ἐσκόπουν ὅπως
κάλλιστ' ἐνέγκαιμ' αὐτόν· ἠρξάμην μὲν οὖν
ἐκ τοῦδε σιγᾶν τήνδε, καὶ κρύπτειν νόσον·
» Γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστόν· ἣ θυραῖα μὲν
» Φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται,
» Αὐτὴ δ' ὑφ' αὑτῆς πλεῖστα κέκτηται κακά·
» Τὸ δεύτερον δὲ, τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν,
» Τῷ σωφρονεῖν νικῶσα προὐνοησάμην·
» Τρίτον δ' ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ ἐξήνυτον
» Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι
» Κράτιστον· οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν·
» Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ,
» Μήτ' αἰσχρὰ δρώσῃ, μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν·
τὸ δ' ἔργον ᾔδειν, τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ·
γυνή τε πρὸς τοῖσδ' οὖσ', ἐγίγνωσκον καλῶς,
» μίσημα πᾶσιν· Ὡς ὄλοιτο παγκάκως
» Ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη
» Πρώτη θυραίους· ἐκ δὲ γενναίων δόμων
» Τόδ' ἦρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν·
» Ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
» Ἦ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά·
» Μισῶ δὲ καὶ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις,
» Λάθρα δὲ τόλμας οὐ καλὰς κεκτημένας·
» Αἳ πῶς ποτ' ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι,
» Βλέπουσιν ἐς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν·

» Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην,
» Τέρεμνά τ' οἴκων, μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ·
» Ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἀποκτενεῖ φίλαι,
» Ὡς μή ποτ' ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ' ἁλῶ,
» Μὴ παῖδας, οὓς ἔτικτον· ἀλλ' ἐλευθέρως
» Παρρησίᾳ θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν
» Κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς οὕνεκ' εὐκλεεῖς·
» Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ,
» Ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά·
» Μόνον δὲ τοῦτο φάσ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ,
» Γνώμην δικαίαν κἀγαθὴν ὅτῳ παρῇ·
» Κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφην' ὅταν τύχῃ,
» Προθεὶς κάτοπτρον ὥστε παρθένος νέα,
» Χρόνος· παρ' οἷσι μή ποτ' ὀφθείην ἐγώ·
χο Φεῦ· φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλὸν,
» Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται·
τρο δέσποιν', ἐμοί τοι συμφορὰ μὲν ἀρτίως
ἡ σὴ, παρέσχε δεινὸν ἐξαίφνης φόβον·
» νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα· Κἀν βροτοῖς
» Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες, σοφώτεραι·
οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν, οὐδ' ἔξω λόγου
πέπονθας· ὀργαὶ δ' εἰς σ' ἐπέσκηψαν θεᾶς·
ἐρᾷς; τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν·
κἄπειτ' ἔρωτος οὕνεκα, ψυχὴν ὀλεῖς;
οὐκ ἆρα γ' οὐ δεῖ τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας,
ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών·
» Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸς, ἢν πολλὴ ῥυῇ·
» Ἣ τὸν μὲν εἴκονθ', ἡσυχῇ μετέρχεται·
» Ὃν δ' ἂν περισσὸν, καὶ φρονοῦνθ' εὕρῃ μέγα,
» Τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισε·

» Φοιτᾷ

» Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ'· ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ
» Κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
» Ηδ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα, καὶ διδοῦσ' ἔρον,
» Οὗ πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθὸν' ἔγγονοι.
» Οσοι μὲν οὖν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων
» Εχουσιν, αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις ἀεί,
» Ισασι μὲν Ζεὺς ὥς ποτ' ἠράσθη γάμων
» Σεμέλης· ἴσασι δ' ὡς ἀνήρπασέν ποτε
» Η καλλιφεγγὴς κέφαλον εἰς θεοὺς ἕως,
» Ερωτος οὕνεκ'· ἀλλ' ὅμως ἐν οὐρανῷ
» Ναίουσι, κοὐ φεύγουσιν ἐκποδὼν θεούς.
» Στέργουσι δ' οἶμαι ξυμφορᾷ νικώμενοι.
σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ; χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα
πατέρα φυτεύειν, ἢ 'πὶ δεσπόταις θεοῖς
ἄλλοισιν, εἰ μὴ τούσδε γε στέργεις νόμους.
» Πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,
» Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;
» Πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι,
» Συνεκκομίζειν Κύπριν· ἐν σοφοῖσι γὰρ
» Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.
» Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ βίον λίαν βροτούς,
» Οὐ δὲ στέγην γάρ, ἧς κατηρεφῆς δόμοι,
» Καλῶς ἀκριβώσειαν· εἰς δὲ τὴν τύχην
» Πεσοῦσ' ὅσην σύ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;
» Αλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχοις,
» Ανθρωπος οὖσα, κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν.
» Αλλ' ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν,
» Λῆξον δ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις
» Τάδ' ἐστι, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν.
» Τόλμα δ' ἐρῶσα· θεὸς ἐβουλήθη τάδε.

» Νοσοῦσα δ', εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου.
» Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ, καὶ λόγοι θελκτήριοι.
» Φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου.
» Η τ' ἄρ' ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
» Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.
χο Φαίδρα λέγει μὲν ἥδε χρησιμώτερα
πρὸς τὴν παροῦσαν ξυμφοράν. αἰνῶ δέ σε.
ὁ δ' αἶνος οὗτος, δυσχερέστερος λόγων
τῶν τῆσδε. καὶ σοὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.
φαί τοῦτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας,
δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
» Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,
» Ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.
τρο τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων
δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρὸς ὡς τάχος διοιστέον
τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.
εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος
τοιαῖσδε, σώφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνὴ,
οὐκ ἄν ποτ' εὐνῆς οὕνεχ', ἡδονῆς τε σῆς,
προσῆγον ἄν σε δεῦρο. νῦν δ' ἀγὼν μέγας
σῶσαι βίον σὸν, κοὐκ ἐπίφθονον τόδε.
φαί ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα,
καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους;
τρο αἴσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ' ἐστί σοι.
κρεῖσσον δὲ τοὔργον, εἴπερ ἐκσώσει σε,
ἢ τοὔνομ', ᾧ σὺ κατθανῇ γαυρουμένη.
φαί καὶ μή γε πρὸς θεῶν, εὖ λέγεις γὰρ, αἰσχρὰ δὲ,
πέρα προβῇς τῶνδ', ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ
ψυχὴν ἔρωτι, τἀσχρὰ δ' ἢν λέγῃς καλῶς,
ἐς τοῦθ', ὃ φεύγω νῦν, ἀναλωθήσομαι.

τρο εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν·
εἰ δ' οὖν, πιθοῦ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις.
ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια
ἔρωτος. ἦλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω,
ἅ σ' οὔτ' ἐπ' αἰσχροῖς, οὔτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν,
παύσει νόσου τῆσδ', ἢν σὺ μὴ γένῃ κακή.
δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου
σημεῖον, ἢ λόγον τίν', ἢ πέπλων ἄπο
λαβεῖν, συνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν.
φαί πότερα δὲ, χριστὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον;
τρο οὐκ οἶδ' ὄνασθαι· μὴ μαθεῖν βούλου τέκνον.
φαί δέδοιχ', ὅπως μοι μὴ λίαν φανῇς σοφή.
τρο πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι. δειμαίνεις δὲ τί;
φαί μή μοί τι Θησέως τῶνδε μηνύσῃς τόκῳ.
τρο ἔασον ὦ παῖ. ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
μόνον σύ μοι δέσποινα ποντία Κύπρι,
συνεργὸς εἴης. τἄλλα δ' οἷ' ἐγὼ φρονῶ,
τοῖς ἔνδον ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις.
χο ἔρως ἔρως, ὁ κατ' ὀμμάτων
στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
ψυχᾷ χάριν, οὓς ἐπιστρατεύσῃ,
μή μοί ποτε σὺν κακῷ φανείης,
μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις.
οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔ
τ' ἄστρων ὑπέρτερον βέλος,
οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας
ἵησιν ἐκ χερῶν
ἔρως ὁ Διὸς παῖς.
ἄλλως ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ
Φοίβου τ' ἐπὶ πυθίοις τεράμνοις,

βοῦταν φόνον Ἑλλὰς ἀέξει δή.
ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν,
τὸν τᾶς Ἀφροδίτας,
φιλτάτων θαλάμων
κληδοῦχον οὐ σεβίζομεν,
πέρθοντα, καὶ διὰ πάσης
ἰόντα συμφορᾶς
θνατοῖς, ὅταν ἔλθῃ.
τὰν μὲν οἰχαλίᾳ
πῶλον, ἄζυγα λέκτρων,
ἄνανδρον τὸ πρὶν, καὶ
ἄνυμφον οἴκων
ζεύξασ' ἀπειρεσίαν δρομάδα.
τὰν ναΐδ' ὅπως τε βάκχαν,
σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ,
φονίοις θ' ὑμεναίοις
Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν.
ὦ τλᾶμον ὑμεναίων,
ὦ Θήβας ἱερὸν
τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας,
συνείποιτ' ἂν οἷον
ἁ Κύπρις ἕρπει.
βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ, τοκάδα
τὰν διογόνοιο βάκχου
νυμφευσαμέναν, πότμῳ
φονίῳ κατεύνασε.
δεινὸν γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ. μέλισσα
δ' οἵα τις πεπόταται.
φαί σιγήσατ' ὦ γυναῖκες. ἐξειργάσμεθα.
χο τί δ' ἔστι Φαίδρα δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς;

φαί ἐπὶ

φαί ἐπίσχετ᾽· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.
χο σιγῶ· τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε.
φαί ἰώ μοι· αἶ αἶ· αἶ· αἶ.
ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων.
χο τίνα θροεῖς αὐδάν;
τίνα βοᾷς λόγον;
ἔνεπε τίς φοβεῖ σε
φήμα γύναι, φρένας ἐπίσσυτος;
φαί ἀπωλόμεσθα· ταῖσδ᾽ ἐπὶ στᾶσαι πύλαις,
ἀκούσαθ᾽ οἷος κέλαδος ἐν δόμοις πίτνει.
χο σὺ παρὰ κλῇθρα· σοὶ
μέλει πόμπιμα
φάτις δωμάτων.
ἔνεπε δ᾽ ἔννεπέ μοι
τί ποτ᾽ ἔβα κακόν,
φαί ὁ τῆς φιλίππου παῖς ἀμαζόνος βοᾷ
Ἱππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά.
χο ἰαχὰν μὲν κλύω,
σαφὲς δ᾽ οὐκ ἔχω
γεγωνεῖν ὅπα.
διὰ πύλας ἔμολεν,
ἔμολέ σοι βοά.
φαί καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνήστριαν,
τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος.
χο ᾤμοι ἐγὼ κακῶν.
προδέδοσαι φίλα.
τί σοι μήσομαι; τὰ
κρυπτὰ γὰρ πέφηνε, διὰ δ᾽ ὄλλυσαι.
φαί αἶ· αἶ· ἒ· ἒ. ·Χ· πρόδοτος ἐκ φίλων.
φαί ἀπώλεσέν μ᾽ εἰποῦσα συμφορὰς ἐμάς

φίλως, καλῶς δ' οὐ τήνδ' ἰωμένη νόσον.
χο πῶς οὖν; τί δράσεις ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα;
φαι οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, κατθανεῖν ὅσον τάχος,
τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.
ἱππ ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ,
οἵων λόγων ἄῤῥητον ἐσήκουσ' ὄπα.
τρο σίγησον ὦ παῖ, πρίν τιν' αἰσθέσθαι βοῆς.
ἱππ οὐκ ἔστ' ἀκούσας δείν', ὅπως σιγήσομαι.
τρο ναὶ πρός σε, τῆς σῆς δεξιᾶς τ' εὐωλένου.
ἱππ οὐ. μὴ προσοίσῃς χεῖρα, μηδ' ἅψῃ πέπλων.
τρο ὦ πρός σε, γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.
ἱππ τί δ', εἴπερ ὡς φῂς μηδὲν εἴρηκας κακόν;
τρο ὁ μῦθος ὦ παῖ κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε.
ἱππ Τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.
τρο ὦ τέκνον, ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς.
ἱππ ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
τρο ὦ παῖ, τί δράσεις; σοὺς φίλους διεργάσῃ;
ἱππ ἀπέπτυσ'. οὐδεὶς ἄδικος ἐστί μοι φίλος.
τρο σύγγνωθ'. Ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους τέκνον.
ἱππ Ω ζεῦ, τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν
» Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας;
» Εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος,
» Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε.
» Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς
» Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος,
» Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος
» Τῆς ἀξίας ἕκαστον. ἐν δὲ δώμασι
» Ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.
» Νῦν δ' εἰς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν
» Μέλλοντες, ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν.

» Τούτῳ

» Τούτῳ δὲ δῆλον, ὡς γυνὴ κακὸν μέγα.
» Προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ
» Φερνὰς, ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ.
» Ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους κακὸν,
» Γέγηθε, κόσμον προστιθεὶς ἀγάλματι
» Καλὸν κακίστῳ· καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ,
» Δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών.
» Ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥστε κηδεύσας καλοῖς
» Γαμβροῖσι, χαῖρον σώζεται πικρὸν λέχος.
» Ἢ χρηστὰ λέκτρα, πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς
» Λαβὼν, πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυστυχές.
» Ῥᾷστον δ' ὅτῳ το μηδὲν, ἀλλ' ἀνωφελὴς
» Εὐηθία κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή.
» Σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
» Εἴη φρονοῦσα πλεῖον, ἢ γυναῖκα χρῆν.
» Τὸ γὰρ πανοῦργον, μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις
» Ἐν ταῖς σοφαῖσιν· ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ,
» Γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη.
» Χρῆν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν,
» Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη
» Θηρῶν, ἵν' εἶχον μὴ δὲ προσφωνεῖν τινα,
» Μήτ' ἐξ ἐκείνου φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
» Νῦν δ' αἱ μὲν, ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ
» Βουλεύματ', ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι.
ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατρὸς ὦ κακὸν κάρα,
λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς συναλλαγάς.
ἃ 'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,
εἰς ὦτα κλύζων· πῶς ἂν οὖν εἴην κακὸς,
ὃς οὐδ' ἀκούσας τοιάδ', ἁγνεύειν δοκῶ;
εὖ δ' ἴσθι, τοὐμόν σ' εὐσεβὲς σώζει γύναι.

εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος ᾑρέθην,
οὐκ ἄν ποτ᾽ ἔσχον μὴ τάδ᾽ ἐξειπεῖν πατρί.
νῦν δ᾽ ἐκ δόμων μὲν ἔστ᾽ ἂν ἔκδημος χθονὸς
Θησεὺς, ἄπειμι. σῖγα δ᾽ ἕξομεν στόμα.
θεάσομαι δὲ σὺν πατρὶ μολὼν ποδὶ,
πῶς νιν προσόψει καὶ σὺ, καὶ δέσποινα σή.
τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος.
» ὄλοισθε. Μισῶν δ᾽ οὔ ποτ᾽ ἐμπλησθήσομαι
» Γυναῖκας, οὐδ᾽ εἴ φησί τις μ᾽ ἀεὶ λέγειν.
» Ἀεὶ γὰρ οὖν πως εἰσὶ κἀκεῖναι κακαί.
ἤ νῦν τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδαξάτω,
ἢ κἄμ᾽ ἐάτω ταῖσδ᾽ ἐπεμβαίνειν ἀεί.

χο τάλαινες, ὦ κακοτυχεῖς γυναικῶν πότμοι,
τίνα νῦν ἢ τέχναν ἔχομεν, ἢ λόγον,
σφαλεῖσαι καθ᾽ ἅμμα λύσειν λόγου.

φαί ἐτύχομεν δίκας. ὦ γᾶ, καὶ φῶς,
πᾶ ποτ᾽ ἐξαλύξω τύχας;
πῶς δὲ κρύψω φίλαι πῆμα;
τίς ἂν θεῶν ἀρωγὸς, ἢ τίς ἂν βροτῶν
πάρεδρος, ἢ ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων
φανείη; τὸ γὰρ παρ᾽ ἡμῖν πάθος
παρὸν, δυσεκπέραντον ἔρχεται βίου.
κακοτυχεστάτα γυναικῶν ἐγώ.

χο φεῦ. φεῦ. πέπρακται, κοὐ κατώρθωνται τέχναι
δέσποινα τῆς σῆς προσπόλου. κακῶς δ᾽ ἔχει.

φαί ὦ παγκακίστη, καὶ φίλων διαφθορὰ,
οἷ᾽ εἰργάσω με. Ζεύς ὁ γεννήτωρ ἐμὸς,
πρόρριζον ἐκτρίψειέ σ᾽, οὐτάσας πυρί.
οὐκ εἶπον; οὐ σῆς προὐνοησάμην φρενὸς,
σιγᾶν ἐφ᾽ οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;

σὺ δ' οὐκ ἀνέχου· τοιγὰρ οὐκ ἔτ' εὐκλεεῖς
θανούμεθ', ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων·
οὗτος γὰρ ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας,
ἐρεῖ καθ' ἡμῶν πατρὶ τὰς ἁμαρτίας·
ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφοράς·
πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων·
» Ὄλοιο καὶ σὺ, χ' ὥς τις ἄκοντας φίλους
» Πρόθυμός ἐστι μὴ καλῶς εὐεργετεῖν·
τρο δέσποιν', ἔχεις μὲν τὰ μὰ μέμψασθαι κακά·
τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ·
ἔχω δὲ κἀγὼ πρὸς τάδ' εἰ δέξῃ, λέγειν·
ἔθρεψά σ', εὔνους τ' εἰμί· τῆς νόσου δέ σοι
ζητοῦσά γ' εὗρον φάρμακ', οὐχ ἃ βουλόμην·
εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν·
» Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα·
φαί ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι,
τρώσασαν ἡμᾶς, εἶτα συγχωρεῖν λόγοις;
τρο μακρηγοροῦμεν· οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ·
ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι τέκνον·
φαί παῦσαι λέγουσα· καὶ τὰ πρὶν γὰρ οὐ καλῶς
παρῄνεσάς μοι, κἀπεχείρησας κακά·
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπελθε, καὶ σαυτῆς πέρι
φρόντιζ'· ἐγὼ γὰρ τἀμὰ θήσομαι καλῶς·
ὑμεῖς δὲ παῖδες εὐγενεῖς Τροιζήνιαι,
τοσόνδε μοι παράσχετ' ἐξαιτουμένῃ,
σιγῇ καλύψαθ', ἃ 'νθάδ' εἰσηκούσατε·
χο ὄμνυμι σεμνὴν Ἄρτεμιν Διὸς κόρην,
μηδὲν κακῶν σῶν ἐς φάος δεῖξειν ποτέ·
φαί καλῶς ἐλέξαθ'· ἓν δὲ προτρέπουσ' ἐγὼ
εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω·

ὥστ' εὐκλεᾶ μὲν παισὶ προσθεῖναι βίον,
αὐτή τ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.
οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ γε κρησίους δόμους,
οὐδ' εἰς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι
αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις, οὕνεκα ψυχῆς μιᾶς.
χο. μέλλεις δὲ δή τι δρᾶν ἀνήκεστον κακόν;
φαί. θανεῖν. ὅπως δ', ἐγὼ τοῦτο βουλεύσομαι.
χ. εὔφημος ἴσθι. Φ. καὶ σύ γ' εὖ με νουθέτει.
ἐγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσί με,
ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ,
τέρψω. πικροῦ δ' ἔρωτος ἡσσηθήσομαι.
ἀτὰρ κακόν γε χ' ἀτέρῳ γενήσομαι
θανοῦσ', ἵν' εἰδῇ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
ὑψηλὸς εἶναι. τῆς νόσου δὲ τῆσδέ μοι
κοινῇ μετασχὼν, σωφρονεῖν μαθήσεται.
χο. ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν,
ἵνα με πτεροῦσαν ὄρνιν
θεὸς ἐν ποταναῖς ἀγέλαισιν θείη.
ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον κῦμα
τᾶς Ἀδριηνᾶς ἀκτᾶς, Ἠριδανοῦ θ' ὕδωρ.
ἔνθα πορφυρὸν σταλάσσουσιν
εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαιναι
κόραι, Φαέθοντος οἴκτῳ, δακρύων
τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.
ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν
ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδᾶν,
ἵν' ὁ ποντομέδων πορφυρέας λίμνης
ναύταις οὐκ ἔθ' ὁδὸν νέμει, σεμνὸν
τέρμονα κυρῶν οὐρα
νοῦ, τὸν, Ἄτλας ἔχει,

κρῆναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται
Ζηνὸς μελάθρων παρὰ κοίταις,
ἵν' ὀλβιόδωρος ἄξει ζαθέα
χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς.
ὦ λευκόπτερε κρησία
πορθμὶς, ἃ διαπόντιον
κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας
ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν
ὀλβίων ἀπ' οἴκων,
κακονυμφοτάταν ὄνασιν.
ἦ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων,
ἢ κρησίας ἐκ γᾶς δύσορνις
ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας, μου
νυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐκδήσαντο
πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς,
ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν.
ἀνθ' ὧν οὐχ ὁσίων ἐρώ
των δεινὰ φρένας Ἀφροδί
τας νόσῳ κατεκλάσθη.
χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα
συμφορᾷ, τεράμνων
ἀπὸ νυμφιδίων κρεμαστὸν
ἅψεται ἀμφὶ βρόχον
λευκᾷ καθαρμόζουσα δέρᾳ,
δαίμονα στυγνὸν καταιδεσθεῖ
σα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθαιρουμένα
φάμαν, ἀπαλλάσσουσά
τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα.
θε. ἰοὺ ἰού. βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων.
ἐν ἀγχόναις δέσποινα Θησέως δάμαρ.

χο φεῦ· φεῦ· πέπρακται· βασιλὶς οὐκέτ' ἔστι δὴ
γυνή, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη.
ἀγ οὐ σπεύσετ'; οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον
σίδηρον, ᾧ τόδ' ἅμμα λυσόμεν δέρης;
ἡμι φίλαι, τί δρῶμεν; ἦ δοκεῖ περᾶν δόμους,
λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων;
ἡμι τί δ' οὐ πάρεισι πρόσπολοι νεανίαι;
» Τὸ πολλὰ πράσσειν, οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου.
ἀγ ὀρθῶσα τ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν.
πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς.
χο ὄλωλεν ἡ δύστηνος ὡς κλύω γυνή.
ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή.
θη γυναῖκες, ἴστε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;
ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων ἀφίκετο.
οὐ γάρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος
πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν.
μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἴργασται νέον;
πρόσω μὲν ἤδη βίοτος· ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἂν
λυπηρὸς ἡμῖν τούσδ' ἂν ἐκλίπῃ δόμους.
χο οὐκ ἐς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη
Θησεῦ· νέοι θανόντες, ἀλγυνοῦσί σε.
θη οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος;
χο ζῶσιν, θανούσης μητρὸς, ὡς ἄλγιστά σοι.
θη τί φῄς; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;
χο βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.
θη λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός;
χο τοσοῦτον ἴσμεν· ἄρτι γὰρ κἀγὼ δόμους
Θησεῦ πάρειμι, σῶν κακῶν πενθήτρια.
θη αἶ· αἶ· τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα
πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχὴς θεωρὸς ὤν;

χαλᾶτε κλῇθρα πρόσπολοι πυλωμάτων·
ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω δυσδαίμονα
γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν·
χο ἰώ· ἰώ· τάλαινα μελέων κακῶν·
ἔπαθες· εἰργάσω
τοσοῦτον, ὥστε τούσδε συγχέαι δόμους·
αἶ αἶ τόλμας· ὦ βιαίως θανοῦσ', ἀνοσίῳ τε συμφορᾷ,
σᾶς χερὸς πάλαισμα μελέας·
τίς ἆρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζωάν;
θη ὤμοι ἐγὼ παθέων, ὧν ἔπαθον· ὦ τάλαινα,
τὰ κάκιστ' ἐμῶν κακῶν· ὦ τύχα,
ὥς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεστάθης,
κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός·
κατακονᾶ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος·
κακῶν δ' ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ
τοσοῦτον, ὥστε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
μήδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς·
ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν·
τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν
βαρύποτμον τλήμον προσαυδῶν τύχω;
ὄρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ,
πήδημ' ἐς ἅδου πικρὸν ὁρμήσασά μοι·
αἶ· αἶ· αἶ· αἶ· μέλεα μέλεα πάθη τάδε·
πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι
τύχαν, δαιμόνων ἀμπλακίαισι
τῶν πάροιθέν τινος·
χο οὐ σοὶ τάδ' ὦ 'ναξ ἦλθε δὴ μόνῳ κακά·
πολλῶν μετ' ἄλλων ὤλεσας κεδνὸν λέχος·
θη τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
μετοικεῖν, σκότῳ θανὼν ὁ τλήμων,

τῆς σῆς στερηθεὶς φιλτάτης ὁμιλίας.
ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.
τίνος κλύω; πόθεν θανάσιμος τύχα
γύναι σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν;
εἴποι τις ἂν τὸ πραχθὲν, ἢ μάτην ὄχλον
στέγοι τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;
ἰώ μοι μοι σέθεν. μέλεος,
οἷον εἶδον ἄλγος δόμων,
οὐ τλητὸν, οὐδὲ ῥητόν. ἀλλ' ἀπωλόμαν.
ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.
Χο ἔλιπες ἔλιπες ὦ φίλα γυναικῶν
ἀρίστα θ', ὁπόσας ἐφορᾷ
φέγγος ἀελίου τε
καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα.
ἰὼ τάλας. ὦ τάλας. ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
δάκρυσί μου βλέφαρα
καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ.
τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.
Θη ἔα. ἔα. τί δή ποθ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς
ἠρτημένη, θέλει τι σημᾶναι νέον;
ἀλλ' ἦ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς
ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη;
θάρσει τάλαινα. λέκτρα γὰρ τὰ Θησέως
οὐκ ἔστι, δῶμά θ', ἥτις εἴσεισιν γυνή.
καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου
τῆς οὐκ ἔτ' οὔσης τῆσδε, προσαίνουσί με.
φέρ' ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων,
ἴδω τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει.
Χο φεῦ. φεῦ. τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς
ἐπεισφέρει θεὸς κακῶν. ἐμοὶ μὲν οὖν

ἀβίωτος βίου τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν
εἴη τυχεῖν. ὀλομένους γὰρ οὐκέτ' ὄντας λέγω
φεῦ φεῦ τῶν ἐμῶν τυράννων δόμους.
ὦ δαῖμον, εἴ πως ἐστὶ, μὴ σφήλῃς δόμους.
αἰτουμένης γὰρ κλῦθί μου. πρὸς γάρ τινος
οἰωνὸν ὥστε μάντις εἰσορῶ κακοῦ.
θη οἴμοι. τόδ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακὸν,
οὐ τλητὸν, οὐδὲ λεκτόν. ὦ τάλας ἐγώ.
χο τί χρῆμα; λέξον, εἴ τι μοι λόγου μέτα.
θη βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαστα. πῇ φύγω
βάρος κακόν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι.
οἷον οἷον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος
φθεγγόμενον τλήμων.
χο αἲ αἲ. κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.
θη τόδε μὲν οὐκ ἔτι στόματος ἐν πύλαις
καθέξω δυσεκπέρατον, ὀλοὸν ὀλοὸν
κακόν. ὦ πόλις, πόλις,
Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν
βίᾳ, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας.
ἀλλ' ὦ πάτερ Πόσειδον, ἃς ἐμοί ποτε
ἀρὰς ὑπέσχου τρεῖς, μιᾷ κατέργασαι
τούτων, ἐμὸν παῖδ'. ἡμέραν δὲ μὴ φύγῃ
τήνδ', εἴπερ ἡμῖν ὤπασας σαφεῖς ἀράς.
χο ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα πρὸς θεῶν πάλιν.
γνώσῃ γὰρ αὖθις ἀμπλακών. ἐμοὶ πιθοῦ.
θη οὐκ ἔστι. καὶ πρός γ' ἐξελῶ σφε τῆσδε γῆς.
δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ πεπλήξεται.
ἢ γὰρ ποσειδῶν αὐτὸν εἰς ᾅδου δόμους
θανόντα πέμψει τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων,
ἢ τῆσδε χώρας ἐκπεσὼν ἀλώμενος,

ξένην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσει βίον·
χο καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς παῖς σὸς ἐς καιρὸν πάρα
Ἱππόλυτος· ὀργῆς δ' ἐξανεὶς κακῆς ἄναξ
Θησεῦ, τὸ λῷστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις·
ἱππ κραυγῆς ἀκούσας σῆς, ἀφικόμην πάτερ
σπουδῇ· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧτινι νῦν στένεις,
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν·
ἔα· τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ' ὁρῶ πάτερ
νεκρόν· μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον·
ἣν ἀρτίως ἔλειπον εἰς φάος τόδε·
οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο·
τί χρῆμα πάσχει; τῷ, τρόπῳ διόλλυται;
πάτερ πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα·
» σιγᾷς; Σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς·
» Η γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν,
» Κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ', ἁλίσκεται·
οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους,
κρύπτειν δίκαιον σὰς πάτερ δυσπραξίας·
θη Ω πόλλ' ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην,
» Τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε,
» Καὶ πάντα μηχανᾶσθε, κἀξευρίσκετε,
» Εν δ' οὐκ ἐπίστασθ', οὐδ' ἐθηράσασθέ πω,
» Φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;
ἱππ Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν
» Τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατὸς ἐς ἀναγκάζειν·
ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργᾷς πάτερ·
δέδοικα μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς·
θη Φεῦ· χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
» Σαφές τι κεῖσθαι, καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
» Οστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος·

» Δισσὰς δὲ φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,
» Τὴν μὲν, δικαίαν· τὴν δ᾽ ὅπως ἐτύγχανεν·
» Ὡς ἡ φρονοῦσα τἄδικ᾽ ἐξηλέγχετο
» Πρὸς τῆς δικαίας, κοὐκ ἂν ἠπατώμεθα·
ἱππ ἀλλ᾽ ἦ τις εἰς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει
φίλων, νοσοῦμεν δ᾽ οὐδὲν ὄντες αἴτιοι,
ἔκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με
λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν·
θη Φεῦ· τῆς βροτείας ποῖ προβήσεται φρενός;
τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται;
εἰ γὰρ κατ᾽ ἀνδρὸς βίοτος ἐξογκώσεται,
ὁ δ᾽ ὕστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν
πανοῦργος ἔσται, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ
ἄλλην δεήσει γαῖαν, ἣ χωρήσεται
τοὺς μὴ δικαίους καὶ κακοὺς πεφυκότας·
σκέψασθε δ᾽ εἰς τόνδ᾽, ὅστις ἐξ ἐμοῦ γεγὼς,
ᾔσχυνε τἀμὰ λέκτρα, κἀξελέγχεται
πρὸς τῆς θανούσης ἐμφανῶς κάκιστος ὤν·
δεῖξον δ᾽ ἐπειδή γ᾽ εἰς μίασμ᾽ ἐλήλυθας,
τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ᾽ ἐναντίον πατρί·
σὺ δὴ θεοῖσιν ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ,
ξύνει; σὺ σώφρων καὶ κακῶν ἀκήρατος;
οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ,
θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς·
ἤδη νῦν αὔχει, καὶ δι᾽ ἀψύχου βορᾶς
σίτοις καπήλευ᾽· Ὀρφέα τ᾽ ἄνακτ᾽ ἔχων,
βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνοὺς,
ἐπεί γ᾽ ἐλήφθης· τοὺς δὲ τοιούτους ἐγὼ,
φεύγειν προφωνῶ πᾶσι· θηρεύουσι γὰρ
σεμνοῖς λόγοισιν, αἰσχρὰ μηχανώμενοι·

τέθνηκεν ἥδε. τοῦτό σ᾽ ἐκσώσειν δοκεῖς.
ἐν τῷδ᾽ ἁλίσκῃ πλεῖστον ὦ κάκιστε σύ.
ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες; τίνες λόγοι
τῆσδ᾽ ἂν γένοιντ᾽ ἄν, ὥστε σ᾽ αἰτίαν φυγεῖν;
μισεῖν γε φήσεις τήνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον
τοῖς γνησίοις σοῦ πολέμιον πεφυκέναι;
κακὴν ἄρ᾽ αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις,
ἢ δυσμενείᾳ σῇ τὰ φίλτατ᾽ ὤλεσεν.
ἀλλ᾽ ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι,
γυναιξὶ δ᾽ ἐμπέφυκεν; οἶδ᾽ ἐγὼ νέους
οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους,
ὅταν ταράξῃ Κύπρις ἡβῶσαν φρένα.
τὸ δ᾽ ἄρσεν αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον.
τί οὖν; τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις,
νεκροῦ παρόντος μάρτυρος σαφεστάτου;
ἔξερρε γαίας τῆσδ᾽ ὅσον τάχος φυγάς.
καὶ μήτ᾽ Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
μήτ᾽ εἰς ὅρους γῆς, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ.
εἰ γὰρ παθών γε σοῦ τάδ᾽ ἡσσηθήσομαι,
οὐ μαρτυρήσει μ᾽ Ἴσθμιος Σίννις ποτὲ
κτανεῖν ἑαυτόν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην.
οὐδ᾽ αἱ θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες
φήσουσι πέτραι τοῖς κακοῖς μ᾽ εἶναι βαρύν.
Χο. οὐκ οἶδ᾽ ὅπως εἴποιμ᾽ ἂν εὐτυχεῖν τινὰ
θνητῶν. τὰ γὰρ δὴ πρῶτ᾽ ἀνέστραπται πάλιν.
Ιππ. πάτερ, μένος μὲν, ξύστασίς τε σῶν φρενῶν,
δεινή. τὸ μέντοι πρᾶγμ᾽ ἔχον πολλοὺς λόγους,
εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.
ἐγὼ δ᾽ ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον.
εἰς ἥλικας δὲ κὠλίγους σοφώτερος.

ἔχει

ΙΠΠ. ΣΤΕ.

» ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'. Οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς
» Φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.
ὅμως δ' ἀνάγκη συμφορᾶς ἀφιγμένης,
γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι. πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,
ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρότερον ὡς διαφθερῶν,
κοὐκ ἀντιλέξοντ'. εἰσορᾷς φάος τόδε,
καὶ γαῖαν; ἐν τοῖσδ' οὐκ ἔνεστ' ἀνὴρ ἐμοῦ,
οὐδ' ἢν σὺ μὴ φῇς, σωφρονέστερος γεγώς.
ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν,
φίλοις τε χρῆσθαι, μὴ 'δικεῖν πειρωμένοις.
ἀλλ' οἷσιν αἰδὼς, μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ,
μήτ' ἀνθ' ὑπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις,
οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων πάτερ,
ἀλλ' αὐτὸς οὐ παροῦσι κἀγγὺς ὢν φίλοις.
ἑνὸς δ' ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς.
λέχους γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας, ἁγνὸν δέμας.
οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων,
γραφῇ τε λεύσσων. οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν
πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.
εἰ δὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ', ἴσως,
δεῖ δή σε δεῖξαι τῷ, τρόπῳ διεφθάρη.
πότερα, τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο
πασῶν γυναικῶν, ἢ σὸν οἰκῆσαι δόμον,
ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν, ἐπήλπισα;
μάταιος ἆρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρονῶν,
ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν;
ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει μοναρχία.
ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν ἑλληνικοὺς
πρῶτος θέλοιμ' ἂν, ἐν πόλει δὲ δεύτερος

σὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν ἀεὶ φίλοις·
πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι· κίνδυνος δ' ἀπὼν,
κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν·
ἓν οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν, τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις·
εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι μάρτυς οἷός εἰμ' ἐγὼ,
καὶ τῆσδ' ὁρώσης φέγγος ἠγωνιζόμην,
ἔργοις ἂν εἶδες τοὺς κακοὺς διεξιών·
νῦν δ' ὅρκιόν σοι Ζῆνα, καὶ πέδον χθονὸς
ὄμνυμι, τῶν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων,
μήδ' ἂν θελῆσαι, μήδ' εἰς ἔννοιαν λαβεῖν·
ἦ τἄν γ' ὀλοίμην ἀκλεὴς, ἀνώνυμος,
ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς, ἀλιτεύων χθόνα,
καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου
σάρκας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ·
εἰ δ' ἥδε δειμαίνουσ' ἀπώλεσεν βίον,
οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις λέγειν πέρα·
ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν·
ἡμεῖς δ' ἔχοντες, οὐ καλῶς ἐχρώμεθα·
χο ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφὴν,
ὅρκους παρασχὼν, πίστιν οὐ σμικρὰν θεῶν·
θη ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε,
ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ
ψυχὴν κρατήσειν τὸν τεκόντ' ἀτιμάσας;
ἱπ καὶ σοῦ γε κάρτα ταῦτα θαυμάζω πάτερ·
εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ,
ἔκτεινά τοι σ' ἄν, κοὐ φυγαῖς ἐζημίουν,
εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν·
θη ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας· οὐχ οὕτω θανῇ,
ὥσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε προὔθηκας νόμον·
» Ταχὺς γὰρ ἅδης, ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ·

ἀλλ' ἐκ

ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλιτεύων χθονὸς,
ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον·
μισθὸς γάρ ἐστιν οὗτος ἀνδρὶ δυσεβεῖ·
ἱππ οἴμοι· τί δράσεις; οὐδὲ μηνυτὴν χρόνον
δέξῃ καθ' ἡμῶν, ἀλλά μ' ἐξελᾷς χθονός;
θη πέραν γε πόντου, καὶ τόπων ἀτλαντικῶν,
ἤ πως δυναίμην· ὡς σὸν ἐχθαίρω κάρα·
ἱππ οὐδ' ὅρκιον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων
φήμας ἐλέγξας, ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;
θη ἡ δέλτος ἥδε κλῆρον οὐ δεδεγμένη,
κατηγορεῖ σου πιστά· τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα
φοιτῶντας ὄρνις, πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω·
ἱππ ὦ θεοὶ, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύσω στόμα,
ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω διόλλυμαι;
οὐ δῆτα πάντως οὐ πίθοιμ' ἂν οἷς με δεῖ;
μάτην δ' ἂν ὅρκους συγχέαιμ', οὓς ὤμοσα·
θη οἴμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτενεῖ τὸ σόν·
οὐκ εἶ πατρῴας ὡς τάχιστα γῆς ἐκτός;
ἱππ ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων
δόμους ἔσειμι, τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών;
θη ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται,
ξένους κομίζων καὶ ξυνοικούρους κακῶν·
ἱππ αἶ· αἶ· πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε,
εἰ δὴ κακός τε φαίνομαι, δοκῶ τέ σοι·
θη τότε στενάζειν καὶ προγιγνώσκειν ἐχρῆν,
ὅτ' εἰς πατρῴαν ἄλοχον ὑβρίζειν ἔτλης·
ἱππ ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι,
καὶ μαρτυρήσαιτ' εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ·
θη ἐς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς
τόδ' ἔργον οὐ λέγον σε μηνύει κακόν·

ἱππ. φεῦ· εἴθ' ἦν ἐμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον
στάνθ', ὡς ἐδάκρυσ' οἷα πάσχομεν κακά.
θη. πολλῷ γε μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας σέβειν,
ἢ τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾶν, δίκαιος ὤν.
ἱππ. ὦ δυστάλαινα μῆτερ, ὦ πικραὶ γοναί,
μηδείς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.
θη. οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν δμῶες; οὐκ ἀκούετε,
πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προὐννέποντά με;
ἱππ. κλαίων τις αὐτῶν, ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται;
σὺ δ' αὐτὸς, εἴ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός.
θη. δράσω τάδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσῃ λόγοις.
οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς.
ἱππ. ἄρηρεν ὡς ἔοικεν· ὦ τάλας ἐγώ.
ὡς οἶδα μὲν ταῦτ'· οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω.
ὦ φιλτάτη μοι δαιμόνων Λητοῦς κόρα,
σύνθακε, συγκύναγε, φευξόμεσθα δὴ
κλεινὰς Ἀθήνας· ἀλλὰ χαιρέτω πόλις,
καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως· ὦ πέδον Τροιζήνιον,
ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα,
χαῖρ'· ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι.
ἴτ' ὦ νέοι μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικες,
προσείπαθ' ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθονός,
ὡς οὔ ποτ' ἄλλον ἄνδρα σωφρονέστερον
ὄψεσθε, κεἰ μὴ ταῦτ' ἐμῷ δοκεῖ πατρί.
χο. ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν
μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ,
λύπας παραιρεῖ.
ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων,
λείπομαι, ἔν τε τύχαις θνατῶν,
καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων.

ἀλλα

ἄλλα γὰρ ἄλλοτ' ἀμείβεται·
μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν
πολυπλάνητος αἰεί·
εἴθε μοι εὐξαμένᾳ,
θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι,
τύχαν μετ' ὄλβου,
καὶ ἀγήραον ἄλγεσι θυμόν·
δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς, μήτ' αὖ
παράσημος ἐνείη·
ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον
μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ,
βίον συνευτυχοίην·
οὐκέτι γὰρ καθαρὰν
φρέν' ἔχω· παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω·
ἐπεὶ τὸν ἑλλανίας
φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθήνας,
εἴδομεν εἴδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς,
ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμενον·
ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς,
δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν
ὠκυπόδων ἐπέβα
θεᾶς μέτα θῆρας ἐναίρων
Δίκτυνναν ἀμφὶ σεμνάν·
οὐκ ἔτι συζυγίαν
πώλων ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ,
τὸν ἀμφὶ λίμνας τρόχον
κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους·
μοῦσα δ' ἄυπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν
λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον·
ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι

Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν
νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λέχη
φυγᾷ σᾷ· λέκτρων ἅμιλλα κόραις·
ἐγὼ δὲ σᾷ δυστυχίᾳ
δάκρυσι διοίσω
πότμον ἄποτμον· ὦ τάλαινα
μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνητα· φεῦ·
μανίω θεοῖσιν·
ἰὼ ἰὼ συζυγίαι χάριτες,
τί τὸν τάλαν' ἐκ πατρῴας γᾶς
οὐδὲν ἄτας αἴτιον,
πέμπετε τῶνδ' ἀπ' οἴκων·
ἡμι καὶ μὴν ὀπαδὸν Ἱππολύτου τόνδ' εἰσορῶ
σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον·
ἄγ ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν,
εὕροιμ' ἂν ὦ γυναῖκες; εἴπερ ἴστε, μοι
σημήνατ'· ἆρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;
χο ὅδ' αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται.
ἄγ Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον
σοὶ, καὶ πολίταις, οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν
ναίουσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.
θη τί δ' ἔστι; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα,
διττὰς κατείληφ' ἀστυγείτονας πόλεις;
ἄγ Ἱππόλυτος οὐκ ἔτ' ἔστιν, ὡς εἰπεῖν ἔπος.
δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς.
θη πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,
ὅτου κατῄσχυν' ἄλοχον ἐκ πατρὸς βίᾳ;
ἄγ οἰκεῖος αὐτὸν ὤλεσ' ἁρμάτων ὄχος,
ἀραί τε σοῦ στόματος, ἃς σὺ σῷ πατρὶ
πόντου Κρέοντι παιδὸς ἠράσω πέρι.
θη ὦ θεοὶ,

θη. ὦ θεοὶ, Πόσειδον, ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ,
ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων·
πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ· τῷ, τρόπῳ δίκης
ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον αἰσχύναντά με;
ἄγ. ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας,
ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας,
κλαίοντες· ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων,
ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῆ τῆδ' ἀναστρέφοι πόδα
Ἱππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων·
ὁ δ' ἦλθε ταυτὸν δακρύων φέρων μέλος
ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς· μυρία δ' ὀπισθόπους
φίλων ἅμ' ἔστειχ' ἡλίκων ὁμήγυρις·
χρόνῳ δὲ δή ποτ' εἶπ' ἀπαλλαχθεὶς γόων,
τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις·
ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους
δμῶες· πόλις γὰρ οὐκ ἔτ' ἔστιν ἥδε μοι·
τοὐνθένδε μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπείγετο·
καὶ θᾶσσον ἢ λέγοι τις, ἐξηρτυμένας
πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν·
μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος,
αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα·
καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ' ἀναπτύξας χέρας,
Ζεῦ, μηκέτ' εἴην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ·
αἴσθοιτο δ' ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει πατὴρ,
ἤτοι θανόντας, ἢ φάος δεδορκότας·
κἀν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον ἐς χεῖρας λαβὼν
πώλοις ὁμαρτῇ· πρόσπολοι δ' ὑφ' ἅρματος
πέλας χαλινῶν εἱπόμεσθα δεσπότῃ,
τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν·
ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,

ἀκτή τις ἐστὶ τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς,
πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν·
ἔνθεν τις ἠχὼ χθόνιος ὡς φωνὴ Διὸς,
βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν·
ὀρθὸν τε κρᾶτ' ἔστησαν, οὖς δ' ἐς οὐρανὸν
ἵπποι· παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικὸς,
πόθεν ποτ' εἴη φθόγγος· εἰς δ' ἁλιρρόθους
ἀκτὰς ἀποβλέψαντες, ἱερὸν εἴδομεν
κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον· ὥστ' ἀφῃρέθη
Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾶν·
ἔκρυπτε δ' ἰσθμὸν, καὶ πέτραν Ἀσκληπιοῦ·
κἄπειτ' ἀνοιδῆσάν τε, καὶ πέριξ ἀφρὸν
πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι,
χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς, οὗ τέθριππος ἦν ὄχος·
αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι, καὶ τρικυμίᾳ,
κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον· ἄγριον τέρας·
οὗ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη,
φρικῶδες ἀντεφθέγγετ'· εἰσορῶσι δὲ,
κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο·
εὐθὺς δὲ πώλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος·
καὶ δεσπότης μὲν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι
πολὺς ξυνοικῶν, ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν·
ἕλκει δὲ κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ,
ἱμᾶσιν ἐς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας·
αἱ δ' ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις,
βίᾳ φέρουσιν, οὔτε ναυκλήρου χερὸς,
οὔθ' ἱπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων
μεταστρέφουσαι· κεἰ μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ
γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον,
προὐφαίνετ' εἰς τοὔμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν

ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον·
εἰ δ' εἰς πέτρας φέροιντο μαργῶσαι φρένας,
σιγῇ πελάζων, ἄντυγι ξυνείπετο
ἐς τοῦθ', ἕως ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν
ἁψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος·
σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα· σύριγγές τ' ἄνω
τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα·
αὐτὸς δ' ὁ τλήμων ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς,
δεσμὸν δυσεξήνυτον ἕλκεται δεθείς·
σποδούμενος μὲν πρὶν πέτρας φίλον κάρα,
θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν·
στῆτ' ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι,
μή μ' ἐξαλείψητ'· ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά·
τίς ἄνδρ' ἄριστον βούλεται σῶσαι παρών;
πολλοὶ δὲ βουληθέντες, ὑστέρῳ ποδὶ
ἐλειπόμεσθα· χὠ μὲν, ἐκ δεσμῶν λυθεὶς
τμητῶν ἱμάντων, οὐ κάτοιδ' ὅτῳ τρόπῳ
πίπτει, βραχὺν βίοτον ἐμπνέων ἔτι·
ἵπποι δ' ἔκρυφθεν· καὶ τὸ δύστηνον κάρα
ταύρου, λεπαίας οὐ κάτοιδ' ὅπως χθονός·
Δοῦλος μὲν οὖν ἔγωγε σῶν δόμων ἄναξ·
ἀτὰρ τοσοῦτον οὐ δυνήσομαί ποτε
τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ' ὅπως ἐστὶν κακός,
οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος,
καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις
πεύκην, ἐπεί μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.
χο αἶ αἶ· κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν·
οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή·
θη μίσει μὲν ἀνδρὸς τοῦ πεπονθότος τάδε,
λόγοισιν ἥσθην τοῖσδε· νῦν δ' αἰδούμενος

θεὺς τ᾽, ἐκφῦν᾽ ἐνθ᾽, οὕνεκ᾽ ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ,
οὔθ᾽ ἥδομαι τοῖσδ᾽, οὔτ᾽ ἀπέχθομαι κακοῖς·
ἀγ πῶς οὖν κομίζειν, ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον
δράσαντας ἡμᾶς, σῇ χαρίζεσθαι φρενί;
φρόντιζ᾽· ἐμοῖς δὲ χρώμενος βουλεύμασιν,
οὐκ ὠμὸς εἰς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ᾽ ἔσῃ·
θη κομίζετ᾽ αὐτὸν, ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι
τὸν τἄμ᾽ ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη,
λόγοις ἐλέγξω, δαιμόνων τε συμφοραῖς·
χο σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα
καὶ βροτῶν ἄγεις Κύπρι· σὺν
δ᾽ ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
ὠκυτάτῳ πτερῷ,
ποτᾶται δ᾽ ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητόν
θ᾽, ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον·
θέλγει δ᾽ ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ
πτανὸς ἐφορμάσει
χρυσοφαὴς, φύσιν
ὀρεσκόων σκυλάκων,
πελαγίων θ᾽, ὅσα τε γᾶ τρέφει·
τὰν, ἅλιος αἰθόμενος δέρκεται,
ἄνδρας τε· συμπάντων δὲ
βασιληΐδα τιμὰν Κύπρι
τῶνδε μόνα κρατύνεις·
ἀρ σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι
παῖδ᾽ ἐπακοῦσαι·
Λητοῦς δὲ κόρη σ᾽ Ἄρτεμις αὐδῶ·
Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ,
παῖδ᾽ οὐχ ὁσίως σὸν ἀποκτείνας,
ψευδέσι μύθοις πεισθεὶς ἀλόχου,

ἀφανῆ· φανερὰν δ' ἔχεις ἄταν·
πῶς οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις
δέμας, αἰσχυνθείς·
ἢ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον,
πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις;
ὡς τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν, οὔ σοι
κτητὸν βιότου μέρος ἐστίν·
ἄκουε Θησεῦ σῶν κακῶν κατάστασιν·
καίτοι προκόψω γ' οὐδὲν, ἀλγυνῶ δέ σε·
ἀλλ' ἐς τόδ' ἦλθον παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα
τοῦ σοῦ δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνοι,
καὶ σῆς γυναικὸς οἶστρον, ἢ τρόπον τινὰ
γενναιότητα· τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν
ἡμῖν ὅσαισι παρθένειος ἡδονὴ,
δηχθεῖσα κέντροις, παιδὸς ἠράσθη σέθεν·
γνώμῃ δὲ νικᾶν τὴν Κύπριν πειρωμένη,
τροφοῦ διώλετ' οὐχ ἑκοῦσα μηχαναῖς·
καὶ σῷ δι' ὅρκων παιδὶ σημαίνει νόσον·
ὁ δ' ὥσπερ ἦν δίκαιον, οὐκ ἐφέσπετο
λόγοισιν· οὐδ' αὖ πρὸς σέθεν κακούμενος,
ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν, εὐσεβὴς γεγώς·
ἡ δ' εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ φοβουμένη,
ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε, καὶ διώλεσε
δόλοισι σὸν παῖδ'· ἀλλ' ὅμως ἔπεισέ σε·
θη οἴμοι· Α· δάκνει σε Θησεῦ μῦθος, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος,
τοὐνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξῃ πλέον·
ἆρ' οἶσθα πατρὸς τρεῖς ἀρὰς σαφεῖς ἔχων;
ὧν τὴν μίαν παρεῖλες ὦ κάκιστε σὺ
εἰς παῖδα τὸν σὸν, ἐξὸν εἰς ἐχθρόν τινα·
πατὴρ μὲν οὖν σοι πόντιος φρονῶν καλῶς,

ἔδρασ᾽ ὅσονπερ χρῆν, ἐπείπερ ᾔνεσεν.
σὺ δ᾽ ἔν τ᾽ ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνῃ κακός,
ὃς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὄπα
ἔμεινας, οὐκ ἤλεγξας, οὐ χρόνῳ μακρῷ
σκέψιν γ᾽ ἔνειμας, ἀλλὰ θᾶσσον ἢ σ᾽ ἐχρῆν,
ἀρὰς ἀφῆκας παιδὶ, καὶ κατέκτανες.
Θη. δέσποιν᾽, ὀλοίμαν. Α. δείν᾽ ἔπραξας. ἀλλ᾽ ὅμως
ἔτ᾽ ἐστὶ καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.
Κύπρις γὰρ ἤθελ᾽ ὥστε γίγνεσθαι τάδε,
πληροῦσα θυμόν. θεοῖσι δ᾽ ὧδ᾽ ἔχει νόμος.
οὐδεὶς ἀπαντᾶν βούλεται προθυμίᾳ
τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ᾽ ἀφιστάμεσθ᾽ ἀεί.
ἐπεὶ σάφ᾽ ἴσθι Ζῆνα μὴ φοβουμένη,
οὐκ ἄν ποτ᾽ ἦλθον ἐς τόδ᾽ αἰσχύνης ἐγὼ,
ὥστ᾽ ἄνδρα πάντων φίλτατον ἐμοὶ βροτῶν,
θανεῖν ἐᾶσαι. τὴν δὲ σὴν ἁμαρτίαν,
τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης.
ἔπειτά γ᾽ ἡ θανοῦσ᾽ ἀνάλωσεν γυνὴ
λόγων ἐλέγχους, ὥστε σὴν πεῖσαι φρένα.
μάλιστα νῦν σοι ταῦτα δ᾽ ἔρρωγεν κακά.
» λύπη δὲ κἀμοί. τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
» θνήσκοντας οὐ χαίρουσι. τούς γε μὴν κακοὺς,
» αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.
Χο. καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει
σάρκας νεαρὰς
ξανθόν τε κάρα διαλυμανθείς.
ὦ πόνος οἴκων, οἷος ἐκράνθη.
δίδυμον μελάθροις
πένθος θεόθεν καταληπτόν.
Ἱππ. αἶ. αἶ. αἶ. αἶ.

δύστηνος ἐγὼ πατρὸς ἐξ ἀδίκου
χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθην·
ἀπόλωλα τάλας· οἴμοι· οἴμοι·
διά μου κεφαλᾶς ἀΐσσουσ' ὀδύναι,
κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος·
σχές, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω·
ἒ· ἔ· ὦ στυγνὸν ὄχημ' ἵππειον, ἐμῆς
βόσκημα χερὸς,
διά μ' ἔφθειρας, κατά τ' ἔκτεινας·
φεῦ· φεῦ· πρὸς θεῶν δμῶες ἀτρέμας
χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν·
τίς ἐφέστηκεν δεξιὰ πλευροῖς;
πρόσφορά μ' αἴρετε· σύντονα δ' ἕλκετε
τὸν κακοδαίμονα, καὶ κατάρατον
πατρὸς ἀμπλακίᾳ. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὁρᾷς;
ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέπτωρ,
ὅδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων,
προῦπτον ἐς ᾅδην στείχω, κατάκρας
ὀλέσας βίοτον·
μόχθους δ' ἄλλως τῆς εὐσεβείας
εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα·
αἶ· αἶ· αἶ· αἶ·
καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει·
μέθετε τάλανα·
καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι·
προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε τὸν δυσδαί
μον'· ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι
διαμοιρᾶσαι,
διά τ' εὐνᾶσαι τὸν ἐμὸν βίοτον·
ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστηνος ἀρὰ,

μιαιφόνων τε συγγόνων,
παλαιῶν προγεννητόρων
ἐξορίζεται κακὸν, οὐδὲ μέλλει.
ἔμολεν τ' ἐπ' ἐμὲ, τί ποτε τὸν οὐδὲν
ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν;
ἰώ μοι μοι· τί φῶ;
πῶς δ' ἀπαλλάξω βιοτὰν
ἐμὰν τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους;
εἴθε με κοιμάσειε τὸν δυσδαίμονα
ἅδου μέλαινα, νύκτερός τ' ἀνάγκα.
ἄρ ὦ τλῆμον, οἵα συμφορᾷ προσεζύγης.
τὸ δ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν, διώλεσεν.
ἱππ ἔα. ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
ὢν, ᾐσθόμην σου, κἀνεκουφίσθην δέμας.
ἔστ' ἐν τόποισι τοῖσδε γ' Ἄρτεμις θεά.
ἄρ ὦ τλῆμον, ἔστι σοί γε φιλτάτη θεῶν.
ἱππ ὁρᾷς με δέσποιν', ὡς ἔχω τὸν ἄθλιον;
ἄρ ὁρῶ· κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.
ἱππ οὐκ ἔστι σοι κυναγὸς, οὐδ' ὑπηρέτης.
ἄρ οὐ δῆτ'· ἀτάρ τοι δύσποτμός γ' ἀπόλλυσαι.
ἱππ οὐδ' ἱππονώμας, οὐδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.
ἄρ Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ὧδ' ἐμήσατο.
ἱππ ὤμοι· φρονῶ δὴ δαίμον', ἥ μ' ἀπώλεσε.
ἄρ τιμῆς ἐμέμφθη· σωφρονοῦντι δ' ἤχθετο.
ἱππ τρεῖς ὄντας ἡμᾶς, ὤλεσ' ᾔσθημαι Κύπρις.
ἄρ πατέρα τε, καὶ σὲ, καὶ τρίτην ξυνάορον.
ἱππ ᾤμωξα τοίνυν καὶ πατρὸς δυσπραξίας.
ἄρ ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασιν.
ἱππ ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς πάτερ.
θη ὄλωλα τέκνον· οὐδέ μοι χάρις βίου.

ἱππ στένω σε μᾶλλον, ἢ 'μὲ τῆς ἁμαρτίας.
θη εἰ γὰρ γενοίμαν τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρός.
ἱππ ὦ δῶρα πατρὸς σοῦ Ποσειδῶνος πικρά.
θη ὡς μή ποτ' ἐλθεῖν ὤφελ' εἰς τοὐμὸν στόμα.
ἱππ τί δ' ἔκτανες τ' ἄν μ', ὥστ' ὅτ' ἦσθ' ὠργισμένος;
θη δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.
ἱππ φεῦ· εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος.
ἀρ ἔασον· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον
θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας
ὀργαὶ κατασκήψουσιν ἐς τὸ σὸν δέμας
σῆς εὐσεβείας, κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς,
ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρεῖ βροτῶν,
τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.
σοὶ δ' ὦ ταλαίπωρ', ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν,
τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνίᾳ
δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος,
κόμας κεροῦνται σοὶ δι' αἰῶνος μακροῦ,
πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμέναι.
ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς ἐς σὲ παρθένων
ἔσται μέριμνα, κοὐκ ἀνώνυμος πεσὼν
ἔρως ὁ Φαίδρας εἰς σὲ σιγηθήσεται.
σὺ δ' ὦ γεραιοῦ τέκνον Αἰγέως, λάβε
σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι, καὶ προσέλκυσαι.
» ἄκων γὰρ ὤλεσάς νιν· Ἀνθρώποισι δὲ,
» Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.
καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ στυγεῖν σέθεν
Ἱππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν, ᾗ διεφθάρης.
καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾶν,
οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.

140

ὁρῶ δὲ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.
ἱππ χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε παρθέν' ὀλβία.
μακρὰν δὲ λείπεις ῥαδίως ὁμιλίαν.
λύω δὲ νεῖκος πατρὶ, χρῃζούσης σέθεν.
καὶ γὰρ πάροιθε, σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.
αἶ· αἶ· κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος.
λαβοῦ πάτερ μου, καὶ κατόρθωσον δέμας.
θη ὤμοι τέκνον· τί δρᾷς με τὸν δυσδαίμονα;
ἱππ ὄλωλα· καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας.
θη ἦ τὴν ἐμὴν ἄναγνον ἐκλιπὼν φρένα;
ἱππ οὐ δῆτ', ἐπεί σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου.
θη τί φῄς; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον;
ἱππ τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.
θη ὦ φίλταθ', ὡς γενναῖος ἐκφαίνῃ πατρί.
ἱππ ὦ χαῖρε καὶ σύ, χαῖρε πολλά μοι πάτερ.
θη ὤμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε, κἀγαθῆς.
ἱππ τοιῶνδε παίδων γνησίων εὔχου τυχεῖν.
θη μή νυν προδῷς με τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.
ἱππ κεκαρτέρηται τἄμ'· ὄλωλα γὰρ πάτερ.
κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.
θη ὦ κλείν' Ἀθηνῶν, Παλλάδος θ' ὁρίσματα,
οἵου στερήσεσθ' ἀνδρός· ὦ τλήμων ἐγώ,
ὡς πολλὰ Κύπρι σῶν κακῶν μεμνήσομαι.
χο κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις
ἦλθεν ἀέλπτως.
πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος.
τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς
φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

EVRIPIDIS ALCESTIS.

141

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

Απόλλων ἠτήσατο παρὰ τῶν μοιρῶν, ὅπως Αδμητος τελευτᾶν μέλλων, παράσχῃ τινὰ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ προτέρῳ χρόνῳ ζήσῃ. καὶ Αλκηστις ἡ γυνὴ ἐπέδωκεν ἑαυτήν, μηδετέρου τῶν γονέων ἐθελήσαντος ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν. μετ᾽ οὐ πολὺ δὲ, τῆς συμφορᾶς ταύτης γενομένης, Ηρακλῆς παραγενόμενος, καὶ μαθὼν παρά τινος θεράποντος τὰ περὶ τὴν Αλκηστιν, ἐπορεύθη ἐπὶ τὸν τάφον. καὶ τὸν θάνατον ἀποστῆναι ποιήσας, ἐσθῆτι καλύπτει τὴν γυναῖκα. τὸν δὲ Αδμητον ἠξίου λαβόντα, τηρεῖν. εἰληφέναι δὲ αὐτὴν πάλης ἆθλον ἔλεγε. μὴ βουλομένου δὲ ἐκείνου, ἀποκαλύψας, ἔδειξεν ἣν ἐπένθει.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ἀπόλλων.	Ἄλκηστις.
Χάρων.	Θεράπων.
Χορός.	Ἄδμητος.
Ἡμιχόριον.	Εὔμηλος.
Θεράπαινα	Ἡρακλῆς.
ἀλκήστιδος.	Φέρης.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἀπόλλων.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛ ΚΗΣΤΙΣ.

Δώματ' ἀδμήτει', ἐν οἷς
ὦ ἔτλην ἐγὼ
θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι,
θεός περ ὤν.
Ζεὺς γὰρ κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμὸν, αἴτιος,
Ἀσκληπιὸν, στέρνοισιν ἐμβαλὼν φλόγα.
οὗ δὴ χολωθεὶς, τέκτονας δίου πυρὸς
κτείνω Κύκλωπας· καί με θητεύειν πατὴρ
θνητῷ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἄποιν' ἠνάγκασεν.
ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ', ἐβουφόρβουν ξένῳ.
καὶ τόνδ' ἔσωζον οἶκον ἐς τόδ' ἡμέρας.
ὁσίου γὰρ ἀνδρὸς, ὅσιος ὢν ἐτύγχανε
παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐρρυσάμην,
μοίρας δολώσας· ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ
Ἄδμητον ᾅδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν,
ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.
πάντας δ' ἐλέγξας, καὶ διεξελθὼν φίλους,
πατέρα, γεραιάν θ', ἥ σφ' ἔτικτε μητέρα,
οὐχ εὗρε πλὴν γυναικὸς, ἥτις ἤθελε
θανεῖν πρὸ κείνου, μηκέτ' ἐσορᾶν φάος.
ἣ νῦν κατ' οἴκους ἐν χεροῖν βαστάζεται
ψυχορραγοῦσα· τῇδε γάρ σφ' ἐν ἡμέρᾳ
θανεῖν πέπρωται, καὶ μεταστῆναι βίου.
ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ,
λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην.
ἤδη δὲ τόνδε θάνατον ἐσορῶ πέλας,
ἱερῆ θανόντων, ὅς νιν ἐς ᾅδου δόμους

μέλλει

μέλλει κατάξειν· συμμέτρως δ' ἀφίκετο
φρουρῶν τόδ' ἦμαρ, ᾧ θανεῖν αὐτὴν χρεών.
χά ἆ· ἆ· ἆ· ἆ·
τί σὺ πρὸς μελάθροις;
τί σὺ τῇδε πολεῖς
Φοῖβ'; ἀδικεῖς αὖ τιμὰς ἐνέρων,
ἀφοριζόμενος, καὶ καταπαύων.
οὐκ ἤρκεσέ σοι μόρον Ἀδμήτου
διακωλῦσαι μοίρας, δολίῳ
σφήλαντι τέχνῃ; νῦν δὲ τί τῇδ' αὖ
χέρα τοξήρη φρουρεῖς ὁπλίσας,
ἣ τόδ' ὑπέστη, πόσιν ἐκλύσα
σ' αὐτὴν, προθανεῖν Πελίου παῖς.
ἀπό θάρσει· δίκην τε, καὶ λόγους κεδνοὺς ἔχω.
χά τί δῆτα τόξων ἔργον, εἰ δίκην ἔχεις;
ἀπό σύνηθες αἰεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί.
χά καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν;
ἀπό φίλου γὰρ ἀνδρὸς συμφοραῖς βαρύνομαι.
χά καὶ νοσφιεῖς με τοῦδε δευτέρου νεκροῦ;
ἀπό ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνον πρὸς βίαν σ' ἀφειλόμην.
χά πῶς οὖν ὑπὲρ γῆς ἐστι, κοὐ κατὰ χθονός;
ἀπό δάμαρτ' ἀμείψας, ἣν σὺ νῦν ἥκεις μέτα.
χά κἀπάξομαί γε νερτέραν ὑπὸ χθόνα;
ἀπό λαβὼν ἴθ'· οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε.
χά κτείνειν ὃν ἂν χρή· τοῦτο γὰρ τετάγμεθα.
ἀπό οὐκ· ἀλλὰ τοῖς μέλλουσι θάνατον ἐμβαλεῖν.
χά ἔχω λόγον γε, καὶ προθυμίαν σέθεν.
ἀπό ἔστ' οὖν ὅπως Ἄλκηστις ἐς γῆρας μόλοι;
χά οὐκ ἔστι· τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει.
ἀπό οὔτοι πλέον γ' ἂν, ἢ μίαν ψυχὴν λάβοις.

χά νέων φθινόντων, μεῖζον ἄρνυμαι κλέος.
από κἂν γραῦς ὄληται, πλουσίως ταφήσεται.
χά πρὸς τῶν ἐχόντων Φοῖβε τὸν νόμον τίθης.
από πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ καὶ σοφὸς λέληθας ὤν;
χά ὠνοῖντ' ἂν, οἷς πάρεστι γηραιοὺς θανεῖν.
από οὔκουν δοκεῖ σοι τήνδε μοι δοῦναι χάριν;
χά οὐ δῆτ'. ἐπίστασαι δὲ τοὺς ἐμοὺς τρόπους.
από ἐχθρούς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς στυγουμένους.
χά οὐκ ἂν δύναιο πάντ' ἔχειν, ἃ μή σε δεῖ.
από ἦ μὴν σὺ παύσῃ, καίπερ ὠμὸς ὢν ἄγαν.
τοῖος Φέρητος εἶσι πρὸς δόμους ἀνήρ,
Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μετὰ
ὄχημα Θρήκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων.
ὃς δὴ ξενωθεὶς τοῖσδ' ἐν Ἀδμήτου δόμοις,
βίᾳ γυναῖκα τήνδε σ' ἐξαιρήσεται.
κοὔθ' ἡ παρ' ἡμῶν σοι γενήσεται χάρις,
δράσεις θ' ὁμοίως ταῦτ', ἀπεχθήσῃ τ' ἐμοί.
χά πόλλ' ἂν σὺ λέξας, οὐδὲν ἂν πλέον λάβοις.
ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς ᾅδου δόμους.
στείχω δ' ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει.
ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν,
ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσῃ τρίχα.
χο τί ποθ' ἡσυχία πρόσθε μελάθρων;
τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου;
ἡμι ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας οὐδείς,
ὅστις ἂν εἴποι, πότερον φθιμένην
τὴν βασίλειαν χρὴ πενθεῖν, ἢ
ζῶσ' ἔτι φῶς λεύσσει Πελίου παῖς
Ἄλκηστις, ἐμοὶ, πᾶσί τ' ἀρίστη δόξασα γυνὴ
πόσιν εἰς αὑτῆς γεγενῆσθαι;

ἡμι κλύει

ἡμι. κλύει τις ἢ στεναγμὸν, ἢ χερῶν κτύπον
κατὰ στέγας, ἢ γόων, ὡς πεπραγμένων;
ἡμι. οὐ μὰν οὐδέ τις ἀμφιπόλων
στατίζετ' ἀμφὶ πύλας.
εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας.
ἰὼ Παιὰν, φανείης.
ἡμι. οὔτ' ἂν φθιμένας γ' ἐσιώπων. οὐ
γὰρ δὴ φροῦδός γ' ἐξ οἴκων νέκυς.
ἡμι. πόθεν; οὐκ αὐχῶ τί σε θαρσύνει.
ἡμι. πῶς ἂν ἔρημον τάφον Ἄδμητος
κεδνῆς ἂν ἔπραξε γυναικός;
ἡμι. πυλῶν πάροιθεν δ' οὐχ ὁρῶ
πηγαῖά θ' ὡς νομίζεται
γε χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις,
χαίτα τ' οὔτις ἐπὶ πρόθυρα τομαῖ
ος, ἃ δὴ νεκύων πένθεσι πιτνεῖ.
οὐ δουπεῖ νεολαία γυναικῶν.
ἡμι. καὶ μὴν τόδε δὴ κύριον ἦμαρ,
ᾧ χρῆν σφε μολεῖν κατὰ γαίας.
ἡμι. καὶ τί τόδ' αὐδᾷς;
ἡμι. ἔθιγες ψυχᾶς, ἔθιγες δὲ φρενῶν.
χο. χρὴ τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων,
πενθεῖν ὅστις χρηστὸς ἀπ' ἀρχῆς νενόμισται.
ἀλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν
ἔσθ' ὅποι τις αἴας
στείλας, ἢ λυκίας.
εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους
ἀμμωνιάδας ἕδρας
δυστάνου παραλῦσαι ψυχάν.
μόρος γὰρ ἄποτμος πλάθει,
θεῶν δ' ἐπ' ἐσχάραις.

οὐκ ἔχω 'πὶ τίνα
μηλοθύταν πορευθῶ.
μόνος δ' ἂν εἰ φῶς τόδ' ἦν,
ὄμμασι δεδορκὼς
Φοίβου παῖς· προλιποῦ-
σ' ἦλθεν ἕδρας σκοτίους,
ᾅδα τε πύλας.
δμαθέντας γὰρ ἀνίστη,
πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον
πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου.
νῦν δὲ τίνα βίου
ἐλπίδα προσδέχομαι;
πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται βασιλεῦσι.
πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς
αἱμόρραντοι θυσίαι πλήρεις.
οὐδ' ἔστι κακῶν ἄκος οὐδέν.
ἀλλ' ἥδ' ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται
δακρυρροοῦσα· τίνα τύχην ἀκούσομαι;
πενθεῖν μὲν εἴ τι δεσπόταισι τυγχάνει,
συγγνωστόν· εἰ δ' ἔτ' ἐστὶν ἔμψυχος γυνή,
εἴτ' οὖν ὄλωλεν, εἰδέναι βουλοίμεθ' ἄν.
θε καὶ ζῶσαν εἰπεῖν, καὶ θανοῦσαν ἔστι σοι.
χο καὶ πῶς ἂν αὑτὸς κατθάνοι τε, καὶ βλέποι;
θε ἤδη προνωπής ἐστι, καὶ ψυχορραγεῖ.
χο ὦ τλῆμον, οἵας οἷος ὢν ἁμαρτάνεις.
θε οὔπω τόδ' οἶδε δεσπότης, πρὶν ἂν πάθοι.
χο ἐλπὶς μὲν οὐκ ἔτ' ἐστὶ σώσασθαι βίον;
θε πεπρωμένη γὰρ ἡμέρα βιάζεται.
χο οὐκοῦν ἐπ' αὐτοῖς πράσσεται τὰ πρόσφορα;
θε κόσμος γ' ἕτοιμος, ᾧ σφε συνθάψει πόσις.

χο ἴστω νυν εὐκλεής γε κατθανουμένη,
γυνή τ' ἀρίστη τῶν ὑφ' ἡλίῳ μακρῷ·
θε πῶς δ' οὐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται;
τί χρὴ γενέσθαι τὴν ὑπερβεβλημένην
γυναῖκα; πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις,
πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν;
καὶ ταῦτα μὲν δὴ πᾶσ' ἐπίσταται πόλις·
ἃ δ' ἐν δόμοις ἔδρασε, θαυμάσῃ κλύων·
ἐπεὶ γὰρ ᾔσθεθ' ἡμέραν τὴν κυρίαν
ἥκουσαν, ὕδασι ποταμίοις λευκὸν χρόα
ἐλούσατ'· ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων
ἐσθῆτα, κόσμον τ', εὐπρεπῶς ἠσκήσατο·
καὶ στᾶσα πρόσθεν ἑστίας, κατηύξατο·
δέσποιν'· ἐγὼ γὰρ ἔρχομαι κατὰ χθονὸς,
πανύστατόν σε προσπιτνοῦσ' αἰτήσομαι,
τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά· καὶ τῷ μὲν, φίλην
σύζευξον ἄλοχον, τῇ δὲ, γενναῖον πόσιν·
μηδ' ὥσπερ αὐτῶν ἡ τεκοῦσ' ἀπόλλυται,
θανεῖν ἀώρους παῖδας, ἀλλ' εὐδαίμονας
ἐν γῇ πατρῴᾳ τερπνὸν ἐκπλῆσαι βίον·
πάντας δὲ βωμούς, οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους,
προσῆλθε, κἀξέστεψε, καὶ προσηύξατο,
πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσινῶν φόβην,
ἄκλαυστος, ἀστένακτος, οὐδὲ τοὐπιὸν
κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν·
κἄπειτα θάλαμον εἰσπεσοῦσα, καὶ λέχος,
ἐνταῦθα δὴ δάκρυσε, κἄλεγεν τάδε·
ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ
κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὗ θνήσκω πέρι,
χαῖρ'· οὐ γὰρ ἐχθαίρω σ'· ἀπώλεσας δέ με

μόνην· προδοῦναι γάρ σ' ὀκνοῦσα, καὶ πόσιν,
θνήσκω· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται,
σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως·
κύνει δὲ προσπιτνοῦσα· πᾶν δὲ δέμνιον,
ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύετο πλημμυρίδι·
ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον,
στείχει προνωπὴς, ἐκπεσοῦσα δεμνίων·
καὶ πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ', ἐπεστράφη,
κἄρριψεν αὐτὴν αὖθις ἐς κοίτην πάλιν·
παῖδες δὲ πέπλων μητρὸς ἐξηρτημένοι,
ἔκλαιον· ἡ δὲ, λαμβάνουσ' ἐν ἀγκάλαις,
ἠσπάζετ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὡς θανουμένη·
πάντες δ' ἔκλαιον οἰκέται κατὰ στέγας,
δέσποιναν οἰκτείροντες· ἡ δὲ, δεξιὰν
προὔτεινεν ἑκάστῳ· κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς,
ὃν οὐ προσεῖπε, καὶ προσερρήθη πάλιν·
τοιαῦτ' ἐν οἴκοις ἐστὶν Ἀδμήτου κακά·
καὶ κατθανών τ' ἂν ὤλετ'· ἐκφυγὼν δ' ἔχει
τοσοῦτον ἄλγος, οὔ ποτ' ἐκλελήσεται·
Χο. ἦπου στενάζει τοῖσιν Ἄδμητος κακοῖς,
ἐσθλῆς γυναικὸς εἰ στερηθῆναί σφε χρή;
Θε. κλαίει γ' ἄκοιτιν ἐν χεροῖν φίλην ἔχων,
καὶ μὴ προδοῦναι λίσσεται, τὰ μήχανα
ζητῶν· φθίνει γὰρ, καὶ μαραίνεται νόσῳ·
παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος,
ὅμως δὲ καίπερ σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι,
κλέψαι πρὸς αὐγὰς βούλεται τὰς ἡλίου,
ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον
ἀκτῖνα, κύκλον θ' ἡλίου προσόψεται·
ἀλλ' εἶμι, καὶ σὴν ἀγγελῶ παρουσίαν·
Οὐ γάρ τι πάντες εὖ φρονοῦσι κοιράνοις,

» Ωστ' ἐν κακοῖσιν οὐ μενεῖς παρεστάναι.
σὺ δ' εἶ παλαιὸς δεσπόταις ἐμοῖς φίλος.
χο ἰὼ Ζεῦ· τίς ἂν πῶς πόρος κακῶν
γένοιτο, καὶ λύσις τύχας,
ἃ πάρεστι κοιράνοις;
ἔξεισί τις, ἢ τέμω τρίχα,
καὶ μέλανα στολμὸν πέπλων
ἀμφιβαλώμεθ' ἤδη;
θε δῆλα μὲν φίλοι, δῆλά γ'· ἀλλ' ὅμως
θεοῖσιν εὐχώμεθα· θεῶν
γὰρ ἁ δύναμις μεγίστη.
ὦναξ Παιάν,
ἔξευρε μηχανάν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν.
πόριζε δή, πόριζε.
καὶ πάρος γὰρ τοῦδ' ἐφεῦρες,
καὶ νῦν λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ.
φόνιόν τ' ἀπόπαυσον ἀΐδαν.
χο παῖ· παῖ· φεῦ· φεῦ· ἰώ· ἰώ. παῖ Φέρητος,
οἷ' ἔπραξας δάμαρτος σῆς στερηθείς.
αἶ· αἶ· ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε,
καὶ πλέον ἢ βρόχῳ δέρην
οὐρανίῳ πελάσαι.
τὰν γὰρ οὐ φίλαν
ἀλλὰ φιλτάτην γυναῖκα
κατθανοῦσαν ἐν ἤματι τῷδέ γ' ὄψει.
ἤδ' ἐκ δόμων δὴ καὶ πόσις πορεύεται.
στέναξον, ὦ βόησον, ὦ Φεραία χθών,
τὰν ἀρίσταν γυναῖκα μαραινομέναν
νόσῳ κατὰ γᾶν, χθόνιον παρ' ἄδαν.
» Οὔποτε φήσω γάμον εὐφραίνειν πλέον, ἢ λυπεῖν,

τοῖς τε πάροιθεν τεκμαιρόμενος,
καὶ τάσδε τύχας λεύσσων βασιλέως.

146

ὅστις ἀρίστης ἀμπλακὼν ἀλόχου
τῆσδ', ἀβίωτον τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει.
ἀλ ἅλιε, καὶ φάος ἡμέρας,
οὐράνιαί τε δῖναι νεφέλας δρομαίου.
ἀδ ὁρᾷ σὲ, κἀμὲ, δύο κακῶς πεπραγότας,
οὐδὲν θεοὺς δράσαντας, ἀνθ' ὅτου θανῇ.
ἀλ γαῖά τε, καὶ μελάθρων στέγαι,
νυμφίδιαί τε κοῖται
πατρίας Ἰωλκοῦ.
ἀδ ἔπαιρε σαυτὴν ὦ τάλαινα μὴ προδῷς,
λίσσου δὲ τοὺς κρατοῦντας οἰκτεῖραι θεούς.
ἀλ ὁρῶ δίκωπον, ὁρῶ σκάφος.
νεκύων δὲ πορθμεὺς ἔχων χέρ' ἐπὶ κοντῷ,
Χάρων μ' ἤδη καλεῖ. τί μέλλεις;
ἐπείγου. σὺ κατείργεις, τάδ' ἕτοιμα.
σπερχόμενος ταχύνει.
ἀδ οἴμοι. πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν
ἔλεξας. ὦ δύσδαιμον, οἷα πάσχομεν.
ἀλ ἄγει μ', ἄγει μέ τις, οὐχ ὁρᾷς,
νεκύων ἐς αὐλὰν, ὑπ' ὀφρύσι κυαναυ
γέσι βλέπων πτερωτὸς ἅδας;
τί ῥέξεις; ἄφες. οἵαν ὁδὸν ἁ δει
λαιοτάτα προβαίνω.
ἀδ οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶνδε, μάλιστ' ἐμοὶ,
καὶ παισὶν, οἷς δὴ πένθος ἐν κοινῷ τόδε.
ἀλ μέθετε, μέθετέ μ' ἤδη. κλίνατέ μ', οὐ σθένω.
ποσὶ, πλησίον ἅδας.
σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοισι νὺξ ἐφέρπει.
τέκνα, τέκν', οὐκ ἔτι δὴ
οὐκ ἔτι δὴ μάτηρ σφῷν ἐστιν.

χαίροντες ὦ τέκνα, τόδε φάος ὁρῶτον.
ἀδ. ὤμοι· τόδ᾽ ἔπος λυπρὸν ἀκούω,
καὶ παντὸς ἐμοὶ θανάτου μεῖζον.
μὴ πρὸς τῶν θεῶν τλῇς με προδοῦναι,
ἀλλ᾽ ἀνάτολμα· σοῦ γὰρ φθιμένης, οὐκ ἔτ᾽ ἂν εἴην.
ἐν σοὶ δ᾽ ἐσμὲν καὶ ζῆν, καὶ μή·
σὴν γὰρ φιλίαν σεβόμεσθα.
ἀλ. Ἄδμηθ᾽, ὁρᾷς γὰρ τἀμὰ πράγμαθ᾽ ὡς ἔχει,
λέξαι θέλω σοι πρὶν θανεῖν, ἃ βούλομαι.
ἐγώ σε πρεσβεύουσα, κἀντὶ τῆς ἐμῆς
ψυχῆς καταστήσασα φῶς τόδ᾽ εἰσορᾶν,
θνήσκω, παρόν μοι μὴ θανεῖν, ὑπὲρ σέθεν,
ἀλλ᾽ ἄνδρα τε σχεῖν Θεσσαλῶν, ὃν ἤθελον,
καὶ δῶμα ναίειν ὄλβιον τυραννίδι,
οὐκ ἠθέλησα ζῆν ἀποσπασθεῖσά σου
σὺν παισὶν ὀρφανοῖσιν· οὐδ᾽ ἐφεισάμην,
ἥβης ἔχουσα δῶρ᾽, ἐν οἷς ἐτερπόμην.
καίτοι σ᾽ ὁ φύσας, χἠ τεκοῦσα προὔδοσαν.
καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίου.
καλῶς δὲ σῶσαι παῖδα, κεὐκλεῶς θανεῖν.
μόνος γὰρ αὐτοῖς ἦσθα· κοὔτις ἐλπὶς ἦν
σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φυτεύσειν τέκνα.
κἀγώ τ᾽ ἂν ἔζων, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον.
κοὐκ ἂν μονωθεὶς, σῆς δάμαρτος ἔστενες,
καὶ παῖδας ὠρφάνευες· ἀλλὰ ταῦτα μὲν,
θεῶν τις ἐξέπραξεν ὥσθ᾽ οὕτως ἔχειν.
εἶεν· σὺ δ᾽ ἡμῖν τήνδ᾽ ἀπομνῆσαι χάριν.
αἰτήσομαι γάρ σ᾽ ἀξίαν μὲν οὔποτε.
ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον.
δίκαια δ᾽ ὡς φήσεις σύ· τούσδε γὰρ φιλεῖς

οὐχ ἧσσον, ἢ 'γὼ παῖδας, εἴπερ εὖ φρονεῖς·
τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων,
καὶ μὴ 'πιγήμῃς τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοις,
ἥτις κακίων οὖσ' ἐμοῦ γυνὴ, φθόνῳ
τοῖς σοῖσι κἀμοῖς παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ·
μὴ δῆτα δράσῃς ταῦτά γ' αἰτοῦμαί σ' ἐγώ·
» Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις
» Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα·
καὶ παῖς μὲν ἄρσην, πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν,
ὃν καὶ προσεῖπε, καὶ προσερρήθη πάλιν·
σὺ δ' ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσῃ καλῶς;
ποίας τυχοῦσα συζύγου τῷ σῷ πατρὶ,
μή σοι τίν' αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα,
ἥβης ἐν ἀκμῇ σοὺς διαφθείρῃ γάμους;
οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ,
οὔτ' ἐν τόκοισι σοῖσι θαρσυνεῖ τέκνον
παροῦσ', ἵν' οὐδὲν μητρὸς εὐμενέστερον·
δεῖ γὰρ θανεῖν με· καὶ τόδ' οὐκ ἐς αὔριον,
οὐδ' ἐς τρίτην μοι μηνὸς ἔρχεται κακὸν,
ἀλλ' αὐτίκ' ἐν τοῖς οὐκ ἔτ' οὖσι λέξομαι·
χαίροντες, εὐφραίνοισθε· καὶ σοὶ μὲν πόσι,
γυναῖκ' ἀρίστην ἔστι κομπάσαι λαβεῖν,
ὑμῖν δὲ, παῖδες μητρὸς ἐκπεφυκέναι·
χο θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐ χάζομαι·
δράσει τάδ', ἤν περ μὴ φρενῶν ἁμαρτάνῃ·
αδ ἔσται τάδ', ἔσται· μὴ τρέσῃς· ἐπεί σ' ἐγὼ
καὶ ζῶσαν εἶχον, καὶ θανοῦσ', ἐμὴ γυνὴ
μόνη κεκλήσῃ, κοὔτις ἀντὶ σοῦ ποτε
τόνδ' ἄνδρα νύμφη θεσσαλὶς προσφθέγξεται·
οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρὸς εὐγενοῦς,

οὔτ' εἶδος ἄλλως ἐκπρεπεστάτη γυνή.
ἅλις δὲ παίδων τῶνδ' ὄνησιν εὔχομαι
θεοῖς γενέσθαι· σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.
οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τόδε,
ἀλλ' ἔστ' ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ γύναι,
στυγῶν μὲν ἥ μ' ἔτικτεν, ἐχθαίρων δ' ἐμὸν
πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ φίλοι.
σὺ δ' ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα
ψυχῆς, ἔσωσας· ἆρά μοι στένειν πάρα
τοιᾶσδ' ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν;
παύσω δὲ κώμους, συμποτῶν θ' ὁμιλίας,
στεφάνους τε, μοῦσάν θ', ἣ κατεῖχ' ἐμοὺς δόμους.
οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν βαρβίτου θίγοιμ' ἔτι,
οὔτ' ἂν φρέν' ἐξάροιμι πρὸς λίβυν λακεῖν
αὐλόν· σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξείλου βίου.
σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων, δέμας τὸ σὸν
εἰκασθὲν, ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται,
ᾧ προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας,
ὄνομα καλῶν σὸν, τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις
δόξω γυναῖκα, καίπερ οὐκ ἔχων, ἔχειν.
ψυχρὰν μὲν οἶμαι τέρψιν· ἀλλ' ὅμως βάρος
ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν· ἐν δ' ὀνείρασι
» φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν· Ἡδὺ γὰρ φίλοις
» Κἂν νυκτὶ λεύσσειν ὅντιν' ἂν παρῇ χρόνον.
εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν,
ὡς τὴν κόρην Δήμητρος, ἢ κείνης πόσιν
ὕμνοισι κηλήσαντ' ἂν ἐξ ᾅδου λαβεῖν,
κατῆλθον ἄν· καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων,
οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων
ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον.

ἀλλ' οὖν ἐκεῖσε προσδόκα μ' ὅταν θάνω,
καὶ δῶμ' ἑτοίμαζ', ὡς συνοικήσουσά μοι.
ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
σοί, τάσδε θεῖναι πλευράς, ἐκτεῖναι πέλας
πλευροῖσι τοῖς σοῖς. μὴ δὲ γὰρ θανὼν ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.
χο καὶ μὴν ἐγώ σοι πένθος ὡς φίλος φίλῳ
λυπρὸν συνοίσω τῆσδε. καὶ γὰρ ἀξία.
ἀλ ὦ παῖδες, αὐτοὶ δὴ τάδ' εἰσηκούσατε
πατρὸς λέγοντος, μὴ γαμεῖν ἄλλην ποτὲ
γυναῖκ' ἐφ' ὑμῖν, μήδ' ἀτιμάσειν ἐμέ.
ἀδ καὶ νῦν γέ φημι, καὶ τελευτήσω τάδε.
ἀλ ἐπὶ τοῖσδε, παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.
ἀδ δέχομαι φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερός.
ἀλ σὺ νῦν γενοῦ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτηρ τέκνοις.
ἀδ πολλή γ' ἀνάγκη σοῦ γ' ἀπεστερημένοις.
ἀλ ὦ τέκν', ὅτε ζῆν μ' ἐχρῆν, ἀπέρχομαι κάτω.
ἀδ οἴμοι. τί δράσω δῆτα σοῦ μονούμενος;
ἀλ Χρόνος μαλάξει σ'. οὐδέν ἐσθ' ὁ κατθανών.
ἀδ ἄγου με σὺν σοὶ πρὸς θεῶν, ἄγου κάτω.
ἀλ ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν.
ἀδ ὦ δαῖμον, οἵας συζύγου μ' ἀποστερεῖς.
ἀλ καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμα μου βαρύνεται.
ἀδ ἀπωλόμην ἄρ', εἴ με δὴ λείψεις γύναι.
ἀλ ὡς οὐκ ἔτ' οὖσαν οὐδὲν ἂν λέγοις ἐμέ.
ἀδ ὄρθου πρόσωπον, μὴ λίπῃς παῖδας σέθεν.
ἀλ οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ', ἀλλὰ χαίρετω τέκνα.
ἀδ βλέψον πρὸς αὐτούς, βλέψον. Αλ. οὐδέν εἰμ' ἔτι.
ἀδ τί δρᾷς; προλείπεις; Αλ. χαῖρ'.
ἀδ ἀπωλόμην τάλας.

χο βέβηκεν

χο βέβηκεν, οὐκ ἔτ᾽ ἔστιν Ἀδμήτου γυνή.
εὐ ἰώ μοι τύχας· μαῖα δὴ κάτω
βέβηκεν· οὐκ ἔτ᾽ ἔστιν ὦ
πάτερ ὑφ᾽ ἁλίῳ.
προλιποῦσα δ᾽ ἀμὸν βίον,
ὠρφάνισε τλάμων.
ἴδε γὰρ ἴδε βλέφαρον, καὶ
παρατόνους χέρας.
ὑπάκουσον, ἄκουσον ὦ
μᾶτερ ἀντιάζω.
ἐγώ σ᾽ ἐγὼ μᾶτερ νῦν γε καλοῦμαι
ὁ σὸς ποτὶ σοῖσι προσπιτνὼν στόμασι νεοσσός.
ἀδ τὴν οὐ κλύουσαν, οὐδ᾽ ὁρῶσαν· ὥστ᾽ ἐγὼ,
καὶ σφὼ βαρείᾳ συμφορᾷ πεπλήγμεθα.
εὐ νέος ἐγὼ πάτερ λείπομαι φίλας
μονόστολός τε ματρός· ὦ
σχέτλια δὴ παθὼν
ἐγὼ ἔργα,
σύ τ᾽ ἐμοὶ σύγκασι κόρα
συνέτλας· ὦ πάτερ,
ἀνόνητ᾽ ἀνόνητ᾽ ἐνύμφευσας· οὐδὲ γήρως
ἔβας τέλος σὺν τᾷδ᾽· ἔφθιτο γὰρ πά
ρος· οἰχομένας δέ σου μᾶτερ, ὄλωλεν οἶκος.
χο Ἄδμητ᾽, ἀνάγκη τάσδε συμφορὰς φέρειν.
οὐ γάρ τι πρῶτος οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν
γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· γίνωσκε δὲ
ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται.
ἀδ ἐπίσταμαί γε, κοὐκ ἄφνω κακὸν τόδε
προσέπτατ᾽· εἰδὼς δ᾽ αὔτ᾽ ἐτειρόμην πάλαι.
ἀλλ᾽ ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ.

πάρεστε· καὶ μένοντες, ἀντηχήσατε
παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ·
πᾶσιν δὲ Θεσσαλοῖσιν, ὧν ἐγὼ κρατῶ,
πένθος γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω,
κουρᾷ ξυρηκεῖ, καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ·
τέθριππά τε ζεύγνυσθε, καὶ μονάμπυκας
πώλους σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην·
αὐλῶν δὲ μὴ κατ' ἄστυ, μὴ λύρας κτύπος
ἔστω, σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας·
οὐ γάρ τιν' ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρὸν
τοῦδ', οὐδ' ἀμείνον' εἰς ἔμ'· ἀξία δέ μοι
τιμῆς, ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ μόνη.
χο ὦ Πελίου θύγατερ,
χαίρουσά μοι ἐν ἀΐδα δόμοισι,
τὸν ἀνάλιον οἶκον ἱκετεύοις·
ἴστω δ' ἀΐδης ὁ μελαγχαίτας
θεὸς, ὅς τ' ἐπὶ κώπᾳ
πηδαλίῳ τε γέρων
νεκροπομπὸς ἵζει·
πολὺ δὴ πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν
λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας
ἐλάτᾳ δικώπῳ,
πολλά σε μουσοπόλοι
μέλψουσι, καθ' ἑπτάτονόν τ' ὀρείαν
χέλυν, ἔν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις,
Σπάρτα κύκλος ἁνίκα Καρνείου
περινίσσεται ὥρα μηνὸς, ἀειρομένας
παννύχου σελάνας,
λιπαραῖσί τ' ἐν ὀλβίαις Ἀθάναις·
τοίαν ἔλιπες θανοῦσα μολπὰν

μελέων

μελέων ἀοιδοῖς·
εἴθ' ἐπ' ἐμοὶ μὲν εἴη,
δυναίμαν δέ σε πέμψαι
φάος ἐξ ἀΐδου τεράμνων,
καὶ κωκυτοῖο ῥεέθρων
ποταμίᾳ νερτέρᾳ τε κώπᾳ·
σὺ γὰρ ὦ μόνα, ὦ φίλα γυναικῶν,
σύ γε τὸν σαυτᾶς ἔτλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι
ψυχᾶς ἐξ ἅδαο· κοῦφα σοι
χθὼν ἐπάνω πέσοι γύναι·
εἰ δέ τι καινὸν ἕλοιτο πόσις λέχος,
ἦ μάλ' ἐμοιγ' ἂν εἴη
στυγηθεὶς, τέκνοις τε τοῖς σοῖς,
ματέρος οὐ θελούσας
πρὸ παιδὸς χθονὶ κρύψαι
δέμας, οὐδὲ πατρὸς γεραιοῦ,
ὃν ἔτεκον· οὐκ ἔτλαν ῥύσασθαι
σχετλίω πολιὰν ἔχοντε χαίταν·
σὺ δ' ἐν ἥβᾳ νέα νέου προθανοῦσα φωτὸς οἴχῃ·
τοιαύτας εἴη με κυρῆσαι
συνδυάδος φίλας ἀλόχου·
τοῦτο γὰρ ἔν γε βίῳ σπάνιον μέρος·
ἦ γὰρ ἐμοίγ' ἄλυπος δι' αἰῶνος ἂν ξυνείη·
ἡρ ξένοι Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονὸς,
Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιχάνω;
χο ἔστ' ἐν δόμοισι παῖς Φέρητος Ἡράκλεις·
ἀλλ' εἰπὲ, χρεία τίς σε Θεσσαλῶν πόλιν
πέμπει Φεραίων ἄστυ προσβῆναι τόδε;
ἡρ Τιρυνθίῳ πράσσω τιν' Εὐρυσθεῖ πόνον·
χο καὶ ποῖ πορεύῃ; τῷ συνέζευξαι πλάνῳ;

ἡρ θρηκὸς τέτρωρον ἅρμα Διομήδους μέτα.
χο πῶς οὖν δυνήσῃ; μῶν ἄπειρος εἶ ξένου;
ἡρ ἄπειρος. οὔπω Βιστόνων ἦλθον χθόνα.
χο οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσαι σ᾽ ἄνευ μάχης.
ἡρ ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἀπειπεῖν μὴν πόνους οἷόν τέ μοι.
χο κτανὼν ἄρ᾽ ἥξεις, ἢ θανὼν αὐτοῦ μενεῖς;
ἡρ οὐ τόνδ᾽ ἀγῶνα πρῶτον ἂν δράμοιμ᾽ ἐγώ.
χο τί δ᾽ ἂν κρατήσας δεσπότην πλέον λάβοις;
ἡρ πώλους ἀπάξω κοιράνῳ τιρυνθίῳ.
χο οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις.
ἡρ εἰ μή γε πῦρ πνέουσι μυκτήρων ἄπο.
χο ἀλλ᾽ ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις.
ἡρ θηρῶν ὀρείων χόρτον, οὐχ ἵππων λέγεις.
χο φάτνας ἴδοις ἂν αἵμασιν πεφυρμένας.
ἡρ τίνος δ᾽ ὁ θρέψας παῖς πατρὸς κομπάζεται;
χο ἄρεος, ζαχρύσου Θρηκίας πέλτης ἄναξ.
ἡρ καὶ τόνδε τοὐμοῦ δαίμονος πόνον λέγεις.
σκληρὸς γὰρ αἰεὶ, καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται.
εἰ χρή με παισὶν οἷς Ἄρης ἐγείνατο,
μάχην συνάψαι, πρῶτα μὲν, Λυκάονι,
αὖθις δὲ, Κύκνῳ. τόνδε δ᾽ ἔρχομαι τρίτον
ἀγῶνα πώλοις, δεσπότῃ τε συμβαλῶν.
ἀλλ᾽ οὔτις ἐστὶν, ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον
τρέσαντα χεῖρα πολεμίων ποτ᾽ ὄψεται.
χο καὶ μὴν ὅδ᾽ αὐτὸς τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Ἄδμητος ἔξω δωμάτων πορεύεται.
ἀδ χαῖρ᾽ ὦ Διὸς παῖ, Περσέως ἀφ᾽ αἵματος.
ἡρ Ἄδμητε, καὶ σὺ χαῖρε Θεσσαλῶν ἄναξ.
ἀδ θέλοιμ᾽ ἄν. εὔνουν ὄντα σ᾽ ἐξεπίσταμαι.
ἡρ τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις;

ἀδ. θάπτειν

ἀδ. θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλων νεκρόν.
ἡρ. ἀπ' οὖν τέκνων σῶν πημονὴν εἴργοι θεός.
ἀδ. ζῶσιν κατ' οἴκους παῖδες, οὓς ἔφυσ' ἐγώ.
ἡρ. πατήρ γε μὴν ὡραῖος, εἴπερ οἴχεται.
ἀδ. κἀκεῖνος ἔστι, χ' ἡ τεκοῦσά μ' Ἡράκλεις.
ἡρ. οὐ μὴν γυνή γ' ὄλωλεν Ἄλκηστις σέθεν;
ἀδ. διπλοῦς ἐπ' αὐτὴν μῦθος ἔστι μοι λέγειν.
ἡρ. πότερα, θανούσης εἶπας, ἢ ζώσης πέρι;
ἀδ. ἔστιν τε, κοὐκ ἔτ' ἔστιν, ἀλγύνει τ' ἐμέ.
ἡρ. οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ'· ἄσημα γὰρ λέγεις.
ἀδ. οὐκ οἶσθα μοίρας, ἧς τυχεῖν αὐτὴν χρεών.
ἡρ. οἶδ' ἀντὶ σοῦ γε κατθανεῖν ὑφειμένην.
ἀδ. πῶς οὖν ἔτ' ἔστιν, εἴπερ ᾔνεσεν τάδε;
ἡρ. ἆ· μὴ πρόκλαι' ἄκοιτιν, ἐς τόδ' ἀναβαλοῦ.
ἀδ. τέθνηχ' ὁ μέλλων, χ' ὡ θανὼν οὐκ ἔστ' ἔτι.
ἡρ. χωρὶς τό τ' εἶναι, καὶ τὸ μὴ, νομίζεται.
ἀδ. σὺ τῇδε κρίνεις Ἡράκλεις, κείνῃ δ' ἐγώ.
ἡρ. τί δῆτα κλαίεις; τίς φίλων ὁ κατθανών;
ἀδ. γυνή· γυναικὸς ἀρτίως μεμνήμεθα.
ἡρ. ὀθνεῖος, ἢ σοὶ συγγενὴς γεγῶσά τις;
ἀδ. ὀθνεῖος· ἄλλως δ', ἦν ἀναγκαία δόμοις.
ἡρ. πῶς οὖν ἐν οἴκοις σοῖσιν ὤλεσεν βίον;
ἀδ. πατρὸς θανόντος, ἐνθάδ' ὠρφανεύετο.
ἡρ. φεῦ· εἴθ' εὕρομέν σ' Ἄδμητε μὴ λυπούμενον.
ἀδ. ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑπορράπτεις λόγον;
ἡρ. ξένου πρὸς ἄλλην ἑστίαν πορεύσομαι.
ἀδ. οὐκ ἔστιν ὦναξ· μὴ τοσόνδ' ἔλθοι κακόν.
ἡρ. λυπουμένοις ὀχληρὸς εἰ μόλοι ξένος.
ἀδ. τεθνᾶσιν οἱ θανόντες· ἀλλ' ἴθ' ἐς δόμους.
ἡρ. Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι ξένους.

ἄδ. χωρὶς ξενῶνές εἰσιν, οἷς σ' ἐσάξομεν.
ἥρ. μέθες με, καί σοι μυρίαν ἕξω χάριν.
ἄδ. οὐκ ἔστιν ἄλλου σ' ἀνδρὸς ἑστίαν μολεῖν.
ἡγοῦ σὺ τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους
ξενῶνας οἴξας, τοῖς τ' ἐφεστῶσι φράσον,
σίτων παρεῖναι πλῆθος· εὖ δὲ, κλήσατε
θύρας μεσαύλους· οὐ πρέπει θοινωμένους
κλύειν στεναγμῶν, οὐδὲ λυπεῖσθαι ξένους.
χο. τὶ δρᾷς τοσαύτης συμφορᾶς προκειμένης
Ἄδμητε; τολμᾷς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ;
ἄδ. ἀλλ' εἰ δόμων σφε καὶ πόλεως ἀπήλασα
ξένον μολόντα, μᾶλλον ἄν μ' ἐπῄνεσας;
οὐ δῆτ', ἐπεί μοι συμφορὰ μὲν οὐδὲν ἂν
μείων ἐγίνετ', ἀξενώτερος δ' ἐγώ.
καὶ πρὸς κακοῖσιν, ἄλλο τοῦτ' ἂν ἦν κακὸν,
δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς, ἐχθροξένους.
αὐτὸς δ' ἀρίστου τοῦδε τυγχάνω ξένου,
ὅταν περ Ἄργους διψίαν ἔλθω χθόνα.
χο. πῶς οὖν ἔκρυπτες τὸν παρόντα δαίμονα,
φίλου μολόντος ἀνδρὸς, ὡς αὐτὸς λέγεις;
ἄδ. οὐκ ἄν ποτ' ἠθέλησεν εἰσελθεῖν δόμους,
εἰ τῶν ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώρισε.
καὶ τῷ, μὲν οἶμαι δρῶν τάδ', οὐ φρονεῖν δοκῶ,
οὐδ' αἰνέσει με· τἀμὰ δ' οὐκ ἐπίσταται
μέλαθρ' ἀπωθεῖν, οὐδ' ἀτιμάζειν ξένους.
χο. ὦ πολύξεινος, καὶ ἐλεύθερος
ἀνδρὸς ἀεί ποτ' οἶκος,
σέ τοι καὶ ὁ πύθιος
εὐλύρας Ἀπόλλων
ἠξίωσε ναίειν.

ἔτλη δὲ σοῖσι μηλονόμας
ἐν δόμοις γενέσθαι,
δοχμιᾶν διὰ κλιτύων
βοσκήμασι σοῖσι συρίζων
ποιμνήτας ὑμεναίους.
σὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾷ μελέ
ων, βαλιαί τε λύγκες.
ἔβα δὲ λιποῦσ' Ὄθρυ
ος νάπαν λεόντων
ἁ δαφοινὸς ἴλα.
ἐχόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν
Φοῖβε ποικιλόθριξ,
νεβρὸς ὑψικόμων πέραν
βαίνουσ' ἐλατᾶν σφυρῷ κούφῳ,
χαίρουσ' εὔφρονι μολπᾷ.
τοιγὰρ πολυμηλοτάταν
ἑστίαν οἰκεῖς περὶ καλλίναον
βοιβίαν λίμναν. ἀρότοις δὲ γύαν,
καὶ πεδίων δαπέδοις ὅρον,
ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν
ἱππόστασιν αἰθέρα,
τὰν Μολοσσῶν τίθεται,
πόντιόν τ' αἰγαῖον ἐπ' ἀκτὰν
ἀλίμενον Πηλίου κρατύνει.
καὶ νῦν δόμον ἀμπετάσας,
δέξεται ξεῖνον νοτερῷ βλεφάρῳ,
τᾶς φίλας κλαίων ἀλόχου νέκυν ἐν
» δώμασιν ἀρτιθανῆ. Τὸ γὰρ
» Εὐγενὲς, ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ.
» Ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ, πάντ' ἔνεστι σοφίας.

152

» Πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχᾷ θάρσος ἧσται,
» Θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν.
ἄδ ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενὴς παρουσία.
νέκυν μὲν ἤδη πάντ' ἔχοντα πρόσπολοι,
φέρουσιν ἄρδην πρὸς τάφον τε, καὶ πυράν.
ὑμεῖς δὲ, τὴν θανοῦσαν, ὡς νομίζεται,
προσείπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν.
χο καὶ μὴν ὁρῶ σὸν πατέρα γηραιῷ ποδὶ
στείχοντ', ὀπαδούς τ' ἐν χεροῖν δάμαρτι σῇ
κόσμον φέροντας, νερτέρων ἀγάλματα.
φέ ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων τέκνον.
ἐσθλῆς γὰρ, οὐδεὶς ἀντερεῖ, καὶ σώφρονος
γυναικὸς ἡμάρτηκας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα.
δέχου δὲ κόσμον τόνδε. καὶ κατὰ χθονὸς
ἴτω. τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεών,
ἥτις γε τῆς σῆς προὔθανε ψυχῆς τέκνον,
καί μ' οὐκ ἄπαιδ' ἔθηκεν, οὐδ' εἴασε σοῦ
στερέντα, γήρᾳ πενθίμῳ καταφθινεῖν,
πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστατον βίον
γυναιξὶν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.
ὦ τόνδ' ἐμὸν σώσασ', ἀναστήσασα δὲ
ἡμᾶς πιτνοῦντας, χαῖρε, κᾀν ᾅδου δόμοις
» εὖ σοι γένοιτο. φημὶ τοιούτους γάμους
» Λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.
ἄδ οὔτ' ἦλθες εἰς τόνδ' ἐξ ἐμοῦ κληθεὶς τάφον,
οὔτ' ἐν φίλοισι σὴν παρουσίαν λέγω.
κόσμον δὲ τὸν σὸν οὔποθ' ἥδ' ἐνδύσεται.
οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεὴς ταφήσεται.
τότε ξυναλγεῖν χρῆν σ', ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.

σὺ

σὺ δ' ἐκποδὼν στὰς, καὶ παρεὶς ἄλλῳ θανεῖν
νέῳ γέρων ὢν, τόνδ' ἀποιμώξεις νεκρόν;
οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατὴρ,
οὐδ' ἡ τεκεῖν φάσκουσα, καὶ κεκλημένη
μήτηρ μ' ἔτικτε· δουλίου δ' ἀφ' αἵματος
μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρᾳ·
ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν, ὃς εἶ·
καί μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι·
ἦ τ' ἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ,
ὅθ' ἡλίκος δ' ὢν, κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου,
οὐκ ἠθέλησας, οὐδ' ἐτόλμησας θανεῖν
τοῦ σοῦ πρὸ παιδὸς, ἀλλὰ τήνδ' εἰάσατε
γυναῖκ' ὀθνείαν, ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα,
πατέρα τέ γ' ἐνδίκως ἂν ἡγοίμην μόνην;
καίτοι καλόν γ' ἂν τόνδ' ἀγῶν' ἠγωνίσω
τοῦ σοῦ πρὸ παιδὸς κατθανών· βραχὺς δέ σοι
πάντως ὁ λοιπὸς ἦν βιώσιμος χρόνος·
κἀγώ τ' ἂν ἔζων, χ' ἥδε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κοὐκ ἂν μονωθεὶς, ἔστενον κακοῖς ἐμοῖς·
καὶ μὴν ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα,
πέπονθας· ἥβησας μὲν ἐν τυραννίδι,
παῖς δ' ἦν ἐγώ σοι τῶνδε διάδοχος δόμον·
ὥστ' οὐκ ἄτεκνος κατθανὼν, ἄλλοις δόμων
λείψειν ἔμελλες ὀρφανὸν διαρπάσαι·
οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ', ὡς ἀτιμάζοντα σὸν
γῆρας, θανεῖν προὔδωκας, ὅστις αἰδόφρων
πρὸς σ' ἦν μάλιστα· κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν
τοιάνδε καὶ σὺ χ' ἡ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην·
τοιγὰρ φυτεύων παῖδας, οὐκέτ' ἂν φθάνοις,
οἳ γηροβοσκήσουσι, καὶ θανόντα σε

περιστελοῦσι, καὶ προθήσονται νεκρόν.
οὐ γάρ σ' ἔγωγε τῇδ' ἐμῇ θάψω χερί.
τέθνηκα γὰρ δὴ τοὐπὶ σ'· εἰ δ' ἄλλου τυχὼν
σωτῆρος αὐγὰς εἰσορῶ, κείνου λέγω
καὶ παῖδά μ' εἶναι, καὶ φίλον γηροτρόφον.
» Μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν,
» Γῆρας ψέγοντες, καὶ μακρὸν χρόνον βίου.
» Ἢν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδ' εἷς βούλεται
» Θνήσκειν· τὸ γῆρας δ' οὐκ ἔτ' ἔστ' αὐτοῖς βαρύ.
χο Παύσασθ'· ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορά.
ὦ παῖ, πατρὸς δὲ μὴ παροξύνῃς φρένα.
φέ ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς; πότερα, Λυδὸν, ἢ Φρύγα
κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν;
οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με, κἀπὸ Θεσσαλοῦ
πατρὸς γεγῶτα γνησίως ἐλεύθερον;
ἄγαν μ' ὑβρίζεις· καὶ νεανίας λόγους
ῥίπτων ἐς ἡμᾶς, οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει.
ἐγὼ δέ σ' οἴκων δεσπότην ἐγεινάμην,
κἄθρεψ' ὀφείλων, οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν.
οὐ γὰρ πατρῷον τόνδ' ἐδεξάμην νόμον,
παίδων προθνήσκειν πατέρας, οὐδ' ἑλληνικόν.
σαυτῷ γὰρ εἴτε δυστυχὴς, εἴτ' εὐτυχὴς,
ἔφυς· ἃ δ' ἡμῶν χρῆν σε τυγχάνειν, ἔχεις.
πολλῶν μὲν ἄρχεις· πολυπλέθρους δέ σοι γύας
λείψω· πατρὸς γὰρ ταὔτ' ἐδεξάμην πάρα.
τί δῆτά σ' ἠδίκηκα; τοῦ σ' ἀποστερῶ;
μὴ θνῆσχ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐδ' ἐγὼ πρὸ σοῦ.
χαίρεις ὁρῶν φῶς; πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;
» Ἦ μὴν πολύν γε τὸν κάτω λογίζομαι
» Χρόνον· τὸ δὲ ζῆν, σμικρὸν, ἀλλ' ὅμως γλυκύ.

σύγ' οὖν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν·
καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην,
ταύτην κατακτάς· εἶτ' ἐμὴν ἀψυχίαν
λέγεις, γυναικὸς ὦ κάκισθ' ἡσσημένος·
ἣ τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου.
σοφῶς δ' ἐφεῦρες, ὥστε μὴ θανεῖν ποτε,
εἰ τὴν παροῦσαν κατθανεῖν πείσειας ἂν
γυναῖχ' ὑπὲρ σοῦ. κᾆτ' ὀνειδίζεις φίλοις
τοῖς μὴ θέλουσι δρᾶν τάδ', αὐτὸς ὢν κακός.
σίγα· νόμιζε δ' εἰ σὺ τὴν σαυτοῦ φιλεῖς
ψυχήν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς
ἐρεῖς, ἀκούσῃ πολλά, κοὐ ψευδῆ κακά·
χο πλείω λέλεκται νῦν τε, καὶ τὰ πρὶν κακά·
παῦσαι δὲ πρέσβυ, παῖδα σὸν κακορροθῶν.
ἀδ λέγ', ὡς ἐμοῦ λέξαντος· εἰ δ' ἀλγεῖς κλύων
τἀληθές, οὐ χρῆν σ' εἰς ἔμ' ἐξαμαρτάνειν·
φέ σοῦ δ' ἂν προθνήσκων, μᾶλλον ἐξημάρτανον·
ἀδ ταυτὸν γὰρ ἡβῶντ' ἄνδρα, καὶ πρέσβυν θανεῖν;
φέ ψυχῇ μιᾷ ζῆν, οὐ δυοῖν ὀφείλομεν·
ἀδ καὶ μὴν Διός γε μείζον' ἂν ζώοις χρόνον·
φέ ἀρᾷ γονεῦσιν οὐδὲν ἔκδικον παθών;
ἀδ μακροῦ βίου γὰρ ᾐσθόμην ἐρῶντά σε·
φέ ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις;
ἀδ σημεῖά γ' ὦ κάκιστε ταῦτ' ἀψυχίας·
φέ οὔτι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'· οὐκ ἐρεῖς τόδε·
ἀδ φεῦ· εἴθ' ἀνδρὸς ἔλθοις τοῦδέ γ' εἰς χρείαν ποτέ·
φέ μνήστευε πολλάς, ὡς θάνωσι πλείονες·
ἀδ σοὶ τοῦτ' ὄνειδος· οὐ γὰρ ἤθελες θανεῖν·
φέ φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ φίλον·
ἀδ κακὸν τὸ λῆμα, κοὐκ ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν·

154

φέ οὐκ ἐγγελᾷς γέροντα βαστάζων νεκρόν;
ἄδ θανῇ γε μέντοι· δυσκλεὴς ὅταν θάνῃς·
φέ κακῶς ἀκούειν οὐ μέλει θανόντι μοι·
ἄδ φεῦ φεῦ· τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέον·
φέ ἥδ' οὐκ ἀναιδής· τήνδ' ἐφεῦρες ἄφρονα·
ἄδ ἄπελθε, καί με τόνδ' ἔα θάψαι νεκρόν·
φέ ἄπειμι· θάψεις δ' αὐτὸς, ὢν αὐτῆς φονεύς·
δίκας δὲ δώσεις σοῖσι κηδεσταῖς ἔτι·
ἦτ' ἄρ' Ἄκαστος οὐκέτ' ἔστ' ἐν ἀνδράσιν,
εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται;
ἄδ ἔρρου νυν αὐτὸς, χ' ἡ ξυνοικήσασά σοι,
ἄπαιδε παιδὸς ὄντος, ὥσπερ ἄξιοι,
γηράσκετ'· οὐ γὰρ τῷδ' ἴτ' εἰς ταυτὸ στέγος·
νεῖσθ'· εἰ δ' ἀπειπεῖν χρή με κηρύκων ὕπο
τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀπεῖπον ἄν·
ἡμεῖς δὲ, τοὐν ποσὶν γὰρ οἰστέον κακὸν,
στείχωμεν, ὡς ἂν ἐν πυρᾷ θῶμεν νεκρόν·
χο ὦ σχετλία, τόλμης, γενναία,
καὶ μέγ' ἀρίστα,
χαῖρε· πρόφρων σε χθόνιός θ' Ἑρμῆς,
ἅδης τε δέχοιτ'· εἰ δέ τι κἀκεῖ
πλέον ἔστ' ἀγαθοῖς, τούτων μετέχουσ'
ἅδου νύμφᾳ προσεδρεύοις·
θε πολλοὺς μὲν ἤδη, κἀπὸ παντοίας χθονὸς
ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήτου δόμους,
οἷς δεῖπνα προὔθηκ'· ἀλλὰ τοῦδ' οὔπω ξένου
κακίον' ἐς τήνδ' ἑστίαν ἐδεξάμην·
ὃς πρῶτα μὲν πενθοῦντα δεσπότην ὁρῶν,
εἰσῆλθε, κἀτόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας·
ἔπειτα δ' οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο

τὰ προστυχόντα ξένια, συμφορὰν μαθών·
ἀλλ' εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν·
ποτῆρα δ' ἐν χέρεσσι κίσσινον λαβὼν,
πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ,
ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλὸξ
οἴνου· στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνοις κλάδοις,
ἄμουσ' ὑλακτῶν· δισσὰ δ' ἦν μέλη κλύειν·
ὁ μὲν, γὰρ ᾖδε, τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν
οὐδὲν προτιμῶν· οἰκέται δ' ἐκλαίομεν
δέσποιναν· ὄμμα δ' οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ
τέγγοντες· Ἄδμητος γὰρ ὧδ' ἐφίετο·
καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἐν δόμοισιν ἑστιῶ
ξένον πανοῦργον κλῶπα, καὶ λῃστήν τινα·
ἡ δ' ἐκ δόμων βέβηκεν· οὐδ' ἐφεσπόμην,
οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ', ἀποιμώζων ἐμὴν
δέσποιναν, ἥ μοι πᾶσί τ' οἰκέταισιν ἦν
μήτηρ· κακῶν γὰρ μυρίων ἐρρύετο,
ὀργὰς μαλάσσουσ' ἀνδρός· ἆρα τὸν ξένον
στυγῶ δικαίως ἐν κακοῖς ἀφιγμένον;
ηρ οὗτος, τί σεμνὸν, καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;
» Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον
» Εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί.
σὺ δ' ἄνδρ' ἑταῖρον δεσπότου παρόνθ' ὁρῶν,
στυγνῷ προσώπῳ, καὶ συνωφρυωμένῳ
δέχῃ, θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων·
δεῦρ' ἔλθ', ὅπως ἂν καὶ σοφώτερος γένῃ.
τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας, ἣν ἔχει φύσιν;
οἶμαι μὲν οὔ· πόθεν γάρ; ἀλλ' ἄκουέ μου·
» Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται·
» Κοὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἐξεπίσταται

» Τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται·
» Τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται.
» Κἄστ' οὐ διδακτὸν, οὐδ' ἁλίσκεται τέχνῃ.
» Ταῦτ' οὖν ἀκούσας, καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα,
» Εὔφραινε σαυτόν· πῖνε· τὸν καθ' ἡμέραν
» Βίον, λογίζου σόν· τὰ δ' ἄλλα, τῆς τύχης.
» Τίμα δὲ καὶ τὴν πλεῖστον ἡδίστην θεῶν
» Κύπριν βροτοῖσιν· εὐμενὴς γὰρ ἡ θεός.
» Τὰ δ' ἄλλ' ἔασον ταῦτα, καὶ πείθου λόγοις
» Ἐμοῖσιν, εἴπερ ὀρθά σοι δοκῶ λέγειν.
οἶμαι μὲν, οὔκουν τὴν ἄγαν λύπην ἀφεὶς,
πίῃς μεθ' ἡμῶν, τάσδ' ὑπερβαλὼν τύχας,
στεφάνοις πυκασθείς· καὶ σάφ' οἶδ' ὁθ' οὕνεκα
τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν,
μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου.
» Ὄντας δὲ θνητοὺς, θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεὼν,
» Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ συνωφρυωμένοις
» Ἅπασιν ἐστὶν, ὥς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ,
» Ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορά.
Θε. ἐπιστάμεσθα ταῦτα· νῦν δὲ πράσσομεν
οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια.
Ἡρ. γυνὴ, θυραῖος ἡ θανοῦσα, μὴ λίαν
πένθει· δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπόται.
Θε. τί ζῶσιν; οὐ κάτοισθα τἀν δόμοις κακά.
Ἡρ. εἰ μή τι σός με δεσπότης ἐψεύσατο.
Θε. ἄγαν γ' ἐκεῖνος ἔστ' ἄγαν φιλόξενος.
Ἡρ. οὔκουν· ὀθνείου γὰρ οὕνεκ' εὖ πάσχει νεκροῦ.
Θε. ἦ κάρτα μέντοι καὶ λίαν γ' οἰκεῖος ἦν.
Ἡρ. μῶν ξυμφοράν τιν' οὖσαν οὐκ ἔφραζέ μοι;
Θε. χαίρων ἴθ'· ἡμῖν δὲ δεσποτῶν μέλει κακά.

ἡρ ὅδ' οὐ θυραίων πημάτων ἄρχει λόγος.
θε οὐ γάρ σε κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην ὁρῶν.
ἡρ ἀλλ' ἦ πέπονθα δείν' ὑπὸ ξένων ἐμῶν;
θε οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμους.
πένθος γὰρ ἡμῖν ἐστι, καὶ κουρὰν βλέπεις,
μελαμπέπλους στολμούς τε. Η. τίς δ' ὁ κατθανών;
μῶν ἢ τέκνων τις φροῦδος, ἢ γέρων πατήρ;
θε γυνὴ μὲν οὖν ὄλωλεν Ἀδμήτου ξένε.
ἡρ τί φῄς; ἔπειτα δῆτά μ' ἐξενίζετε;
θε ᾐδεῖτο γάρ σε τῶνδ' ἀπώσασθαι δόμων.
ἡρ ὦ σχέτλι', οἵας ἤμπλακες ξυναόρου.
θε ἀπωλόμεσθα πάντες, οὐκείνη μόνη.
ἡρ ἀλλ' ᾐσθόμην μὲν ὄμμ' ἰδὼν δακρυρροοῦν,
κουράν τε, καὶ πρόσωπον· ἀλλ' ἔπειθέ με
λέγων θυραῖον κῆδος ἐς τάφον φέρειν.
βίᾳ δὲ θυμοῦ τάσδ' ὑπερβαλὼν πύλας,
ἔπινον ἀνδρὸς ἐν φιλοξένου δόμοις,
πράσσοντος οὕτω· κᾆπεκώμαζον, κάρα
στεφάνοις πυκασθείς· ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι,
κακοῦ τοσούτου δώμασι προκειμένου.
ποῦ καί σφε θάπτει; ποῦ νιν εὑρήσω μολών;
θε ὀρθὴν παρ' οἶμον, ἣ 'πὶ Λάρισσαν φέρει,
τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου.
ἡρ ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία, ψυχή τ' ἐμή,
νῦν δεῖξον οἷον παῖδά σ' ἡ Τιρυνθία
Ἠλεκτρυῶνος γείνατ' Ἀλκμήνη Διί.
δεῖ γάρ με σῶσαι τὴν θανοῦσαν ἀρτίως
γυναῖκα, κεἰς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον
Ἄλκηστιν, Ἀδμήτῳ δ' ὑπουργῆσαι χάριν.
ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν,

θάνατον φυλάξω. καί νιν εὑρήσειν δοκῶ
πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων.
κἄνπερ λοχήσας αὐτὸν ἐξ ἕδρας συθεὶς,
μάρψω, κύκλον δὲ περιβάλω χεροῖν ἐμαῖν,
οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται
μογοῦντα πλευρὰ, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῇ.
ἢν δ' οὖν ἁμάρτω τῆσδ' ἄγρας, καὶ μὴ μόλῃ
πρὸς αἱματηρὸν πέλανον, εἶμι τὴν κάτω
κόρης, ἄνακτός τ', ἐς ἀνηλίους δόμους.
αἰτήσομαί τε καὶ πέποιθ' ἄξειν ἄνω
Αλκηστιν, ὥστε χερσὶν ἐνθεῖναι ξένω,
ὅς μ' ἐς δόμους ἐδέξατ', οὐδ' ἀπήλασε,
καίπερ βαρείᾳ συμφορᾷ πεπληγμένος.
ἔκρυπτε δ' ὢν γενναῖος, αἰδεσθεὶς ἐμέ.
τίς τοῦδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος;
τίς Ελλάδ' οἰκῶν; τοιγὰρ οὐκ ἐρεῖ, κακὸν
εὐεργετῆσαι φῶτα, γενναῖος γεγώς.

ἀδ. ἰώ. ἰώ. στυγεραὶ πρόσοδοι, στυγναὶ δ' ὄψεις
χήρων μελάθρων. ἰώ μοι μοι. αἶ. αἶ.
ποῖ βῶ; πῇ στῶ; τί λέγω; τί δὲ μή;
πῶς ἂν ὀλοίμαν; ἢ βαρυδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν.
ζηλῶ φθιμένους. κείνων ἔραμαι.
κεῖν' ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν.
οὔτε γὰρ αὐγὰς χαίρω προσορῶν,
οὔτ' ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων.
τοῖον ὅμηρόν μ' ἀποσυλήσας
ᾅδῃ θάνατος παρέδωκεν.

χο. πρόβα. πρόβα. βᾶθι κεῦθος οἴκων. αἶ. αἶ.
πέπονθας ἄξι' αἰαγμάτων. ἒ. ἔ.
δι' ὀδύνας ἔβας. σάφ' οἶδα. φεῦ. φεῦ.

τὰν

τὰν νέρθεν οὐδὲν ὠφελεῖς. ἰώ μοι μοι.
τὸ μή ποτ' ἐσιδεῖν φιλίας ἀλόχου
πρόσωπον ἄντα, λυπηρόν.
ἀδ. ἔμνησας ὅ μου φρένας ἥλκωσεν.
» Τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν
α Πιστῆς ἀλόχου; μήποτε γήμας,
ὤφελον οἰκεῖν μετὰ τῆσδε δόμους.
» Ζηλῶ δ' ἀγάμους, ἀτέκνους τε βροτῶν.
ψυχὴ δὲ μία τῆσδ' ὑπεραλγεῖν, μέτριον ἄχθος.
παίδων δὲ νόσους, καὶ νυμφιδίους
εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας,
οὐ τλητὸν ὁρᾶν, ἐξὸν ἀτέκνοις
ἀγάμοις τ' εἶναι διαπαντός.
χο. τύχα τύχα δυσπάλαιστος ἥκει. αἶ. αἶ.
πέρας δ' οὐδὲν τιθεῖς ἀλγέων. ἒ. ἔ.
βαρέα μὲν φέρειν, ὅμως δέ. φεῦ. φεῦ.
τλᾶθ'. οὐ σὺ πρῶτος ὤλεσας, ἰώ μοι μοι,
» γυναῖκα. Συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα
» Πιέζει φανεῖσα θνατῶν.
ἀδ. ὦ μακρὰ πένθη, λῦπαί τε φίλων
τῶν ὑπὸ γαῖαν, τί μ' ἐκώλυσας
ῥῖψαι τύμβου τάφρον ἐς κοίλην,
καὶ μετ' ἐκείνης τῆς μέγ' ἀρίστης κεῖσθαι φθίμενον;
δύο δ' ἀντὶ μιᾶς ἅδης ψυχὰς
τὰς πιστοτάτας γε συνέσχεν ὁμοῦ,
χθονίαν λίμναν διαβάντε.
χο. ἐμοί τις ἦν ἐν γένει, ᾧ κόρος ἀξιόθρηνος
ᾤχετ' ἐν δόμοισι μονόπαις. ἀλλ' ἔμπας
ἔφερε κακὸν ἅλις ἄτεκνος ὤν,
πολιὰς ἐπὶ χαίτας, ἤδη προπετὴς ὤν,

βιότου τε πρόσω.
ἄδ ὦ σχῆμα δόμων, πῶς εἰσέλθω;
πῶς δ' οἰκήσω μεταπίπτοντος
δαίμονος; οἴμοι· πολὺ γὰρ τὸ μέσον.
τότε μὲν πεύκαις σὺν πηλιάσιν,
σύν θ' ὑμεναίοις ἔστειχον ἔσω,
φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων,
πολυάχητος δ' εἵπετο κῶμος,
τήν τε θανοῦσαν, κἀμ' ὀλβίζων.
ὡς εὐπατρίδαι, κἀπ' ἀμφοτέρων
ὄντες ἀρίστων, σύζυγες εἶμεν.
νῦν δ' ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος,
λευκῶν τε πέπλων μέλανες στολμοὶ,
πέμπουσί μ' ἔσω,
λέκτρων κοίτας ἐς ἐρήμους.
χο παρ' εὐτυχῆ σοι πότμον
ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τό
δ' ἄλγος· ἀλλ' ἔσωσας
βίοτον, καὶ ψυχάν.
ἔθανε δάμαρ,
ἔλιπε φιλίαν.
τί νέον τόδε; πολλοῖς;
ἤδη παρέλυσε
θάνατος δάμαρτος.
ἄδ φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον
τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.
τῆς μὲν, γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἅψεταί ποτε,
πολλῶν δὲ μόχθων εὐκλεὴς ἐπαύσατο.
ἐγὼ δ', ὃν οὐ χρὴ ζῆν, παρεὶς τὸ μόρσιμον,
λυπρὸν διάξω βίοτον, ἄρτι μανθάνων.

πῶς

πῶς γὰρ δόμων τῶνδ' εἰσόδους ἀνέξομαι;
τίν' ἂν προσειπών; τοῦ, δὲ προσρηθεὶς ὕπο,
τερπνῆς τύχοιμ' ἂν εἰσόδου; ποῖ τρέψομαι;
ἡ μὲν γὰρ ἔνδον ἐξολεῖ μ' ἐρημία,
γυναικὸς εὐνὰς εὖτ' ἂν εἰσίδω κενάς.
θρόνους τ' ἐν οἷσιν ἷζε, καὶ κατὰ στέγας
αὐχμηρὸν οὖδας. τέκνα δ' ἀμφὶ γόνασι
πίπτοντα, κλαίει μητέρ'· οἱ δὲ, δεσπότιν
στένωσιν, οἵαν ἐκ δόμων ἀπώλεσαν.
τὰ μὲν κατ' οἴκους, τοιάδ'· ἔξωθεν δέ με,
γάμοι γ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν, καὶ ξύλλογοι
γυναικοπληθεῖς. οὐ γὰρ ἐξανέξομαι
λεύσσων δάμαρτος τῆς ἐμῆς ὁμήλικας.
ἐρεῖ δέ μ' ὅστις ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, τάδε.
ἰδοῦ τὸν αἰσχρῶς ζῶνθ', ὃς οὐκ ἔτλη θανεῖν,
ἀλλ' ἣν ἔγημεν ἀντιδοὺς ἀψυχίᾳ,
πέφευγεν ᾅδην, κᾆτ' ἀνὴρ εἶναι δοκεῖ,
στυγεῖ δὲ τοὺς τεκόντας, αὐτὸς οὐ θέλων
θανεῖν. τοιάνδε πρὸς κακοῖσι κληδόνα
ἕξω. τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον φίλοι,
κακῶς κλύοντι, καὶ κακῶς πεπραγότι;

χο Ἐγὼ καὶ διὰ μούσας
» Καὶ μετάρσιος ᾖξα, καὶ
» Πλείστων ἁψάμενος λόγων,
» Κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας
» Εὗρον· οὐδέ τι φάρμακον
» Θρῄσσαις ἐν σανίσι, τὰς,
» Ὀρφεία κατέγραψε
» Γῆρυς· οὐδ' ὅσα Φοῖβος
» Ἀσκληπιάδαισιν παρέδωκε

» Φάρμακα πολυπόνοις
» Ἀντιτεμὼν βροτοῖσι.
μόνας δ' οὔτ' ἐπὶ βωμοὺς
ἐλθεῖν, οὔτε βρέτας θεᾶς
ἔστιν, οὐ σφαγίων κλύει.
μή μοι πότνια μείζων
ἔλθοις, ἢ τὸ πρὶν ἐν βίῳ.
καὶ γὰρ Ζεὺς ὅ, τι νεύσῃ,
σὺν σοὶ τοῦτο τελευτᾷ.
» Καὶ τὸν ἐν Χαλύβοισι
» Δαμάζεις σὺ βίᾳ σίδαρον.
οὐδέ τις ἀποτόμου
λήματός ἐστιν αἰδώς.
καί σ' ἐν ἀφύκτοισι χερῶν
εἷλε θεὰ δεσμοῖς.
τόλμα δ', οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἔνερθεν
κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω.
καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι
παῖδες ἐν θανάτῳ.
φίλα μὲν ὅτ' ἦν γε μεθ' ἡμῶν,
φίλα δ' ἔτι καὶ θανοῦσα.
γενναιοτάταν δὲ πασᾶν
ἐζεύξω κλισίαις ἄκοιτιν.
μὴ δὲ νεκρῶν ὡς φθιμένων,
χῶμα νομιζέσθω
τύμβος σᾶς ἀλόχου.
θεοῖσι δ' ὁμοίως
τιμάσθω σέβας ἐμπόρων.
καί τις δοχμίαν κέλευθον
ἐκβαίνων, τόδ' ἐρεῖ,

αὕτα ποτὲ προὔθανεν ἀνδρός,
νῦν δ' ἐστι μάκαιρα δαίμων·
χαῖρ' ὦ πότνι', εὖ δὲ δοίης·
τοῖαί νιν προσεροῦσι φῆμαι·
καὶ μὴν ὅδ' ὡς ἔοικεν Ἀλκμήνης γόνος
Ἄδμητε, πρὸς σὴν ἑστίαν πορεύεται·
ηρ Φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν ἐλευθέρως
» Ἄδμητε, μομφὰς δ' οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν,
» Σιγῶντ'· ἐγὼ δὲ σοῖς κακοῖσιν ἠξίουν
ἐγγὺς παρεστὼς, ἐξετάζεσθαι φίλος·
σὺ δ' οὐκ ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυν
γυναικὸς, ἀλλά μ' ἐξένιζες ἐν δόμοις,
ὡς δὴ θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων·
κἄστεψα κρᾶτα, καὶ θεοῖς ἐσπεισάμην
σπονδὰς ἐν οἴκοις δυστυχοῦσι τοῖσι σοῖς·
καὶ μέμφομαι δὴ, μέμφομαι παθὼν τάδε·
οὐ μήν σε λυπεῖν ἐν κακοῖσι βούλομαι·
ὧν δ' οὕνεχ' ἥκω, δεῦρ' ὑποστρέψας πάλιν,
λέξω· γυναῖκα τήνδε μοι σῶσαι λαβὼν,
ἕως ἂν ἵππους δεῦρο θρηΐκας ἄγων
ἔλθω, τύραννον Βιστόνων κατακτανών·
πράξας δ' ὃ μὴ τύχοιμι, νοστήσαιμι γὰρ,
δίδωμι τήνδε σοῖσι πρόσπολον δόμοις·
πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε χεῖρας ἐς ἐμάς·
ἀγῶνα γὰρ πάνδημον εὑρίσκω τινὰς
τιθέντας ἀθληταῖσιν, ἄξιον πόνου·
ὅθεν κομίζω τήνδε, νικητήρια
λαβών· τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν, ἦν
ἵππους ἄγεσθαι· τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα
νικῶσι, πυγμὴν, καὶ πάλην, βουφόρβια·

γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἵπετ'· ἐντυχόντι δὲ,
αἰσχρὸν παρεῖναι κέρδος ἦν τόδ' εὐκλεές.
ἀλλ' ὥσπερ εἶπον, σοὶ μέλειν γυναῖκα χρή.
οὐ γὰρ κλοπαίαν, ἀλλὰ σὺν πόνῳ λαβὼν,
ἥκω· χρόνῳ δὲ καὶ σύ μ' αἰνέσεις ἴσως.
ἀδ. οὔτοι σ' ἀτιμάζων, οὐδ' ἐν αἰσχροῖσι τιθεὶς,
ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίου τύχας,
ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον,
εἴπερ πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὡρμήθης ξένου.
ἅλις δὲ κλαίειν τοὐμὸν ἦν ἐμοὶ κακόν.
γυναῖκα δ' εἴ πως ἐστὶν, αἰτοῦμαί σ' ἄναξ,
ἄλλον τιν' ὅστις μὴ πέπονθεν οἷ' ἐγὼ,
σώζειν ἄνωχθι Θεσσαλῶν· πολλοὶ δέ σοι
ξένοι Φεραίων· μή μ' ἀναμνήσῃς κακῶν.
οὐκ ἂν δυναίμην τήνδ' ὁρῶν ἐν δώμασιν,
ἄδακρυς εἶναι, μὴ νοσοῦντί μοι νόσον
προσθῇς· ἅλις γὰρ συμφορᾷ βαρύνομαι.
ποῦ καὶ τρέφοιτ' ἂν δωμάτων νέα γυνή;
νέα γὰρ ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει.
πότερα, κατ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην;
καὶ πῶς ἀκραιφνὴς ἐν νέοις στρωφωμένη
ἔσται; Τὸν ἡβῶνθ' Ἡράκλεις οὐ ῥᾴδιον
Εἴργειν· ἐγὼ δὲ σοῦ προμηθίαν ἔχω.
ἢ τῆς θανούσης εἰς θάλαμον βύσας τρέφω.
καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει;
διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῶν
μή τις μ' ἐλέγξῃ τὴν ἐμὴν εὐεργέτιν
προδόντ', ἐν ἄλλης δεμνίοις πιτνεῖν νέας,
καὶ τῆς θανούσης, ἀξία δέ μοι σέβειν,
πολλὴν πρόνοιαν δεῖ μ' ἔχειν· σὺ δ' ὦ γύναι,

ἥτις

ἥτις ποτ' εἶ σὺ, ταῦτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι
μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήϊξαι δέμας.
οἴμοι· κόμιζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων
γυναῖκα τήνδε· μή μ' ἕλῃς ᾑρημένον.
δοκῶ γὰρ αὐτὴν εἰσορῶν, γυναῖχ' ὁρᾶν
ἐμήν· θολοῖ δὲ καρδίαν· ἐκ δ' ὀμμάτων
πηγαὶ κατερρώγασιν· ὦ τλήμων ἐγὼ,
ὡς ἄρτι πένθους τοῦδε γεύομαι πικροῦ.
χο ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχοιμ' ἂν εὖ λέγειν τύχην.
χρὴ δ' ὅστις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.
ἡρ εἰ γὰρ τοσαύτην δύναμιν εἶχον ἐκ Διὸς,
εἰς φῶς πορεῦσαι νερτέρων ἐκ δωμάτων
γυναῖκα, καὶ σοὶ τήνδε πορσύναι χάριν.
ἀδ σάφ' οἶδα βούλεσθαί σ' ἄν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;
» Οὐκ ἔστι τοὺς θανόντας ἐς φάος μολεῖν.
ἡρ μὴ νῦν ὑπέρβαιν', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε.
ἀδ Ῥᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.
ἡρ τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλοις ἀεὶ στένειν;
ἀδ ἔγνωκα κ'αὐτὸς, ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει.
ἡρ τὸ γὰρ φιλῆσαι τὸν θανόντ', ἄγει δάκρυ.
ἀδ ἀπώλεσέν με, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω.
ἡρ γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· τίς ἀντερεῖ;
ἀδ ὥστ' ἄνδρα τόνδε μηκέθ' ἥδεσθαι βίῳ.
ἡρ χρόνος μαλάξει· νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακόν.
ἀδ χρόνον λέγοις ἂν, εἰ χρόνος τὸ κατθανεῖν.
ἡρ γυνή σε παύσει, καὶ νέου γάμου πόθος.
ἀδ σίγησον· οἷον εἶπας· οὐκ ἂν ᾠόμην.
ἡρ τί δ' οὐ γαμεῖς γὰρ, ἀλλὰ χηρεύεις μόνος;
ἀδ οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται.
ἡρ μῶν τὴν θανοῦσαν ὠφελεῖν τι προσδοκᾷς;

ἀδ κείνην ὅπου πέρ ἐστι, τιμᾶσθαι χρεών.
ἡρ αἰνῶ μὲν, αἰνῶ. μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις.
ἀδ ὡς μήποτ' ἄνδρα τόνδε νυμφίον καλῶν.
ἡρ ἐπήνεσ', ἀλόχῳ πιστὸς οὕνεκ' εἶ φίλος.
ἀδ θάνοιμ' ἐκείνην, καίπερ οὐκ οὖσαν, προδούς.
ἡρ δέχου νῦν εἴσω τήνδε γενναίαν δόμων.
ἀδ μὴ πρός σε τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διός.
ἡρ καὶ μὴν ἁμαρτήσηγε μὴ δράσας τάδε.
ἀδ καὶ δρῶν γε, λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι.
ἡρ πιθοῦ. τάχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις.
ἀδ φεῦ. εἴθ' ἐξ ἀγῶνος τήνδε μὴ λάβοις ποτέ.
ἡρ νικῶντι μέντοι, καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί.
ἀδ καλῶς ἔλεξας. ἡ γυνὴ δ' ἀπελθέτω.
ἡρ ἄπεισιν, εἰ χρή. πρῶτα δ' εἰ χρεὼν, ὅρα.
ἀδ χρὴ, σοῦ γε μὴ μέλλοντος ὀργαίνειν ἐμοί.
ἡρ εἰδώς τι κἀγὼ, τήνδ' ἔχω προθυμίαν.
ἀδ νίκα νῦν. οὐ μὴν ἁνδάνοντά μοι ποιεῖς.
ἡρ ἀλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις. πιθοῦ μόνον.
ἀδ κομίζετ', εἰ χρὴ τήνδε δέξασθαι δόμοις.
ἡρ οὐκ ἂν μεθείην τὴν γυναῖκα προσπόλοις.
ἀδ σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἴσαγ' εἰ δοκεῖ, δόμοις.
ἡρ εἰς σὰς μὲν οὖν ἔγωγε θήσομαι χέρας.
ἀδ οὐκ ἂν θίγοιμι. δῶμα δ' εἰσελθεῖν πάρα.
ἡρ τῇ σῇ πέποιθα χειρὶ δεξιᾷ μόνῃ.
ἀδ ἄναξ, βιάζῃ μ' οὐ θέλοντα δρᾶν τάδε.
ἡρ τόλμα προτείνειν χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης.
ἀδ καὶ μὴν προτείνω Γοργόν' ὡς καρατόμῳ.
ἡρ ἔχεις; Α. ἔχω ναί. Η. σῷζε νῦν. καὶ τὸν Διὸς
φήσεις ποτ' εἶναι παῖδα γενναῖον ξένον.
βλέψον δ' ἐς αὐτὴν, εἴ τι σοι δοκεῖ πρέπειν

γυναικί· λύπης δ' εὐτυχῶν, μεθίστασο·
ἀδ ὦ θεοὶ, τί λέξω; θαῦμ' ἀνέλπιστον τόδε,
γυναῖκα λεύσσων τήνδ' ἐμὴν ἐτητύμως·
ἢ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά;
ἡρ οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν·
ἀδ ὅρα γε, μή τι φάσμα νερτέρων τόδ' ᾖ·
ἡρ οὐ ψυχαγωγὸν τόνδ' ἐποιήσω ξένον·
ἀδ ἀλλ' ἣν ἔθαπτον εἰσορῶ δάμαρτ' ἐμήν·
ἡρ σάφ' ἴσθ'· ἀπιστεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχην·
ἀδ θίγω· προσείπω ζῶσαν ὡς δάμαρτ' ἐμήν·
ἡρ πρόσειπ'· ἔχεις γὰρ πᾶν ὅσονπερ ἤθελες·
ἀδ ὦ φιλτάτης γυναικὸς ὄμμα, καὶ δέμας,
ἔχω σ' ἀέλπτως, οὔποτ' ὄψεσθαι δοκῶν·
ἡρ ἔχεις· φθόνος δὲ μὴ γένοιτό τις θεῶν·
ἀδ ὦ τοῦ μεγίστου Ζηνὸς εὐγενὲς τέκνον,
εὐδαιμονοίης· καί σ' ὁ φυτεύσας πατὴρ,
σώζοι· σὺ γὰρ τἄμ' ἐξανώρθωσας μόνος·
πῶς τήνδ' ἔπεμψας νέρθεν ἐς φάος τόδε;
ἡρ μάχην συνάψας δαιμόνων τῷ κοιράνῳ·
ἀδ ποῦ τόνδε θανάτῳ φῂς ἀγῶνα συμβαλεῖν;
ἡρ τύμβον παρ' αὐτὸν ἐκ λόχου μάρψας χεροῖν·
ἀδ τί γάρ ποθ' ἥδ' ἄναυδος ἕστηκεν γυνή;
ἡρ οὔπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων
κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις
ἀφαγνίσηται, καὶ τρίτον μόλῃ φάος·
ἀλλ' εἴσαγ' εἴσω τήνδε· καὶ δίκαιος ὢν,
τὸ λοιπὸν Ἄδμητ' εὐσέβει περὶ ξένους·
καὶ χαῖρ'· ἐγὼ δὲ τὸν προκείμενον πόνον
Σθενέλου τυράννῳ παιδὶ πορσυνῶ μολών·
ἀδ μεῖνον παρ' ἡμῖν, καὶ ξυνέστιος γενοῦ·

ἡρ αὖθις τόδ' ἔσται· νῦν δ' ἐπείγεσθαί με δεῖ·
ἀδ ἀλλ' εὐτυχοίης· νόστιμον δ' ἔλθοις δόμον·
ἀστοῖς δὲ πᾶσί τ' ἐννέπω τετραρχία,
χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφοραῖσιν ἱστάναι,
βωμούς τε κνισᾶν βουθύτοισι προτροπαῖς·
νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον,
τοῦ πρόσθεν· οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι·
χο πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ', οὐκ ἐτελέσθη·
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός·
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα·

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛ
ΚΗΣΤΙΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

EVRIPIDIS ANDROMACHE.

163

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ·

Νεοπτόλεμος ἐν Τροίᾳ γέρας λαβὼν Ἀνδρομάχην τὴν Ἕκτορος γυναῖκα, παῖδα ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς τὸν Μολοττόν· ὕστερον δὲ, ἐπέγημεν Ἑρμιόνην τὴν Μενελάου θυγατέρα· δίκας δὲ πρῶτον ᾐτηκὼς τῆς Ἀχιλλέως ἀναιρέσεως τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα, πάλιν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ χρηστήριον μετανοήσας, ἵνα τὸν θεὸν ἐξιλάσηται· ζηλοτύπως δὲ ἔχουσα πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην ἡ βασιλὶς, ἐβουλεύετο κατὰ ταύτης θάνατον, μεταπεμψαμένη τὸν Μενέλαον· ἡ δὲ, τὸ παιδίον μὲν ὑπεξέθηκεν· αὐτὴ δὲ, κατέφυγεν ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Θέτιδος· οἱ δὲ περὶ τὸν Μενέλαον, καὶ τὸ παιδίον ἀνεῦρον· καὶ ἐκείνην ἀπατήσαντες, ἀνήγειραν· καὶ σφάττειν μέλλοντες ἀμφοτέρους, ἐκωλύθησαν, τοῦ Πηλέως ἐπιφανέντος· Μενέλαος μὲν οὖν ἀπῆλθεν ἐς Σπάρτην· Ἑρμιόνη δὲ, μετενόησεν, εὐλαβηθεῖσα τὴν παρουσίαν τοῦ Νεοπτολέμου· παραγενόμενος δὲ ὁ Ὀρέστης, ταύτην μὲν ἀπήγαγεν εἰς Σπάρτην· Νεοπτολέμῳ δὲ ἐπεβούλευσεν· ὃν καὶ φονευθέντα, παρῆσαν οἱ φέροντες· Πηλεῖ δὲ μέλλοντι τὸν νεκρὸν θρηνεῖν, Θέτις ἐπιφανεῖσα, τοῦτον μὲν ἐν Δελφοῖς ἐπέταξε θάψαι, τὴν δὲ Ἀνδρομάχην εἰς Μολοσσοὺς ἀποστεῖλαι μετὰ τοῦ παιδός· αὐτὸν δ᾽ εἶπεν ἀθανασίαν προσδέχεσθαι· τυχὼν δὲ ταύτης, ἐς μακάρων νήσους ᾤκησεν·

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος, ἐν Φθίᾳ κεῖται· ὁ δὲ χορὸς, συνέστηκεν ἐκ Φθιωτίδων γυναικῶν· προλογίζει δὲ Ἀνδρομάχη· τὸ δὲ δρᾶμα, τῶν δευτέρων· ὁ πρόλογος σαφὴς, καὶ εὐλόγως εἰρημένος· ἔτι δὲ καὶ τὰ

ἐλεγεῖα

ἐλεγεῖα τὰ ἐν τῷ θρήνῳ τῆς Ἀνδρομάχης ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει. ῥῆσις Ἑρμιόνης, τὸ βασιλικὸν ἐμφαίνουσα, καὶ ὁ πρὸς Ἀνδρομάχην λόγος καλῶς ἔχων. εὖ δὲ καὶ ὁ Πηλεὺς ὁ τὴν Ἀνδρομάχην ἀφελόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ἀνδρομάχη.
Θεράπαινα.
Χορὸς ἐκ Φθιωτίδων.
Ἑρμιόνη.
Μενέλαος.
Μολοττός.
Πηλεύς.
Ὀρέστης.
Ἄγγελος.
Θέτις.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀνδρομάχη.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝ ΔΡΟΜΑΧΗ.

ἀ

Σιάτιδος γῆς σχῆμα, Θη-
βαία πόλις,
ὅθεν ποθ' ἕδνων σὺν πολυ-
χρύσῳ χλιδῇ
Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην,
δάμαρ δοθεῖσα παιδοποιὸς Ἕκτορι,
ζηλωτὸς ἔν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχη χρόνῳ,
νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή:
ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε.
ἥτις πόσιν μὲν Ἕκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως
θανόντ' ἐσεῖδον, παῖδά θ', ὃν τίκτω πόσει,
ῥιφθέντα πύργων Ἀστυάνακτ' ἀπ' ὀρθίων,
ἐπεὶ τὸ Τροίας εἷλον Ἕλληνες πέδον,
αὐτὴ δὲ δούλη τῶν ἐλευθερωτάτων
οἴκων νομισθεῖσ', Ἑλλάδ' εἰσαφικόμην,
τῷ νησιώτῃ Νεοπτολέμῳ δορὸς γέρας
δοθεῖσα, λείας τρωϊκῆς ἐξαίρετον.
Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως Φαρσαλίας
σύγχορτα ναίω πεδί', ἵν' ἡ θαλασσία
Πηλεῖ ξυνῴκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις,
φεύγουσ' ὅμιλον. θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς
Θετίδειον αὐδᾷ θεᾶς χάριν νυμφευμάτων.
ἔνθ' οἶκον ἔσχε τίνδε παῖς Ἀχιλλέως,
Πηλέα δ' ἀνάσσειν γῆς ἐᾷ Φαρσαλίας,
ζῶντος γέροντος, σκῆπτρον οὐ θέλων λαβεῖν.
κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον,
πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί, δεσπότῃ τ' ἐμῷ.

καὶ πρὶν μὲν ἐν κακοῖσι κειμένην, ὅμως
ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου,
ἀλκήν τιν' εὑρεῖν, κἀπικούρησιν κακῶν·
ἐπεὶ δὲ τὴν λάκαιναν Ἑρμιόνην γαμεῖ,
τοὐμὸν παρώσας δεσπότης δοῦλον λέχος,
κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι·
λέγει γὰρ ὥς νιν φαρμάκοις κεκρυμμένοις
τίθημ' ἄπαιδα, καὶ πόσει μισουμένην,
αὐτὴ δὲ ναίειν οἶκον ἀντ' αὐτῆς θέλω
τόνδ', ἐκβαλοῦσα λέκτρα τἀκείνης βίᾳ,
ἃ 'γὼ τὸ πρῶτον οὐχ ἑκοῦσ' ἐδεξάμην,
νῦν δ' ἐκλέλοιπα· Ζεὺς τάδ' εἰδείη μέγας,
ὡς οὐχ ἑκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθην λέχει·
ἀλλ' οὔ σφε πείθω· βούλεται δέ με κτανεῖν·
πατήρ τε θυγατρὶ Μενέλεως συνδρᾷ τάδε·
καὶ νῦν κατ' οἴκους ἔστ' ἀπὸ Σπάρτης μολὼν
ἐπ' αὐτὸ τοῦτο· δειματουμένη δ' ἐγὼ,
δόμων πάροικον, Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον
θάσσω τόδ' ἐλθοῦσ', ἄν με κωλύσῃ θανεῖν·
Πηλεύς τε γάρ νιν, ἔκγονοί τε Πηλέως,
σέβουσιν ἑρμήνευμα νηρῇδος γάμων·
ὃς δ' ἔστι παῖς μοι μόνος, ὑπεκπέμπω λάθρᾳ
ἄλλους ἐς οἴκους, μὴ θάνῃ φοβουμένη·
ὁ γὰρ φυτεύσας αὐτὸν, οὔτ' ἐμοὶ πάρα
προσωφελῆσαι, παιδί τ' οὐδὲν ἔστ' ἀπὼν
Δελφῶν κατ' αἶαν· ἔνθα Λοξίᾳ δίκην
δίδωσι μανίας, ἥν ποτ' ἐς Πυθὼ μολὼν,
ᾔτησε Φοῖβον πατρὸς, οὗ κτείνει δίκην·
εἴ πως τὰ πρόσθεν σφάλματ' ἐξαιτούμενος,
θεὸν παράσχοιτ' ἐς τὸ λοιπὸν εὐμενῆ·

θε δέσποιν', ἐγώ τοι τοὔνομ' οὐ φεύγω τόδε
καλεῖν σ', ἐπείπερ καὶ κατ' οἶκον ἠξίουν
τὸν σόν, τὸ Τροίας ἡνίκ' ᾠκοῦμεν πέδον·
εὔνους δὲ καὶ σοὶ, ζῶντί τ' ἦν τῷ σῷ πόσει·
καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἥκω λόγους·
φόβῳ μὲν εἴ τις δεσποτῶν αἰσθήσεται,
οἴκτῳ δὲ τῷ σῷ· δεινὰ γάρ τοι βούλεται
Μενέλαος εἰς σὲ, παῖς θ', ἅ σοι φυλακτέα.
αν ὦ φιλτάτη σύνδουλε, σύνδουλος γὰρ εἶ
τῇ πρόσθ' ἀνάσσῃ, τῇ δὲ νῦν δὲ δυστυχεῖ,
τί δρῶσι; ποίας μηχανὰς πλέκουσι νῦν,
κτεῖναι θέλοντες τὴν παναθλίαν ἐμέ;
θε τὸν παῖδά σου μέλλουσιν ὦ δύστηνε σὺ
κτείνειν, ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου.
αν οἴμοι· πέπυσται τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον
πόθεν ποτ'. ὦ δύστηνος, ὡς ἀπωλόμαν.
θε οὐκ οἶδ'· ἐκείνων δ' ᾐσθόμην ἐγὼ τάδε·
φροῦδος δ' ἐπ' αὐτὸν Μενέλεως δόμων ἄπο.
αν ἀπωλόμην ἄρ' ὦ τέκνον· κτενοῦσί σε
δισσοὶ λαβόντες γῦπες· ὁ δὲ κεκλημένος
πατὴρ, ἔτ' ἐν Δελφοῖσι τυγχάνει μένων.
θε δοκῶ γὰρ οὐκ ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς,
κείνου παρόντος· νῦν δ' ἔρημος εἶ φίλων.
αν οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν ὡς ἥξοι φάτις;
θε γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών.
αν καὶ μὴν ἔπεμψ' ἐπ' αὐτὸν οὐχ ἅπαξ μόνον.
θε μῶν οὐ δοκεῖ σοι φροντίσαι τίν' ἀγγέλων;
αν πόθεν; θέλεις οὖν ἄγγελος μολεῖν σύ μοι;
θε τί δῆτα φήσω χρόνιος οὖσ' ἐκ δωμάτων;
αν πολλὰς ἂν εὕροις μηχανάς· γυνὴ γὰρ εἶ.

θε κίνδυ

θε κίνδυνος. Ἑρμιόνη γὰρ οὐ σμικρὰ φύλαξ.
αν ὁρᾷς; ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς.
θε οὐ δῆτα. μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί.
ἀλλ' εἶμ', ἐπεί τοι κοὐ περίβλεπτος βίος
δούλης γυναικὸς, ἤν τι καὶ πάθω κακόν.
αν χώρει νύν. ἡμεῖς δ' οἷσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ
θρήνοισι, καὶ γόοισι, καὶ δακρύμασι,
» πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν. Ἐμπέφυκε γὰρ
» Γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν,
» Ἀνὰ στόμ' αἰεὶ καὶ διαγλώσσης ἔχειν.
πάρεστι δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ πολλά μοι στένειν,
πόλιν πατρῴαν, τὸν θανόντα θ' Ἕκτορα,
στερρόν τε τὸν ἐμὸν δαίμον', ᾧ συνεζύγην,
δούλειον ἦμαρ εἰσπεσοῦσ' ἀναξίως.
» Χρὴ δ' οὔποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν,
» Πρὶν ἂν θανόντος, τὴν τελευταίαν ἴδῃς
» Ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω.
Ἰλίῳ αἰπεινᾷ, Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν
ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.
ἇς ἕνεκ' ὦ Τροία, δορὶ, καὶ πυρὶ δηιάλωτον
εἷλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης.
καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἕκτορα, τὸν, περὶ τείχη
εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος.
αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
δουλοσύναν στυγερὰν ἀμφιβαλοῦσα κάρα.
πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροὸς, ἀνίκ' ἔλειπον
ἄστυ τε, καὶ θαλάμους, καὶ πόσιν ἐν κονίαις.
ὤμοι ἐγὼ μελέα. τί μ' ἐχρῆν ἔτι φέγγος ὁρᾶσθαι,
Ἑρμιόνας δούλαν, ἇς ὕπο τειρομένα,
πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα,

τάκομαι ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβάς.
Χο. ὦ γύναι, ἃ Θέτιδος δάπεδον, καὶ ἀνάκτορα θάσσεις
δαρὸν, οὐδὲ λείπεις
φθιὰς, ὅμως ἔμολον ποτὶ σὰν Ἀσιήτιδα γένναν,
εἴ τι σοι δυναίμαν
ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων εὑρεῖν,
οἵ σε καὶ Ἑρμιόναν ἔριδι στυγερᾷ συνεκλῄισαν
τλᾶμον ἀμφὶ λέκτρων
διδύμων ἐπίκοινον
ἐοῦσαν ἀμφὶ παῖδ' Ἀχιλλέως,
Γνῶθι τύχαν, λόγισαι τὸ παρὸν κακὸν εἰς ὅπερ ἥκεις.
δεσπόταις ἁμιλλᾷ.
ἰλιὰς οὖσα κόρα, Λακεδαίμονος ἐγγενέταισι,
λεῖπε δεξίμηλον
δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ. τίς σοι
καιρὸς ἀτυζομένᾳ, δέμας ἀεικέλιον καταλείβειν
δεσποτῶν ἀνάγκαις;
τὸ κρατοῦν δέ σε πείσει.
τί μόχθον οὐδὲν οὖσα, μοχθεῖς;
ἀλλ' ἴθι. λεῖπε θεᾶς νηρηΐδος ἀγλαὸν ἕδραν.
γνῶθι δ' οὖσ' ἐπὶ ξένας
δμωὶς ἐπ' ἀλλοτρίας πόλεως,
ἔνθ' οὐ φίλων τίν' εἰσορᾷς
σῶν, ὦ δυστυχεστάτα,
ὦ παντάλαινα νύμφα.
οἰκτροτάτα γὰρ ἔμοιγ' ἔμολες γύναι ἰλιὰς, οἴκους.
δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ,
ἡσυχίαν ἄγομεν. τὸ δὲ σὸν,
οἴκτῳ φέρουσα τυγχάνω,
μὴ παῖς τᾶς Διὸς κόρας

σοί μ' ἀφρονοῦσαν ἴδῃ·
ἑρ κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς,
στολμόν τε χρωτὸς τόνδε ποικίλων πέπλων,
οὐ τῶν Ἀχιλλέως, οὐδὲ Πηλέως ἄπο
δόμων ἀπαρχὰς δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμην,
ἀλλ' ἐκ λακαίνης σπαρτιάτιδος χθονὸς,
Μενέλαος ἡμῖν ταῦτα δωρεῖται πατὴρ,
πολλοῖς σὺν ἕδνοις, ὥστ' ἐλευθεροστομεῖν·
ὑμᾶς μὲν οὖν τοιοῖσδ' ἀμείβομαι λόγοις·
σὺ δ' οὖσα δούλη, καὶ δορίκτητος γυνὴ,
δόμους κατασχεῖν ἐκβαλοῦσ' ἡμᾶς θέλεις
τούσδε; στυγοῦμαι δ' ἀνδρὶ φαρμάκοισι σοῖς·
νηδὺς δ' ἀκύμων διὰ σέ μοι διόλλυται·
» Δεινὴ γὰρ ἠπειρῶτις ἐς τὰ τοιάδε
» Ψυχὴ γυναικῶν, ὧν ἐπισχήσω σ' ἐγώ·
κοὐδέν σ' ὀνήσει δῶμα νηρῇδος τόδε,
οὐ βωμὸς, οὐδὲ ναὸς, ἀλλὰ κατθανῇ·
ἢν δ' οὖν θεῶν τίς σ', ἢ βροτῶν σῶσαι θέλῃ,
δεῖ σ' ἀντὶ τῶν πρὶν ὀλβίων φρονημάτων,
πτῆξαι, ταπεινὴν προσπεσεῖν τ' ἐμὸν γόνυ,
σαίρειν τε δῶμα τοὐμὸν ἐκ χρυσηλάτων
τευχέων περιασπείρουσαν Ἀχελῴου δρόσον,
γνῶναί θ' ἵν' εἶ γῆς· οὐ γάρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε,
οὐ Πρίαμος, οὐδὲ χρυσὸς, ἀλλ' Ἑλλὰς πόλις·
ἐς τοῦτο δ' ἥκεις ἀμαθίας δύστηνε σὺ,
ἣ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν,
τολμᾷς ξυνεύδειν, καὶ τέκν' αὐθέντου πάρα
» Τίκτειν· Τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος,
» Πατήρ τε θυγατρὶ, παῖς τε μητρὶ μίγνυται,
» Κόρη τ' ἀδελφῷ· διὰ φόνου δ' οἱ φίλτατοι

» Χωροῦσι· καὶ τῶνδ' οὐδὲν ἐξέργει νόμος,
» Α μὴ παρ' ἡμᾶς εἰσφέρ'· οὐδὲ γὰρ καλὸν
» Δυοῖν γυναικοῖν ἄνδρ' ἓν ἡνίας ἔχειν,
» Αλλ' εἰς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κύπριν,
» Στέργουσιν, ὅστις μὴ κακῶς οἰκεῖν θέλει·
χο Επίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
» Καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὲς μάλιστ' ἀεί·
αν φεῦ φεῦ·
» Κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον· ἔν τε τῷ νέῳ,
» Τὸ μὴ δίκαιον ὅστις ἀνθρώπων ἔχει·
ἐγὼ δὲ ταρβῶ μὴ τὸ δουλεύειν με σοὶ,
λόγων ἀπώσῃ πόλλ' ἔχουσαν ἔνδικα·
ἢν δ' αὖ κρατήσω, μὴ 'πὶ τῷδ' ὄφλω βλάβην·
» Οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα, τοὺς κρείσσους λόγους
» Πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο·
ὅμως δ' ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ', ἁλώσομαι·
εἴπ' ὦ νεᾶνι· τῷ σ' ἐχεγγύῳ λόγῳ
πεισθεῖσ', ἀπωθῶ γνησίων νυμφευμάτων,
ὡς ἡ λάκαινα τῶν Φρυγῶν μείων πόλις
τύχῃ θ' ὑπερθεῖ, καί μ' ἐλευθέραν ὁρᾷς,
ἢ τῷ νέῳ τε καὶ σφριγῶντι σώματι,
πόλεώς τε μεγέθει, καὶ φίλοις ἐπηρμένη,
οἶκον κατασχεῖν τὸν σὸν ἀντὶ σοῦ θέλω·
πότερον, ἵν' αὐτὴ παῖδας ἀντὶ σοῦ τέκω
δούλους, ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα,
ἢ τοὺς ἐμούς τις παῖδας ἐξανέξεται
Φθίας τυράννους ὄντας, ἢν σὺ μὴ τέκῃς·
φιλοῦσι γάρ μ' Ἕλληνες· Ἕκτορός τ' ἄπο,
αὐτή τ' ἀμαυρὰ, κοὐ τύραννος ἦν Φρυγῶν·
οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις,

ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία κυρεῖς.
» Φίλτρον δὲ καὶ τόδ', οὐ τὸ κάλλος ὦ γύναι,
» Ἀλλ' ἀρεταὶ τέρπουσι τοὺς ξυνευνέτας.
σὺ δ' ἤν τι κνισθῇς, ἡ λάκαινα μὲν πόλις
μέγ' ἐστι, τὴν δὲ Σκῦρον, οὐδαμοῦ τίθης.
πλουτεῖς δ' ἐν οὐ πλουτοῦσι. Μενέλεως δέ σοι
μείζων Ἀχιλλέως. ταῦτά τοι σ' ἔχθει πόσις.
» Χρὴ γὰρ γυναῖκα, κἂν κακῷ πόσει δοθῇ,
» Στέργειν, ἅμιλλάν τ' οὐκ ἔχειν φρονήματος.
εἰ δ' ἀμφὶ Θρήκην χιόνι τὴν κατάρρυτον,
τύραννον ἔσχες ἄνδρ', ἵν' ἐν μέρει λέχος
δίδωσι πολλαῖς εἷς ἀνὴρ κοινούμενος,
ἔκτεινας ἂν τάσδ', εἶτ' ἀπληστίαν λέχους
πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν εὑρέθης,
αἰσχρόν γε. καίτοι χεῖρον ἀρσένων νόσον
ταύτην νοσοῦμεν. ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς.
ὦ φίλταθ' Ἕκτορ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν σὴν χάριν,
σοὶ καὶ ξυνήρων, εἴ τί σε σφάλοι Κύπρις.
καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς
ἐπέσχον, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρόν.
καὶ ταῦτα δρῶσα, τῇ ἀρετῇ προσηγόμην
πόσιν. σὺ δ' οὐδὲ ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου
τῷ σῷ προσίζειν ἀνδρὶ δειμαίνουσ' ἐᾷς.
μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ γύναι,
» Ζήτει παρελθεῖν. Τῶν κακῶν γὰρ μητέρων
» Φεύγειν τρόπους χρὴ τέκν', οἷς ἔνεστι νοῦς.
χο δέσποιν', ὅσον σοι ῥᾳδίως παρίσταται,
τοσόνδε πείθου τῇδε συμβῆναι λόγοις.
ερ τί σεμνομυθεῖς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων,
ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα;

ἀν. οὔκουν ἐφ' οἷς γε νῦν καθέστηκας λόγοις.
ἑρ. ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη γύναι.
ἀν. νέα πέφυκας, καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι.
ἑρ. σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ' εἰς ὅσον δύνῃ.
ἀν. οὐκ αὖ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι;
ἑρ. τί δ' οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχῆ;
ἀν. καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μή, οὐ καλά.
ἑρ. οὐ βαρβάρων νόμοισιν οἰκοῦμεν πόλιν.
ἀν. κἀκεῖ τά γ' αἰσχρὰ, κἀνθάδ' αἰσχύνην ἔχει.
ἑρ. σοφὴ, σοφὴ σύ· κατθανεῖν δ' ὅμως σε δεῖ.
ἀν. ὁρᾷς ἄγαλμα Θέτιδος εἰς σ' ἀποβλέπον;
ἑρ. μισοῦν γε πατρίδα σὴν Ἀχιλλέως φόνῳ.
ἀν. Ἑλένη νιν ὤλεσ' οὐκ ἐγὼ, μήτηρ γε σή.
ἑρ. ἦ καὶ πρόσω γὰρ τῶν ἐμῶν ψαύσεις κακῶν;
ἀν. ἰδοὺ σιωπῶ, κἀπιλάζυμαι στόμα.
ἑρ. ἐκεῖνο λέξον, οὗπερ οὕνεκ' ἐστάλην.
ἀν. λέγω σ' ἐγὼ νοῦν οὐκ ἔχειν ὅσον σε δεῖ.
ἑρ. λείψεις τόδ' ἁγνὸν τέμενος ἐναλίας θεοῦ;
ἀν. εἰ μὴ θανοῦμαί γ'· εἰ δὲ μή, οὐ λείψω ποτέ.
ἑρ. ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν.
ἀν. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὲν πρόσθεν ἐκδώσω μέ σοι.
ἑρ. πῦρ σοι προσοίσω, κοὐ τὸ σὸν προσκέψομαι.
ἀν. σὺ δ' οὖν κάταιθε· θεοὶ γὰρ εἴσονται τάδε.
ἑρ. καὶ χρωτὶ δεινῶν τραυμάτων ἀλγηδόνας.
ἀν. σφάξ' αἵματος θεᾶς βωμὸν, ἣ μέτεισί σε.
ἑρ. ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα, καὶ σκληρὸν θράσος,
ἐγκαρτερεῖς δὴ θάνατον; ἀλλ' ἐγώ σ' ἕδρας
ἐκ τῆσδ' ἑκοῦσαν ἐξαναστήσω τάχα.
τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ· ἀλλὰ γὰρ λόγους
κρύψω· τὸ δ' ἔργον, αὐτὸ σημανεῖ τάχα.

κάθησ' ἑδραία· καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει
τηκτὸς μόλιβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγὼ,
πρὶν ὃν πέποιθας παῖδ' Ἀχιλλέως μολεῖν·
ἀν πέποιθα· Δεινὸν δ' ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων
» Ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα,
» Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης, καὶ πυρὸς περαιτέρω,
» Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω
» Κακῆς· τοσοῦτόν ἐσμεν ἀνθρώποις κακόν·
χο ἦ μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν,
ὅτ' Ἰδαίαν ἐς νάπαν ἦλθ' ὁ
τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος,
τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων
ἄγων τὸ καλλιζυγὲς,
ἔριδι στυγερᾷ
κεκορυθμένον εὐμορφίας,
σταθμοὺς ἐπὶ βούτα,
βοτῆρά τ' ἀμφὶ μονότροπον νεανίαν,
ἐρημόν θ' ἑστιοῦχον αὐλάν·
ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον,
οὐρείαν πιδάκων, νίψαντο
αἰγλάεντα σώματ' ἐν ῥοαῖς,
ἔβαν τε Πριαμίδαν, ὑπερ
βολαῖς λόγων δυσφρόνων
περιβαλλόμεναι,
Κύπρις εἷλε λόγοισι δολίοις,
τερπνοῖς μὲν ἀκοῦσαι,
πικρὰν δὲ σύγχυσιν βίου Φρυγῶν πόλει
ταλαίνᾳ, περγάμοις τε Τροίας·
εἴθε δ' ὑπὲρ κεφαλὰς ἔβαλεν κακὸν,
ἅτις τέκεν ποτὲ Πάριν,

πρὶν Ἰδαῖον κατοικίσαι λέπας,
ὅτε νιν παρὰ θεσπεσίῳ δάφνᾳ
βόασε Κασάνδρα κτανεῖν,
μεγάλαν Πριάμου πόλεως λώβαν,
τίν' οὐκ ἐπῆλθε; ποῖον οὐκ ἐλίσσετο
δαμογερόντων βρέφος φονεύειν;
οὔτ' ἂν ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸς ἤλυθεν
δούλιος, οὔτε σὺ γύναι
τυράννων ἔσχες ἂν δόμων ἕδραν·
παρέλυσε δ' ἂν Ἑλλάδος ἀλγεινοὺς
πόνους, οὓς ἀμφὶ Τροίαν
δεκέτεις ἀλάληντο νέοι λόγχαις·
λέχη τ' ἔρημ' ἂν οὐκ ἂν ἐξελείπετο,
καὶ τεκέων ὀρφανοὶ γέροντες.
με ἥκω λαβὼν σὸν παῖδ', ὃν εἰς ἄλλους δόμους
λάθρᾳ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπεξέθου.
σὺ μὲν γὰρ ηὔχεις θεᾶς βρέτας σῶσαι τόδε,
τοῦτόν τε, καὶ κρύψαντας ἀλλ' ἐφηυρέθης
ἧσσον φρονοῦσα τοῦδε Μενέλεω γύναι.
κεἰ μὴ τόδ' ἐκλιποῦσ' ἐρημώσεις πέδον,
ὅδ' ἀντὶ τοῦ σοῦ σώματος σφαγήσεται.
ταῦτ' οὖν λογίζου· πότερα, κατθανεῖν θέλεις,
ἢ τόνδ' ὀλέσθαι σῆς ἁμαρτίας ὕπερ,
ἣν εἰς ἔμ', εἴς τε παῖδ' ἐμὴν ἁμαρτάνεις;
αν Ὦ δόξα, δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν
» Οὐδὲν γεγῶσι βίοτον ὤγκωσας μέγαν.
» Εὔκλεια δ' οἷς μὲν ἐξ ἀληθείας ὕπο,
» Εὐδαιμονίζω· τοὺς δ' ὑπὸ ψευδῶν, ἔχειν
» Οὐκ ἀξιώσω, πλὴν τύχῃ φρονεῖν δοκεῖν.
σὺ δὴ στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων ποτὲ,

Τροίαν ἀφεῖλε Πρίαμον, ὧδε φαῦλος ὤν,
ὅστις θυγατρὸς ἀντὶ παιδὸς, ἐκ λόγων
τοσόνδ' ἔπνευσας, καὶ γυναικὶ δυστυχεῖ
δούλῃ κατέστης ἐς ἀγῶν'· οὐκ ἀξιῶ
οὔτ' οὖν σε Τροίας, οὔτε σοῦ Τροίαν ἔτι.
» Ἐξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν,
» Λαμπροί· τὰ δ' ἔνδον, πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι,
» Πλὴν εἴ τι πλούτῳ· τοῦτο δ' ἰσχύει μέγα.
Μενέλαε, φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγους·
τέθνηκα τῇ σῇ θυγατρὶ· καί μ' ἀπώλεσε·
μιαιφόνον μὲν οὐκ ἔτ' ἂν φύγοι μύσος·
ἐν τοῖς δὲ πολλοῖς, καὶ σὺ τόνδ' ἀγωνιῇ
φόνον· τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει χρέος.
ἢν δ' οὖν ἐγὼ μὲν μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω,
τὸν παῖδα μου κτενεῖτε; κᾆτα πῶς πατὴρ,
τέκνου θανόντος, ῥᾳδίως ἀνέξεται;
οὐχ ὧδ' ἄνανδρον αὐτὸν ἡ Τροία καλεῖ,
ἀλλ' εἶσιν οἷ χρή· Πηλέως τε γὰρ ἄξια,
πατρός τ' Ἀχιλλέως ἔργα δρῶν φανήσεται.
ὤσει δὲ σὴν παῖδ' ἐκ δόμων· σὺ δ' ἐκδιδοὺς
ἄλλῳ, τί λέξεις; πότερον, ὡς κακὸν πόσιν
φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον; ἀλλὰ ψεύσεται.
γαμεῖ δὲ τίς νιν; ἢ σφ' ἄνανδρον ἐν δόμοις
χήραν καθέξεις πολιόν; ὦ τλήμων ἀνερ,
κακῶν τοσούτων οὐχ ὁρᾷς ἐπιρροάς;
πόσας δ' ἂν εὐνὰς θυγατέρ' ἠδικημένην
βούλοι' ἂν εὑρεῖν, ἢ παθεῖν ἃ 'γὼ λέγω;
» Οὐ χρὴ 'πὶ μικροῖς μεγάλα πορσύνειν κακά.
» Οὐδ' εἰ γυναῖκές ἐσμεν ἀτηρὸν κακόν,
» Ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν.

ἡμεῖς γὰρ εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν,
καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν, ὡς αὐτὴ λέγει,
ἑκόντες, οὐκ ἄκοντες, οὐδὲ βώμιοι
πιτνοῦντες αὐτοὶ, τὴν δίκην ὑφέξομεν
ἐν σοῖσι γαμβροῖς, οἷσιν οὐκ ἐλάσσονα
βλάβην ὀφείλω, προστιθεῖσ' ἀπαιδίαν·
ἡμεῖς μὲν οὖν, τοιοίδε· τῆς δὲ σῆς φρενὸς,
ἕν σου δέδοικα· διὰ γυναικείαν ἔριν,
καὶ τὴν τάλαιναν ὤλεσας Φρυγῶν πόλιν·
χο ἄγαν γ' ἔλεξας ὡς γυνὴ πρὸς ἄρσενας·
καί σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενός·
με γύναι, τάδ' ἐστὶ σμικρὰ, καὶ μοναρχίας
οὐκ ἄξι' ὡς φῂς τῆς ἐμῆς, οὐδ' Ἑλλάδος·
εὖ δ' ἴσθ' ὅτου τις τυγχάνει χρείαν ἔχων,
τοῦτ' ἔσθ' ἑκάστῳ μεῖζον, ἢ Τροίαν ἑλεῖν·
κἀγὼ θυγατρὶ, μεγάλα γὰρ κρίνω τάδε,
λέχους στέρεσθαι, σύμμαχος καθίσταμαι·
» Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, δεύτερ' ἂν πάσχοι γυνή·
» Ἀνδρὸς δ' ἁμαρτάνουσ', ἁμαρτάνει βίου·
δούλων δ' ἐκεῖνον τῶν ἐμῶν ἄρχειν χρεὼν,
καὶ τῶν ἐκείνου τοὺς ἐμοὺς, ἡμᾶς τε πρός·
» Φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι
» Ὀρθῶς πεφύκασ', ἀλλὰ κοινὰ χρήματα·
μένων δὲ τοὺς ἀπόντας, εἰ μὴ θήσομαι
τἄμ' ὡς ἄριστα, φαῦλός εἰμι, κοὐ σοφός·
ἀλλ' ἐξανίστω τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς·
ὡς ἢν θάνῃς σὺ, παῖς ὅδ' ἐκφεύγει μόρον·
σοῦ δ' οὐ θελούσης κατθανεῖν, τόνδε κτανῶ·
δυοῖν δ' ἀνάγκη θατέρῳ λιπεῖν βίον·
αν οἴμοι, πικρὰν κλήρωσιν, αἵρεσίν τέ μοι

βίου καθίστης. καὶ λαχοῦσά γ' ἀθλία,
καὶ μὴ λαχοῦσα, δυστυχὴς καθίσταμαι.
ὦ μεγάλα πράσσων αἰτίας μικρᾶς πέρι,
πιθοῦ. τί καίνεις μ'; ἀντὶ τοῦ; ποίαν πόλιν
προὔδωκα; τίνα σῶν ἔκτανον παίδων ἐγώ;
ποῖον δ' ἔπρησα δῶμ'; ἐκοιμήθην βίᾳ
σὺν δεσπόταισι. κᾆτ' ἔμ' οὐ κεῖνον κτενεῖς,
τὸν αἴτιον τῶνδ'; ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς,
πρὸς τὴν τελευτὴν ὑστέραν οὖσαν φέρῃ;
οἴμοι κακῶν τῶνδ'. ὦ τάλαιν' ἐμὴ πατρίς.
ὡς δεινὰ πάσχω. τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν,
ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει τῷδε προσθέσθαι διπλοῦν;
ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν
οὐκ ἐξικμάζω, καὶ λογίζομαι κακά;
ἥτις σφαγὰς μὲν Ἕκτορος τροχηλάτους
κατεῖδον, οἰκτρῶς τ' Ἴλιον πυρούμενον,
αὐτὴ δὲ δούλη ναῦς ἐπ' Ἀργείων ἔβην,
κόμης ἀποσπασθεῖσ'. ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, φονεῦσιν Ἕκτορος νυμφεύομαι,
τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ; πρὸς τί χρὴ βλέπειν;
πρὸς τὰς παρούσας, ἢ παρελθούσας τύχας;
εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι, λοιπὸς ὀφθαλμὸς βίου.
τοῦτον κτενεῖν μέλλουσιν, οἷς δοκεῖ τάδε,
οὐ δῆτα τοὐμοῦ γ' οὕνεκ' ἀθλίου βίου.
ἐν τῷδε μὲν γὰρ ἐλπίς, εἰ σωθήσεται,
ἐμοὶ δ' ὄνειδος μὴ θανεῖν ὑπὲρ τέκνου.
ἰδοὺ προλείπω βωμόν. ἥδε χειρία
σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δέρην.
ὦ τέκνον, ἡ τεκοῦσά σ', ὡς σὺ μὴ θάνῃς,
στείχω πρὸς ᾅδην. ἢν δ' ὑπεκδράμῃς μόρον,

μέμνησο μητρὸς οἷα τλᾶσ' ἀπώλομαι,
καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν,
δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χέρας,
» λέγ' οἷ' ἔπραξα. Πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν
» ψυχὴ τέκν'. ὅστις δ' αὔτ' ἄπειρος ὢν ψέγει,
» Ἧσσον μὲν ἀλγεῖ, δυστυχῶν τ' εὐδαιμονεῖ.
χο ᾤκτειρ' ἀκούσας. Οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ
» Βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ.
ἐς ξύμβασιν δὲ χρή σε καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν
Μενέλαε, καὶ τήνδ', ὡς ἀπαλλαχθῇ πόνων.
με λάβεσθέ μοι τῆσδ' ἀμφελίξαντες χέρας
δμῶες. λόγους γὰρ οὐ φίλους ἀκούσεται.
ἐγώ σ' ἵν' ἁγνὸν βωμὸν ἐκλίπῃς θεᾶς,
προὔτεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον,
εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς ἐπὶ σφαγήν.
καὶ τἀμφὶ σοῦ μὲν ὧδ' ἔχοντ' ἐπίστασο.
τὰ δ' ἀμφὶ παιδὸς τοῦδε, παῖς ἐμὴ κρινεῖ,
ἤν τε κτανεῖν νιν, ἤν τε μὴ κτανεῖν θέλῃ.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους τούσδ', ἵν' εἰς ἐλευθέρους
δούλη γεγῶσα, μή ποθ' ὑβρίζειν μάθῃς.
ἀν οἴμοι. δόλῳ μ' ὑπῆλθες. ἠπατήμεθα.
με κήρυσσ' ἅπασιν. οὐ γὰρ ἐξαρνούμεθα.
ἀν ἦ ταῦτ' ἐν ὑμῖν τοῖς παρ' Εὐρώτᾳ σοφά;
με καὶ τοῖς γ' ἐν Τροίᾳ, τοὺς παθόντας ἀντιδρᾶν.
ἀν τὰ θεῖα δ' οὐ θεῖ', οὐδ' ἔχειν ἡγῇ δίκην;
με ὅταν τάδ' ᾖ, τότ' οἴσομεν. σὲ δὲ κτενῶ.
ἀν ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ' ὑπὸ πτερῶν σπάσας;
με οὐ δῆτα. θυγατρὶ δ' ἢν θέλῃ, δώσω κτανεῖν.
ἀν οἴμοι. τί δῆτα σοῦ κατασένω τέκνον;
με οὔκουν θρασεῖά γ' αὐτὸν ἐλπὶς ἀναμένει.

ἀν ὦ

αν ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν,
Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλεύματα,
ψευδῶν ἄνακτες, μηχανορράφοι κακῶν,
ἑλικτὰ, κοὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ πάντα πέριξ
φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα,
τί δ' οὐκ ἐν ὑμῖν ἐστιν; οὐ πλεῖστοι φόνοι;
οὐκ αἰσχροκερδεῖς; οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν
γλώσσῃ, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' ἀεί;
ὄλοισθ'. ἐμοὶ δὲ θάνατος οὐχ οὕτω βαρὺς,
ὡς σοὶ δέδοκται. κεῖνα γάρ μ' ἀπώλεσεν,
ὅθ' ἡ τάλαινα πόλις ἀναλώθη Φρυγῶν,
πόσις θ' ὁ κλεινὸς, ὅς σε πολλάκις δορὶ
ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου κακόν.
νῦν δ' εἰς γυναῖκα γοργὸς ὁπλίτης φανεὶς,
κτείνεις μ'. ἀπόκτειν'. ὡς ἀθώπευτόν γέ σε
γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς, καὶ παῖδα σήν.
ἐπεὶ σὺ μὲν πέφυκας ἐν Σπάρτῃ μέγας,
» ἡμεῖς δὲ Τροίᾳ γ'. Εἰ δ' ἐγὼ πράσσω κακῶς,
» Μηδὲν τόδ' αὔχει. καὶ σὺ γὰρ πράξειας ἄν.
χο οὐδέποτ' ἂν δίδυμα
λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν,
οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους,
ἔριν μὲν οἴκων,
δυσμενεῖς τε λύπας.
τὴν μίαν μοι στεργέτω πόσις γάμοις
ἀκοινώνητον εὐνὰν ἀνδρός.
οὐδὲ γὰρ ἐν πόλεσι
δίπτυχοι τυραννίδες
μιᾶς ἀμείνονες φέρειν,
ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει,

καὶ στάσις πολίταις,
τεκτόνοιν θ᾽ ὕμνοισιν ἐργάται δυοῖν
ἔριν μοῦσαι φιλοῦσι κραίνειν·
πνοιαὶ δ᾽ ὅταν φέρωσι ναυτίλους θοαὶ,
κατὰ πηδαλίων
διδύμα πραπίδων γνώμα,
σοφῶν τε πλῆθος ἀθρόον, ἀσθενέστερον·
φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατοῦς,
ἑνὸς ἁ δύνασις ἀνά τε μέλαθρα,
κατά τε πόλιας,
ὁπόταν εὑρεῖν θέλωσι καιρόν·
ἔδειξεν ἡ λάκαινα τοῦ στρατηλάτου
Μενέλαε· διὰ γὰρ
πυρὸς ἦλθ᾽ ἑτέρῳ λέχει,
κτείνει δὲ τὴν τάλαιναν ἰλιάδα κόραν,
παῖδά τε δύσφρονος ἔριδος ὕπερ·
ἄθεός γ᾽, ἄνομος, ἄχαρις ὁ φθόνος·
ἔτι σοι πότνια
μετατροπὰ τῶνδ᾽ ἔπεισιν ἔργων·
καὶ μὴν ἐσορῶ τόδε σύγκροτον
ζεῦγος πρὸ δόμων
ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένον·
δύστανε γύναι, τλήμων δὲ σὺ παῖ,
μητρὸς λεχέων ὃς ὑπερθνήσκεις,
οὐδὲν μετέχων,
οὐδ᾽ αἴτιος ὢν βασιλεῦσιν·
ἀν ἅδ᾽ ἐγὼ χέρας αἱματη
ρὰς βρόχοισι κεκλειμένα
πέμπομαι κατὰ γαίας·
μο μᾶτερ, μᾶτερ, ἐγὼ δὲ σᾷ

πτέρυγι συγκαταβαίνω,
καὶ θῦμα δάϊον.
ὦ χθονὸς Φθίας κράντορες.
ὦ πάτερ, ὦ μόλε
φίλοις ἐπίκουρος.
ἀν κεῖσο δ᾽ ἤδη τέκνον ὦ φίλος,
μαστοῖς ματέρος ἀμφὶ σᾶς,
νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ, σὺν νεκρῷ τε.
μο ὤμοι μοι. τί πάθω;
τάλας δῆτ᾽ ἐγὼ, σύ τε μᾶτερ.
με ἴθ᾽ ὑποχθόνιοι.
καὶ γὰρ ἀπ᾽ ἐχθρῶν ἥκετε πύργων.
δύο δ᾽ ἐκ δισσαῖν θνήσκετ᾽ ἀνάγκαιν.
σὲ μὲν ἡ μετέρα ψῆφος ἀναιρεῖ,
παῖδα δ᾽ ἐμὴ παῖς τόνδ᾽, Ερμιόνη.
» Καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη λιπεῖν
» Εχθροὺς ἐχθρῶν, ἐξὸν κτείνειν,
» Καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.
ἀν ὦ πόσις, πόσις, εἴθε σὰν
χεῖρα καὶ δόρυ σύμμαχον
κτησαίμαν Πριάμου παῖ.
μο δύστανος, τί δ᾽ ἐγὼ μόρου
παράτροπον μέλος εὕρω;
ἀν λίσσου δὲ γούνασι
δεσπότου χρίμπτων ὦ τέκνον.
μο ὦ φίλος, ὦ φίλος, ἄνες θάνατόν μοι.
ἀν λείβομαι. δακρύοισιν κόρας
στάξω λισσάδος ὡς πέτρας
λιβὰς ἀνήλιος ἁ τάλαινα.
μο ὤμοι μοι. τί δ᾽ ἐγὼ

κακῶν μῆχος ἐξανύσαι μ' ἄν;

με τί με προσπίτνεις, ἁλίαν πέτραν,
ἢ κῦμα λιταῖς ὣς, ἱκετεύων;
τοῖς γὰρ ἐμοῖσι γέγονεν ὠφέλεια.
σοὶ δ' οὐδὲν ἔχω φίλτρον, ἐπεί τοι
μέγ' ἀναλώσας ψυχῆς μόριον,
Τροίαν εἷλον, καὶ μητέρα σήν.
ἧς ἀπολαύων,
ἅδην χθόνιον καταβήσῃ.

χο καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας,
σπουδῇ τιθέντα δεῦρο γηραιὸν πόδα.

πη ὑμᾶς ἐρωτῶ, τόν τ' ἐφεστῶτα σφαγῇ,
τί ταῦτα; πῶς ταῦτ'; ἐκ τίνος λόγου νοσεῖ
δόμος; τί πράσσετ' ἄκριτα μηχανώμενοι;
Μενέλα', ἐπίσχες. μὴ τάχυν' ἄνευ δίκης.
ἡγοῦ σὺ θᾶσσον. οὐ γὰρ ὡς ἔοικέ μοι
σχολῆς τόδ' ἔργον, ἀλλ' ἀνηβητηρίαν
ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν, εἴπερ ποτέ.
πρῶτόν γε μὲν κατ' οὖρον ὥσπερ ἱστίοις
ἐμπνεύσομαι τῇδ'. εἰπὲ, τίνι δίκῃ χέρας
βρόχοισιν ἐκδήσαντες οἵδ' ἄγουσί σε,
καὶ παῖδ'; ὕπαρνος γάρ τις ὡς ἀπόλλυσαι,
ἡμῶν ἀπόντων, τοῦ τε κυρίου σέθεν.

αν οἵδ' ὦ γεραιὲ, σὺν τέκνῳ θανουμένην
ἄγουσί μ' οὕτως, ὡς ὁρᾷς. τί σοι λέγω;
οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμίᾳ
μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων.
ἔριν δὲ τὴν κατ' οἶκον οἶσθά που κλύων
τῆς τοῦδε θυγατρός. ὧν τ' ἀπόλλυμαι χάριν.
καὶ νῦν με βωμοῦ Θέτιδος, ἣ τὸν εὐγενῆ

ἔτικτε

ἔτικτέ σοι παῖδ᾽, ἣν σὺ θαυμαστὴν σέβεις,
ἄγουσ᾽ ἀποσπάσαντες, οὔτε τῷ δίκῃ
κρίναντες, οὐδὲ τοὺς ἀπόντας ἐκ δόμων
μείναντες, ἀλλὰ τὴν ἐμὴν ἐρημίαν
γνόντες, τέκνου τε τοῦδ᾽, ὃν οὐδὲν αἴτιον,
μέλλουσι σὺν ἐμοὶ τῇ ταλαιπώρῳ κτενεῖν.
ἀλλ᾽ ἀντιάζω σ᾽ ὦ γέρον, τῶν σῶν πάρος
πιτνοῦσα γονάτων, χειρὶ δ᾽ οὐκ ἔξεστί μοι
τῆς σῆς λαβέσθαι φιλτάτης γενειάδος,
ῥῦσαί με πρὸς θεῶν· εἰ δὲ μή, θανούμεθα
αἰσχρῶς μὲν ὑμῖν, δυστυχῶς δ᾽ ἐμοὶ γέρον.
πη χαλᾶν κελεύω δεσμὰ πρὶν κλαίειν τινά,
καὶ τῆσδε χειρὸς διπτύχους ἀνιέναι.
με ἐγὼ δ᾽ ἀπαυδῶ, ἄλλος οὐχ ἥττων σέθεν,
καὶ τῆσδε πολλῷ κυριώτερος γεγώς.
πη πῶς; ἢ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις μολὼν
δεῦρ᾽; οὐχ ἅλις σοι τῶν κατὰ Σπάρτην κρατεῖν;
με εἷλόν νιν αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἐγώ.
πη οὑμὸς δέ γ᾽ αὐτὴν ἔλαβε παῖς παιδὸς γέρας.
με οὔκουν ἐκείνου τἀμά, τἀκείνου τ᾽ ἐμά.
πη δρᾶν εὖ, κακῶς δ᾽ οὔ. μηδ᾽ ἀποκτείνειν βίᾳ.
με ὡς τήνδ᾽ ἀπάξεις οὔποτ᾽ ἐξ ἐμῆς χερός.
πη σκήπτρῳ δὲ τῷδε σὸν καθαιμάξω κάρα.
με ψαῦσόν γ᾽ ἵν᾽ εἰδῇς, καὶ πέλας πρόσελθέ μου.
πη σὺ γὰρ μετ᾽ ἀνδρῶν ὦ κάκιστε, κἀκ κακῶν;
σοί που μέτεστιν ὡς ἐν ἀνδράσιν λόγου,
ὅστις πρὸς ἀνδρὸς φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχους,
ἄκληστ᾽ ἄδουλα δώματ᾽ ἑστίας λιπών,
ὡς δὴ γυναῖκα σώφρον᾽ ἐν δόμοις ἔχων,
» πασῶν κακίστην; Οὐδ᾽ ἂν εἰ βούλοιτό τις

174

» Σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη,
» Αἳ ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους,
» Γυμνοῖσι μηροῖς, καὶ πέπλοις ἀνειμένοις,
» Δρόμους, παλαίστρας τ' οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοὶ,
» Κοινὰς ἔχουσι· κᾆτα θαυμάζειν χρεὼν
» Εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε;
Ἑλένην ἐρέσθαι χρῆν τάδ', ἥτις ἐκ δόμων
τὸν σὸν λιποῦσα φίλιον, ἐξεκώμασε
νεανίου μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα.
κᾆπειτ' ἐκείνης οὕνεχ', Ἑλλήνων ὄχλον
τοσόνδ' ἀθροίσας, ἤγαγες πρὸς Ἴλιον.
ἣν χρῆν σ' ἀποπτύσαντα, μὴ κινεῖν δόρυ,
κακὴν ἐφευρόντ', ἀλλ' ἐᾶν αὐτοῦ μένειν,
μισθόν τε δόντα, μήποτ' εἰς οἴκους λαβεῖν.
ἀλλ' οὔτε ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας,
ψυχὰς δὲ πολλὰς, κἀγαθὰς ἀπώλεσας,
παίδων τ' ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας ἐν δόμοις,
πολιούς τ' ἀφείλου πατέρας, εὐγενῆ τέκνα.
ὧν εἷς ἐγὼ δύστηνος· αὐθέντην δέ σε
μιάστορ', ὥστιν' εἰσδέδορκ' Ἀχιλλέως.
ὃς οὐδὲ τρωθεὶς, ἦλθες ἐκ Τροίας μόνος,
κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν
ὅμοι' ἐκεῖσε, δεῦρό τ' ἤγαγες πάλιν.
κἀγὼ μὲν ηὔδων τῷ γαμοῦντι μήτε σοὶ
κῆδος συνάψαι, μήτε δώμασιν λαβεῖν
κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρουσι γὰρ
» μητρῷ' ὀνείδη· Τοῦτο καὶ σκοπεῖτέ μοι
» Μνηστῆρες, ἐσθλῆς θυγατέρ' ἐκ μητρὸς λαβεῖν.
πρὸς τοῖσδε δ', εἰς ἀδελφὸν οἷ' ἐφύβρισας,
σφάξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηθέστατα.

οὕτως

οὕτως ἔδεισας, μὴ οὐ κακὴν δάμαρτ' ἔχῃς.
ἑλὼν δὲ Τροίαν, εἶμι γὰρ κἀνταῦθά σοι,
οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρίαν λαβών.
ἀλλ' ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος,
φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα,
ἥσσων πεφυκὼς Κύπριδος, ὦ κάκιστε σύ.
κἄπειτ' ἐς οἴκους τῶν ἐμῶν ἐλθὼν τέκνων,
πορθεῖς ἀπόντων, καὶ γυναῖκα δυστυχῆ
κτείνεις ἀτίμως, παῖδά θ', ὃς κλαίοντά σε,
καὶ τὴν ἐν οἴκοις σὴν καταστήσει κόρην,
» κἂν τις νόθος πέφυκε; Πολλάκις δέ τοι
» Ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορά.
» Νόθοι τε πολλοὶ, γνησίων ἀμείνονες.
» ἀλλ' ἐκκόμιζε παῖδα. Κύδιον βροτοῖς
» Πένητα χρηστὸν, ἢ κακὸν καὶ πλούσιον
» Γαμβρὸν πεπᾶσθαι, καὶ φίλον. σὺ δ' οὐδὲν εἶ.
χο Σμικρᾶς ἀπ' ἀρχῆς, νεῖκος ἀνθρώποις μέγα
» Γλῶσσ' ἐκπορίζει. τοῦτο δ' οἱ σοφοὶ βροτῶν
» Ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν.
με τί δῆτ' ἂν εἴποις, τοὺς γέροντας ὡς σοφοὶ,
καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας Ἕλλησίν ποτε;
ὅτ' ὢν σὺ Πηλεὺς, καὶ πατρὸς κλεινοῦ γεγὼς,
κῆδος συνάψας, αἰσχρὰ μὲν σαυτῷ λέγεις,
ἡμῖν δ' ὀνείδη διὰ γυναῖκα βάρβαρον.
ἣν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς,
ὑπέρ τε Φᾶσιν, κἀμὲ παρακαλεῖν ἀεὶ,
οὖσαν μὲν ἠπειρῶτιν, οὗ πεσήματα
πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν,
τοῦ σοῦ τε παιδὸς αἵματος κοινουμένην.
Πάρις γὰρ, ὃς σὸν παῖδ' ἔπεφν' Ἀχιλλέα,

Ἕκτορος ἀδελφὸς ἦν, δάμαρ δ᾽ ἥδ᾽ Ἕκτορος·
καὶ τῇδ᾽ ἔτ᾽ εἰσέρχῃ σὺ ταυτὸν εἰς στέγος,
καὶ ξυντράπεζον ἀξιοῖς ἔχειν βίον.
τίκτειν δ᾽ ἐν οἴκοις παῖδας ἐχθίστους ἐᾷς,
ἃ 'γὼ προνοίᾳ τῇ τε σῇ, κἀμῇ γέρον,
κτανεῖν θέλων, τήνδ᾽ ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι.
καίτοι φέρ᾽, ἅψασθαι γὰρ οὐκ αἰσχρὸν λόγου,
ἢν παῖς μὲν ἡ 'μὴ μὴ τέκῃ, ταύτης δ᾽ ἄπο
βλαστῶσι παῖδες, τῆσδε γῆς Φθιώτιδος
στήσεις τυράννους, βάρβαροι δ᾽ ὄντες γένος,
Ἕλλησιν ἄρξουσ᾽; εἶτ᾽ ἐγὼ μὲν οὐ φρονῶ
μισῶν τὰ μὴ δίκαια, σοὶ δ᾽ ἔνεστι νοῦς;
κἀκεῖνο νῦν ἄθρησον, εἰ σὺ παῖδα σὴν
δούς τῳ πολιτῶν, εἶτ᾽ ἔπασχε τοιάδε,
σιγῇ κάθησ᾽ ἄν; οὐ δοκῶ· ξένης δ᾽ ὕπερ,
τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους;
» Καὶ μὴν ἴσον γ᾽ ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει
» Ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ᾽ αὔτως ἀνὴρ
γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.
καὶ τῷ μέν, ἐστιν ἐν χεροῖν μέγα σθένος,
τῇ δ᾽ ἐν γονεῦσι, καὶ φίλοις τὰ πράγματα.
οὔκουν δίκαιον τοῖς γ᾽ ἐμοῖς ἐπωφελεῖν.
γέρων, γέρων εἶ. τὴν δ᾽ ἐμὴν στρατηγίαν
λέγων ἔμ᾽ ὠφελοῖς ἂν, ἢ σιγῶν πλέον.
Ἑλένη δ᾽ ἐμόχθησ᾽ οὐχ ἑκοῦσ᾽, ἀλλ᾽ ἐκ θεῶν.
καὶ τοῦτο πλεῖστον ὠφέλησεν Ἑλλάδα.
ὅπλων γὰρ ὄντες καὶ μάχης ἀΐστορες,
» ἔβησαν εἰς τἀνδρεῖον. Ἡ δ᾽ ὁμιλία
» Πάντων, βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος.
εἰ δ᾽ εἰς πρόσοψιν τῆς ἐμῆς ἐλθὼν ἐγὼ

γυναικὸς ἔχων μὴ κτανεῖν, ἐσωφρόνουν,
οὐδ᾽ ἄν σε φῶκον ἤθελον κατακτανεῖν·
ταῦτ᾽ εὖ φρονῶν σ᾽ ἐπῆλθον, οὐκ ὀργῆς χάριν·
ἢν δ᾽ ὀξυθυμῇς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία
μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία·
χο παύσασθον ἤδη· λῷστα γὰρ μακρῷ τάδε
λόγων ματαίων, μὴ δύο σφαλῆθ᾽ ἅμα·
πη Οἴμοι, καθ᾽ Ἑλλάδ᾽ ὡς κακῶς νομίζεται,
» Ὅταν τροπαῖα πολεμίων στήσῃ στρατὸς,
» Οὐ τῶν πονούντων τοὔργον ἡγοῦνται τόδε,
» Ἀλλ᾽ ὁ στρατηγὸς τὴν δόκησιν ἄρνυται·
» Ὃς εἷς μετ᾽ ἄλλων μυρίων πάλλων δόρυ,
» Οὐδὲν πλέον δρῶν ἑνὸς, ἔχει πλείω λόγον·
» Σεμνοὶ δ᾽ ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν,
» Φρονοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδένες·
» Οἳ δ᾽ εἰσὶν αὐτῶν μυρίων σοφώτεροι,
» Εἰ τόλμα προσγένοιτο, βούλησίς θ᾽ ἅμα·
ὡς καὶ σὺ, σός τ᾽ ἀδελφὸς ἐξωγκωμένοι,
Τροίᾳ κάθησθε, τῇ τ᾽ ἐκεῖ στρατηγίᾳ,
μόχθοισιν ἄλλων καὶ πόνοις ἐπηρμένοι·
δείξω δ᾽ ἐγώ σοι μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριν
μείζω νομίζειν Πηλέως ἐχθρόν ποτε,
εἰ μὴ φθερῇ τῆσδ᾽ ὡς τάχιστ᾽ ἀπὸ στέγης,
καὶ παῖς ἄτεκνος· ἣν ὅδ᾽ ἐξ ἡμῶν γεγὼς,
ἐλᾷ, δι᾽ οἴκων τῆσδ᾽ ἐπισπάσας κόμης·
ἡ στεῖρος οὖσα μόσχος, οὐκ ἀνέξεται
τίκτοντας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ᾽ αὐτὴ τέκνα·
ἀλλ᾽ εἰ τὸ κείνης δυστυχεῖ παίδων πέρι,
ἄπαιδας ἡμᾶς δεῖ καταστῆναι τέκνων,
φθείρεσθε τῆσδε δμῶες, ὡς ἂν ἐκμάθω

ἤ τις με λύσει τῆσδε κωλύσει χέρας.
ἔπαιρε σαυτὴν, ὡς ἐγὼ, καίπερ τρέμων,
πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι.
ὧδ' ὦ κάκιστε τῆσδ' ἐλυμήνω χέρας;
βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις;
ἢ μὴ ξίφος λαβοῦσ' ἀμυνάθοιτό σε
ἔδεισας; ἕρπε δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλας βρέφος.
ξύλλυε μητρὸς δεσμά. ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ
θρέψω μέγαν τοῖσδ' ἐχθρόν. εἰ δ' ἀπῆν δορὸς
τοῖς Σπαρτιάταις δόξα, καὶ μάχης ἀγὼν,
τἄλλ' ὄντες, ἴστε μηδενὸς βελτίονες.
χο ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος,
καὶ δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο.
με ἄγαν προνωπὴς ἐς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ.
ἐγὼ δὲ πρὸς βίαν μὲν ἐς Φθίαν μολὼν,
οὔτ' οὖν τι δράσω φλαῦρον, οὔτε πείσομαι.
καὶ νῦν μὲν, οὐ γὰρ ἄφθονον σχολὴν ἔχω,
ἄπειμ' ἐς οἴκους. ἔστι γάρ τις οὐ πρόσω
Σπάρτης, πόλις τις, ἣ πρὸ τοῦ μὲν ἦν φίλη,
νῦν δ' ἐχθρὰ ποιεῖ. τήνδ' ἐπεξελθεῖν θέλω
στρατηλατήσας, ὥσθ' ὑποχείριον λαβεῖν.
ὅταν δὲ τἀκεῖ θῶ κατὰ γνώμην ἐμὴν,
ἥξω. παρὼν δὲ πρὸς παρόντας ἐμφανῶς
γαμβροὺς, διδάξω, καὶ διδάξομαι λόγους.
κἂν μὲν κολάζῃ τήνδε, καὶ τὸ λοιπὸν ᾖ
σώφρων καθ' ἡμᾶς, σώφρον' ἀντιλήψεται.
θυμούμενος δὲ, τεύξεται θυμουμένων.
ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται.
τοὺς σοὺς δὲ μύθους ῥᾳδίως ἐγὼ φέρω.
σκιᾶ γὰρ ἀντίστοιχος ὣς, φωνὴν ἔχεις

ἀδύνατος. οὐδὲν ἄλλο, πλὴν λέγειν μόνον.
πη ἡγοῦ τέκνον μοι δεῦρ', ὑπ' ἀγκάλαις σταθεὶς,
σύ τ' ὦ τάλαινα. χείματος γὰρ ἀγρίου
τυχοῦσα, λιμένας ἦλθες εἰς εὐηνέμους.
αν ὦ πρέσβυ, θεοί σοι δοῖεν εὖ, καὶ τοῖσι σοῖς,
σώσαντι παῖδα, κἀμὲ τὴν δυσδαίμονα.
ὅρα δὲ μὴ νῦν εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ
πτήξαντες οἵδε, πρὸς βίαν ἄγωσί με,
γέροντα μὲν σ' ὁρῶντες, ἀσθενῆ δ' ἐμὲ,
καὶ παῖδα τόνδε, νήπιον. σκόπει τάδε.
μὴ νῦν φυγόντες, εἶθ' ἁλῶμεν ὕστερον.
πη οὐ μὴ γυναικῶν δειλῶν εἰσοίσεις λόγον.
χώρει. τίς ὑμῶν ἅψεται; κλαίων ἄρα
ψαύσει. θεοῦ γὰρ οὕνεχ', ἱππικοῦ τ' ὄχλου,
πολλῶν θ' ὁπλιτῶν ἄρχομεν Φθίαν κάτα.
ἡμεῖς δέ τ' ὀρθοὶ, κοὐ γέροντες, ὡς δοκεῖς,
ἀλλ' εἴς γε τοιόνδ' ἄνδρ' ἀποβλέψας μόνον,
τροπαῖον αὐτοῦ στήσομαι πρέσβυς περ ὤν.
» Πολλῶν νέων γὰρ κἂν γέρων εὔψυχος ᾖ,
» Κρείσσων. τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν;
χο ἢ μὴ γενοίμαν, ἢ
πατέρων ἀγαθῶν
εἴην, πολυκτήτων
τε δόμων μέτοχος.
εἴ τι γὰρ ἂν πάσχοι τις ἀμήχανον,
ἀλκᾶς οὐ σπάνις εὐγενέταις,
κηρυσσομένων δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων,
τιμὰ, καὶ κλέος.
» Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
» Ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται

» Χρόνος· ἁ δ᾽ ἀρετὰ,
» Καὶ θανοῦσι λάμπει·
» Κρεῖσσον δὲ νίκαν μὴ
» Κακόδοξον ἔχειν,
» Η ξὺν φθόνῳ σφάλλειν
» Δυνάμει τε δίκαν·
» Ηδὺ μὲν αὐτίκα τοῦτο βροτοῖσιν,
» Εν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρόν·
» Καὶ μὴν καὶ ὀνείδεσιν ἔγκειται δόμων·
ταύταν ᾔνεσα,
ταύταν καὶ φέρομαι βιοτὰν,
μηδὲν δίκας ἔξω,
κράτος ἐν θαλάμοις,
καὶ πόλει δύνασθαι·
ὦ γέρον Αἰακίδα,
πείθομαι καὶ σὺν Λαπίθαισί σε, καὶ Κεν
ταύρων ὁμιλῆσαι δορὶ κλεινοτάτῳ·
καὶ γὰρ ἐπ᾽ ἀργώιου δορὸς
ἄξεινον ὑγρὰν ἐκπερᾶσαι
ποντίαν ξυμπληγάδα
κλεινὰν ἐπὶ ναυστολίαν,
Ιλιάδα τε πόλιν, ὅτε πάρος
εὐδόκιμος ὁ Διὸς
Ινις ἀμφέβαλεν φόνῳ,
κοινὰν τὰν εὔκλειαν
ἔχοντ᾽ Εὐρώταν ἀφικέσθαι·
θε ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς κακὸν κακῶς
διάδοχον ἐν τῇδ᾽ ἡμέρᾳ πορσύνεται·
δέσποινα γὰρ κατ᾽ οἶκον, Ερμιόνην λέγω,
πατρός τ᾽ ἐρημωθεῖσα, συννοίᾳ θ᾽ ἅμα,

οἷον δέδρακεν ἔργον Ἀνδρομάχην κτανεῖν,
καὶ παῖδα βουλεύσασα κατθανεῖν θέλει,
πόσιν τρέμουσα, μὴ ἀντὶ τῶν δεδραμένων,
ἐκ τῶνδ᾽ ἀτίμως δωμάτων ἀποσταλῇ,
ἢ κατθάνῃ κτείνουσα τοὺς, οὐ χρὴ θανεῖν.
μόλις δέ νιν θέλουσαν ἀρτῆσαι δέρην,
εἴργουσι φύλακες δμῶες, ἔκ τε δεξιᾶς
ξίφη καθαρπάζουσιν ἐξαιρούμενοι.
οὕτω μέγ᾽ ἀλγεῖ. καὶ τὰ πρὶν δεδραμένα
ἔγνωκε πράξασ᾽ οὐ καλῶς. ἐγὼ μὲν οὖν
δέσποιναν εἴργουσ᾽, ἀγχόνης κάμνω φίλαι.
ὑμεῖς δὲ βᾶσαι τῶνδε δωμάτων ἔσω,
» θανάτου νιν ἐκλύσασθε. Τῶν γὰρ ἠθάδων
» φίλων νέοι μολόντες, εὐπιθέστεροι.
χο καὶ μὴν ἐν οἴκοις προσπόλων ἀκούομεν
βοὴν, ἐφ᾽ οἷσιν ἦλθες ἀγγέλλουσα σύ.
δείξειν δ᾽ ἔοικεν ἡ τάλαιν᾽ ὅσον στένει
πράξασα δεινά. δωμάτων γὰρ ἐκπερᾷ
φεύγουσα χεῖρας προσπόλων πόθῳ θανεῖν.
ἑρ ἰώ μοί μοι. σπάραγμα κόμας, ὀνύχων τε δά
ϊα μύγματα θήσομαι.
χο ὦ παῖ, τί δράσεις; σῶμα σὸν καταικιῇ;
ἑρ αἶ. αἶ. αἶ. αἶ.
ἔρρ᾽ αἰθέριον πλοκάμων ἐμῶν
ἄπο, λεπτόμιτον φάρος.
θε τέκνον, κάλυπτε στέρνα, σύνδησαι πέπλοις.
ἑρ τί δέ με δεῖ καλύπτειν πέπλοις στέρνα;
δῆλα, καὶ ἀμφιφανῆ, καὶ
ἄκρυπτα δεδράκαμεν πόσιν.
θε ἀλγεῖς φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν;

ἑρ κατὰ μὲν οὖν ξένῳ δαΐας τόλμας,
ἂν ἔρεξ', ὦ κατάρατος
ἐγὼ κατάρατος ἀνδράσιν.
θε συγγνώσεταί σοι τήνδ' ἁμαρτίαν πόσις.
ἑρ τί μοι ξίφος ἐκ χερὸς ἠγρεύσω;
ἀπόδος ὦ φίλη,
ἀπόδος, ἵν' ἀνταίαν
ἐρείσω πλαγάν.
τί με βρόχων εἴργεις;
θε ἀλλ' εἴ σ' ἀφείην μὴ φρονοῦσαν ὡς θάνοις,
ἑρ οἴμοι πότμου. ποῦ μοι πυρὸς φίλα φλόξ;
ποῦ δ' εἰς πέρας ἀερθῶ;
κατὰ πόντον, ἢ καθ' ὕλαν ὀρέων,
ἵνα θανοῦσα νερτέροισι μέλω;
χο τί ταῦτα μοχθεῖς; συμφοραὶ θεήλατοι
πᾶσι βροτοῖσιν ἢ τότ' ἦλθον, ἢ τότε.
ἑρ ἔλιπες ἔλιπες ὦ πάτερ, ἐπακτίαν
ὡσεὶ μονάδ' ἔρημον οὖσαν
ἐναλίου κώπας.
ὀλεῖ μ' ὀλεῖ με.
οὐκέτι τᾷδ' ἐνοικήσω
νυμφιδίῳ στέγᾳ.
τίνος ἀγαλμάτων ἱκέτις ὁρμάθω,
ἢ δούλα δούλοις γούνασι προσπέσω
Φθιάδος ἐκ γᾶς;
κυανόπτερος ὄρνις εἴθ' εἴην,
ἢ πευκᾶεν σκάφος, ἢ
διὰ κυανέας ἐπέρασ' ἀκτὰς
πρωτόπλους πλάτα.
θε ὦ παῖ, τότε λίαν οὔτ' ἐκεῖν' ἐπῄνεσα,

ὅτ' ἐς γυναῖκα τρῳάδ' ἐξημάρτανες,
οὔτ' αὐτὸ νῦν σου δεῖμ', ὃ δειμαίνεις ἄγαν·
οὐχ ὧδε κῆδος σὸν διώσεται πόσις,
φαύλοις γυναικὸς βαρβάρου πεισθεὶς λόγοις·
οὐ γάρ τι σ' αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἔχει,
ἀλλ' ἀνδρὸς ἐσθλοῦ παῖδα σὺν πολλοῖς λαβὼν
ἕδνοισι, πόλεώς τ' οὐ μέσως εὐδαίμονος·
πατὴρ δέ σ' οὐχ ὧδ' ὡς σὺ δειμαίνεις τέκνον,
προδοὺς ἐάσει δωμάτων τῶνδ' ἐκπεσεῖν·
ἀλλ' εἴσιθ' ἔσω, μὴ δὲ φαντάζου δόμων
πάροιθε τῶνδε, μή τιν' αἰσχύνην λάβῃς
πρόσθεν μελάθρων τῶνδ' ὁρωμένη τέκνον·
χο καὶ μὴν ὅδ' ἀλλόχρως τις ἔκδημος ξένος,
σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς δωμάτων πορεύεται·
ορ ξέναι γυναῖκες, ἦ τάδ' ἔστ' Ἀχιλλέως
παιδὸς μέλαθρα, καὶ τυραννικαὶ στέγαι;
χο ἔγνως· ἀτὰρ δὴ τίς ὢν πυνθάνῃ τάδε;
ορ Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος·
ὄνομα δ' Ὀρέστης· ἔρχομαι δὲ πρὸς Διὸς
μαντεῖα Δωδωναῖ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, δοκῶ μοι ξυγγενοῦς μαθεῖν πέρι
γυναικός, εἰ ζῇ, κεὐτυχοῦσα τυγχάνει,
ἡ σπαρτιᾶτις Ἑρμιόνη· τηλουρὰ γὰρ
ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πέδι', ὅμως ἐστὶν φίλη·
ερ ὦ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανεὶς
Ἀγαμέμνονος παῖ, πρός σε τῶνδε γουνάτων
οἴκτειρον ἡμᾶς, ὧν ἐπισκοπεῖς τύχας,
πράσσοντας οὐκ εὖ, στεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας·
σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς·
ορ ἔα· τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμεθ'; ἢ σαφῶς ὁρῶ

δόμων ἄνασσαν τήνδε Μενέλεω κόρην;
ἐρ ἥνπερ μόνην γε Τυνδαρὶς τίκτει γυνὴ
Ελένη κατ' οἴκους πατρὶ, μηδὲν ἀγνόει.
ὀρ ὦ Φοῖβ' ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λύσιν.
τί χρῆμα; πρὸς θεῶν, ἢ βροτῶν πάσχεις κακά;
ἐρ τὰ μὲν, πρὸς ἡμῶν. τὰ δὲ, πρὸς ἀνδρὸς, ὅς μ' ἔχει.
τὰ δ' ἐκ θεῶν του. πανταχῇ δ' ὀλώλαμεν.
ὀρ τίς οὖν ἂν εἴη μὴ πεφυκότων γέ πω
παίδων, γυναικὶ συμφορὰ, πλὴν εἰς λέχος;
ἐρ τοῦτ' αὐτὸ καὶ νοσοῦμεν. εὖ μ' ὑπηγάγου.
ὀρ ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις;
ἐρ τὴν αἰχμάλωτον Εκτορος ξυνευνέτιν.
ὀρ κακόν γ' ἔλεξας, ἕν' ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη.
ἐρ τοιαῦτα ταῦτα. κᾆτ' ἔγωγ' ἠμυνάμην.
ὀρ μῶν ἐς γυναῖκ' ἔρραψας οἷα δὴ γυνή;
ἐρ φόνον γ' ἐκείνῃ, καὶ τέκνῳ νοθαγενεῖ.
ὀρ κἄκτεινας, ἤ τις συμφορᾶς ἀφείλετο;
ἐρ γέρων γε Πηλεὺς τοὺς κακίονας σέβων.
ὀρ σοὶ δ' ἦν τις ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου;
ἐρ πατήρ γ', ἐπ' αὐτὸ τοῦτ' ἀπὸ Σπάρτης μολών.
ὀρ κἄπειτα τοῦ γέροντος ἡττήθη χερί;
ἐρ αἰδοῖ γε. καί μ' ἔρημον οἴχεται λιπών.
ὀρ συνῆκα. ταρβεῖς τοῖς δεδραμένοις πόσιν.
ἐρ ἔγνως. ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως. τί δεῖ λέγειν;
ἀλλ' ἄντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον,
πέμψον με χώρας τῆσδ' ὅποι προσωτάτω,
ἢ πρὸς πατρῷον μέλαθρον. ὡς δοκοῦσί μοι
δόμοι γ' ἐλαύνειν φθέγμ' ἔχοντες οἵδε με.
μισεῖ τε γαῖα Φθιάς. εἰ δ' ἥξει πάρος
Φοίβου λιπὼν μαντεῖον εἰς δόμους πόσις,

κτενεῖ μ'

κτενεῖ μ' ἐπ' αἰσχίστοισιν· ἢ δουλεύσομεν
νόθοισι λέκτροις, ὧν ἐδέσποζον προτοῦ.
ὀρ. πῶς οὖν τάδ' ὡς εἴποι τις ἐξημάρτανες;
ἑρ. Κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν,
» Αἵ μοι λέγουσαι τούσδ' ἐχαύνωσαν λόγους.
σὺ τὴν κακίστην αἰχμάλωτον ἐν δόμοις
δούλην ἀνέξῃ σοὶ λέχους κοινουμένην;
μὰ τὴν ἄνασσαν, οὐκ ἂν ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
βλέπουσ' ἂν αὐγὰς, τἄμ' ἐκαρποῦτ' ἂν λέχη.
κἀγὼ κλύουσα τούσδε σειρήνων λόγους,
σοφῶν, πανούργων, ποικίλων λαλημάτων,
ἐξηνεμώθην μωρίᾳ· τί γάρ μ' ἐχρῆν
πόσιν φυλάττειν, ᾗ παρῆν ὅσων ἔδει;
πολὺς μὲν ὄλβος· δωμάτων δ' ἠνάσσομεν.
παῖδας δ' ἐγὼ μὲν γνησίους ἔτικτον ἄν,
ἡ δ' ἡμιδούλους τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς.
» Ἀλλ' οὔποτ' οὔποτ', οὐ γὰρ εἰσάπαξ ἐρῶ,
» Χρὴ τούσγε νοῦν ἔχοντας, οἷς ἐστιν γυνή,
» Πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον εἰσφοιτᾶν ἐᾶν
» Γυναῖκας· αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν.
» Ἡ μέν τι κερδαίνουσα, συμφθείρει λέχος.
» Ἡ δ' ἀμπλακοῦσα, συννοσεῖν αὐτῇ θέλει.
» Πολλαὶ δὲ, μαργότητι· κἀντεῦθεν δόμοι
» Νοσοῦσιν ἀνδρῶν· πρὸς τάδ', εὖ φυλάσσετε
» Κλείθροισι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας.
» Ὑγιὲς γὰρ οὐδὲν αἱ θύραθεν εἴσοδοι
» Δρῶσιν γυναικῶν, ἀλλὰ πολλὰ, καὶ κακά.
χο. ἄγαν γ' ἐφῆκας γλῶτταν εἰς τὸ σύμφυτον.
συγγνωστὰ μὲν οὖν σοι τάδ', ἀλλ' ὅμως χρεὼν
κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναικείους φύσεις.

ὀρ Σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάξαντος βροτοὺς,
» Λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα·
ἐγὼ γὰρ εἰδὼς τῶνδε σύγχυσιν δόμων,
ἔριν τε τὴν σὴν, καὶ γυναικὸς Ἕκτορος,
φυλακὰς ἔχων ἔμιμνον, εἴτ' αὐτοῦ μενεῖς,
εἴτ' ἐκφοβηθεῖσ' αἰχμαλωτίδος φόβῳ
γυναικὸς, οἴκων τῶνδ' ἀπηλλάχθαι θέλεις·
ἦλθον δὲ τὰς σὰς οὐ μένων ἐπιστολάς·
ἢ δ' εἰ διδοίης ὥσπερ ἐνδίδως λόγους,
πέμψων σ' ἀπ' οἴκων τῶνδ'. ἐμοὶ γὰρ οὖσα πρὶν,
σὺν τῷδε ναίεις ἀνδρὶ, σοῦ πατρὸς κάκῃ·
ὃς πρὶν τὰ Τροίας εἰσβαλεῖν ὁρίσματα,
γυναῖκ' ἐμοὶ δοὺς, εἶθ' ὑπέσχεθ' ὕστερον
τῷ νῦν σ' ἔχοντι, Τρῳάδ' εἰ πέρσοι πόλιν·
ἐπεὶ δ' Ἀχιλλέως δεῦρ' ἐνόστησε γόνος,
σῷ μὲν συνέγνων πατρὶ, τὸν δ' ἐλισσόμην
γάμους ἀφεῖναι σοὺς, ἐμὰς λέγων τύχας,
καὶ τὸν παρόντα δαίμον'· ὡς φίλων μὲν ἂν
γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾴδιον,
φεύγων ἀπ' οἴκων, ἃς ἐγὼ φεύγω φυγάς·
ὁ δ' ἦν ὑβριστὴς ἔς τ' ἐμῆς μητρὸς φόνον,
τάς θ' αἱματωποὺς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί·
κἀγὼ ταπεινὸς ὢν τύχαις ταῖς οἴκοθεν,
ἤλγουν μὲν ἤλγουν, συμφορὰς δ' ἠνειχόμην·
σῶν δὲ στερηθεὶς ᾠχόμην ἄκων γάμων·
νῦν οὖν ἐπειδὴ περιπετεῖς ἔχεις τύχας,
καὶ ξυμφορὰν τήνδ' εἰσπεσοῦσ' ἀμηχανεῖς,
ἄξω σ' ἀπ' οἴκων, καὶ πατρὸς δώσω χερί·
» Τὸ συγγενὲς γὰρ δεινόν· ἔν τε τοῖς κακοῖς,
» Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον οἰκείου φίλου·

ἑρ νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν, πατὴρ ἐμὸς
μέριμναν ἕξει, κοὐκ ἐμὸν κρίνειν τάδε.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τῶνδ' ἔμ' ἔκπεμψον δόμων,
μὴ φθῇ με προσβὰς δῶμα, καὶ μολὼν πόσις.
ἢ παιδὸς οἴκους μ' ἐξερημοῦσαν μαθὼν
Πηλεὺς, μετέλθοι πωλικοῖς διώγμασι.
ὀρ θάρσει γέροντος χεῖρα· τὸν δ' Ἀχιλλέως
μηδὲν φοβηθῇς παῖδ', ὅσ' εἰς ἔμ' ὕβρισε.
τοία γὰρ αὐτῷ μηχανὴ πεπλεγμένη,
βρόχοις ἀκινήτοισιν ἕστηκεν φόνου
πρὸς τῆσδε χειρὸς, ἣν πάρος μὲν οὐκ ἐρῶ,
τελουμένων δὲ, Δελφὶς εἴσεται πέτρα.
ὁ μητροφόντης δ' ἢν δορυξένων ἐμῶν
μείνωσιν ὅρκοι πυθικὴν ἀνὰ χθόνα,
δείξει γαμεῖν σφε μηδὲν, ὧν ἐχρῆν ἐμέ.
πικρῶς δὲ πατρὸς φόνιον αἰτήσει δίκην
ἄνακτα Φοῖβον· οὐδέ νιν μετάστασις
γνώμης ὀνήσει, θεῷ διδόντα νῦν δίκας.
ἀλλ' ἔκ τ' ἐκείνου, διαβολαῖς τε ταῖς ἐμαῖς,
κακῶς ὀλεῖται· γνώσεται δ' ἔχθραν ἐμήν.
» Ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν
» Δαίμων δίδωσι, κοὐκ ἐᾷ φρονεῖν μέγα.
χο ὦ Φοῖβ' ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ
εὐτειχῆ πάγον, καὶ πόντιε
κυανέαις ἵπποις διφρεύων
ἅλιον πέλαγος,
τίνος οὕνεκ' ἄτιμον ὀργά
ναν χέρα τεκτοσύνας
Ἐνυαλίῳ δορὶ μήστορι προθέντες,
τάλαιναν τάλαιναν μεθεῖτε Τροίαν;

πλείστους δ' ἐπ' ἀκταῖσιν Σιμοεντίσιν;
εὐίππους ὄχους ἐζεύξατε,
καὶ φονίους ἀνδρῶν ἁμίλλας
ἔθετ' ἀστεφάνους.
ἀπὸ δὲ φθίμενοι βεβᾶσιν
Ἰλιάδαι βασιλῆ
ες. οὐδ' ἔτι πῦρ ἐπιβώμιον ἐν Τροίᾳ
θεοῖσιν λέλαμπεν καπνῷ θυώδει.
βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις.
αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ
πρὸς τέκνων ἀπηῦρα.
θεοῦ θεοῦ νιν
κέλευσμ' ἐπεστράφη
μαντόσυνον, ὅτε νιν
Ἀργόθεν πορευθεὶς
Ἀγαμεμνόνειος κέλωρ
ἀδύτων ἐπιβὰς κτεάνων ματρὸς φονεύς.
ὦ δαῖμον, ὦ Φοῖβε, πῶς πείθομαι;
πολλαὶ δ' ἂν Ἑλλάνων
ἀγοραὶ, ἀχόρους στοναχὰς
μέλποντο δυστάνων τεκέων ἄλοχοι.
ἐκ δ' ἔλειπον οἴκους
πρὸς ἄλλον εὐνά
τορ' οὐχὶ σοὶ μόνᾳ
δύσφρονες ἐπέπεσον,
οὐ φίλοισι λῦπαι.
νόσον Ἑλλὰς ἔτλα, νόσον.
διέβα δὲ Φρυγῶν καὶ πρὸς εὐκάρπους γύας
σκηπτὸς, σταλάσσων ἀΐδᾳ φόνον.

πη Φθιώ

πη Φθιώτιδες γυναῖκες, ἱστοροῦντί μοι,
σημήνατ'· ᾐσθόμην γὰρ οὐ σαφῆ λόγον,
ὡς δώματ' ἐκλιποῦσα Μενέλεω κόρη
φρούδη τάδ'· ἥκω δ' ἐκμαθεῖν σπουδὴν ἔχων,
» Εἰ ταῦτ' ἀληθῆ· τῶν γὰρ ἐκδήμων φίλων
δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας.
χο Πηλεῦ, σαφῶς ἤκουσας· οὐδ' ἐμοὶ καλὸν
κρύπτειν, ἐν οἷσπερ οὖσα τυγχάνω κακοῖς.
βασίλεια γὰρ τῶνδ' οἴχεται φυγὰς δόμων.
πη τίνος φόβου τυχοῦσα; διαπέραινέ μοι.
χο πόσιν τρέμουσα μὴ δόμων νιν ἐκβάλῃ.
πη μῶν ἀντὶ παιδὸς θανασίμων βουλευμάτων;
χο ναί, καὶ γυναικὸς αἰχμαλωτίδος φόβῳ.
πη σὺν πατρὶ δ' οἴκους, ἢ τίνος λείπει μέτα;
χο Αγαμέμνονός νιν παῖς βέβηκ' ἄγων χθονός.
πη ποίαν περαίνων ἐλπίδ', ἢ γῆμαι θέλων;
χο καὶ σοῦ γε παιδὸς παιδὶ πορσύνων μόρον.
πη κρυπτὸς καταστὰς, ἢ κατ' ὄμμ' ἐλθὼν μάχῃ.
χο ἁγνοῖς ἐν ἱεροῖς Λοξίου Δελφῶν μέτα.
πη οἴμοι· τόδ' ἤδη δεινόν· οὐχ ὅσον τάχος
χωρήσεταί τις πυθικὴν πρὸς ἑστίαν,
καὶ τἀνθάδ' ὄντα, τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις,
πρὶν παῖδ' Αχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο;
ἄγ ἰώ μοί μοι·
οἵας ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἥκω τύχας
σοί τ' ὦ γεραιὲ, καὶ φίλοισι δεσπότου.
πη αἶ· αἶ· πρόμαντις θυμὸς ὥς τι προσδοκῶν.
ἄγ οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδὸς, ὡς μάθῃς γέρον
Πηλεῦ· τοιάσδε φασγάνων πληγὰς ἔχει
Δελφῶν ὕπ' ἀνδρῶν, καὶ Μυκηναίου ξένου.

χο ἆ ἆ· τί δράσεις ὦ γεραιέ; μὴ πέσῃς.
ἔπαιρε σαυτόν. Π· οὐδέν εἰμ'· ἀπωλόμαν.
φροῦδη μὲν αὐδὴ, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω.
ἄγ ἄκουσον, εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυνάθειν
χρῄζεις τὸ πραχθὲν, σὸν κατορθώσας δέμας.
πη ὦ μοῖρα γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν,
οἷά με τὸν δύστηνον ἀμφιβᾶσ' ἔχεις;
πῶς οἴχεταί μοι παῖς μόνου παιδὸς μόνος;
σήμαιν'· ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκοῦσθ' ὅμως θέλω.
ἄγ ἐπεὶ τὸ κλεινὸν ἤλθομεν Φοίβου πέδον,
τρεῖς μὲν φαεννὰς ἡλίου διεξόδους
θέᾳ διδόντες ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν.
καὶ τοῦθ' ὕποπτον ἦν ἄρ'· εἰς δὲ συστάσεις,
κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ.
Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν,
εἰς οὖς ἑκάστῳ δυσμενεῖς ηὔδα λόγους.
ὁρᾶτε τοῦτον, ὃς διαστείχει θεοῦ,
χρυσοῦ γέμοντα γύαλα θησαυροὺς βροτῶν.
τὸ δεύτερον παρόντ' ἐφ' οἷσι καὶ πάρος,
δεῦρ' ἦλθε, Φοίβου ναὸν ἐκπέρσαι θέλων.
κἀκ τοῦδ' ἐχώρει ῥόθιον ἐν πόλει κακόν.
ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ'· εἴς τε βουλευτήρια
ἰδίᾳ θ' ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν,
φρουρὰν ἐτάξαντ' ἐν περιστύλοις δόμοις.
ἡμεῖς δὲ μῆλα φυλλάδος Παρνησίας
παιδεύματ' οὐδὲν τῶνδέ πω πεπυσμένοι,
λαβόντες ᾖμεν, ἐσχάραις τ' ἐφέσταμεν,
σὺν προξένοισι μάντεσίν τε πυθικοῖς.
καί τις τόδ' εἶπεν, ὦ νεανία, τί σοι
θεῷ κατευξόμεσθα; τίνος ἥκεις μέτα;

ὁ δ' εἶπε

ὃδ' εἶπε, φοῖβῳ τῆς πάροιθ' ἁμαρτίας
δίκας παρασχεῖν βουλόμεσθ'· ᾔτησα γὰρ
πατρός ποτ' αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην·
κἀνταῦθ' Ὀρέστου μῦθος ἰσχύων μέγα,
ἐφαίνεθ', ὡς ψεύδοιτο δεσπότης ἐμὸς
ἥκων ἐπ' αἰσχροῖς· ἔρχεται δ' ἀνακτόρων
κρηπῖδος ἐντὸς, ὡς πάρος χρηστηρίων
εὔξαιτο Φοίβῳ· τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις·
τῷ δὲ, ξιφήρης ἆρ' ὑφειστήκει λόχος,
δάφνῃ σκιασθεὶς· ὧν Κλυταιμνήστρας τόκος
εἷς ἦν ἁπάντων τῶνδε μηχανορράφος·
χ' ὦ μὲν, κατ' ὄμμα στὰς, προσεύχεται θεῷ·
οἵδ' ὀξυθήκτοις φασγάνοις ὡπλισμένοι,
κεντοῦσ' ἀτευχῆ παῖδ' Ἀχιλλέως λάθρα·
χωρεῖ δὲ πρύμναν· οὐ γὰρ εἰς καιρὸν τυπεὶς
ἐτύγχαν'· ἐξέλκει δὲ καὶ παραστάδος
κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας·
ἔστη 'πὶ βωμοῦ γοργὸς ὁπλίτης ἰδεῖν·
βοᾷ δὲ Δελφῶν παῖδας ἱστορῶν τάδε,
τίνος μ' ἕκατι κτείνετ', εὐσεβεῖς ὁδοὺς
ἥκοντα; ποίας ὄλλυμαι πρὸς αἰτίας;
τῶν δ' οὐδὲν οὐδεὶς μυρίων ὄντων πέλας,
ἐφθέγξατ', ἀλλ' ἔβαλλον ἐκ χειρῶν πέτροις·
πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος,
προύτεινε τεύχη, καὶ φυλάσσετ' ἐμβολὰς,
ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί·
ἀλλ' οὐδὲν ἤνυεν· ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη
οἴστοὶ μεσάγκυλ', ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι
σφαγεῖς ἐχώρουν βουπόροι ποδῶν πάρος·
δεινὰς δ' ἂν εἶδες πυρρίχας φρουρουμένου

βέλεμνα παιδός· ὡς δέ μιν περισταδὸν
κύκλῳ κατεῖχον οὐ διδόντες ἀμπνοὰς,
βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν,
τὸ τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν,
χωρεῖ πρὸς αὐτούς· οἱ δ' ὅπως πελειάδες
ἱέρακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν·
πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες, ἔκ τε τραυμάτων,
αὐτοί θ' ὑπ' αὐτῶν στενοπόρους κατ' ἐξόδους·
κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις
πέτραισιν ἀντέκλαξεν· εὐδία δ' ὅπως
ἔστη φαεννοῖς δεσπότης στίλβων ὅπλοις,
πρὶν δή τις ἀδύτων ἐκ μέσων ἐφθέγξατο
δεινόν τε, καὶ φρικῶδες· ὦρσε δὲ στρατὸν
στρέψας πρὸς ἀλκὴν, ἔνθ' Ἀχιλλέως πιτνεῖ
παῖς, ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπεὶς
δελφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅσπερ αὐτὸν ὤλεσε
πολλῶν μετ' ἄλλων· ὡς δὲ πρὸς γαῖαν πιτνεῖ,
τίς οὐ σίδηρον προσφέρει; τίς οὐ πέτρον,
βάλλων, ἀράσσων; πᾶν δ' ἀνάλωται δέμας
τὸ καλλίμορφον, τραυμάτων ὑπ' ἀγρίων·
νεκρὸν δὲ δή νιν κείμενον βωμοῦ πέλας,
ἐξέβαλον ἐκτὸς θυοδόκων ἀνακτόρων·
ἡμεῖς δ' ἀναρπάσαντες ὡς τάχος χεροῖν,
κομίζομέν νιν σοὶ κατοιμῶξαι γόοις,
κλαῦσαί τε πρέσβυ, γῆς τε κοσμῆσαι τάφῳ·
τοιαῦθ' ὁ τοῖς ἄλλοισι θεσπίζων ἄναξ,
ὁ τῶν δικαίων πᾶσιν ἀνθρώποις κριτὴς,
δίκας διδόντα παῖδ' ἔδρα Ἀχιλλέως·
ἐμνημόνευσε δ' ὥσπερ ἄνθρωπος κακὸς,
παλαιὰ νείκη· πῶς ἂν οὖν εἴη σοφός;

χο καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ φοράδην αὐτὸς
Δελφίδος ἐκ γῆς, δῶμα πελάζει.
τλήμων ὁ παθὼν. τλήμων δὲ γέρον
καὶ σύ. δέχῃ γὰρ τὸν Ἀχίλλειον
σκύμνον ἐς οἴκους, οὐχ ὡς σὺ θέλεις.
αὐτός τε κακοῖς πήμασι κύρσας,
εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσας.
πη ἰώ μοι ἐγώ. κακὸν οἷον ὁρῶ
τόδε, καὶ δέχομαι χερὶ δώμασ' ἐμοῖς.
ἰώ μοι μοι. αἶ. αἶ.
ὦ πόλι Θεσσαλία, διολώλαμεν.
οἰχόμεθ'. οὐκέτι μοι γένος, οὐκέτι μοι τέκνα
λείπετ' ἐν οἴκοις.
ὦ σχέτλια παθὼν ἐγὼ, εἰς τίνα
δὴ φίλον αὐγὰς βάλλων τέρψομαι;
ὦ φίλιον στόμα, καὶ γένυ, καὶ χέρες.
εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἤναρε δαίμων
Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν.
χο οὗτος μὲν οὖν ἐκ τῶνδ' ἔτιμᾶτ' ἂν γέρον,
θανών. τὸ σὸν δ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον.
πη ὦ γάμος, ὦ γάμος,
ὃς τάδε δώματα καὶ πόλιν ἁμὰν
ὤλεσας. αἶ. αἶ. αἶ. αἶ. ὦ παῖ.
μή ποτε σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον
ὤφελ' ἐμὸν γένος εἰς τέκνα καὶ δόμον
ἀμφιβαλέσθαι
Ἑρμιόνας ἀΐδαν ἐπὶ σοὶ τέκνον,
ἀλλὰ κεραυνῷ πρόσθεν ὀλέσθαι,
μηδ' ἐπὶ τοξοσύνᾳ φονίῳ πατρὸς
αἷμα τὸ διογενές ποτε

Φοίβου βροτὸς ἐς θεὸν ἀνάψαι.
χο ὀττοτοί· ὀττοτοί·
θανόντα δεσπόταν γόοις
νόμῳ τῶν νερτέρων κατάρξομαι.
πη ὀττοτοί· ὀττοτοί·
διάδοχα τάλας ἐγὼ
γέρων καὶ δυστυχὴς δακρύω.
χο θεοῦ γὰρ αἶσα, θεὸς ἔκρανε συμφοράς.
πη ὦ φίλος, δόμον ἔλειπες ἔρημον,
ἰώ μοι μοι,
ταλαίπωρον ἐμὲ γέρον
τ᾽, ἄπαιδα νοσφίσας.
χο θανεῖν σε πρέσβυ, χρῆν πάρος τῶν σῶν τέκνων.
πη οὐ σπαράξομαι κόμαν,
οὐκ ἐπιθήσομαι
ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν.
ὦ πόλις, διπλῶν τέκνων
μ᾽ ἐστέρησε Φοῖβος.
χο ὦ κακὰ παθὼν, ἰδών τε, δυστυχὴς γέρον,
τίν᾽ αἰῶν᾽ ἀγ᾽ εἰς τὸ λοιπὸν ἕξεις;
πη ἄτεκνος, ἔρημος, οὐκ ἔχων πέρας κακῶν,
διαντλήσομαι πόνους ἐς ἀΐδαν.
χο μάτην δέ σ᾽ ἐν γάμοισιν ὤλβισαν θεοί.
πη ἀμπτάμενα πάντα φροῦδα κεῖται,
κόμπῳ μεταρσίῳ πρόσω.
χο μόνος μόνοισιν ἐν δόμοις ἀναστρέφῃ.
πη οὐκέτι μοι πόλις, πόλις.
σκῆπτρά τ᾽ ἐρρέτω τάδ᾽ ἐπὶ γαῖαν.
σύ τ᾽ ὦ κατ᾽ ἄντρα νύχια Νηρέως κόρη,
πανώλεθρόν μ᾽ ὄψεαι πιτνοῦντα πρὸς γᾶν.

χο ἰὼ ἰώ·
τί κεκίνηται; τίνος αἰσθάνομαι
θείου; κοῦραι, λεύσσετ' ἀθρήσατε·
δαίμων ὅδε τις λευκὴν αἰθέρα
πορθμευόμενος, τῶν ἱπποβότων
Φθίας πεδίων ἐπιβαίνει·

θέ Πηλεῦ, χάριν σῶν τῶν πάρος νυμφευμάτων
ἥκω Θέτις, λιποῦσα Νηρέως δόμους.
καὶ πρῶτα μέν σοι τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς,
μηδέν τι λίαν γε δυσφρονεῖν παρήνεσα·
κἀγὼ γάρ, ἣν ἄκλαυς' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα,
ἀπώλεσ' ἐκ σοῦ παῖδα τὸν ταχὺν πόδας
Ἀχιλλέα τεκοῦσα πρῶτον Ἑλλάδος.
ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον, σημανῶ· σὺ δ' ἐνδέχου.
τὸν μὲν θανόντα τόνδ' Ἀχιλλέως γόνον,
θάψον, πορεύσας πυθικὴν πρὸς ἐσχάραν,
Δελφοῖς ὄνειδος, ὡς ἀπαγγέλῃ τάφος
φόνον βίαιον τῆς ὀρεστείας χερός.
γυναῖκα δ' αἰχμάλωτον, Ἀνδρομάχην λέγω,
Μολοσσίαν γῆν χρῆν κατοικῆσαι, γέρον,
Ἑλένῳ συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις.
καὶ παῖδα τόνδε, τὸν ἀπ' Αἰακοῦ μόνον
λελειμμένον δὴ βασιλέα· κἀκ τοῦδε χρὴ
ἄλλον δι' ἄλλου διαπερᾶν Μολοσσίαν
εὐδαιμονοῦντας· οὐ γὰρ ὧδ' ἀνάστατον
γένος γενέσθαι δεῖ τὸ σὸν, κἀμὸν γέρον,
Τροίας τε· καὶ γὰρ θεοῖσι κἀκείνης μέλει,
καίπερ πεσούσης Παλλάδος προθυμίᾳ·
σὲ δ', ὡς ἂν εἰδῇς τῆς ἐμῆς εὐνῆς χάριν,
θεὰ γεγῶσα, καὶ θεοῦ πατρὸς τόκος,

185

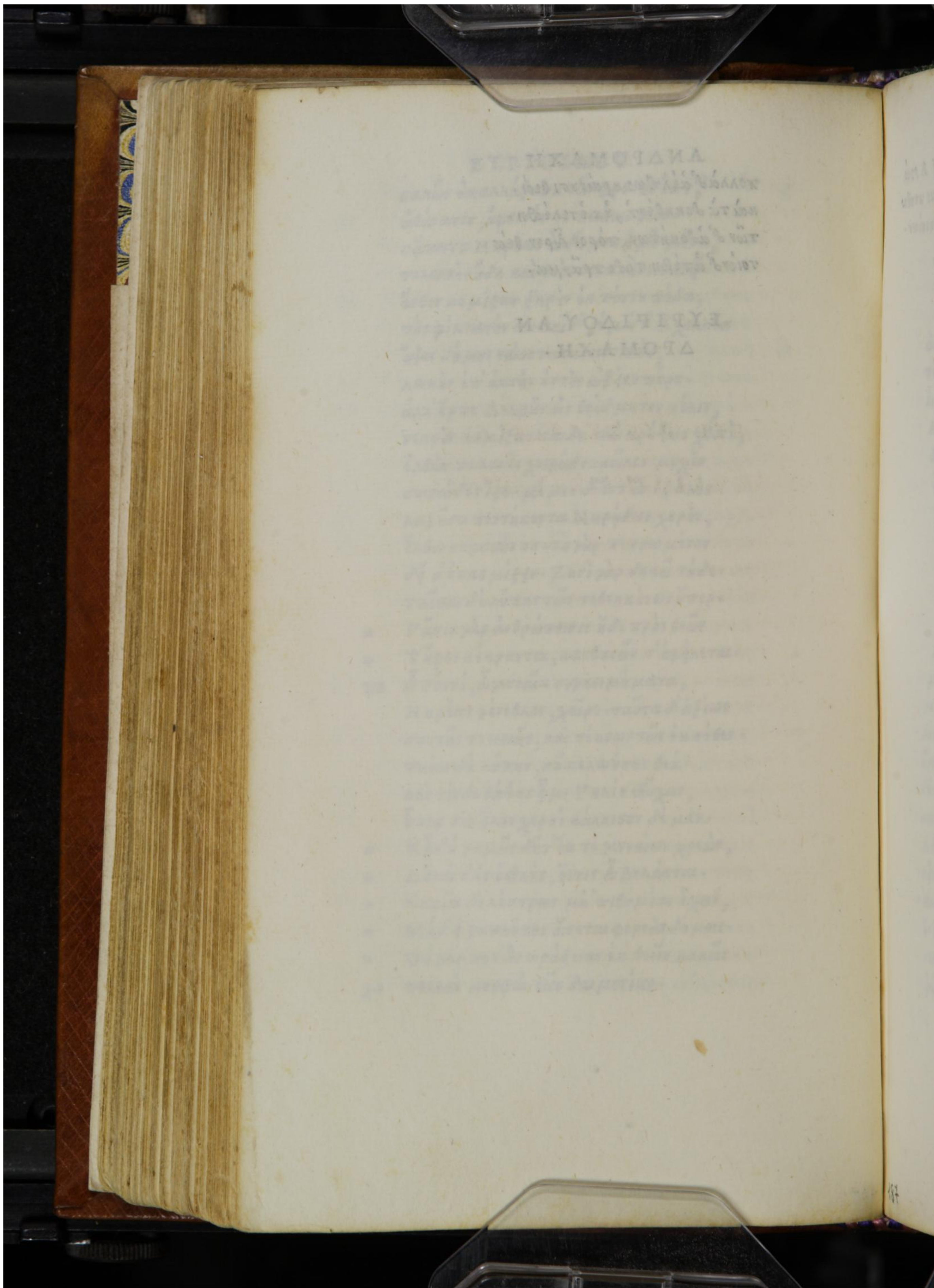
κακῶν ἀπαλλάξασα τῶν βροτησίων,
ἀθάνατον, ἄφθιτόν τε ποιήσω θεόν·
κἄπειτα Νηρέως ἐν δόμοις ἐμοῦ μέτα,
τολοιπὸν ἤδη καὶ θεὸς συνοικήσεις θεῷ·
ἔνθεν κομίζων ξηρὸν ἐκ πόντου πόδα,
τὸν φίλτατόν σοι παῖδ', ἐμοί τ' Ἀχιλλέα
ὄψει δόμους ναίοντα νησιωτικοὺς,
λευκὴν ἐπ' ἀκτὴν ἐντὸς εὐξείνου πόρου·
ἀλλ' ἕρπε Δελφῶν εἰς θεόδμητον πόλιν,
νεκρὸν κομίζων τόνδε καὶ κρύψας χθονὶ,
ἐλθὼν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχὸν
σηπιάδος ἵζου· μίμνε δ' ἔστ' ἂν ἐξ ἁλὸς
λαβοῦσα πεντήκοντα Νηρήδων χορὸν,
ἔλθω κομιστήν σου· τὸ γὰρ πεπρωμένον
δεῖ σ' ἐκκομίζειν· Ζηνὶ γὰρ δοκεῖ τάδε·
παῦσαι δὲ λύπης τῶν τεθνηκότων ὕπερ·
» Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν
» Ψῆφος κέκρανται, κατθανεῖν τ' ὀφείλεται·
πη ὦ πότνι', ὦ γενναῖα συγκοιμήματα,
Νηρέως γένεθλον, χαῖρε· ταῦτα δ' ἀξίως
σαυτῆς τε ποιεῖς, καὶ τέκνων τῶν ἐκ σέθεν·
παύω δὲ λύπην, σοῦ κελευούσης θεά·
καὶ τόνδε θάψας εἶμι Πηλίου πτυχὰς,
οὗπερ σὸν εἷλον χερσὶ κάλλιστον δέμας·
» Κᾆτ' οὐ γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεὼν,
» Δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοὺς, ὅστις εὖ βουλεύεται·
» Κακῶν δὲ λέκτρων μὴ 'πιθυμίαν ἔχειν,
» Μηδ' εἰ ζαπλούτους οἴσεται φερνὰς δόμοις·
» Οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐκ θεῶν κακῶς·
χο πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ

πολλὰ δ᾽ ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
καὶ τὰ δοκηθέντ᾽, οὐκ ἐτελέσθη.
τῶν δ᾽ ἀδοκήτων, πόρον εὗρεν θεός.
τοιόνδ᾽ ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝ
ΔΡΟΜΑΧΗ.

186

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

EVRIPIDIS SVPPLICES.

187

Η μὲν σκηνὴ, ἐν Ἐλευσῖνι· ὁ δὲ χορὸς, ἐξ Ἀργείων γυναικῶν, αἳ μητέρες ἦσαν τῶν ἐν Θήβαις πεπτωκότων ἀριστέων· τὸ δὲ δρᾶμα, ἐγκώμιον Ἀθηναίων.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Αἴθρα.	Κῆρυξ.
Χορός.	Ἄγγελος.
Θησεύς.	Εὐάδνη.
Ἄδραστος.	Ἶφις.

Προλογίζει δὲ ἡ Αἴθρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

δ

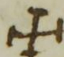
Η μητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς
τῆσδ', οἵ τε ναοὺς ἔχετε πρόσπολοι θεᾶς,
εὐδαιμονεῖν με, Θησέα τε παῖδ' ἐμὸν,
πόλιν τ' Ἀθηνῶν, τήν τε Πιτθέως χθόνα.
ἐν ᾗ με θρέψας ὀλβίοις ἐν δώμασιν
Αἴθραν πατὴρ, δίδωσι τῷ Πανδίονος
Αἰγεῖ δάμαρτα, Λοξίου μαντεύμασιν.
ἐς τάσδε γὰρ βλέψασ', ἐπευξάμην τάδε
γραῦς, αἳ λιποῦσαι δώματ' Ἀργείας χθονὸς,
ἱκτῆρι θαλλῷ προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ,
πάθος παθοῦσαι δεινόν· ἀμφὶ γὰρ πύλας
Κάδμου, θανόντων ἑπτὰ γενναίων τέκνων,
ἄπαιδές εἰσιν, οὕς ποτ' Ἀργείων ἄναξ
Ἄδραστος ἤγαγ', Οἰδίπου παγκληρίας
μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων
γαμβρῷ. νεκροὺς δὲ τοὺς ὀλωλότας δορὶ
θάψαι θέλουσι τῶνδε μητέρων, χθονί.
εἴργουσι δ' οἱ κρατοῦντες, οὐδ' ἀναίρεσιν
δοῦναι θέλουσι, νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν.
κοινὸν δὲ φόρτον ταῖσδ' ἔχων χρέας ἐμῆς
Ἄδραστος, ὄμμα δάκρυσιν τέγγων ὅδε,
κεῖται, τό, τ' ἔγχος, τήν τε δυστυχεστάτην
ξένων στρατείαν, ἣν ἔπεμψεν ἐκ δόμων.
ὅς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς,
νεκρὸν κομιστὴν, ἢ λόγοισιν, ἢ δορὸς
ῥώμῃ γενέσθαι, καὶ τάφου μεταίτιον,

μόνον τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ,
πόλει τ' Ἀθηνῶν· τυγχάνω δ' ὑπὲρ χθονὸς
ἀρότου προθύουσ', ἐκ δόμων ἐλθοῦσ' ἐμῶν,
πρὸς τόνδε σηκὸν, ἔνθα πρῶτον φαίνεται
φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς.
δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος,
μένω πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις δυοῖν θεαῖν,
Κόρης τε, καὶ Δήμητρος οἰκτείρουσα μὲν
πολιὰς ἄπαιδας τάσδε ματέρας τέκνων,
σέβουσα δ' ἱερὰ στέμματ'· οἴχεται δέ μοι
κῆρυξ πρὸς ἄστυ, δεῦρο Θησέα καλῶν,
ὡς ἢ τὸ τούτων λυπρὸν ἐξέλῃ χθονὸς,
ἢ τάσδ' ἀνάγκας ἱκεσίους λύσῃ, θεοὺς
ὅσιόν τι δράσας. πάντα γὰρ δι' ἀρσένων
γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵτινες σοφοί.

Χο. ἱκετεύω σε γεραιὰ γεραρῶν ἐκ στομάτων,
πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν,
ἄνομοι τέκνα λῦσαι φθιμένων
νεκύων, οἳ καταλείπουσι μέλη
θανάτῳ λυσιμελεῖ,
θηρσὶν ὀρείοισι βορὰν,
ἐσιδοῦσ' οἰκτρὰ μὲν ὄσσων
δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάροις,
ῥυσὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν
καταδρύμματα χειρῶν· τί γάρ, ἃ
φθιμένους παῖδας ἐμοὺς οὔτε δόμοις
προθέμαν, οὔτε τάφων
χώματα γαίας ἐσορῶ.
ἔτεκες καὶ σύ ποτ' ὦ πότνια κοῦρον,
φίλα ποιησαμένα λέκτρα πόσει σῷ.

μετὰ

μετὰ νῦν δὸς ἐμοὶ σὰς διανοίας·
μετάδος δ' ὅσον ἐπαλγῶ μελέα
τῶν φθιμένων, οὓς ἔτεκον· παράπε
σον δὲ σὸν, ὃν λισσόμεθ', ἐλθεῖν
τέκνον Ισμηνὸν, ἐμάν τ' ἐς χέρα θεῖναι
νεκύων θαλερῶν σώματα λάϊνον τάφον·
ὁσίως· οὐχ ὑπ' ἀνάγκας δὲ προπίπτου
σα, προσαιτοῦσ' ἔμολον δεξιπύρους θεῶν
θυμέλας· ἔχομεν δ' ἔνδικα· καὶ σοί
τι πάρεστι σθένος, ὥστ' εὐτεκνία,
δυστυχίαν τὴν παρ' ἐμοὶ καθελεῖν·
οἰκτρὰ δὲ πάσχουσ' ἱκετεύω,
τὸν ἐμὸν παῖδα τάλαιν' ἐν χερὶ θεῖναι,
νέκυ' ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδός γ' ἐμοῦ·
ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων γόων
διάδοχος· ἄγουσι προσπόλων χέρες·
ἴτ' ὦ ξυνῳδοὶ κακοὶ,
ἴτ' ὦ ξυναλγηδόνες,
χορὸν, τὸν, ἀΐδας σέβει·
διὰ παρηΐδος ὄνυχα λευκὸν
αἱματοῦτε, χρῶτά τε φόνιον·
» Τὰ γὰρ φθιτῶν, τοῖς ὁρῶσιν κόσμος·
ἄπληστος ἅδε μ' ἐξάγει χάρις γόων,
πολύπονος ὡς ἐξ ἁλιβάτου πέτρας
ὑγρὰ ῥέουσα σταγὼν,
ἄπαυστος ἀεὶ γόων·
» Τὸ γὰρ θανόντων τέκνων,

» Επίπονόν τι κατὰ γυναῖκας
» Εἰς γόους πέφυκε πάθος· ἔ· ἔ·
θανοῦσα, τῶνδ' ἀλγέων λαθοίμαν·

θη τίνων γόων ἤκουσα, καὶ στέρνων κτύπον,
νεκρῶν τε θρήνους; τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο
ἠχοῦς ἰούσης, ὥς φόβος μ' ἀναπτεροῖ,
μή μοί τι μήτηρ, ἣν μεταστείχω ποδὶ,
χρονίαν ἀποῦσαν ἐκ δόμων, ἔχῃ νέον.
ἔα. τί χρῆμα; καινὰς εἰσβολὰς ὁρῶ λόγων,
μητέρα γεραιὰν βωμίαν ἐφημένην,
ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας, οὐ ῥυθμὸν γ' ἕνα
κακῶν ἐχούσας. ἔκ τε γὰρ γερασμίων
ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δάκρυ,
κουρᾷ δὲ, καὶ πεπλώματ' οὐ θεωρικὰ,
τί ταῦτα μῆτερ; σὸν τὸ μηνύειν ἐμοὶ,
ἡμῶν δ' ἀκούειν. προσδοκῶ τί γὰρ νέον.
αἰ ὦ παῖ, γυναῖκες αἵδε, μητέρες τέκνων
τῶν κατθανόντων ἀμφὶ Καδμείας πύλας
ἑπτὰ στρατηγῶν. ἱκεσίοις δὲ σὺν κλάδοις
φρουροῦσί μ' ὡς δέδορκας ἐν κύκλῳ τέκνον.
θη τίς δ' ὁ στενάζων οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὅδε;
αἰ Ἄδραστος, ὡς λέγουσιν Ἀργείων ἄναξ.
θη οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες, ἢ τούτου τέκνα;
αἰ οὔκ, ἀλλὰ νεκρῶν τῶν ὀλωλότων κόροι.
θη τί γὰρ πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἱκεσίᾳ χερί;
αἰ οἶδ'. ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὑντεῦθεν τέκνον.
θη σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιστορῶ.
λέγ' ἐκκαλύψας κρᾶτα, καὶ πάρες γόον.
» Πέρας γὰρ οὐδὲν, μὴ διὰ γλώσσης ἰόν.
ἀδ ὦ καλλίνικε γῆς Ἀθηναίων ἄναξ
Θησεῦ, σὸς ἱκέτης, καὶ πόλεως ἥκω σέθεν.
θη τί χρῆμα θηρῶν, καὶ τίνος χρείαν ἔχων;
ἀδ οἶσθ' ἣν στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλεθρίαν;

θη οὐ

θη οὐ γάρ τι σιγῇ διεπέρασας Ἑλλάδα.
ἄδ Ἐνταῦθ' ἀπώλεσ' ἄνδρας, Ἀργείων ἄκρους.
θη τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται.
ἄδ τούτους θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν.
θη κήρυξιν Ἑρμοῦ πίσυνος ὡς θάψῃς νεκρούς;
ἄδ κἄπειτά γ' οἱ κτανόντες, οὐκ ἐῶσί με.
θη τί γὰρ λέγουσιν, ὅσια χρῄζοντες σέθεν;
ἄδ τί δ' εὐτυχοῦντες, οὐκ ἐπίστανται φέρειν.
θη ξύμβουλον οὖν μ' ἐπῆλθες, ἢ τίνος χάριν;
ἄδ κομίσαι σε Θησεῦ παῖδας Ἀργείων θέλων.
θη τὸ δ' Ἄργος ἡμῖν ποῦ 'στιν; ἢ κόμποι μάτην;
ἄδ σφαλέντες οἰχόμεσθα· πρὸς σὲ δ' ἥκομεν.
θη ἰδίᾳ δοκῆσάν σοι τόδ', ἢ πάσῃ πόλει;
ἄδ πάντες σ' ἱκνοῦνται Δαναΐδαι θάψαι νεκρούς.
θη ἐκ τοῦ δ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας λόχους;
ἄδ διασοῖσι γαμβροῖς τήνδε πορσύνων χάριν.
θη τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων, σέθεν;
ἄδ οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψα κηδείαν δόμοις.
θη ἀλλὰ ξένοις ἔδωκας Ἀργείας κόρας;
ἄδ Τυδεῖ τε, Πολυνείκει τε τῷ Θηβαιγενεῖ.
θη τίν' εἰς ἔρωτα τῆσδε κηδείας μολών;
ἄδ Φοίβου μ' ὑπῆλθε δυστόπαστ' αἰνίγματα.
θη τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων παρθένοις κραίνων γάμον;
ἄδ κάπρῳ με δοῦναι, καὶ λέοντι παῖδ' ἐμώ.
θη σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα;
ἄδ ἐλθόντε φυγάδε νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας.
θη τίς καὶ τίς εἰπέ· δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.
ἄδ Τυδεὺς μάχην ξυνῆψε, Πολυνείκης θ' ἅμα.
θη ἦ τοῖς, ἔδωκας θηρσὶν ὣς, κόρας σέθεν;
ἄδ μάχην γε διασοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας.

θη ἦλθον δὲ δὴ πῶς πατρίδος ἐκλιπὼν θ' ὅρους;
ἀδ Τυδεὺς μὲν αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός.
θη ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών;
ἀδ ἀραῖς πατρῴαις μὴ κασίγνητον κτάνῃ.
θη σοφὴν ἔλεξας τήνδ' ἑκούσιον φυγήν.
ἀδ ἀλλ' οἱ μένοντες, τοὺς ἀπόντας ἠδίκουν.
θη ἦ που σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται;
ἀδ ταυτὶ δικάζων ἦλθον εἶτ' ἀπωλόμην.
θη μάντεις δ' ἐπῆλθες, ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα;
ἀδ οἴμοι διώκεις μ', ᾗ μάλιστ' ἐγὼ 'σφάλην.
θη οὐκ ἦλθες ὡς ἔοικεν εὐνοίᾳ θεῶν.
ἀδ τί δέ; πλέον ἦλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν.
θη οὕτω τὸ θεῖον ῥᾳδίως σ' ἀπεστράφη.
ἀδ νέων γὰρ ἀνδρῶν θόρυβος ἐξέπληξέ με.
θη εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας.
ἀδ ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας.
ἀλλ' ὦ καθ' Ἑλλάδ' ἀλκιμώτατον κάρα,
ἄναξ Ἀθηνῶν, ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω,
πίτνων πρὸς οὖδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί,
πολιὸς ἀνήρ, εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.
ὅμως δ' ἀνάγκη συμφοραῖς εἴκειν ἐμαῖς.
σῶσον νεκρούς μοι, τἀμά τ' οἰκτείρας κακά,
καὶ τῶν θανόντων τάσδε μητέρας τέκνων,
αἷς γῆρας ἥκει πολιὸν εἰς ἀπαιδίαν.
ἐλθεῖν δ' ἔτλησαν δεῦρο, καὶ ξένον πόδα
θεῖναι, μόλις γεραιὰ κινοῦσαι μέλη,
πρεσβεύματ' οὐ Δήμητρος εἰς μυστήρια,
ἀλλ' ὡς νεκροὺς θάψωσιν· ὡς αὐτὰς ἐχρῆν
κείνων ταφείσας χερσὶν ὡραίων τυχεῖν.
» Σοφὸν δὲ πενίαν τ' εἰσορᾶν τὸν ὄλβιον,

» Πένητά τ' εἰς τοὺς πλουσίους ἀποβλέπειν,
» Ζηλοῦνθ', ἵν' αὐτὸν χρημάτων ἔρως ἔχῃ,
» Τά τ' οἰκτρὰ τοὺς μὴ δυστυχεῖς δεδοικέναι,
» Τόν θ' ὑμνοποιὸν, αὐτὸς ἂν τίκτῃ μέλη,
» Χαίροντα τίκτειν· ἢν δὲ μὴ πάσχῃ τόδε,
» Οὔτοι δύναιτ' ἂν, οἴκοθέν γ' ἀτώμενος,
» Τέρπειν ἂν ἄλλους· οὐδὲ γὰρ δίκην ἔχει.
τάχ' οὖν ἂν εἴποις, Πελοπίαν παρεὶς χθόνα,
πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προστάσσεις πόνον;
ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε.
Σπάρτη μὲν ἡ 'μὴ, καὶ πεποίκιλται τρόπους.]
τὰ δ' ἄλλα, μικρὰ, κἀσθενῆ· πόλις δὲ σὴ
μόνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον.
τά τ' οἰκτρὰ γὰρ δέδορκε, καὶ νεανίαν
ἔχει σε ποιμέν' ἐσθλόν· οὗ χρείᾳ πόλεις
πολλαὶ διώλοντ' ἐνδεεῖς στρατηλάτου.
Χο κἀγὼ τὸν αὐτὸν τῷδέ σοι λόγον λέγω
Θησεῦ, δι' οἴκτου τὰς ἐμὰς λαβεῖν τύχας.
Θη ἄλλοισι δὴ 'πόνησ' ἁμιλληθεὶς λόγῳ
» τοιῷδ'· ἔλεξε γάρ τις, Ὡς τὰ χείρονα,
» Πλείω βροτοῖσιν ἐστὶ τῶν ἀμεινόνων.
» Ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
» Πλείω τὰ χρηστὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς.
» Εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.
» Αἰνῶ δ', ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου,
» Καὶ θηριώδους θεῶν, διεσταθμήσατο,
» Πρῶτα μὲν ἐνθεὶς σύνεσιν· εἶτα δ' ἄγγελον
» Γλῶσσαν λόγων δοὺς, ὥστε γιγνώσκειν ὄπα,
» Τροφήν τε καρποῦ· τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ
» Σταγόνας ὑδρηλὰς, ὡς τάγ' ἐκ γαίας τρέφῃ,

» Αρδή τε νηδύν. πρὸς δὲ τοῖσι, χείματος
» Προβλήματ' αἴθου ἐξαμύνασθαι θεοῦ,
» Πόντου τε ναυστολήμαθ', ὡς διαλλαγὰς
» Εχοιμεν ἀλλήλοισιν, ὧν πένοιτο γῆ·
» Α δ' ἔστ' ἄσημα, κοὐ σαφῆ, γινώσκομεν
» Εἰς πῦρ βλέποντες, καὶ κατὰ σπλάγχνων πτύχας
» Μάντεις προσημαίνουσιν, οἰωνῶν τ' ἄπο·
» Αρ' οὐ τρυφῶμεν θεοῦ κατασκευὴν βίῳ
» Δόντος τοιαύτην; οἷσιν οὐκ ἀρκεῖ τάδε,
» Αλλ' ἡ φρόνησις τοῦ θεοῦ μεῖζον σθένειν
» Ζητεῖ· τὸ γαῦρον δ' ἐν χερσὶ κεκτημένοι,
» Δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σοφώτεροι·
ἧς καὶ σὺ φαίνῃ δικάδος οὐ σοφὸς γεγὼς,
ὅστις κόρας μὲν θεσφάτοις Φοίβου ζυγεὶς,
ξένοισιν ὧδ' ἔδωκας, ὡς ζώντων θεῶν·
λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σὸν,
ἥλκωσας οἴκους· χρῆν γὰρ οὔτε σώματα
ἄδικα δικαίοις τὸν σοφὸν συμμιγνύναι,
εὐδαιμονοῦντας δ' ἐς φόβους κτᾶσθαι φίλους·
» Κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος,
» Τοῖς τοῦ νοσοῦντος πήμασιν διώλεσεν
» Τὸν συννοσοῦντα, κοὐδὲν ἠδικηκότα·
ἐς δὲ στρατείαν πάντας Αργείους ἄγων,
μάντεων λεγόντων, θέσφατ' εἶτ' ἀτιμάσας,
βίᾳ παρελθὼν θεοὺς, ἀπώλεσας πόλιν,
» νέοις παραχθεὶς· Οἵτινες τιμώμενοι,
» Χαίρουσι, πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης,
» Φθείροντες ἀστοὺς, ὁ μὲν, ὅπως στρατηλατῇ,
» Ο δ' ὡς ὑβρίζῃ δύναμιν εἰς χεῖρας λαβών·
» Αλλος δὲ κέρδους οὕνεκ', οὐκ ἀποσκοπῶν

» Τὸ πλῆθος, ᾗ τι βλάπτεται πάσχον τάδε.
» Τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες· οἱ μὲν ὄλβιοι,
» Ἀνωφελεῖς τε, πλειόνων τ' ἐρῶσ' ἀεί·
» Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες, καὶ σπανίζοντες βίου,
» Δεινοὶ νέμοντες τῷ φθόνῳ πλεῖον μέρος,
» Εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακὰ,
» Γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φιλούμενοι·
» Τριῶν δὲ μοιρῶν ἡ 'ν μέσῳ, σώζει πόλεις,
» Κόσμον φυλάττουσ', ὅντιν' ἂν τάξῃ πόλις·
κἄπειτ' ἐγώ σοι ξύμμαχος γενήσομαι;
τί πρὸς πολίτας τοὺς ἐμοὺς λέγων καλὸν,
χαίρων ἴθι· μὴ οὐ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς
αὐτὸς, πιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς λίαν.
Χο. Ἥμαρτεν· Ἐν νέοισι δ' ἀνθρώπων τόδε
» Ἔνεστι· συγγνώμην δὲ τῷδ' ἔχειν χρεών.
ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τῶνδ' ἄναξ ἀφίγμεθα.
Ἀδ. οὔτοι δικαστὴν εἱλόμην ἐμῶν κακῶν,
οὐδ' εἴ τι πράξας μὴ καλῶς εὑρίσκομαι,
τούτων κολαστὴν κἀπιτιμητὴν ἄναξ.
ἀλλ' ὡς ὀναίμην· εἰ δὲ μὴ βούλει τάδε,
στέργειν ἀνάγκη τοῖσι σοῖς· τί γὰρ πάθω;
ἄγ' ὦ γεραιαὶ, στείχετε γλαυκὴν χλόην
αὐτοῦ λιποῦσαι φυλλάδος καταστροφῇ,
θεούς τε, καὶ γῆν, τήν τε πυρφόρον θεὰν
Δήμητρα θέμεναι μάρτυρας, ἡλίου τε φῶς,
ὡς οὐδὲν ἡμῖν ἤρκεσαν λιταὶ θεῶν.
ὃς Πέλοπος ἦν παῖς, Πελοπίας δ' ἡμεῖς χθονὸς
ταυτὸν πατρῷον αἷμά σοι κεκτήμεθα.
τί δρᾷς; προδώσεις ταῦτα, κἀκβαλεῖς χθονὸς
γραῦς οὐ τυχούσας οὐδὲν, ὧν αὐτὰς ἐχρῆν;

» μὴ δῆτ'· ἔχει γὰρ καταφυγὴν, θὴρ μὲν, πέτραν,
» Δοῦλοι δὲ, βωμοὺς θεῶν· πόλις δὲ, πρὸς πόλιν
» Ἔπτηξε χειμασθεῖσα· τῶν γὰρ ἐν βροτοῖς,
» Οὐκ ἔστιν οὐδὲν διατελοῦς εὐδαιμονοῦν.
χο βᾶθι τάλαιν' ἱερῶν δαπέδων ἀπὸ Περσεφονέας.
βᾶθι, καὶ ἀντίασον γονάτων, ἐπὶ χέρα βαλοῦσα·
τέκνων τε θνατῶν κόμισαι δέμας· ὦ μελέα 'γώ,
οὓς ὑπὸ τέιχεσι Καδμέοισιν ἀπώλεσα κούρους.
ἰώ μοι· λάβετε· φέρετε· πέμπετε·
κρίνετε ταλαίνας χέρας γεραιάς.
πρὸς γενειάδος ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι,
ἄντομαι, ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν
γόνυ, καὶ χέρα δειλαίαν.
οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέταν,
ἤ τιν' ἀλάταν, οἰκτρὸν ἰήλεμον, οἰκτρὸν ἱεῖσαν.
μὴ δ' ἀτάφους τέκνον, ἐν-
χθονὶ Κάδμου χάρματα, θηρῶν,
παῖδας ἐν ἡλικίᾳ τᾷ σᾷ κατίδῃς ἱκετεύω.
βλέψον ἐμῶν βλεφάρων ἐπιδάκρυον, ἃ περὶ σοῖσιν
γόνασιν ὧδε πιτνῶ, τέκνοις τάφον ἐξανύσασθαι.
θη μῆτερ, τί κλαίεις, λέπτ' ἐπ' ὀμμάτων φάρη
βαλοῦσα τῶν σῶν; ἆρα δυστήνους γόους
κλύουσα τῶνδε; κἀμὲ γὰρ διῆλθέ τι.
ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα, μὴ δακρυρρόει,
σεμναῖσι Δηοῦς ἐσχατιαῖς παρημένη.
αἴ αἶ αἶ. Θη. τὰ τούτων οὐχὶ σοὶ στενακτέον.
αἴ ὦ τλήμονες γυναῖκες. Θη. οὐ σὺ τῶνδ' ἔφυς;
αἴ εἴπω τι τέκνον, σοί τε, καὶ πόλει καλόν;
θη Ὡς πολλά γ' ἐστὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά.
αἴ ἀλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω φέρει.

Θη. αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρὴς ἐπικρύπτειν φίλοις·
Αἰ. οὔτοι σιωπῶσ', εἶτα μέμψομαί ποτε
τὴν νῦν σιωπὴν, ὡς ἐσιγήθη κακῶς,
οὐδ' ὡς ἀχρεῖον τὰς γυναῖκας εὖ λέγειν
δείσασ', ἀφήσω τῷ φόβῳ τοὐμὸν καλόν·
ἐγὼ δέ σ' ὦ παῖ, πρῶτα μὲν τὰ τῶν θεῶν
σκοπεῖν κελεύω, μὴ σφαλῇς ἀτιμάσας·
σφαλῇ γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ, τἄλλ' εὖ φρονῶν·
πρὸς τοῖσδε δ', εἰ μὲν μὴ 'δικουμένοις ἐχρῆν
τολμηρὸν εἶναι, κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως·
νυνὶ δὲ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει,
κἀμοὶ παραινεῖν οὐ φόβον φέρει τέκνον,
ἄνδρας βιαίους, καὶ κατείργοντας νεκροὺς,
τάφου τε μοίρας καὶ κτερισμάτων λαχεῖν,
ἐς τήνδ' ἀνάγκην σῇ καταστῆναι χερὶ,
νόμιμά τε πάσης συγχέοντας Ἑλλάδος,
παῦσαι· Τὸ γάρ τοι συνέχον ἀνθρώπων πόλεις,
Τοῦτ' ἔσθ', ὅταν τις τοὺς νόμους σώζῃ καλῶς·
ἐρεῖ δὲ δή τις ὡς ἀνανδρίᾳ χερῶν
πόλει παρόν σοι στέφανον εὐκλείας λαβεῖν,
δείσας ἀπέστης· καὶ συὸς μὲν ἀγρίου
ἀγῶνος ἥψω, φαῦλον ἀθλήσας πόνον·
οὗ δ' εἰς κράνος βλέψαντα, καὶ λόγχης ἀκμὴν
χρῆν ἐκπονῆσαι, δειλὸς ὢν ἐφευρέθης·
μὴ δῆτ' ἐμός γ' ὢν ὦ τέκνον, δράσῃς τάδε·
ὁρᾷς; ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη
τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς, ἀναβλέπει
σὴ πατρίς· ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται·
αἱ δ' ἥσυχοι, σκοτεινὰ πράσσουσιν πόλεις,
σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβούμεναι·

93

οὐκ εἶ νεκροῖσι, καὶ γυναιξὶν ἀθλίαις
προσωφελήσων ὦ τέκνον κεχρημέναις;
ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκῃ σ' ὁρμώμενον,
Κάδμου θ' ὁρῶσα λαὸν εὖ πεπραγότα,
ἔτ' αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν
» πέποιθ'. Ο γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν.
Χο ὦ φιλτάτη μοι, τῷδέ τ' εἴρηκας καλῶς,
κἀμοί· διπλοῦν δὲ χάρμα γίγνεται τόδε.
Θη ἐμοὶ λόγοι μὲν μῆτερ οἱ λελεγμένοι,
ὀρθῶς ἔχουσ' εἰς τόνδε· κἀπεφηνάμην
γνώμην, ὑφ' οἵων ἐσφάλην βουλευμάτων.
ὁρῶ δὲ κἀγὼ ταῦθ', ἅπερ με νουθετεῖς.
ὡς τοῖς ἐμοῖσιν οὐχὶ πρόσφορον τρόποις,
φεύγειν τὰ δεινά· πολλὰ γὰρ δράσας καλὰ,
ἔθος τόδ' εἰς Ελληνας ἐξελεξάμην,
ἀεὶ κολαστὴς τῶν κακῶν καθεστάναι.
οὔκουν ἀπαυδᾶν δυνατόν ἐστί μοι πόνους.
τί γάρ μ' ἐροῦσιν οἵγε δυσμενεῖς βροτῶν,
ὅθ' ἡ τεκοῦσα σὺ, χ' ὑπερορρωδοῦσ' ἐμοῦ,
πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον.
δράσω τάδ' εἶμι, καὶ νεκροὺς ἐκλύσομαι,
λόγοισι πείθων· εἰ δὲ μὴ, βίᾳ δορὸς
ἤδη τόδ' ἔσται, κοὐχὶ σὺν φθόνῳ θεῶν.
δόξαι δὲ χρήζω καὶ πόλει πάσῃ τάδε.
δόξει δ' ἐμοῦ θέλοντος· ἀλλὰ τοῦ λόγου
προσδοὺς, ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον.
καὶ γὰρ κατέστησ' αὐτὸν εἰς μοναρχίαν,
ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν.
λαβὼν δ' Αδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων,
εἰς πλῆθος αὐτῶν εἶμι· καὶ πείσας τάδε,

λεκτοὺς ἀθροίσας δεῦρ᾽ Ἀθηναίων κόρους,
ἥξω· παρ᾽ ὅπλοις θ᾽ ἥμενος, πέμψω λόγους
Κρέοντι, νεκρῶν σώματ᾽ ἐξαιτούμενος.
ἀλλ᾽ ὦ γεραιαί, σέμν᾽ ἀφαιρεῖτε στέφη
μητρὸς, πρὸς οἴκους ὥς νιν Αἰγέως ἄγω,
» φίλην προσάψας χεῖρα. Τοῖς τεκοῦσι γὰρ
» Δύστηνος, ὅστις μὴ ντιδουλεύει τέκνων.
» Κάλλιστον ἔρανον δοὺς γὰρ, ἀντιλάξεται
» Παίδων παρ᾽ αὐτοῦ τοιάδ᾽, ἃν τοκεῦσι δῷ.
χο ἱππόβοτον Ἄργος, ὦ πάτριον ἐμὸν πέδον,
ἐκλύετε τάδε γ᾽ ἐκλύετ᾽ ἄνακτος
ὅσια περὶ θεοὺς, καὶ μεγάλα
πελασγία, καὶ κατ᾽ Ἄργος.
εἰ γὰρ ἐπὶ τέρμα καὶ τὸ πλέον ἐμῶν κακῶν
ἱκόμενος, ἔτι ματέρος ἄγαλμα
φόνιον ἐξέλοι, γᾶν δὲ φίλαν
Ἰνάχου θεῖτ᾽ ὀνήσας.
» Καλὸν δ᾽ ἄγαλμα πόλεσιν, εὐσεβὴς πόνος.
» Χάριν τ᾽ ἔχει τὰν εἰσαεί.
» Τι μόπτολις· κρανεῖ ποτ᾽ ἆρα φίλιά μοι
τε μοῖ, καὶ τέκνοισιν ταφὰς ληψόμεθα;
ἄμυνε ματρὶ πόλις, ἄμυνε Παλλάδος
νόμους βροτῶν μὴ μιαίνειν.
σύ τοι σέβεις δίκαν· τὸ δ᾽ ἧσσον ἀδικίᾳ
νέμεις αἰεί, τὸν δυστυχῆ πάντα ῥύῃ.
θη τέχνην μὲν αἰεὶ τήνδ᾽ ἔχων, ὑπηρετεῖς
πόλει τε, κἀμοὶ, διαφέρων κηρύγματα.
ἐλθὼν δ᾽ ὑπέρ τ᾽ Ἀσωπὸν, Ἰσμηνοῦ θ᾽ ὕδωρ,
σεμνῷ τυράννῳ φράζε Καδμείων τάδε,
Θησεύς σ᾽ ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκροὺς,

συγγνῶτον οἴκων γαῖαν, ἀξιῶν τυχεῖν,
φίλον τε θέσθαι πάντ' Ἐρεχθειδῶν λεών.
κἂν μὲν θέλωσ' αἰνέσαι, παλίσυτος
στεῖχ'· ἢν δ' ἀπιστῶσ', οἵδε δεύτεροι λόγοι,
κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον.
στρατὸς δὲ θάσσει, κἀξετάζεται παρὼν,
καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπὴς ὅδε.
καὶ μὴν ἑκοῦσά τ', ἀσμένη τ' ἐδέξατο
πόλις πόνον τόνδ', ὡς θέλοντά μ' ᾔσθετο.
ἔα· λόγων τις ἐμποδὼν ὅδ' ἔρχεται
Καδμεῖος ὡς ἔοικεν· οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι
κῆρυξ, ἐπίσχες, ἤν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου,
μολὼν δ' ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν.
κη τίς γῆς τύραννος; πρὸς τίν' ἀγγεῖλαί με χρὴ
λόγους Κρέοντος; ὃς κρατεῖ Κάδμου χθονὸς,
Ἐτεοκλέους θανόντος ἀμφ' ἑπταστόμους
πύλας, ἀδελφοῦ χειρὶ Πολυνείκους ὕπο.
θη πρῶτον μὲν ἤρξω τοῦ λόγου ψευδῶς ξένε,
ζητῶν τύραννον ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἄρχεται
ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις.
δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει
ἐνιαυσίαισιν, οὐχὶ τῷ πλούτῳ διδοὺς
τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ χὠ πένης ἔχων ἴσον.
κη ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πεσσοῖς δίδως
κρεῖσσον· πόλις γὰρ, ἧς ἐγὼ πάρειμ' ἄπο,
ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, οὐκ ὄχλῳ κρατύνεται,
οὐδ' ἔστιν αὐτὴν, ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις,
πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλος ἄλλοσε στρέφει.
ὁ δ' αὐτίχ' ἡδὺς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
ἐσαῦτις ἔβλαψ'· εἶτα διαβολαῖς νέαις

κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ', ἐξέδυ δίκης.
» ἄλλως τε, πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους,
» Ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν;
» Ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους,
» Κρείσσω δίδωσι γᾶ· πόνος δ' ἀνὴρ πένης,
» Εἰ καὶ γένοιτο· κἀμαθὴς ἔργων ὕπο,
» Οὐκ ἂν δύναιτο πρὸς τὰ κοίν' ἀποβλέπειν.
» Ἢ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν,
» Ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ,
» Γλώσσῃ κατασχὼν δῆμον, οὐδὲν ὢν τοπρίν.
θη κομψός γ' ὁ κῆρυξ, καὶ παρεργάτης λόγων.
ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω,
ἄκου'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
» Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει,
» Ὅπου τὸ μὲν πρώτιστον, οὐκ εἰσὶν νόμοι
» Κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἷς, τὸν νόμον κεκτημένος
» Αὐτὸς παρ' αὑτῷ· καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστι σοι.
» Γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων, ὅ,τ' ἀσθενὴς,
» Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει.
» Ἐστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις,
» Τὸν εὐτυχοῦντα ταὔθ' ὅταν κλύῃ κακῶς.
» Νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων.
» Τοὐλεύθερον δ' ἐκεῖνο, τίς θέλει πόλει
» Χρηστόν τι βούλευμ' εἰς μέσον φέρειν ἔχων;
» Καὶ ταῦθ' ὁ χρῄζων, λαμπρὸν ἔσθ'· ὁ μὴ θέλων
» Σιγᾷ· τί τούτων ἐστὶν ἰσαίτερον πόλει;
» Καὶ μὴν ὅπουγε δῆμος αὐθέντης χθονός,
» Ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις.
» Ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς, ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε.
» Καὶ τοὺς ἀρίστους, οὓς ἂν ἡγῆται φρονεῖν,

» Κτείνει δεδοικὼς τῆς τυραννίδος πέρι·
» Πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις,
» Ὅταν τις ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν,
» Τόλμας ἀφαιρῇ, κἀπολωτίζῃ νέους;
» Κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον, καὶ βίον, τί δεῖ τέκνοις;
» Ὃς τῷ τυράννῳ πλεῖον ἐκμοχθῇ βίον,
» Ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς,
» Τερπνὰς τυράννοις ἡδονάς, ὅταν θέλῃ·
» Δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι· Μὴ ζῴην ἔτι,
» Εἰ τἀμὰ τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύεται·
καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τὰ σ' ἐξηκόντισα·
ἥκεις δὲ δὴ τί τῆσδε γῆς κεχρημένος;
κλαίων δ' ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ 'πεμψεν πόλις,
περισσὰ φωνῶν· τὸν γὰρ ἄγγελον χρεὼν
λέξανθ' ὅσ' ἂν τάξῃ τις, ὡς τάχος πάλιν
χωρεῖν· τὸ λοιπὸν δ' εἰς ἐμὴν πόλιν Κρέων
ἧσσον λάλον σου πεμπέτω τιν' ἄγγελον·
χο. φεῦ φεῦ· κακοῖσιν ὡς ὅταν δαίμων διδῷ
» Καλῶς, ὑβρίζουσ' ὡς ἀεὶ πράξοντες εὖ·
κη. λέγοιμ' ἂν ἤδη· τῶν μὲν ἠγωνισμένων,
σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ'· ἐμοὶ δέ, τἀναντία·
ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ, πᾶς τε Καδμεῖος λεώς,
Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι·
εἰ δ' ἔστιν ἐν γῇ, πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας,
λύσαντα σεμνὰ στεμμάτων μυστήρια,
τῆσδ' ἐξελαύνειν, μὴ δ' ἀναιρεῖσθαι νεκροὺς
βίᾳ προσήκοντ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει·
κἂν μὲν πίθῃ μοι, κυμάτων ἄτερ πόλιν
σὴν ναυστολήσεις· εἰ δὲ μή, πολὺς κλύδων
ἡμῖν τε, καὶ σοί, συμμάχοις τ' ἔσται δορός·

σκέψαι

σκέψαι δέ. καὶ μὴ τοῖς ἐμοῖς θυμούμενος
λόγοισιν, ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέραν ἔχων,
σφριγῶντ᾽ ἀμείψῃ μῦθον ἐκ βραχιόνων.
» Ἐλπὶς γάρ ἐστι κάκιστον ἣ πολλὰς πόλεις
» Συνῆψ᾽, ἄγουσα θυμὸν εἰς ὑπερβολάς.
» Ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος ἐς ψῆφον πόλεως,
» Οὐδεὶς ἔθ᾽ αὑτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται.
» Τὸ δυστυχὲς δὲ τοῦτ᾽ ἐς ἄλλον ἐκτρέπει.
» Εἰ δ᾽ ἦν παρ᾽ ὄμμα θάνατος ἐν ψήφου φορᾷ,
» Οὐκ ἄν ποθ᾽ Ἑλλὰς δοριμανὴς ἀπώλετο.
» Καὶ τοῖν δυοῖν γε πάντες ἄνθρωποι λόγοιν,
» Τὸν κρείσσον᾽ ἴσμεν. καὶ τὰ χρηστὰ, καὶ κακά.
» Ὅσῳ τε πολέμου κρεῖσσον εἰρήνη βροτοῖς.
» Ἣ πρῶτα μὲν μούσαισι προσφιλεστάτη,
» Ποιναῖσι δ᾽ ἐχθρὰ, τέρπεται τ᾽ εὐπαιδίᾳ,
» Χαίρει δὲ πλούτῳ. ταῦτ᾽ ἀφέντες οἱ κακοὶ,
» Πολέμους ἀναιρούμεσθα, καὶ τὸν ἥσσονα
» Δουλούμεθ᾽ ἄνδρες ἄνδρα, καὶ πόλις πόλιν.
σὺ δ᾽ ἄνδρας ἐχθροὺς, καὶ θανόντας ὠφελεῖς,
θάπτων, κομίζων θ᾽, οὓς ὕβρις ἀπώλεσεν.
οὔτ᾽ ἄν γ᾽ ἔτ᾽ ὀρθῶς Καπανέως κεραύνιον
δέμας καπνοῦται κλιμάκων ὀρθοστάτων,
ἃς προσβαλὼν πύλαισιν, ὤμοσεν πόλιν
πέρσειν, θεοῦ θέλοντος, ἤν τε μὴ θέλῃ.
οὐδ᾽ ἥρπασεν Χάρυβδις οἰωνοσκόπον,
τέθριππον ἅρμα περιβαλοῦσα χάσματι.
ἄλλοι τε κεῖνται πρὸς πύλαις λοχαγέται,
πέτροις καταξανθέντες ὀστέων ῥαφάς.
ἢ νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαυχεῖ Διός,
ἢ θεοὺς δικαίως τοὺς κακοὺς ἀπολλύναι.

» Φιλεῖν μὲν οὖν χρὴ τοὺς σοφοὺς πρῶτον τέκνα,
» Ἔπειτα τοκέας, πατρίδα θ', ἣν αὔξειν χρεὼν,
» Καὶ μὴ κατάξαι. σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασὺς,
» Νεώς τε ναύτης ἥσυχος καιρῷ, σοφός.
» Καὶ τοῦτό μοι τἀνδρεῖον, ἡ προμηθία.
ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος.
ὑμᾶς δ' ὑβρίζειν οὐκ ἐχρῆν τοιάνδ' ὕβριν.
ἀδ. ὦ παγκάκιστε. Θ. σῖγ' Ἄδραστ' ἔχε στόμα,
καὶ μὴ 'πίπροσθε τῶν ἐμῶν τοὺς σοὺς λόγους
θῇς. οὐ γὰρ ἥκει πρὸς σὲ κηρύσσων ὅδε,
ἀλλ' ὡς ἔμ'. ἡμᾶς κἀποκρίνασθαι χρεών.
καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι.
οὐκ οἶδ' ἐγὼ Κρέοντα δεσπόζοντ' ἐμοῦ,
οὐδὲ σθένοντα μεῖζον, ὥστ' ἀναγκάσαι
δρᾶν τὰς Ἀθήνας ταῦτ'. ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι
τὰ πράγμαθ' οὕτως, εἰ 'πιταξόμεθα δή.
πόλεμον δὲ τοῦτον, οὐκ ἐγὼ καθίσταμαι,
ὃς οὐδὲ σὺν τοῖσδ' ἦλθον εἰς Κάδμου χθόνα.
νεκροὺς δὲ τοὺς θανόντας, οὐ βλάπτων πόλιν,
οὐδ' ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας,
θάψαι δικαιῶ, τὸν Πανελλήνων νόμον
σώζων. τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον;
εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ὕπο,
τεθνᾶσιν. ἠμύνασθε πολεμίους καλῶς.
αἰσχρῶς τ' ἐκείνοις χ' ἡ δίκη διοίχεται.
ἐάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς.
ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
ἐνταῦθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν, πρὸς αἰθέρα,
τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν. οὔτι γὰρ κεκτήμεθα
ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον.

κἄπειτα

κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ, δεῖ λαβεῖν.
δοκεῖς κακουργεῖν Ἄργος, οὐ θάπτων νεκρούς;
ἥκιστα. πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τόδε,
εἰ τοὺς θανόντας νοσφίσεις, ὧν δεῖ λαχεῖν,
ἀτάφους τίς ἕξει; δειλίαν γὰρ εἰσφέρει
τοῖς ἀλκίμοισιν, οὗτος ἢν τεθῇ νόμος.
κἀμοὶ μὲν ἦλθες δεῖν' ἀπειλήσας ἔπη.
νεκροὺς δὲ ταρβεῖτ' εἰ κρυβήσονται χθονί;
τί μὴ γένηται; μὴ κατασκάψωσι γῆν
ταφέντες ὑμῶν; ἢ τέκν' ἐν μυχῷ χθονὸς
φύσωσιν, ἐξ ὧν εἶσί τις τιμωρία;
σκαιόν γε τἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε,
φόβους πονηροὺς, καὶ κενοὺς δεδοικέναι.
ἀλλ' ὦ μάταιοι, γνῶτε τἀνθρώπων κακά.
πάλαισμά θ' ἡμῶν ὁ βίος. εὐτυχοῦσι δὲ,
οἱ μὲν, τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν.
» τρυφᾷ δ' ὁ δαίμων. Πρός τε γὰρ τοῦ δυστυχοῦς,
» Ὡς εὐτυχήσῃ, τίμιος γεραίρεται.
» Ὁ δ' ὄλβιός νιν, πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν,
» Ὑψηλὸν αἴρει. γνόντας οὖν χρεὼν τάδε,
ἀδικουμένους τε, μέτρια μὴ θυμῷ φέρειν,
ἀδικεῖν τε τοιαῦθ', οἷα μὴ βλάψαι πόλιν.
πῶς οὖν ἂν εἴη τοὺς ὀλωλότας νεκροὺς
θάψαι; δὸς ἡμῖν τοῖς θέλουσιν εἰσιδεῖν.
ἢ δῆλα τἀνθένδ'. εἶμι, καὶ θάψω βίᾳ.
οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται,
ὡς εἰς ἔμ' ἐλθὼν, καὶ πόλιν Πανδίονος
νόμος παλαιὸς δαιμόνων, διεφθάρη.
Χο. θάρσει. τὸ γάρ τοι τῆς δίκης σώζων φάος,
πολλοὺς ὑπεκφύγοις ἂν ἀνθρώπων λόγους.

κῆ βούλει συνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν;
θη λέγ᾽, εἴ τι βούλει. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
κῆ οὐκ ἄν ποτ᾽ ἐκ γῆς παῖδας Ἀργείων λάβοις.
θη κἀμοῦ νυν ἀντάκουσον, εἰ βούλει πάλιν.
κῆ κλύοιμ᾽ ἄν. οὐ γὰρ, ἀλλὰ δεῖ δοῦναι μέρος.
θη θάψω νεκροὺς, γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας.
κῆ ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδυνευτέον.
θη πολλοὺς ἔτλην δὴ, χἀτέρους ἄλλους πόνους.
κῆ ἦ πᾶσιν οὖν σ᾽ ἔφυσεν ἐξαρκεῖν πατήρ;
θη ὅσοι γ᾽ ὑβρισταί. χρηστὰ δ᾽ οὐ κολάζομεν.
κῆ πράσσειν σὺ πόλλ᾽ εἴωθας, ἥ τε σὴ πόλις.
θη τοιγὰρ πονοῦσα πολλὰ, πόλλ᾽ εὐδαιμονεῖ.
κῆ ἐλθ᾽, ὥς σε λόγχη σπαρτὸς ἐν πόλει λάβῃ.
θη τίς δ᾽ ἐκ δράκοντος θοῦρος ἂν γένοιτ᾽ Ἄρης;
κῆ γνώσῃ σὺ πάσχων. νῦν δ᾽ ἔτ᾽ εἶ νεανίας.
θη οὔτοι μ᾽ ἐπαίρεις, ὥστε θυμῶσαι φρένας
τοῖς σοῖσι κόμποις. ἀλλ᾽ ἀποστέλλου χθονὸς,
λόγους ματαίους, οὕσπερ ἤνεγκω λαβών.
περαίνομεν γὰρ οὐδέν. ὁρμᾶσθαι χρεὼν
πάντ᾽ ἄνδρ᾽ ὁπλίτην, ἁρμάτων τ᾽ ἐπεμβάτην.
μοναμπύκων τε φάλαρα κινεῖσθαι στόμα,
ἀφρῷ καταστάζοντα Καδμείαν χθόνα.
χωρήσομαι γὰρ ἑπτὰ πρὸς Κάδμου πύλας
αὐτός γε κῆρυξ. σοὶ δὲ προστάσσω μένειν,
αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων
Ἄδραστε, κἀμοὶ μὴ ᾽να μίγνυσθαι τύχας
τὰς σάς. ἐγὼ γὰρ δαίμονος τοῦ μοῦ μέτα,
στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί.
ἓν δεῖ μόνον μοι, τοὺς θεοὺς ἔχειν, ὅσοι
δίκην σέβονται. ταῦτα γὰρ ξυνόνθ᾽ ὁμοῦ,

νίκην

» νίκην δίδωσιν· Ἡ 'ρετὴ δ' οὐδὲν φέρει
» Βροτοῖσιν, εἰ μὴ τὸν θεὸν χρήζοντ' ἔχει.
ἄγ ὦ μέλεαι μελέων ματέρες λοχαγῶν,
ὥς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει.
χο τίν' αὐδὰν τάνδε προφέρεις νέαν;
ἄγ στράτευμα μὲν Παλλάδος κριθήσεται.
χο διὰ δορὸς εἶπας, ἢ λόγων ξυναλλαγαῖς;
ἄγ γένοιτ' ἂν κέρδος· οἱ δ' ἀρείφατοι
φόνοι, μάχαι, στερνοτυπεῖς γ' ἀνὰ τόπον
πάλιν κτύποι φανήσονται.
χο ὦ τάλαινα, τίνα λόγον,
τίν' ἂν τῶνδ' αἰτίαν λάβοιμι;
ἄγ ἀλλὰ τὸν εὐτυχῆ, λαμπρὸν ἄν τις αἱρῇ
μοῖρα πάλιν· τόδε μοι τὸ θράσος ἀμφιβαίνει.
χο δικαίους δαίμονας σύ γ' ἐννέπεις.
ἄγ τίνες γὰρ ἄλλοι νέμουσι συμφοράς;
χο διάφορα πολλὰ θεῶν βροτοῖσιν εἰσορῶ.
ἄγ φόβῳ γὰρ τῷ πάρος διόλλυσαι.
δίκα δίκαν ἐξεκάλεσε, καὶ φόνος
φόνον· κακὸν δ' ἀνὰ ψυχὰς
θεοὶ βροτοῖσι νέμουσιν,
ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί.
χο τὰ καλλίπυργα πεδία πῶς ἱκοίμεθ' ἄν,
καλλίχορον θεᾶς ὕδωρ λιποῦσαι;
ἄγ ποτανὰν εἴ σέ τις θεῶν κτίσαι.
χο διπόταμον ἵνα πόλιν μόλω.
ἄγ εἰδείης ἂν φίλων, εἰδείης ἂν ψυχὰς
ἔτι ποτ' αἶσα· τὶς ἄρα πότμος
ἐπιμένει τὸν ἄλκιμον
τῆσδε γῆς ἄνακτα;

χο κεκλημένους μὲν ἀνακαλοῦμεθ' αὖ θεοὺς.
ἀλλὰ φόβων πίστις ἅδε πρῶτα.
ἰὼ Ζεῦ, τᾶς παλαιομάτορος
παιδογόνε, πόριος Ἰνάχου,
πόλει μοι ξύμμαχος γενοῦ τᾷδ' εὐμενής.
τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα
πόλεος ἐκκομίζομαι
πρὸς πυρὰν ὑβρισθέν.
ἀγ γυναῖκες, ἥκω πόλλ' ἔχων λέγειν φίλα,
αὐτός τε σωθείς· ᾑρέθην γὰρ ἐν μάχῃ,
ἵν' οἱ θανόντες ἑπτὰ δεσποτῶν λόχοι
ἠγωνίσαντο ῥεῦμα Διρκαῖον πάρα,
νίκην τε Θησέως ἀγγελῶν· λόγου δέ σε
μακροῦ 'ποπαύσω· Καπανέως γὰρ ἦν λάτρις,
ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ.
χο ὦ φίλτατ', εὖ μὲν νόστον ἀγγέλλεις σέθεν,
τήν τ' ἀμφὶ Θησέως τάξιν· εἰ δὲ καὶ στρατὸς
σῶς ἐς Ἀθηνῶν, πάντ' ἂν ἀγγέλλοις φίλα.
ἀγ σῶς· καὶ πεπραγμέν' ὡς Ἄδραστος ὤφελε
πρᾶξαι ξὺν Ἀργείοισιν, ὡς ἰπ' Ἰνάχου
στείλας ἐπεστράτευσε Καδμείων πόλιν.
χο πῶς γὰρ τρόπαια Ζηνὸς Αἰγέως τόκος
ἔστησεν, οἵ τε συμμετασχόντες δορὸς,
λέξον· παρὼν γὰρ, τοὺς ἀπόντας εὐφρανεῖς.
ἀγ λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς, ἡλίου κανὼν σαφὴς
ἔβαλλε γαῖαν· ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας
ἔστη θεατὴς, πύργον εὐαγῆ λαβών.
ὁρῶ δὲ φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων,
τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω
Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον· ὡς μὲν ἦν λόγος

αὐτόν τ᾽ ἄνακτα παῖδα κλεινὸν Αἰγέως,
καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ δεξιὸν τεταγμένους
κέρας, παλαιᾶς Κεκροπίας οἰκήτορας.
αὐτὸν δὲ Πάραλον ἐστολισμένον δορὶ,
κρήνην παρ᾽ αὐτὴν Ἄρεος ἱππότην ὄχον
πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον.
ἴσους ἀριθμόν. ἁρμάτων δ᾽ ὀχήματα
ἔνερθε σεμνῶν μνημάτων Ἀμφίονος.
Κάδμου δὲ λαὸς ἧστο πρόσθεν τειχέων,
νεκροὺς ὄπισθεν θέμενος, ὧν ἔκειτ᾽ ἀγών.
ἱππεῦσί θ᾽ ἱππῆς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι,
τετραόροισί τ᾽ ἀντί᾽ ἅρμαθ᾽ ἅρμασιν.
κῆρυξ δὲ Θησέως εἶπεν εἰς πάντας τάδε,
σιγᾶτε λαοί. σῖγα Καδμείων στίχες,
ἀκούσαθ᾽. ἡμεῖς ἥκομεν νεκροὺς μέτα
θάψαι θέλοντες, τὸν Πανελλήνων νόμον
σώζοντες, οὐδὲν δεόμενοι τεῖναι φόνον.
κοὐδὲν Κρέων τοῖσδ᾽ ἀντεκήρυξεν λόγοις,
ἀλλ᾽ ἧσ᾽ ἐφ᾽ ὅπλοις σῖγα. ποιμένες δ᾽ ὄχων
τετραόρων κατῆρχον ἐντεῦθεν μάχης.
πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους,
παραιβάτας ἔστησαν ἐς τάξιν δορός.
χοἱ μὲν, σιδήρῳ διεμάχονθ᾽ οἱ δ᾽ ἔστρεφον
πώλους ἐς ἀλκὴν, αὖτις ἐς παραιβάτας.
ἰδὼν δὲ Φόρβας, ὃς μοναμπύκων ἄναξ
ἦν, τοῖς Ἐρεχθείδαισιν ἁρμάτων ὄχον,
οἵ τ᾽ αὖ τὸ Κάδμου διεφύλασσον ἱππικὸν,
συνῆψαν ἀλκὴν, καὶ ᾽κράτουν, ἡσσῶντό τε.
λεύσσων δὲ ταῦτα, κοὐ κλύων, ἐκεῖ γὰρ ἦν,
ἔνθ᾽ ἅρματ᾽ ἠγωνίζεθ᾽, οἵ τ᾽ ἐπεμβάται,

τἀκεῖ παρόντα, πολλὰ πήματ' οὐκ ἔχω
τί πρῶτον εἴπω· πότερα, τὴν εἰς οὐρανὸν
κόνιν προσαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ παρῆν,
ἢ τὰς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένας
ἱμᾶσιν αἵματός τε φοινίου ῥοάς;
τῶν μὲν, πιτνόντων, τῶν δὲ, θραυσθέντων δίφρων
εἰς κρᾶτα, πρὸς γῆν ἐκ κυβιστώντων βίᾳ,
πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον.
νικῶντα δ' ἵπποις, ὡς ὑπείδετο στρατὸν
Κρέων γε, τὸν ἐνθένδ' ἰτέαν λαβὼν χερὶ,
χωρεῖ πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν.
καὶ μὴν τὰ Θησέως γ' οὐκ ὄκνῳ διεφθάρη,
ἀλλ' ἵετ' εὐθὺς, λαμπρ' ἀναρπάσας ὅπλα.
καὶ συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν,
ἔκτεινον, ἐκτείνοντο· καὶ παρηγγύων
κελευσμὸν ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ
θεῖν· κἀντέρειδε τοῖς Ερεχθείδαις δόρυ.
λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος,
δεινὸς παλαιστὴς ἦν· ἔκλινε γὰρ κέρας
τὸ λαιὸν ἡμῶν· δεξιὸν δ' ἡσσώμενον,
φεύγει τὸ κείνων· ἦν δ' ἀγὼν ἰσόρροπος.
κἀν τῷδε, τὸν στρατηγὸν αἰνέσαι παρῆν.
οὐ γὰρ τὸ νικῶν τοῦτ' ἐκέρδαινεν μόνον,
ἀλλ' ᾤχετ' εἰς τὸ κάμνον οἰκείου στρατοῦ.
ἔρρηξε δ' αὐδὴν, ὥστε θ' ὑπηχῆσαι χθόνα·
ὦ παῖδες, εἰ μὴ σχήσετε στερρὸν δόρυ
Σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν, οἴχεται τὰ Παλλάδος.
θάρσος δ' ἐνῶρσε παντὶ Δαναϊδῶν στρατῷ.
αὐτός θ' ὅπλισμα τοὐπιδαύριον λαβὼν,
δεινῆς κορύνης διαφέρων, ἐσφενδόνα,

ὁ μὲν τραχήλους, κἀπικείμενον κάρα
κυνέας θερίζων, κἀποκαυλίζων ξύλῳ·
μόλις δέ πως ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πόδα.
ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα, κἀνωρχησάμην,
κἄκρουσα χεῖρας· οἷ δ' ἔτεινον ἐς πύλας.
βοὴ δὲ καὶ κωκυτὸς ἦν ἀνὰ πτόλιν
νέων, γερόντων, ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν
φόβῳ· παρὸν δὲ τειχέων ἔσω μολεῖν,
Θησεὺς ἐπέσχεν· οὐ γὰρ ὡς πέρσων πόλιν
μολεῖν ἔφασκεν, ἀλλ' ἀπαιτήσων νεκρούς.
» Τοιόνδε τὸν στρατηγὸν αἱρεῖσθαι χρεών,
» Ος ἔν τε τοῖς δεινοῖσιν ἐστὶν ἄλκιμος,
» Μισεῖ θ' ὑβριστὴν λαόν· ὃς πράσσων καλῶς,
» Εἰς ἄκρα βῆναι κλιμάκων ἐνήλατα
» Ζητῶν, ἀπώλεσ' ὄλβον, ᾧ χρῆσθαι παρῆν·
Χο. νῦν τήνδ' ἄελπτον ἡμέραν ἰδοῦσ' ἐγὼ,
θεοὺς νομίζω· καὶ δοκῶ τὰς συμφορὰς
ἔχειν ἔλασσον, τῶνδε τισάντων δίκην.
Ἀδ. Ω Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
» Φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα,
» Δρῶμέν τε τοιαῦθ', ἂν σὺ τυγχάνῃς θέλων·
ἡμῖν γὰρ ἦν τό τ' ἄργος οὐχ ὑποστατὸν,
αὐτοί τε πολλοὶ καὶ νέοι βραχίοσιν,
Ετεοκλέους τε σύμβασιν ποιουμένου,
μέτρια θέλοντος, οὐκ ἐχρῄζομεν λαβεῖν·
κἄπειτ' ἀπωλόμεσθ'· ὁ δ' αὖ τόθ' εὐτυχὴς,
λαβὼν πένης ὡς ἀρτίπλουτα χρήματα,
ὕβριζ', ὑβρίζων τ' αὖτις ἀνταπώλετο
» Κάδμου κακόφρων λαός· Ω κενοὶ βροτῶν,
» Οἳ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα,

» Καὶ πρὸς δίκης γε πολλὰ πάσχοντες κακά,
» φίλοις μὲν οὐ πείθεσθε, τοῖς δὲ πράγμασιν.
» Πόλεις τ' ἔχουσαι διὰ λόγου κάμψαι κακά,
» φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ τὰ πράγματα.
ἀτὰρ τί ταῦτα; κεῖνο βούλομαι μαθεῖν,
πῶς ἐξεσώθης; κᾆτ' ἄλλ' ἐρήσομαι.
ἄγ ἐπεὶ ταραγμὸς πόλιν ἐκίνησεν δορὶ,
πύλας διῆλθον, ᾗπερ εἰσῄει στρατός.
χο ὧν δ' οὕνεκ' ἀγὼν ἦν, νεκροὺς κομίζετε;
ἄγ ὥς οἵγε κλεινοῖς ἑπτ' ἐφέστασαν δόμοις.
χο πῶς φῄς; ὁ δ' ἄλλος ποῦ κεκμηκότων ὄχλος;
ἄγ τάφῳ δέδονται πρὸς Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
χο τοὐκεῖθεν, ἢ τοὐνθένδε; τίς δ' ἔθαψέ νιν;
ἄγ Θησεὺς, σκιώδης ἔνθ' ἐλευθερὶς πέτρα.
χο οὓς δ' οὐκ ἔθαψε, ποῦ νεκροὺς ἥκεις λιπών;
ἄγ ἐγγύς. Πέλας γὰρ πᾶν ὅ, τι σπουδάζεται.
χο ἦ που πικρῶς νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνου;
ἄγ οὐδεὶς ἐπέστη τῷδε δοῦλος ὢν πόνῳ.
φαίης ἂν εἰ παρῆσθ', ὅτ' ἠγάπα νεκρούς.
χο ἔνιψεν αὐτῶν τῶν ταλαιπώρων σφαγάς;
ἄγ κἄστρωσέ γ' εὐνὰς, καὶ κάλυψε σώματα.
χο δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, καἰσχύνην ἔχον.
» Τί δ' αἰσχρὸν ἀνθρώποισι τἀλλήλων κακά.
ἄγ οἴμοι. πόσῳ σφιν συνθανεῖν ἂν ἤθελον.
χο ἄκραντ' ὀδύρῃ, ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ.
ἄγ δοκῶ μὲν, αὐταί γ' εἰσὶν αἱ διδάσκαλοι.
ἀλλ' εἶεν. αἴρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς,
ᾅδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυρρόους,
φίλους προσαυδῶν, ὧν λελειμμένος τάλας,
» ἔρημα κλαίω. Τοῦτο γὰρ μόνον βροτοῖς

» Οὐκ ἔστι, τἀνάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν,
» Ψυχὴν βροτείαν· χρημάτων δ' εἰσὶν πόροι.
χο τὰ μὲν, εὖ, τὰ δὲ, δυστυχῆ.
πόλει μὲν εὐδοξία,
καὶ στρατηλάταις δορὸς
διπλάζεται τιμή.
ἐμοὶ δὲ τῶν παίδων μὲν εἰσιδεῖν μέλη,
πικρόν· καλὸν θέαμα δ' εἴπερ ὄψομαι,
τὰν ἄελπτον ἡμέραν
ἰδοῦσα πάντων μέγιστον ἄλγος.
ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ
χρόνος παλαιὸς πατὴρ,
ὤφελ' ἁμέρᾳ κτίσαι.
τί γάρ με δεῖ παίδων;
τὸ μὲν, γὰρ οὐκ ἤλπιζον ἂν πεπονθέναι,
πάθος περισσὸν, εἰ γάμων ἀπεζύγην.
νῦν δ' ὁρῶ σαφέστατον
κακὸν, τέκνων φιλτάτων στερεῖσθαι.
ἀλλὰ τάδ' ἤδη σώματα λεύσσω
τῶν οἰχομένων παίδων μελέα.
πῶς ἂν ὀλοίμην σὺν τοῖσδε τέκνοις,
κοινὸν ἐς ᾅδην καταβᾶσα;
στεναγμὸν ὦ ματέρες,
τῶν κατὰ χθονὸς νεκρῶν
ἀΰσατ', ἀπύσατ', ἀντίφων' ἐμῶν
στεναγμάτων κλύουσαι.
χο ὦ παῖδες, ὦ πικρὸν φίλων
προσηγόρημα ματέρων,
προσαυδῶ σε τὸν θανόντα.
ἀδ ἰὼ, ἰὼ τῶν γ' ἐμῶν κακῶν ἐγώ.

χο αἶ. αἶ. ἐπάθομεν ὦ
τὰ κύντατ' ἄλγη κακῶν.
ἄδ ὦ πόλις Ἀργεία,
τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσορᾶτε;
χο ὁρῶσι κἀμὲ δῆτα τὴν τάλαι
ναν, τέκνων ἄπαιδα.
ἄδ προσάγετ' ὦ δυσπότμω σώμαθ' αἱματοσταγῆ
σφαγέντα τ' οὐκ ἄξι', οὐδ' ὑπ' ἀξίων;
ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη. Αδ. δόθ' ὡς περιπτυχαῖσι δὴ
χέρας προσαρμόσας ἐμοῖς
ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι.
χο ἔχεις ἔχεις. Αδ. πημάτων γ' ἅλις βάρος.
χο αἶ. αἶ. τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις. Αδ. ἀΐετέ μου.
χο στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη.
ἄδ εἴθε με Καδμείων ἔναρον στίχες ἐν κονίαισιν.
χο ἐμὸν δὲ μή ποτ' ἐζύγη δέμας
ἐς τιν' ἀνδρὸς εὐνάν.
ἄδ Ἴδετε κακῶν πέλαγος ὦ ματέρες
τάλαιναι τέκνων. Χο. κατὰ μὲν ὄνυξιν,
ἠλοκίσμεθ'. ἀμφὶ δὲ σποδὸν,
κάρα κεχύμεθα.
ἄδ ἰώ. ἰώ μοι μοι.
κατά με πέδον γᾶς ἕλοι,
διὰ δὲ θύελλα σπάσαι,
πυρός τε φλογμὸς
ὁ Διὸς, ἐν κάρα πέσοι.
χο πικροὺς ἐσεῖδες γάμους.
πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν
ἔγημας ἁ πολύστονος.
Οἰδιπόδα δώματα
λιποῦσ' ἦλθ' Ερινύς.

θη μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ,
γόους ἀφήσω τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν
εἰς τὰς σ' ἄγε μύθους· νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ·
πόθεν ποθ' οἵδε διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ
θνητῶν ἔφυσαν; εἰπέ γ', ὡς σοφώτερος
νέοισιν ἀστῶν τῶνδ'· ἐπιστήμων γὰρ εἶ·
εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον', ἢ λέξαι λόγῳ
τολμήμαθ', οἷς ἤλπιζον αἱρήσειν πόλιν·
ἓν δ' οὐκ ἐρήσομαί σε, μὴ γέλωτ' ὄφλω,
ὅτῳ ξυνέστη τῶνδ' ἕκαστος ἐν μάχῃ,
ἢ τρῶμα λόγχης πολεμίων ἐδέξατο·
κοινοὶ γὰρ οὗτοι τῶν τ' ἀκουόντων λόγοι,
καὶ τοῦ λέγοντος, ὅστις ἐν μάχῃ βεβὼς,
λόγχης ἰούσης πρόσθεν ὀμμάτων πυκνῆς,
σαφῶς ἀπήγγειλ' ὅστις ἐστὶν ἀγαθός·
οὐκ ἂν δυναίμην οὔτ' ἐρωτῆσαι τάδε,
οὔτ' ἂν πιθέσθαι τοῖσι τολμῶσιν λέγειν·
μόλις γὰρ ἄν τις αὐτὰ τἀναγκαῖ' ὁρᾶν
δύναιτ' ἂν, ἑστὼς πολεμίοις ἐναντίος·
ἀδ ἄκουε δὴ νῦν· καὶ γὰρ οὐκ ἄκοντί μοι
δίδως ἔπαινον τῶν ἔγωγε βούλομαι,
φίλων ἀληθῆ, καὶ δίκαι' εἰπεῖν πέρι·
ὁρᾷς τὸν ἁβρὸν, οὗ βέλος διέπτατο;
Καπανεὺς ὅδ' ἐστίν· ᾧ βίος μὲν ἦν πολύς·
ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν· φρόνημα δὲ
οὐδέν τι μεῖζον εἶχεν, ἢ πένης ἀνήρ,
φεύγων τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν,
τἀρκοῦντ' ἀτίζων· οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ
τὸ χρηστὸν εἶναι· μέτρια δ' ἐξαρκεῖν ἔφη·
φίλος τ' ἀληθὴς ἦν· φίλος τοῖς παροῦσί τε,

τὸν Οἰδίπου τε παῖδα Πολυνείκην λέγω,
ἡμᾶς ἐπαινέσαντες, οὐ ψευδοίμεθ' ἄν.
ξένος γὰρ ἦν μοι, πρὶν λιπὼν Κάδμου πόλιν
φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετος.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσαι βούλομαι τούτων πέρι;
θη οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.
ἀδ τὸν μὲν Διὸς πληγέντα Καπανέα πυρὶ,
θη ἦ χωρὶς ἱερὸν ὡς νεκρὸν θάψαι θέλεις;
ἀδ ναί. τοὺς δ' ἐγ' ἄλλους πάντας, ἐν μιᾷ πυρᾷ.
θη ποῦ δῆτα θήσεις μνῆμα τῷδε χωρίσας;
ἀδ αὐτοῦ, παρ' οἴκους τούσδε συμπήξας τάφον.
θη αὐτὸς μὲν ἤδη δμωσὶν ἂν μέλοι πόνος,
ἡμῖν δ' ἔγ' οἵδε· στειχέτω δ' ἄχθη νεκρῶν.
ἀδ ἴτ' ὦ τάλαιναι μητέρες τέκνων πέλας.
θη ἥκισ' Ἄδραστε τοῦτο πρόσφορον λέγεις.
ἀδ πῶς, τὰς τεκούσας οὐ χρεὼν ψαῦσαι τέκνων;
θη ὄλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους.
πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' αἷμα τῷ τέλει νεκρῶν.
τί δῆτα λύπην ταῖσδε προσθεῖναι θέλεις;
ἀδ νικᾷς· μένειν χρὴ τλημόνως· λέγει γὰρ εὖ
Θησεύς· ὅταν δὲ τούσδε προσθῶμεν πυρὶ,
» ὀστᾶ προσάξεσθ'· Ὦ ταλαίπωροι βροτοὶ,
» Τί κτᾶσθε λόγχας, καὶ κατ' ἀλλήλων φόνους
» Τίθεσθε; παύσασθ'· ἀλλὰ λήξαντες πόνων,
» Ἄστη φυλάσσεθ', ἥσυχοι μεθ' ἡσύχων.
» Σμικρὸν τὸ χρῆμα τοῦ βίου. τοῦτον δὲ χρὴ
» Ὡς ῥᾷστα, καὶ μὴ σὺν πόνοις διεκπερᾶν.
χο οὐκέτ' εὔτεκνος, οὐκέτ' εὔπαις,
οὐδ' εὐτυχίας μέτεστίν μοι
κουροτόκοις ἐν Ἀργείαις.

οὐδ' Ἄρτεμις λοχία
προσφθέγξαιτ' ἂν τὰς ἀτέκνους.
δυσαίων δ' ὁ βίος.
πλακτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα,
πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων ἀΐσσω.
ἑπτὰ ματέρες, ἑπτὰ κούρους
ἐγεινάμεθ' αἱ ταλαίπωροι
κλεινοτάτους ἐν Ἀργείοις.
καὶ νῦν ἄπαις, ἄτεκνος
γηράσκω δυστηνότατος.
οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις,
οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμουμένη,
χωρὶς δή τινα τῶνδ' ἴχουσα μοῖραν.
ὑπολελειμμένα μοι δάκρυα
μελέα, παιδὸς ἐν οἴκοις
κεῖται μνήματα, πένθιμοι
κουραὶ, καὶ στέφανοι κόμας
ἀοιδαὶ, τὰς, χρυσοκόμας
Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται.
γόοισι δ' ὀρθευομένα,
δάκρυσι νοτερὸν ἀεὶ πέπλων
πρὸς στέρνῳ πτύχα τέγξω.
καὶ μὴν θαλάμας τάσδ' ἐσορῶ δὴ
Καπανέως ἤδη, τύμβον θ' ἱερὸν,
μελάθρων τ' ἐκτὸς
Θησέος ἀναθήματα νεκροῖς,
κλεινήν τ' ἄλοχον τοῦ καταφθιμένου
τοῦδε κεραυνῷ πέλας Εὐάδνην,
ἣν Ἶφις ἄναξ παῖδα φυτεύει.
τί ποτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν,

ἢ τῶνδε δόμων ὑπεραηρίξει,
τήνδ᾽ ἐμβαίνουσα κέλευθον;
εὐά. τί φέγγος, τίν᾽ αἴγλαν
ἐδιφρεύετο τάλας;
σελάνα τε κατ᾽ αἰθέρα
λαμπάδ᾽, ἵν᾽ ὠκυθόαι νύμφαι
ἱππεύουσι δι᾽ ὀρφναίας,
ἡνίκα γάμων
τῶν ἐμῶν πόλις Ἄργους
ἀοιδὰς εὐδαιμονίας
ἐπύργωσε, καὶ γαμέτα
χαλκοτεύχους τε Καπανέως
προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν
οἴκων ἐκβακχευσαμένα,
πυρὸς φῶς καθέξουσα, τάφον τε
βατεύουσα τὸν αὐτὸν ἐς ἀΐδαν
καταλύσουσ᾽ ἔμμοχθον βίοτον,
αἰῶνός τε πόνους.
» Ἥδιστος γάρ τοι θάνατος
» Συνθνήσκειν θνήσκουσι φίλοις,
» Εἰ δαίμων τάδε δὴ κραίνοι.
χο. καὶ μὴν ὁρᾷς τήνδ᾽, ἧς ἐφέστηκας πύλας
πυρὰν, Διὸς θησαυρόν· ἔνθεν ἐστὶ σὸς
πόσις, δαμαθεὶς λαμπάσιν κεραυνίοις.
εὐά. ὁρῶ δὴ τελευτὰν, ἵν᾽ ἕστηκα· τύχα δέ μοι
ξυνάπτει ποδός· ἀλλὰ τῆς
εὐκλείας χάρισιν
ἔνθεν ὁρμάσω,
τᾶσδ᾽ ἀπὸ πέτρας
πηδήσασα πυρὸς ἔσω,

σώματ' αἴθοπι φλογμῷ
πόσει συμμίξασα φίλον
χρῶτα χρωτὶ πέλας θεμένα,
Φερσεφονείας ἥξω θαλάμους,
σὲ τὸν θανόντ' οὔποτ' ἐμᾷ
προδοῦσα ψυχᾷ κατὰ γᾶς· ἴτω φῶς, γάμοι τε.
εἴθέ τινες εὐναὶ δικαίων ὑμεναίων
ἐν Ἄργει φανῶσι τέκνοισιν,
ὁ σὸς δ' εὐναῖος γαμέτας
συντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις, γενναίας ἀλόχου ψυχάς.
χο καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς σὸς πατὴρ βαίνει πέλας
γεραιὸς Ἶφις, ἐς νεωτέρους λόγους,
οὓς οὐ κατειδὼς πρόσθεν, ἀλγήσει κλύων.
ἶφ ὦ δυστάλαινα, δυστάλας δ' ἐγὼ γέρων,
ἥκω διπλοῦν πένθος γε δαιμόνων ἔχων.
τὸν μὲν θανόντα παῖδα Καδμείων δορὶ
Ἐτέοκλον ἐς τὴν πατρίδα ναυσθλώσων νεκρὸν,
ζητῶν τ' ἐμὴν παῖδ', ἣ δόμων ἐξώπιος,
βέβηκε πηδήσασα, Καπανέως δάμαρ,
θανεῖν ἐρῶσα σὺν πόσει· χρόνον μὲν οὖν
τὸν πρόσθ' ἐφρουρεῖτ' ἐν δόμοις· ἐπεὶ δ' ἐγὼ
φυλακὰς ἀνῆκα, τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς
βέβηκεν· ἀλλὰ τῇδέ νιν δοξάζομεν
μάλιστ' ἂν εἶναι· φράζετ' εἰ κατοίδατε.
εὐ τί τάσδ' ἐρωτᾷς; ἥδ' ἐγὼ πέτρας ἔπι
ὄρνις τις ὡσεὶ, Καπανέως ὑπὲρ πυρᾶς,
δύστηνον αἰώρημα κουφίζω πάτερ.
ἶφ τέκνον, τίς αὔρα; τίς στόλος; τίνος χάριν
δόμον γ' ὑπερβᾶσ' ἦλθες ἐς τήνδε χθόνα;
εὐ ὀργὴν λάβοις ἂν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων

κλύων· ἀκοῦσαι δ' οὔ σε βούλομαι πάτερ·
ἶφ. τί δ', οὐ δίκαιον πατέρα τὸν σὸν εἰδέναι;
εὐά. κριτὴς ἂν εἴης οὐ σοφὸς γνώμης ἐμῆς·
ἶφ. σκευῇ δὲ τῇδε τοῦ, χάριν κοσμεῖς δέμας;
εὐά. θέλει τι κλεινὸν οὗτος ὁ στόλος πάτερ·
ἶφ. ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμῳ πρέπεις ὁρᾶν·
εὐά. εἰς γάρ τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα·
ἶφ. κἄπειτα τύμβῳ καὶ πυρᾷ φαίνῃ πέλας;
εὐά. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καλλίνικος ἔρχομαι·
ἶφ. νικῶσα νίκην τίνα; μαθεῖν χρῄζω σέθεν·
εὐά. πάσας γυναῖκας, ἃς δέδορκεν ἥλιος·
ἶφ. ἔργοις Ἀθάνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
εὐά. ἀρετῇ· πόσει γὰρ συνθανοῦσα κείσομαι·
ἶφ. τί φῄς; τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνεις σαθρόν;
εὐά. ἀΐσσω θανόντος Καπανέως τήνδ' εἰς πυράν·
ἶφ. ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς·
εὐά. τοῦτ' αὐτὸ χρῄζω πάντας Ἀργείους μαθεῖν·
ἶφ. ἀλλ' οὐδέ τοι σοὶ πείσομαι δρώσῃ τάδε·
εὐά. ὅμοιον· οὐ γὰρ ἂν κίχῃς μ' ἑλὼν χερί·
καὶ δὴ παρεῖται σῶμα, σοὶ μὲν, οὐ φίλον,
ἡμῖν δὲ, καὶ τῷ συμπυρουμένῳ πόσει·
χο. ἰὼ γύναι, δεινὸν ἔργον ἐξειργάσω·
ἶφ. ἀπωλόμην δύστηνος Ἀργείων κόραι·
χο. ἒ ἔ· σχέτλια τάδε παθών,
τὸ πάντολμον ἔργον ὄψει τάλας·
ἶφ. οὐκ ἄν τιν' εὕροιτ' ἄλλον ἀθλιώτερον·
χο. ἰὼ τάλας· μετέλαχες
τύχας Οἰδιπόδα γέρον
μέρος, καὶ σὺ πόλις ἐμὰ τλάμων·
ἶφ. Οἴμοι· τί δὴ βροτοῖσιν οὐκ ἔστιν τόδε,

Νέους

» Νέους δὶς εἶναι, καὶ γέροντας αὖ πάλιν;
» Ἀλλ' ἐν δόμοις μὲν ἤν τι μὴ καλῶς ἔχῃ,
» Γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα·
» Αἰῶνα δ' οὐκ ἔξεστιν· εἰ δ' ἦμεν νέοι
» Δὶς, καὶ γέροντες, εἴ τις ἐξημάρτανεν,
» Διπλοῦ βίου λαχόντες, ἐξορθούμεθ' ἄν·
ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους,
παίδων τ' ἐραστὴς ἦν, πόθῳ τ' ἀπωλλύμην·
εἰ δ' ἐς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων,
οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,
οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, ἐς ὃ νῦν κακόν·
ὅστις φυτεύσας, καὶ νεανίαν τεκὼν
ἄριστον, εἶτα τοῦδε νῦν στερίσκομαι·
εἶεν· τί δὴ χρὴν τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν
στείχειν πρὸς οἴκους; κᾆτ' ἐρημίαν ἴδω
πολλῶν μελάθρων, ἀπορίαν τ' ἐμῷ βίῳ;
ἢ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλω
ἥδιστα, πρίν γε δή ποτ' ἦν παῖς ἥδε μοι·
ἀλλ' οὐκέτ' ἔστιν· ἥ γ' ἐμὴν γενειάδα
προσῆγετ' αἰεὶ στόματι, καὶ κάρα τόδε
» κατεῖχε χειρί· Πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
» Γέροντι θυγατρός· ἀρσένων δὲ μείζονες
» Ψυχαί, γλυκεῖαι δ' ἧσσον ἐς θωπεύματα·
οὐχ ὡς τάχιστα δῆτά μ' ἄξετ' εἰς δόμους,
σκότῳ δὲ δώσετ'· ἔνθ' ἀσιτίαις ἐμὸν
δέμας γεραιὸν συντακεὶς ἀποφθερῶ;
τί μ' ὠφελήσει παιδὸς ὀστέων θιγεῖν;
» Ω δυσπάλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων·
» Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον,
» Νώτοισι, καὶ στρωμναῖσι, καὶ μαντεύμασιν

» Παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν.
» Οὓς χρῆν ἐπειδὰν μηδὲν ὠφελοῦν πόλιν,
» Θανόντας ἔῤῥειν, κᾀκποδὼν εἶναι νέοις.
ἡμι ἰὼ τάδε δὴ παίδων, καὶ δὴ φθιμένων
ὀστᾶ φέρετε, λάβετ᾽ ἀμφίπολοι
γραίας ἀμένους οὐ γὰρ ἔνεστιν
ῥώμη, παίδων ὑποπένθους.
πολλοῦ δὲ χρόνου σώξεις μέτα δὴ,
καταλειβομένας τ᾽ ἄλγεσι πολλοῖς.
» Τί γὰρ ἂν μεῖζον τοῦδ᾽ ἔτι θνατοῖς
» Πάθος ἐξεύροις,
» Ἢ τέκνα θανόντ᾽ ἐσιδέσθαι;
παῖς φέρω φέρω
τάλαινα μᾶτερ ἐκ πυρὸς πατρὸς μέλη,
βάρος μὲν οὐκ ἀβριθὲς ἀλγέων ὕπερ,
ἐν δ᾽ ὀλίγῳ τὰ μὰ πάντα συνθείς.
ἡμι ἰώ. ἰώ.
πᾷ δάκρυα φέρεις φίλα
ματρὶ τῶν ὀλωλότων,
σποδοῦ τε πλῆθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων
εὐδοκίμων δή ποτ᾽ ἐν Μυκήναις;
ἐγὼ δ᾽ ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τάλας,
ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβὼν,
οὐ πατρὸς ἐν χερσὶ τοῦ τεκόντος.
ἡμι ἰώ. ἰώ. ποῦ δὲ πόνος ἐμῶν τέκνων;
ποῦ νυχευμάτων χάρις,
τροφαί τε ματρὸς, ἄϋπνά τ᾽ ὀμμάτων τέλη,
καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων;
παῖς βεβᾶσιν, οὐκ ἔτ᾽ εἰσί σοι μᾶτερ τέκνα.
βεβᾶσιν. αἰθὴρ ἔχει νιν ἤδη,

πυρὸς τετακότας σποδῷ.
ποτανοὶ δ' ἤνυσαν τὸν ἀΐδαν.
πα πάτερ, σὺ μὲν τῆς σῶν κλύεις τέκνων λόγους.
ἆρ' ἀσπιδοῦχος ἔτι ποτ' ἀντιτάσομαι
σὸν φόνον; Ιφ. εἰ γὰρ γένοιτο τέκνον.
ὅταν θεοῦ θέλοντος, ἔλθοι μοι δίκα
πατρῷος, οὔπω κακὸν τόδ' εὕδει.
παῖς αἲ. αἲ. γόων ἅλις τύχας,
ἅλις ἀλγέων πάρεστί μοι.
στάσω. ποῦ με δέξεται γάνος
χαλκέοισιν ὅπλοις Δαναϊδῶν στρατηλατῶν,
τοῦ φθιμένου πατρὸς ἐκδικατάν;
πα ἔτ' εἰσορᾶν σε πάτερ ἐπ' ὀμμάτων δοκῶ,
φίλον φίλημα παρὰ γένυν τιθέντα σόν.
λόγων δὲ παρακέλευσμα σῶν,
ἀέρι φερόμενον οἴχεται.
δυοῖν δ' ἄχη ματέρι τ' ἔλιπες,
σέ τ' οὔ ποτ' ἄλγη πατρῷα λείψῃ.
ἰφ ἔχω τοσόνδε βάρος, ὅσον μ' ἀπώλεσεν.
φέρ', ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλω σποδόν.
πα ἔκλαυσα τόδε κλύων ἔπος
στυγνότατον. ἔθιγέ μου φρενῶν.
ἰφ ὦ τέκνον, ἔβας, οὐκέτι φίλον
φίλον ἄγαλμ' ὄψομαι σῆς ματρός.
θη Ἄδραστε, καὶ γυναῖκες Ἀργεῖαι γένος,
ὁρᾶτε παῖδας τούσδ' ἔχοντας ἐν χεροῖν
πατέρων ἀρίστων σώμαθ', ὧν ἀνειλόμην·
τούτοις ἐγώ σε καὶ πόλις δωρούμεθα.
ὑμᾶς δὲ τῶνδε χρὴ χάριν μεμνημένους,
σώζειν ὁρῶντας, ὧν ἐκύρσατ' ἐξ ἐμοῦ.

πᾶσίν θ' ὑπεῖπον τοῦσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους,
τιμᾶν πόλιν τήνδ', ἐκ τέκνων ἀεὶ τέκνοις
μνήμην παραγγέλλοντας, ὧν ἐκύρσατε.
Ζεὺς δὲ ξυνίστωρ, οἵ τ' ἐν οὐρανῷ θεοὶ,
οἵων ὑφ' ἡμῶν στείχετ' ἠξιωμένοι.
ἄδ Θησεῦ, ξύνισμεν πάνθ', ὅσ' Ἀργείων χθόνα
δέδρακας ἐσθλὰ, δεομένην εὐεργετῶν.
χάριν τ' ἀγήρω γ' ἕξομεν· γενναῖα γὰρ
παθόντες, ὑμᾶς ἀντιδρᾶν ὀφείλομεν.
θη τί δή ποθ' ὑμῖν ἄλλ' ὑπουργῆσαί με χρή;
ἄδ χαῖρ'· ἄξιος γὰρ καὶ σὺ, καὶ πόλις σέθεν.
θη ἔσται τάδ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῶν αὐτῶν τύχοις.
ἀθη ἄκουε Θησεῦ τούσδ' Ἀθηναίας λόγους,
ἃ χρή σε δρᾶσαι, δρῶντα δ' ὠφελεῖν τάδε.
μὴ δῷς τάδ' ὀστᾶ τοῖσδ' ἐς Ἀργείαν χθόνα
παισὶν κομίζειν, ῥᾳδίως οὕτω μεθείς.
ἀλλ' ἀντὶ τῶν σῶν, καὶ πόλεως μοχθημάτων,
πρῶτον λάβ' ὅρκον· τόνδε δ' ὀμνύναι χρεὼν
Ἄδραστον· οὗτος κύριος τύραννος ὢν,
πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτεῖ.
ὁ δ' ὅρκος ἔσται, μήποτ' Ἀργείους χθόνα
εἰς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν,
ἄλλων τ' ἰόντων ἐμποδὼν θήσειν δόρυ.
ἢν δ' ὅρκον ἐκλιπόντες ἔλθωσιν πόλιν,
κακῶς ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα.
ἐν ᾧ δὲ τέμνειν χρὴ σφάγιά σ', ἄκουέ μου.
ἔστι τρίπους σοι χαλκόπους εἴσω δόμων,
ὃν Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα,
σπουδὴν ἐπ' ἄλλην Ἡρακλῆς ὁρμώμενος,
στῆσαί γ' ἐφεῖτο πυθικὴν πρὸς ἐσχάραν.

ἐν τῷδε λαιμοὺς τρεῖς τριῶν μήλων τεμὼν,
ἔγγραψον ὅρκους τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει·
κἄπειτα σώζειν θεῷ δὸς, ᾧ Δελφῶν μέλει·
μνημεῖά θ' ὅρκων, μαρτύρημά θ' Ἑλλάδι·
ἣ δ' ἂν διοίξῃς σφάγια, καὶ τρώσῃς φόνον,
ὀξύστομον μάχαιραν ἐς γαίας μυχοὺς
κρύψον, παρ' αὐτὰς ἑπτὰ πυρκαϊὰς νεκρῶν·
φόβον γὰρ αὐτοῖς ἤν ποτ' ἔλθωσιν πόλιν,
δειχθεῖσα θήσει, καὶ κακὸν νόστον πάλιν·
δράσας δὲ ταῦτα, πέμπε γῆς ἔξω νεκροὺς,
τεμένη δ' ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἁγνισθῇ πυρὶ,
μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον ἰσθμίας θεοῦ·
σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· παισὶ δ' Ἀργείων λέγω,
πορθήσεθ' ἡβήσαντες Ἰσμηνοῦ πόλιν,
πατέρων θανόντων ἐκδικάζοντες φόνον·
σύ τ' ἀντὶ πατρὸς Αἰγιαλεῦ στρατηλάτης
νέος καταστὰς, παῖς τ' ἀπ' Αἰτωλῶν μολὼν
Τυδέως, ὃν ὠνόμαζε Διομήδην πατὴρ,
ἀλλ' οὐ φθονεῖν χρὴ συσκιάζοντας γένυν,
καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατὸν,
ἑπτάστολον πύργωμα Καδμείων ἔπι·
πικροὶ γὰρ αὐτοῖς ἥξετ' ἐκτεθραμμένοι
σκύμνοι λεόντων πόλεος ἐκπορθήτορες·
κοὐκ ἔστιν ἄλλως· ἔκγονοι δ' ἀν' Ἑλλάδα
κληθέντες, ᾠδὰς ὑστέροισι θήσετε·
τοῖον στράτευμα σὺν θεῷ πορεύσετε·
Θη. δέσποιν' Ἀθάνα, πείσομαι λόγοισι σοῖς·
σὺ γάρ μ' ἀνορθοῖς, ὥστε μὴ ξαμαρτάνειν·
καὶ τόνδ' ἐν ὅρκοις ζεύξομαι· μόνον σύ με
εἰς ὀρθὸν ἵστη· σοῦ γὰρ εὐμενοῦς πόλει

οὔσης, τολοιπὸν ἀσφαλῶς οἰκήσομεν.
Χο στείχωμεν Ἄδραστ᾽· ὅρκια δῶμεν
τῷδ᾽ ἀνδρὶ, πόλει τ᾽· ἄξια δ᾽ ἡμῖν
προμεμοχθήκασι, σέβεσθαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

EVRIPIDIS IPHIGENIA IN AVLIDE.

208

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ἀγαμέμνων. Πρεσβύτης. Χορός. Μενέλαος. Κλυταιμνήστρα. Ἰφιγένεια. Ἀχιλλεύς. Θεράπων. Ἄγγελος.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἀγαμέμνων.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

Πρέσβυ, δόμων τῶνδε
ὦ πάροιθεν
στεῖχε. Πρε. στείχω.
τί δὲ καινουργεῖς Ἀγά
μεμνον ἄναξ;
ἀγα σπεύσῃ. Πρε. σπεύδω.
μάλα τὸ γῆρας τοὐμὸν ἄϋπνον,
καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεστιν.
ἀγα τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει;
πρε σείριος, ἐγγὺς τῆς ἑπταπόρου
πλειάδος ἀΐσσων ἔτι μεσήρης.
ἀγα οὔκουν φθόγγος γ' οὔτ' ὀρνίθων,
οὔτε θαλάσσης. σιγαὶ δ' ἀνέμων
τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν.
πρε τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις
Ἀγάμεμνον ἄναξ;
ἔτι δ' ἡσυχία τῇδε κατ' αὖλιν,
καὶ ἀκίνητοι φυλακαὶ τειχέων.
στείχομεν ἔσω. Αγα. ζηλῶ σε γέρον.
» Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν, ὃς ἀκίνδυνον
» Βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής.
» Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ.
πρε καὶ μὴν τὸ καλόν γ' ἐνταῦθα βίου.
ἀγα τοῦτο δέ γ' ἐστὶ τὸ καλὸν, σφαλερόν.
καὶ τὸ φιλότιμον
γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον.
τοτὲ μὲν, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέν
τ' ἀνέτρεψε βίον,

ποτὲ δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ,
καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν.
πρέ. οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέος.
» Οὐκ ἐπὶ πᾶσί σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς
» Ἀγάμεμνον Ἀτρεύς.
» Δεῖ δέ σε χαίρειν, καὶ λυπεῖσθαι.
» Θνητὸς γὰρ ἔφυς, κἂν μὴ σὺ θέλῃς.
» Τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται.
σὺ δὲ λαμπτῆρος φάος ἀμπετάσας,
δέλτον τε γράφεις
τήνδ', ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις,
καὶ ταυτὰ πάλιν γράμματα συγχεῖς,
καὶ σφραγίζεις. λύεις τ' ὀπίσω,
ῥίπτεις τε πέδῳ πεύκην, θαλερὸν
καταδάκρυ χέων.
καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς
μὴ οὐ μαίνεσθαι. τί πονεῖς; τί πονεῖς;
τί νέον, τί νέον περὶ σοὶ βασιλεῦ;
φέρε κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς.
πρὸς δ' ἄνδρ' ἀγαθὸν, πιστόν τε φράσεις.
σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως
πέμπεν φερνὴν, συννυμφοκόμον τε δίκαιον.
ἀγα. ἐγένοντο Λήδᾳ θεστιάδι τρεῖς παρθένοι,
Φοίβη, Κλυταιμνήστρα τ' ἐμὴ ξυνάορος,
Ἑλένη τε. ταύτης οἱ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι,
μνηστῆρες ἦλθον, Ἑλλάδος νεανίαι.
δειναὶ δ' ἀπειλαὶ, καὶ κατ' ἀλλήλων φόνος
ξυνίσταθ', ὅστις μὴ λάβοι τὴν παρθένον.
τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ,
δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως
ἅψαιτ' ἄριστα. καί νιν εἰσῆλθεν τάδε,

ὅρκους συνάψαι, δεξιάς τε συμβαλεῖν
μνηστῆρας ἀλλήλοισι, καὶ δι' ἐμπύρων
σπονδὰς καθεῖναι, κἀπαράσασθαι τάδε,
ὅτου γυνὴ γένοιτο Τυνδαρὶς κόρη,
τούτῳ συναμύνειν· εἴ τις ἐκ δόμων λαβὼν
οἴχοιτο, τόν τ' ἔχοντ' ἀπώσασθαι λέχους,
κἀπιστρατεύειν, καὶ κατασκάπτειν πόλιν,
Ἕλλην' ὁμοίως, βάρβαρόν θ', ὅπλων μέτα·
ἐπεὶ δ' ἐπιστώθησαν, εὖ δέ πως γέρων
ὑπῆλθεν αὐτοὺς Τυνδάρεως πυκνῇ φρενὶ,
δίδωσιν ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα,
ὅτου πνοαὶ φέροιεν Ἀφροδίτης φίλαι·
ἡ δ' εἵλεθ', ὥς γε μή ποτ' ὤφελεν λαβεῖν,
Μενέλαον· ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
κρίνας ὅδ', ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει,
Λακεδαίμον', ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ,
χρυσῷ τε λαμπρὸς βαρβάρῳ χλιδήματι,
ἐρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας
Ἑλένην, πρὸς Ἴδης βούσταθμ' ἔκδημον λαβών·
Μενέλαος οὖν καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόνος,
ὅρκους παλαιοὺς Τυνδάρεω μαρτύρεται,
ὡς χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις·
τοὐντεῦθεν οὖν Ἕλληνες ἀΐξαντες δορὶ,
τάχη λαβόντες στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα
ἥκουσι τῆσδε, ναυσὶν, ἀσπίσιν θ' ὁμοῦ,
ἵπποις τε, πολλοῖς θ' ἅρμασίν τ' ἠσκημένοι·
κἀμὲ στρατηγεῖν, κᾆτα Μενέλεω χάριν
εἵλοντο σύγγονόν γε· τἀξίωμα δὲ,
ἄλλος τις ὤφελ' ἀντ' ἐμοῦ λαβεῖν τόδε·
ἠθροισμένου δὲ, καὶ ξυνεστῶτος στρατοῦ,

ἤ μεθ', ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα·
Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένος,
ἀνεῖλεν, Ἰφιγένειαν, ἣν ἔσπειρ' ἐγὼ,
Ἀρτέμιδι θῦσαι τῇ τόδ' οἰκούσῃ πέδον,
καὶ πλοῦν τ' ἔσεσθαι, καὶ κατασκαφὰς Φρυγῶν,
θύσασι· μὴ θύσασι δ', οὐκ εἶναι τάδε·
κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθίῳ κηρύγματι
Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατὸν,
ὡς οὔ ποτ' ἂν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν·
οὗ δή μ' ἀδελφὸς πάντα προσφέρων λόγον,
ἔπεισε τλῆναι δεινά· κἀν δέλτου πτυχαῖς
γράψας, ἔπεμψα πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμὴν,
πέμπειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ὡς γαμουμένην·
τό, τ' ἀξίωμα τἀνδρὸς ἐκγαυρούμενος,
συμπλεῖν τ' Ἀχαιοῖς τοὔνεκ' οὐ θέλοι λέγων,
εἰ μὴ παρ' ἡμῶν εἶσιν εἰς Φθίαν λέχος·
Πειθὼ γὰρ εἶχον τήνδε πρὸς δάμαρτ' ἐμὴν,
ψευδῆ συνάψας ἀντὶ παρθένου γάμον·
μόνοι δ' Ἀχαιῶν ἴσμεν ὡς ἔχει τάδε,
Κάλχας, Ὀδυσσεὺς, Μενέλεώς θ'· ἃ δ' οὐ καλῶς
ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν
εἰς τήνδε δέλτον, ἣν κατ' εὐφρόνης σκιὰν,
λύοντα, καὶ συνδοῦντά μ' εἶσιδες γέρον·
ἀλλ' εἶα· χώρει τάσδ' ἐπιστολὰς λαβὼν,
πρὸς Ἄργος· ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς,
λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα·
πιστὸς γὰρ ἀλόχῳ, τοῖς τ' ἐμοῖς δόμοισιν εἶ·
πέμπω σοι πρὸς ταῖς πρόσθεν
δέλτοις ὦ Λήδας ἔρνος,
πρε. λέγε, καὶ σήμαιν', ἵνα καὶ γλώσσῃ

σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ.
ἀγα μὴ στέλλειν τὰν σὰν ἶνιν πρὸς
τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας
Αὖλιν ἀκλύσταν.
εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ,
παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους.
πρε καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λέκτρ' ἀμπλακὼν,
οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαίρει;
σοὶ, σῇ τ' ἀλόχῳ
τόδε καὶ δεινόν· σήμαιν' ὅ,τι φῄς.
ἀγα ὄνομ' οὐκ ἔργον παρέχων Ἀχιλεὺς,
οὐκ οἶδε γάμους, οὐδ' ὅ,τι πράσσομεν,
οὐδ', ὅτι κείνῳ παῖδ' ἐπέφησα,
νυμφείους εἰς ἀγκώνων
εὐνὰς ἐνδώσειν λέκτροις.
πρε δεινά γε τολμᾷς Ἀγάμεμνον ἄναξ·
ὃς τῷ τῆς θεᾶς σὴν παῖδ' ἄλοχον
φατίσας, ἦγες σφάγιον Δαναοῖς.
ἀγα οἴμοι· γνώμας ἐξέσταν.
αἰ· αἰ· πίπτω δ' εἰς ἄταν.
ἀλλ' ἴθ' ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ
μηδὲν ὑπείκων.
πρε σπεύδω βασιλεῦ. Αγα. μὴ νῦν μήτ' ἀλσώδεις ἵζου
κρήνας, μήθ' ὕπνῳ θελχθῇς. Πρε. εὔφημα θρόει.
ἀγα πάντῃ δὲ πόρον σχιστὸν ἀμείβων,
λεῦσσε, φυλάσσων μή τι σε λάθῃ
τροχαλοῖσιν ὄχοις παραμειψαμένη,
παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ' ἀπήνη
Δαναῶν πρὸς ναῦς.
πρε ἔσται. Αγα. κλήθρων δ' ἐξόρμα.
ἢν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσας,

πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινοὺς,
ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὶς θυμέλας.
πρέ. πιστὸς δὲ φράσας τάδε, πῶς ἔσομαι
λέγε, παιδὶ σέθεν, τῇ σῇ τ᾽ ἀλόχῳ;
ἀγα. σφραγῖδα φύλασσ᾽, ἣν ἐπὶ δέλτῳ
τῇδε κομίζεις.
ἴθι. λευκαίνει τόδε φῶς ἤδη
λάμπουσ᾽ ἠὼς,
πῦρ τε τεθρίππων τῶν ἀελίου.
σύλλαβε μόχθων.
» Θνητῶν δ᾽ ὄλβιος ἐς τέλος οὐδεὶς,
» Οὐδ᾽ εὐδαίμων.
» Οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος.
χο. ἔμολον ἀμφὶ παρ᾽ ἀκτίαν
ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας,
Εὐρίπου διὰ χευμάτων,
κέλσασα στενόπορθμον
Χαλκίδα, πόλιν ἐμὰν προλιποῦσ᾽
σ᾽ ἀγχιάλων ὑδάτων τροφὸν,
τᾶς κλεινᾶς Ἀρεθούσας,
Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς ἴδοιμ᾽ ἂν,
Ἀχαιῶν τε πλάτας ναυσιπόρους
ἡμιθέων, οὓς ἐπὶ Τροί
αν ἐλάταις χιλιόναυσιν,
τὸν ξανθὸν Μενέλαον
ἁμέτεροι πόσεις
ἐνέπουσ᾽, Ἀγαμέμνονά τ᾽ εὐπατρίδαν
στέλλειν ἐπὶ τὰν Ἑλέναν
ἀπ᾽ Εὐρώτα δονακοτρόφου,
Πάρις ὁ βουκόλος ἂν ἔλαβεν,

δῶρον τᾶς Ἀφροδίτας,
ἅτ᾽ ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις
Ἥρᾳ Παλλάδι τ᾽ ἔριν ἔριν
μορφᾶς, ἁ Κύπρις ἔσχεν.
πολύθυτον δὲ δι᾽ ἄλσος Ἀρ
τέμιδος ἤλυθον ὁρωμέναν
φοινίσσουσα παρῇδ᾽ ἐμὰν
αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ,
ἀσπίδος ἔρυμα, καὶ κλισίας,
ὁπλοφόρους Δαναῶν θέλου
σ᾽ ἵππων ὄχλον τ᾽ ἰδέσθαι.
κατεῖδον δὲ δύ᾽ Αἴαντε συνέδρω,
τὸν Οἰλέως, Τελαμῶνός τε γόνον,
τοῖς Σαλαμῖνος στέφανον,
Πρωτεσίλαόν τ᾽, ἐπὶ θάκοις
πεσσῶν ἡδομένους μορ
φαῖσι πολυπλόκοις.
Παλαμήδεά θ᾽, ὃν τέκε παῖς ὁ Ποσει
δᾶνος. Διομήδεά θ᾽, ἡ
δοναῖς δίσκου κεχαρημένον.
παρὰ δὲ Μηριόνην Ἄρεος
ὄζον, θαῦμα βροτοῖσι,
τὸν ἀπὸ νησαίων τ᾽ ὀρέων
Λαέρτα τίκον. ἅμα δὲ Νι
ρέα κάλλιστον Ἀχαιῶν,
τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν
λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα,
τὸν, ἁ Θέτις τέκε, καὶ
Χείρων ἐξεπόνασεν,
εἶδον αἰγιαλοῖσι,

παρά τε κροκάλαις
δρόμον ἔχοντα σὺν ὅπλοις·
ἅμιλλαν δ' ἐπόνει ποδοῖν
πρὸς ἅρμα τέτρωρον
ἑλίσσων περὶ νίκας·
ὁ δὲ διφρηλάτας βοᾶτ' Εὔ
μηλος φερητιάδας,
ᾧ καλλίστους ἰδόμαν
χρυσοδαιδάλτους στομίοισι πώλους
κέντρῳ θεινομένους· τοὺς
μὲν, μέσους ζυγίους λευ
κοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς,
τοὺς δ' ἔξω σειραφόρους
ἀντήρεις καμπαῖσι δρόμων
πυῤῥότριχας, μονό
χαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ
ποικιλοδέρμονας·
οἷς παρεπάλλετο
Πηλείδας σὺν ὅπλοις παρ' ἄντυγα,
καὶ σύριγγας ἁρματείους·
ναῶν δ' εἰς ἀριθμὸν ἤλυθον,
καὶ θέαν ἀθέσφατον,
τὰν γυναικείαν ὄψιν ὀμμάτων,
ὡς πλήσαιμι μείλινον ἁδονάν·
καὶ κέρας μὲν ἦν
δεξιὸν πλάτας ἔχων
φθιώτας ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης·
πεντήκοντα ναυσὶ θουρίαις,
χρυσέαις δ' εἰκόσιν
κατ' ἄκραν Νηρῇδες ἕστασαν θεαί,

πρύμναις σῆμ' Ἀχιλλέου στρατοῦ.
Ἀργείων δὲ ταῖσδ' ἰσήρετμοι
νᾶες ἔστασαν πέλας.
ὧν ὁ Μηκιστέως στρατηλάτας,
παῖς ἦν ταλαὸς, ὃν τρέφει πατὴρ,
Καπανέως τε παῖς
Σθένελος. Ἀτθίδος δ' ἄγων
ἑξήκοντα νῆας ὁ Θησέως
παῖς, ἑξῆς ἐναυλόχει, θεὰν
Παλλάδ' ἐν μωνύχοις
ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν, θετὸν,
εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις.
τῶν Βοιωτῶν δ' ὅπλισμα, ποντίας
πεντήκοντα νῆας ἑδόμαν,
σημείοις ἐστολισμένας.
τοῖς δὲ, Κάδμος ἦν
χρύσεον δράκοντ' ἔχων
ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα.
Λήϊτος δ' ὁ γηγενὴς
ἆρχε ναΐου στρατοῦ,
Φωκίδος δ' ἀπὸ χθονός.
Λοκροῖς δὲ τοῖσδ' ἴσας ἄγων
Ναῦς Οἰλέως τόκος κλυτὰν
θρονιάδ' ἐκλιπὼν πόλιν.
ἐκ Μυκήνας δὲ τὰς κυκλωπίας,
παῖς Ἀτρέως ἔπεμπε ναυβάτας
ναῶν ἑκατὸν ἠθροισμένους.
σὺν δ' Ἄδραστος ἦν
ταγὸς, ὡς φίλος φίλῳ,
τᾶς φυγούσας μέλαθρα

213

βαρβάρων χάριν γάμων
πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι.
ἐκ Πύλου δὲ, Νέστορος
γερηνίου κατειδόμαν
πρύμνας σῆμα, ταυρόπουν
ὁρᾶν πάροικον Ἀλφεόν.
Αἰνιάνων δὲ δώδεκα στόλοι
ναῶν ἦσαν· ὧν ἄναξ Ιουνεὺς
ἆρχε· τῶνδε δ' αὖ πέλας,
Ἤλιδος δυνάστορες,
οὓς ἐπειοὺς ὠνόμαζε πᾶς λεώς.
Εὔρυτος δ' ἄνασσε τῶνδε.
λευκήρετμον δ' Ἄρη
τάφιον ἦγεν· ὧν Μέγης
ἄνασσε, Φυλέως λόχευμα,
τὰς Ἐχίνας λιπὼν
νήσους, ναυβάταις ἀπροσφόρους.
Αἴας δ' ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος,
δεξιὸν κέρας
πρὸς τὸ λαιὸν ξύναγε.
τῶν, ἆσσον ὥρμει πλάταισιν
ἐσχάταισι συμπλέκων
δώδεκ' εὐστροφωτάταισι
ναυσὶν ὡς ἄϊον· καὶ ναυβάταν
εἰδόμαν λεὼν,
ᾧ τις εἰ προσαρμόσοι
βαρβάρους βάριδας,
νόστον οὐκ ἀποίσεται.
ἔνθα δ' ἄϊον εἰδόμαν
νάϊον πόρευμα.
τὰ δὲ κατ' οἴκους κλύουσα συγκλήτου,

μνήμην σώζομαι στρατεύματος.
πρέ Μενέλαε, τολμᾷς δείν᾽, ἅ σ᾽ οὐ τολμᾶν χρεών.
με ἄπελθε· λίαν γε δεσπόταισι πιστὸς εἶ.
πρέ καλόν γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας.
με κλαίοις ἄν, εἰ πράσσοις ἃ μὴ πράσσειν σε δεῖ.
πρέ οὐ χρῆν σε λῦσαι δέλτον, ἣν ἐγὼ φέρω.
με οὐδέ σε φέρειν δεῖ πᾶσιν Ἕλλησιν κακά.
πρέ ἄλλως ἁμιλλᾷ ταῦτ᾽· ἄφες δὲ τήνδ᾽ ἐμοί.
με οὐκ ἂν μεθείμην. Γρ. οὐδ᾽ ἔγωγ᾽ ἀφήσομαι.
με σκήπτρῳ τάχ᾽ ἆρα σὸν καθαιμάξω κάρα.
πρέ Ἀλλ᾽ εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ.
με μέθες· μακροὺς δὲ δοῦλος ὢν λέγεις λόγους.
πρέ ὦ δέσποτ᾽, ἀδικούμεθα· σὰς δ᾽ ἐπιστολὰς
ἐξαρπάσας ὅδ᾽ ἐκ χερῶν ἐμῶν βίᾳ
Ἀγάμεμνον, οὐδὲν τῇ δίκῃ χρῆσθαι θέλει.
ἀγ ἔα· τίς δή ποτ᾽ ἐν πύλαισι θόρυβος, καὶ λόγων ἀκοσμία;
πρέ οὑμός, οὐχ ὅδε μῦθος κυριώτερος λέγειν.
ἀγ σὺ δὲ τί τῷδ᾽ ἐς ἔριν ἀφίξαι Μενέλεως, βίᾳ τ᾽ ἄγεις;
με βλέψον εἰς ἡμᾶς, ἵν᾽ ἀρχὰς τῶν λόγων ταύτας λάβω.
ἀγ μῶν τρέσας οὐκ ἀνακαλύ-
-ψω βλέφαρον Ἀτρέως γεγώς;
με τήνδ᾽ ὁρᾷς δέλτον κακίστων γραμμάτ᾽ ὑπηρέτιν;
ἀγ εἰσορῶ· καὶ πρῶτα ταύτην σῶν ἀπάλλαξον χερῶν.
με οὔ, πρὶν ἂν δείξω Δαναοῖς ἅπασι τἀγγεγραμμένα.
ἀγ ἦ γὰρ οἶσθ᾽ ἃ μή σε καιρὸς εἰδέναι σήμαντρ᾽ ἀνείς;
με ὥστε σ᾽ ἀλγῦναί γ᾽ ἀνοίξας ἃ σὺ κάκ᾽ εἰργάσω λάθρᾳ.
ἀγ ποῦ δὲ κἀλαβές νιν; ὦ θεοί, σῆς ἀναισχύντου φρενός.
με προσδοκῶν σὴν παῖδ᾽ ἀπ᾽ Ἄργους εἰ στράτευμ᾽ ἀφίξεται.
ἀγ τί δέ σε τἀμὰ δεῖ φυλάσσειν; οὐκ ἀναισχύντου τόδε;
με ὅτι τὸ βούλεσθαί μ᾽ ἔκνιζε· σὸς δὲ δοῦλος οὐκ ἔφυν.

ἀγ οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι;
με πλάγια γὰρ φρονεῖς· τὰ μὲν, νῦν, -
-τὰ δὲ, πάλαι, τὰ δ' αὐτίκα.
ἀγ ἐκκεκόμψευσαι· πονηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή.
με Νοῦς δέ γ' οὐ βέβαιος, ἄδικον κτῆμα, κοὐ σαφὲς φίλοις.
βούλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι· καὶ σὺ μήτ' ὀργῆς ὕπο
ἀποτρέπου τἀληθές· οὔτοι καταινῶ λίαν σ' ἐγώ·
οἶσθ' ὅτ' ἐσπούδαζες ἄρχειν Δαναΐδαις πρὸς Ἴλιον,
τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρῄζων, τῷ δὲ βούλεσθαι θέλων;
ὡς ταπεινὸς ἦς ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων,
καὶ θύρας ἔχων ἀκλῄστους τῷ θέλοντι δημοτῶν,
καὶ διδοὺς πρόσρησιν ἑξῆς πᾶσι, κἂν μή τις θέλοι,
τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου
κᾆτ' ἐπεὶ κατέσχες ἀρχὰς, μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους
τοῖς φίλοισιν οὐκ ἔτ' ἦσθα τοῖς πρὶν, ὡς πρόσθεν φίλος
δυσπρόσιτος, ἔσω τε κλείθρων σπάνιος; -
» -Ἄνδρα δ' οὐ χρεὼν
» Τὸν ἀγαθὸν, πράσσοντα μεγάλα, -
» -Τοὺς τρόπους μεθιστάναι,
» Ἀλλὰ καὶ βέβαιον εἶναι τότε μάλιστα τοῖς φίλοις,
» Ἡνίκ' ὠφελεῖν μάλιστα δυνατός ἐστιν εὐτυχῶν·
ταῦτα μέν σοι πρῶτ' ἐπῆλθον, ἵνα σε-
-πρῶθ' εὗρω κακόν·
ὡς δ' ἐς Αὖλιν ἦλθες αὖθις, χ' ὠ πανελλήνων στρατὸς,
οὐδὲν ἦσθ', ἀλλ' ἐξεπλήσσου τῇ τύχῃ τῇ τῶν θεῶν,
οὐρίας πομπῆς σπανίζων· Δαναΐδαι δ' ἀφιέναι
ναῦς διήγγελλον· μάτην δὲ μὴ πονεῖν ἐν Αὐλίδι·
ὡς δ' ἄνολβον εἶχες ὄνομα, σύγχυσίν τε, μὴ νεῶν
χιλίων ἄρχων, Πριάμου τε-
-πεδίον ἐμπλήσας δορὸς,

κἀμὲ παρεκάλεις· τί δράσω; τίνα
δὲ πόρον εὕρω πόθεν,
ὥστε μὴ στερέντα σ' ἀρχᾶς, ἀπολέσαι καλὸν κλέος;
κᾆτ' ἐπεὶ Κάλχας ἐν ἱεροῖς εἶπε σὴν θῦσαι κόρην
Ἀρτέμιδι, καὶ πλοῦν ἔσεσθαι Δαναΐδαις,
ἡσθεὶς φρένας,
ἄσμενος θύσειν ὑπέστης παῖδα· καὶ πέμπεις ἑκὼν
οὐ βίᾳ, μὴ τοῦτο λέξῃς, σῇ δάμαρτι, παῖδα σὴν
δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμουμένην
κᾆθ' ὑποστρέψας, λέλησαι μεταβαλὼν ἄλλας γραφὰς
ὡς φονεὺς οὐκέτι θυγατρὸς σῆς ἔσῃ μάλιστά γε.
οὗτος αὐτός ἐστιν αἰθὴρ, ὃς τάδ' ἤκουσεν σέθεν.
» Μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα,
» Ἐκπονοῦσ' ἔχοντες· εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς.
» Τὰ μὲν, ὑπὸ γνώμης πολιτῶν ἀσυνέτου, τὰ δ' ἐνδίκως
» Ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν.
Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω,
ἣ θέλουσα δρᾶν τι κεδνὸν βαρβάρους τοὺς οὐδένας,
καταγελῶντας ἐξανήσει διὰ σὲ, καὶ τὴν σὴν κόρην.
» Μηδέν' ἂν χρέους ἕκατι προστάτην θείμην χθονὸς,
» Μήδ' ὅπλων ἄρχοντα· νοῦν χρὴ τὸν στρατηλάτην ἔχειν
» Πόλεως, ὡς ἄρχων ἀνὴρ πᾶς, ξύνεσιν ἢν ἔχων τύχῃ.
χο Δεινὸν κασιγνήτοισι γίνεσθαι λόγους,
» Μάχας θ', ὅταν ποτ' ἐμπέσωσιν εἰς ἔριν.
αγ Βούλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ, βραχέα, μὴ λίαν ἄνω
βλέφαρα πρὸς τἀναιδὲς ἀγαγὼν, ἀλλὰ σωφρονέστερον,
» ὡς ἀδελφὸν ὄντ'· Ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς, αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ.
εἰπέ μοι τί δεινὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων;
τίς ἀδικεῖ σε; τοῦ, κέχρησαι; λέκτρ'
ἐρᾷς γε χρηστὰ λαβεῖν;

οὐκ ἔχοιμ' ἂν σοὶ παρασχεῖν· ὧν γὰρ ἐκτήσω κακῶς,
ἦρχες· εἶτ' ἐγὼ δίκην δώσω κακῶν ὁ μὴ σφαλείς;
ἢ δάκνει σε τὸ φιλότιμον τοὐμόν; ἀλλ' ἐν ἀγκάλαις
εὐπρεπῆ γυναῖκα χρῄζεις, τὸ λελογισμένον παρείς,
καὶ τὸ καλὸν ἔχειν; Πονηροῦ φωτὸς ἡδοναὶ κακαί.
εἰ δ' ἐγὼ γνοὺς πρόσθεν οὐκ εὖ μετετέθην εὐβουλίᾳ,
μαίνομαι; σὺ μᾶλλον ὅστις ἀπολέσας κακὸν λέχος
ἀναλαβεῖν θέλεις, θεοῦ σοι τὴν τύχην διδόντος εὖ.
ὤμοσαν τὸν Τυνδάρειον ὅρκον οἱ κακόφρονες
φιλόγαμοι μνηστῆρες· ἡ δέ γ' ἐλπίς· οἶμαι μὲν θεὸς
ἐξέπραξεν αὐτὸ μᾶλλον, ἢ σύ, καὶ τὸ σὸν σθένος.
οὓς λαβὼν στράτευ'· οἶμαι δ' εἴσῃ μωρίᾳ φρενῶν
τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους, καὶ συνηναγκασμένους.
τἀμὰ δ' οὐκ ἀποκτενῶ 'γὼ τέκνα· καὶ τὸ σὸν μὲν εὖ
πέρα δίκης ἔσται κακίστης εὔνιδος τιμωρία.
ἐμὲ δὲ συντήξουσι νύκτες, ἡμέραι τε δακρύοις,
ἄνομα δρῶντα, κοὐ δίκαια παῖδας, οὓς ἐγείναμεν.
ταῦτά σοι βραχέα λέλεκται, καὶ σαφῆ, καὶ ῥᾴδια.
εἰ δὲ μὴ βούλει φρονεῖν εὖ, τἄμ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
χο οἵδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων
μύθων, καλῶς δ' ἔχουσι φείδεσθαι τέκνων.
με αἲ· αἲ· φίλους ἄρ' οὐχὶ κεκτήμην τάλας.
ἀγ εἰ τοὺς φίλους γε μὴ θέλεις ἀπολλύναι.
με δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταυτοῦ γεγώς;
ἀγ συνσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.
με Ες κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους.
ἀγ εὖ δρῶν παρακάλει μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμέ.
με οὐκ ἄρα δοκεῖ σοι τάδε πονεῖν σὺν Ελλάδι;
ἀγ Ελλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα.
με σκήπτρῳ νυν αὔχει, σὸν κασίγνητον προδούς.

ἐγὼ

ἐγὼ δ᾽ ἐπ᾽ ἄλλας εἶμι μηχανάς τινας,
φίλους τ᾽ ἐπ᾽ ἄλλους. Αγγ. ὦ Πανελλήνων ἄναξ
Ἀγάμεμνον, ἥκω παῖδά σοι τὴν σὴν ἄγων,
ἣν Ἰφιγένειαν ὠνόμασας ποτ᾽ ἐν δόμοις·
μήτηρ δ᾽ ὁμαρτεῖ, σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας,
καὶ παῖς Ὀρέστης, ὥστε τερφθείης ἰδὼν,
χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἔκδημος ὤν·
ἀλλ᾽ ὡς μακρὰν ἔτεινον, Εὔρυτον πάρα,
κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν,
αὐταί τε πῶλοί γ᾽· ἐς δὲ λειμώνων χλόην
καθεῖμεν αὐτὰς, ὡς βορᾶς γευσαίατο·
ἐγὼ δὲ πρόδρομος σῆς παρασκευῆς χάριν
ἥκω· πέπυσται γὰρ στρατός. ταχεῖα δὲ
διῆξε φήμη παῖδα σὴν ἀφιγμένην·
πᾶς δ᾽ ἐς θέαν ὅμιλος ἔρχεται δρόμῳ,
» σὴν παῖδ᾽ ὅπως ἴδωσιν· Οἱ δ᾽ εὐδαίμονες,
» Ἐν πᾶσι κλεινοὶ, καὶ περίβλεπτοι βροτοῖς·
λέγουσι δ᾽, ὑμέναιός τις, ἢ τί πράσσεται,
ἢ πόθον ἔχων θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ,
ἐκόμισε παῖδα; τῶν δ᾽, ἂν ἤκουσας τάδε,
Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεάνιδα
Αὐλίδος ἀνάσσῃ· τίς νιν ἄξεταί ποτε;
ἀλλ᾽ εἶα· τἀπὶ τοῖσι δ᾽ ἐξάρχου κανᾶ·
στεφανοῦσθε κρᾶτα· καὶ σὺ Μενέλεως ἄναξ,
ὑμέναιον εὐτρέπιζε· καὶ κατὰ στέγας
λωτὸς βοάσθω, καὶ ποδῶν ἔστω κτύπος·
φῶς γὰρ τόδ᾽ ἥκει μακάριον τῇ παρθένῳ·
Αγ. ἐπῄνεσ᾽· ἀλλὰ στεῖχε δωμάτων ἔσω·
τὰ δ᾽ ἄλλ᾽, ἰούσης τῆς τύχης ἔσται καλῶς·
οἴμοι· τί φῶ δύστηνος; ἄρξομαι σέθεν

ἐς οἷ᾽ ἀνάγκης ζεύγματ᾽ ἐμπεπτώκαμεν.
ὑπῆλθε δαίμων, ὥστε τῶν σοφισμάτων
πολλῷ γενέσθαι τῶν ἐμῶν σοφώτερος.
» Ἡ δυσγένεια δ᾽ ὡς ἔχει τι χρήσιμον.
» Καὶ γὰρ δακρῦσαι ῥαδίως αὐτοῖς ἔχει,
» Ἀνολβά τ᾽ εἰπεῖν· τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν,
» Ἄπαντα ταῦτα· προστάτην γε τοῦ βίου
» Τὸν δῆμον ἔχομεν, τῷ τ᾽ ὄχλῳ δουλεύομεν.
ἐγὼ γὰρ ἐκβαλεῖν μὲν αἰδοῦμαι δάκρυ.
τὸ μὴ δακρῦσαι δ᾽ αὖτις αἰδοῦμαι τάλας,
εἰς τὰς μεγίστας συμφορὰς ἀφιγμένος.
εἶεν· τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν;
πῶς δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ;
καὶ γάρ μ᾽ ἀπώλεσ᾽ ἐπὶ κακοῖς, ἅ μοι πάρα,
ἐλθοῦσ᾽ ἄκλητος· εἰκότως δ᾽ ἅμ᾽ ἕσπετο
θυγατρὶ νυμφεύουσα, καὶ τὰ φίλτατα
δώσουσ᾽, ἵν᾽ ἡμᾶς ὄντας εὑρήσει κακούς.
τὴν δ᾽ αὖ τάλαιναν παρθένον, τί παρθένον;
ᾅδης νιν ὡς ἔοικε νυμφεύσει τάχα.
ὡς ᾤκτισ᾽· οἶμαι γάρ νιν ἱκετεῦσαι τάδε.
ὦ πάτερ, ἀποκτενεῖς με; τοιούτους γάμους
γήμειας αὐτὸς, χ᾽ ὥστις ἐστὶ σοὶ φίλος.
παρὼν δ᾽ Ὀρέστης ἐγγὺς ἀναβοήσεται,
οὐ συνετὰ συνετῶς· ἔτι γὰρ ἐστὶ νήπιος.
αἲ αἲ· τὸν Ἑλένης ὥς μ᾽ ἀπώλεσεν γάμον
γήμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὅς μ᾽ εἴργασται τάδε.
χο κἀγὼ κατῴκτειρ᾽, ὡς γυναῖκα δεῖ ξένην
ὑπὲρ τυράννων συμφορὰς καταστένειν.
με ἀδελφὲ, δός μοι δεξιᾶς τῆς σῆς θιγεῖν.
ἀγ δίδωμι· σὸν γὰρ τὸ κράτος· ἄθλιος δ᾽ ἐγώ.

με Γέλο

με Πέλοπα κατόμνυμ', ὃς πατὴρ τοὐμοῦ πατρὸς,
τοῦ σοῦ τ' ἐκλήθη, τὸν τεκόντα τ' Ἀτρέα,
ἦ μὴν ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας σαφῶς,
καὶ μὴ 'πίτηδες μηδὲν, ἀλλ' ὅσον φρονῶ.
ἐγώ σ' ἀπ' ὄσσων ἐκβαλόντ' ἰδὼν δάκρυ,
ᾤκτειρα, κἀυτὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν,
καὶ τῶν παλαιῶν ἐξαφίσταμαι λόγων,
οὐκ εἰς σὲ δεινός· εἰμὶ δ' οὗπερ εἶ σὺ νῦν·
καί σοι παραινῶ μήτ' ἀποκτείνειν τέκνον,
μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν· οὐ γὰρ ἔνδικον
σὲ μὲν στενάζειν, τἀμὰ δ' ἡδέως ἔχειν,
θνήσκειν τε τοὺς σοὺς, τοὺς δ' ἐμοὺς ὁρᾶν φάος.
τί βούλομαι γάρ; οὐ γάμους ἐξαιρέτους
ἄλλους λάβοιμ' ἂν, εἰ γάμων ἱμείρομαι;
ἀλλ' ἀπολέσας ἀδελφὸν, ὅν μ' ἥκιστ' ἐχρῆν,
Ἑλένην ἕλωμαι τὸ κακὸν ἀντὶ τἀγαθοῦ;
ἄφρων, νέος τ' ἦν πρίν· τὰ πράγματα δ' ἐγγύθεν
σκοπῶν ἐσεῖδον, οἷον ἦν κτείνειν τέκνα.
ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης
ἐσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ,
ἣ τῶν ἐμῶν ἕκατι θύεσθαι γάμων
μέλλει. τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα;
ἴτω στρατιὰ διαλυθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος.
σὺ δ' ὄμμα παῦσαι δακρύοις τέγγων τὸ σὸν
ἀδελφὲ, κἀμὲ παρακαλῶν εἰς δάκρυα.
εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων μέτεστί σοι,
μή μοι μετέστω· σοὶ νέμω τοὐμὸν μέρος.
ἀλλ' εἰς μεταβολὰς ἦλθον ἀπὸ δεινῶν λόγων.
εἰκὸς πέπονθα· τὸν ὁμόθεν πεφυκότα
στέργων, μετέπεσον. ἀνδρὸς οὐ κακοῦ τρόποι

Τοιοίδε, χρῆσθαι τοῖσι βελτίστοις ἀεί.
χο γενναῖ' ἔλεξας, Ταντάλῳ τε τῷ Διὸς
πρέποντα· προγόνους οὐ καταισχύνεις σέθεν.
ἀγα αἰνῶ σε Μενέλαος, ὅτι παρὰ γνώμην ἐμὴν
ὑπέθηκες ὀρθῶς τοὺς λόγους, σοῦ τ' ἀξίως.
με ταραχή γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔρωτα γίγνεται,
πλεονεξίαν τε δωμάτων· ἀπέπτυσα
τοιάνδε συγγένειαν ἀλλήλων πικράν.
ἀγ ἀλλ' ἥκομεν γὰρ εἰς ἀναγκαίας τύχας,
θυγατρὸς αἱματηρὸν ἐκπρᾶξαι φόνον.
με πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τήν γε σὴν κτανεῖν;
ἀγ ἅπας Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος.
με οὔκ, ἤν νιν εἰς Ἄργος γ' ἀποστείλῃς πάλιν.
ἀγ λάθοιμι τοῦτ' ἄν· ἀλλ' ἐκεῖν' οὐ λήσομαι.
με τὸ ποῖον; οὔτοι χρὴ λίαν ταρβεῖν ὄχλον.
ἀγ Κάλχας ἐρεῖ μαντεύματ' Ἀργείων στρατῷ.
με οὔκ, ἢν θάνῃ γε πρόσθε· τοῦτο δ' εὐμαρές.
ἀγ τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν.
με κοὐδέν γ' ἄχρηστον, οὐδὲ χρήσιμον παρόν.
ἀγ ἐκεῖνο δ' οὐ δέδοικας, ὅ μ' ἐσέρχεται;
με ὃν μὴ σὺ φράσῃς, πῶς ὑπολάβοιμεν λόγον;
ἀγ τὸ Σισύφειον σπέρμα πάντ' οἶδεν τάδε.
με οὐκ ἔστ' Ὀδυσσεὺς, ὅ, τι σὲ κἀμὲ πημανεῖ.
ἀγ ποικίλος ἀεὶ πέφυκε τοῦ γ' ὄχλου μέτα.
με φιλοτιμία μὲν ἐνέχεται δεινῷ κακῷ.
ἀγ οὔκουν δοκεῖ νιν στάντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις,
λέξειν ἃ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο,
κἄμ' ὡς ὑπέστην θῦμα· κᾆτα ψεύδομαι
Ἀρτέμιδι θύσειν, ὃς ξυναρπάσας στρατὸν,
σὲ κἄμ' ἀποκτείναντας Ἀργείους κόρην,

σφάξαι

σφάξαι κελεύσει. κἂν πρὸς ἄργος ἐκφύγω,
ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν κυκλωπίοις
ξυναρπάσουσι, καὶ κατασκάψουσι γῆν.
τοιαῦτα τἀμὰ πήματ'. ὦ τάλας ἐγώ,
ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε.
ἕν μοι φύλαξον Μενέλεως, ἀνὰ στρατὸν
ἐλθών, ὅπως ἂν μὴ Κλυταιμνήστρα τάδε
μάθη, πρὶν ᾅδῃ παῖδ' ἐμὴν προσθῶ λαβών.
ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις, πράσσω κακῶς.
ὑμᾶς τε σιγὴν ὦ ξέναι φυλάσσετε.

Χο. μάκαρες, οἳ μετρίας θεοῦ
μετά τε σωφροσύνας μετέσχον
λέκτρων Ἀφροδίτας,
γαλανείᾳ χρησάμενοι,
μαινόμεν' οἴστρων. ὅθι δὴ
δίδυμ' ἔρως χρυσοκόμας
τόξ' ἐντείνεται χαρίτων.
τὸ μὲν, ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ,
τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς.
ἀπενέπω νιν ἁμετέρων
Κύπρι καλλίστα θαλάμων.
εἴη δέ μοι μετρία μὲν
χάρις, πόθοι δ' ὅσιοι.
καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδίτας
πολλὰν τ' ἀποθείμαν.
» Διάφοροι δὲ φύσεις βροτῶν,
» Διάτροποι δὲ τρόποις. ὁ δ' ὀρθὸς,
» Ἐσθλὸν σαφὲς αἰεί.
» Τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι,
» Μέγα φέρουσ' εἰς ἀρετάν.

218

» Τό, τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία,
» Τάν τ' ἐξαλλάσσουσαν ἔχει
» Χάριν ὑπὸ γνώμας ἐσορᾶν,
» Τὸ δέον ἔνθα δόξαν φέρει,
» Κλέος ἀγήρατον βιοτὰν,
» Μέγα τι θηρεύειν ἀρετὰν,
» Γυναιξὶ μὲν κατὰ Κύπριν
» Κρυπτὰν, ἐν ἀνδράσι δ' αὖ
» Κόσμος ἔνδον ὁ μυριοπληθὴς
» Μείζω πόλιν αὔξει.
ἔμολες ὦ Πάρις, ᾗ τε σύ γε
Βουκόλος Ἀργενναῖς ἐτράφης
ἰδέαις παρὰ μόσχοις,
βάρβαρα συρίζων φρυγίων
αὐλῶν, Ολύμπου καλάμοις
μιμήματα πλέκων.
εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες,
ὅτε σε κρίσις ἔμενε θεᾶν,
ἅ σ' Ἑλλάδα πέμπει,
ἐλεφαντοδέτων πάροιθεν
δόμων, ὃς τᾶς Ἑλένας
ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν
ἔρωτα δέδωκας.
ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης,
ὅθεν ἔρις ἔριν Ἑλλάδα σὺν δορὶ,
ναυσί τ' ἄγει
ἐς Τροίας πέργαμα.
Χο. ἰώ. ἰώ.
μεγάλαι μεγάλων εὐδαιμονίαι,
τὴν τοῦ βασιλέως

ἴδετ' Ἰφιγένειαν ἄνασσαν ἐμὴν,
τὴν Τυνδαρέου τε Κλυταιμνήστραν,
ὡς ἐκ μεγάλων ἐβλαστήκα
σ', ἐπί τ' εὐμήκεις ἥκουσι τύχας.
θεοί γ' οἱ κρείσσους, οἵ τ' ὀλβοφόροι,
τοῖς οὐκ εὐδαίμοσι τῶν θνατῶν
στῶμεν Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα.
τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχλων
ἄπο, μὴ σφαλερῶς ἐπὶ τὴν γαῖαν,
ἀγανῶς δὲ χεροῖν μαλακῇ γνώμῃ
μὴ ταρβήσῃ νεωστί μοι μολὸν
τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμέμνονος,
μηδὲ θόρυβον, μήδ' ἔκπληξιν
ταῖς Ἀργείαις ξεῖναι ξείναις παρέχωμεν.
κλυ ὄρνιθα μὲν τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα,
τὸ σόν τε χρηστὸν, καὶ λόγων εὐφημίαν.
ἐλπίδα δ' ἔχω τιν', ὡς ἐπ' ἐσθλοῖσιν γάμοις
πάρειμι νυμφαγωγός. ἀλλ' ὀχημάτων
ἔξω πορεύεθ' ἃς φέρω φερνὰς κόρῃ.
καὶ πέμπετε εἰς μέλαθρον, εὐλαβούμεναι.
σὺ δ' ὦ τέκνον μοι λεῖπε πωλικοὺς ὄχους,
ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον, ἀσθενές θ' ἅμα.
ὑμεῖς δὲ νεανίδαισιν ἀγκάλαις ἔπι,
δέξασθε, καὶ πορεύσατ' ἐξ ὀχημάτων.
καί μοι χερός τις ἐνδότω στηρίγματα,
θάκους ἀπήνης, ὡς ἂν ἐκλίπω καλῶς.
αἳ δ' ἐς τὸ πρόσθεν στῆτε πωλικῶν ζυγῶν.
» Φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν.
καὶ παῖδα τόνδε τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον,
λάζυσθ' Ὀρέστην. ἔτι γάρ ἐστι νήπιος.

τέκνον, καθεύδεις πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ;
ἔγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς.
ἀνδρὸς γὰρ ἀγαθοῦ κῆδος αὐτὸς ἐσθλὸς ὤν,
λήψῃ, τὸ νηρῇδος παιδὸς ἰσόθεον γένος.
ἑξῆς κάθισο δεῦρό μου ποδὸς τέκνον
πρὸς μητέρ' Ἰφιγένεια. μακαρίαν δέ με
ξέναισι ταῖσδε πλησία σταθεῖσα δὸς,
καὶ δεῦρο δὴ πατέρα πρόσειπε, σὸν φίλον.
ἰφι ὦ μῆτερ, ὑποδραμοῦσά γ', ὀργισθῇς δὲ μὴ,
πρὸς στέρνα πατρὸς, στέρνα τἀμὰ περιβαλῶ;
κλυ ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον Ἀγαμέμνων ἄναξ,
ἥκομεν, ἐφετμαῖς οὐκ ἀπιστοῦσαι σέθεν.
ἰφι ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν' ὦ πάτερ
ὑποδραμοῦσα, προσβαλεῖν διὰ χρόνου.
ποθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σόν. ὀργισθῇς δὲ μή.
ἀγ ἀλλ' ὦ τέκνον χρῶ, φιλοπάτωρ δ' ἀεί ποτ' εἶ
μάλιστα παίδων τῶνδ', ὅσους ἐγὼ τέκον.
ἰφι ὦ πάτερ, ἐσεῖδόν σ' ἀσμένη πολλῷ χρόνῳ.
ἀγ καὶ γὰρ πατήρ σε. τόδ' ἴσον ὑπὲρ ἀμφοῖν λέγεις.
ἰφι χαῖρ'. εὖ δέ μ' ἀγαγὼν πρός σ' ἐποίησας πάτερ.
ἀγ οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ τοῦτο, καὶ μὴ φῶ τέκνον.
ἰφι ἔα. Ὡς οὐ βλέπεις μ' εὔκηλον, ἄσμενός μ' ἰδών.
ἀγ πόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ, καὶ στρατηλάτῃ μέλει.
ἰφι πρὸς ἐμοῦ γενοῦ νῦν, καὶ μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου.
ἀγ ἀλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἄπας, κοὐκ ἄλλοθι.
ἰφι μέθες νῦν ὀφρύν. ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον.
ἀγ ἰδοὺ γέγηθ', ἕως γέγηθά σ' ὁρῶν τέκνον.
ἰφι κἄπειτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;
ἀγ μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιοῦσ' ἀπουσία.
ἰφι οὐκ οἶδ', ὅ, τι φῇς. οὐκ οἶδα φίλτατ' ἐμοὶ πάτερ.

ἀγ συνετὰ

ἀγ συνετὰ λέγουσα, μᾶλλον εἰς οἶκτόν μ' ἄγεις.
ἰφι ἀσύνετα μὲν γ' ἐροῦμεν, εἰ σέ γ' εὐφρανῶ.
ἀγ παπαί· τὸ σιγᾶν οὐ σθένω· σὲ δ' ᾔνεσα.
ἰφι μέν' ὦ πάτερ κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν.
ἀγ θέλω γε· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων ἀλγύνομαι.
ἰφι ὄλοιτο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά.
ἀγ ἄλλους ὀλεῖ πρόσθεν, ἅ με διολέσαντ' ἔχει.
ἰφι ὡς πολὺν ἀπῆσθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.
ἀγ καὶ νῦν γέ μ' ἴσχει δή τι μὴ στέλλειν στρατόν.
ἰφι ποῦ τοὺς Φρύγας λέγουσιν ᾠκῆσθαι πάτερ;
ἀγ οὗ μήποτ' οἰκεῖν ὤφελ' ὁ Πριάμου Πάρις.
ἰφι μακρὰν ἀπαίρεις ὦ πάτερ λιπὼν ἐμέ;
ἀγ εἰς ταυτὸν ὦ θύγατερ σὺ θήκεις σῷ πατρί.
ἰφι φεῦ.
εἴθ' ἦν καλόν μοι, σοί τ', ἄγειν σύμπλουν ἐμέ.
ἀγ αἰτεῖς τί; καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσῃ πατρός.
ἰφι σὺν μητρὶ πλεύσασ', ἢ μόνη πορεύσομαι.
ἀγ μόνη μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς, καὶ μητέρος.
ἰφι ἦπου μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις πάτερ;
ἀγ ἔα γέ τ'· οὐ χρή τοι τάδ' εἰδέναι κόρας.
ἰφι σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τἀκεῖ πάτερ.
ἀγ θῦσαί με θυσίαν πρῶτα δεῖ τιν' ἐνθάδε.
ἰφι ἀλλὰ ξὺν ἱεροῖς χρὴ τόδ' εὐσεβὲς σκοπεῖν.
ἀγ εἴσῃ σύ· χερνίβων γὰρ ἑστήξῃ πέλας.
ἰφι στήσομεν ἄρ' ἀμφὶ βωμὸν ὦ πάτερ χορούς;
ἀγ ζηλῶ σε μᾶλλον ἢ 'μὲ, τοῦ μηδὲν φρονεῖν.
χώρει δὲ μελάθρων ἐντὸς, ὀφθῆναι κόραις.
πικρὸν φίλημα δοῦσα, δεξίαν τ' ἐμοὶ,
μέλλουσα δαρὸν πατρὸς ἀποικήσειν χρόνον.
ὦ στέρνα, καὶ παρηΐδες, ὦ ξανθαὶ κόμαι,

ὡς ἄχθος ἡμῖν ἐγένεθ᾽ ἡ Φρυγῶν πόλις,
Ἑλένη τε· παύω τοὺς λόγους· ταχεῖα γὰρ
νοτὶς διώκει μ᾽ ὀμμάτων ψαύσαντά σου·
ἴθ᾽ εἰς μέλαθρα· σὲ δὲ παραιτοῦμαι τάδε
Λήδας γένεθλον, εἰ κατῳκτίσθην ἄγαν,
μέλλων Ἀχιλλεῖ θυγατέρ᾽ ἐκδώσειν ἐμήν·
ἀποστολαὶ γὰρ μακάριαι μὲν, ἀλλ᾽ ὅμως
δάκνουσι τοὺς τεκόντας, ὅταν ἄλλοις δόμοις
παῖδας παραδιδῷ πολλὰ μοχθήσας πατήρ·
κλυ οὐχ ὧδ᾽ ἀσύνετός εἰμι· πείσεσθαι δέ με
κᾀυτὴν δοκεῖ τάδ᾽, ὥστε μή σε νουθετεῖν,
ὅταν ξὺν ὑμεναίοισιν ἐξάγω κόρην·
ἀλλ᾽ ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχάνει·
τοὔνομα μὲν οὖν παιδ᾽ οἶδ᾽ ὅτῳ κατῄνεσας·
γένους δὲ ποίου, χὠπόθεν, μαθεῖν θέλω.
ἀγ Αἴγινα θυγάτηρ ἐγείνατ᾽ Ἀσωποῦ πατρός·
κλυ ταύτην δὲ θνητῶν, ἢ θεῶν ἔζευξέ τις·
ἀγ Ζεύς· Αἰακὸν δ᾽ ἔφυσεν Οἰνώνης πρόμον·
κλυ τοῦ δ᾽ Αἰακοῦ παῖς τὶς κατέσχε δώματα;
ἀγ Πηλεύς· ὁ Πηλεὺς δ᾽ ἔσχε Νηρέως κόρην·
κλυ θεοῦ διδόντος, ἢ βίᾳ θεῶν λαβών;
ἀγ Ζεὺς ἠγγύησε, καὶ δίδωσ᾽ ὁ κύριος·
κλυ γαμεῖ δὲ ποῦ νιν; ἢ κατ᾽ οἶδμα πόντιον;
ἀγ Χείρων ἵν᾽ οἰκεῖ σεμνὰ Πηλίου βάθρα·
κλυ οὗ φασι κενταύρειον οἰκεῖσθαι γένος;
ἀγ ἐνταῦθ᾽ ἔδαισαν Πηλέως γάμους θεοί·
κλυ Θέτις δ᾽ ἔθρεψεν, ἢ πατὴρ Ἀχιλλέα;
ἀγ Χείρων, ἵν᾽ ἤθη μὴ μάθῃ κακῶν βροτῶν·
κλυ φεῦ·
σοφός γ᾽ ὁ θρέψας, χὠ διδοὺς σοφώτερος·

ἀγ τοιόσδε παιδὸς σῆς ἀνὴρ ἔσαι πόσις.
κλυ οὐ μέμφομαι· οἰκεῖ δ' ἄστυ ποῖον Ἑλλάδος;
ἀγ Ἀπιδανὸν ἀμφὶ ποταμὸν ἐν Φθίας ὅροις.
κλυ ἐκεῖσ' ἀπάξει σὴν, ἐμήν τε παρθένον;
ἀγ κείνῳ μελήσει ταῦτα τῷ κεκτημένῳ.
κλυ ἀλλ' εὐτυχοίτην· τίνι δ' ἐν ἡμέρᾳ γαμεῖ;
ἀγ. ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος.
κλυ προτέλεια δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ;
ἀγ μέλλω γ'· ἐπὶ ταύτῃ καὶ καθέσταμεν τύχῃ.
κλυ κἄπειτα δαίσεις τοὺς γάμους ἐσύστερον;
ἀγ θύσας γε θύμαθ', ἅπερ μ' ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς.
κλυ ἡμεῖς δὲ θοίνην ποῦ γυναιξὶ θήσομεν;
ἀγ ἐνθάδε παρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις.
κλυ καλῶς δ', ἀναγκαίως τε· συνενέγκαι δ' ὅμως.
ἀγ οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον ὦ γύναι; πιθοῦ δέ μοι.
κλυ τί χρῆμα; πείθεσθαι γὰρ εἴθισμαι σέθεν.
ἀγ ἡμεῖς μὲν ἐνθάδ', οὗπερ ἔσθ' ὁ νυμφίος,
κλυ μητρὸς τί χωρὶς δράσεθ' ἅν με δρᾶν χρεών;
ἀγ ἐκδώσομεν σὺν παῖδα Δαναϊδῶν μέτα.
κλυ ἡμᾶς δὲ ποῦ χρὴ τηνικαῦτα τυγχάνειν;
ἀγ χώρει πρὸς Ἄργος, παρθένους τε τημελεῖ.
κλυ λιποῦσα παῖδα; τίς δ' ἀνασχήσει φλόγα;
ἀγ ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.
κλυ οὐχ ὁ νόμος οὗτος· καὶ σὺ δὲ φαῦλ' ἡγῇ τάδε.
ἀγ οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ.
κλυ καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα.
ἀγ καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας.
κλυ ὀχυροῖσι παρθενῶσι φρουροῦνται καλῶς.
ἀγ πιθοῦ. Κλυ. μὰ τὴν ἄνασσαν ἀργείαν θεάν.
ἐλθὼν δὲ, τἄξω πρᾶσσε, τἀν δόμοις δ' ἐγὼ,

ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις.
ἀγ. οἴμοι. μάτην ἥξ'. ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην,
ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ' ἀποστεῖλαι θέλων.
σοφίζομαι δέ. κἀπὶ τοῖσι φιλτάτοις
τέχνας πορίζω, πανταχῆ νικώμενος.
ὅμως δὲ σὺν Κάλχαντι τῷ θυηπόλῳ,
τὸ τῆς θεοῦ φίλον γ', ἐμοὶ δ' οὐκ εὐτυχὲς
ἐξιστορήσων εἶμι. μόχθον Ἑλλάδος.

» Χρὴ δ' ἐν δόμοισιν ἄνδρα τὸν σοφὸν, τρέφειν
» Γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθὴν, ἢ μὴ τρέφειν.
χο. ἥξει δὴ Σιμόεντα, καὶ
δίνας ἀργυροειδεῖς,
ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς,
ἀνά τε ναυσὶν, καὶ σὺν ὅπλοις
Ἴλιον ἐς τὸ Τροίας
φοιβήϊον δάπεδον.
τὰν Κασσάνδραν ἵν' ἀκούω
ῥίπτειν ξανθοὺς πλοκάμους,
χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας
κοσμηθεῖσαν, ὅταν θεοῦ
παντόσυνοι πνεύσωσ' ἀνάγκαι.
στάσονται δ' ἐπὶ περγάμων
Τροίας, ἀμφί τε τείχη
Τρῶες, ὅταν χάλκασπις Ἄρης
πόντιος εὐπόροισι πλάταις
εἰρεσίᾳ πελάζῃ
Σιμουντίοις ὀχετοῖς
τὰν τῶν ἐν αἰθέρι δισσῶν
Διοσκούρων Ἑλέναν,
ἐκ Πριάμου κομίσαι θέλων

εἰς γᾶν Ἑλλάδα, δοριπόνοις
ἀσπίσι, καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν·
πέργαμον δὲ, φρυγῶν πόλιν,
λαΐνους περὶ πύργους
κυκλώσας Ἄρει φοινίῳ,
λαιμητόμους κεφαλὰς
σπάσας πόλισμα Τροίας,
πέρσας κατάκρας πόλιν,
θήσει κόρας πολυκλαύτους,
δάμαρτά τε Πριάμου·
ἁ δὲ Διὸς Ἑλένα,
κόρα πολύκλαυτος ἐσεῖται,
πόσιν προλιποῦσα·
μήτ' ἐμοὶ,
μήτ' ἐμοῖσι τέκνων τέκνοις
ἐλπὶς ἅδε ποτ' ἔλθοι,
οἵαν αἱ πολύχρυσοι Λυ
δαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι
στήσουσι παρ' ἱστοῖς μυ
θεῦσαι τάδ' ἐς ἀλλήλας·
τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους κόμας
ἔρυμα δακρυόεντ' ἀνύσας
πατρίδος οὐλομένας ἀπολωτιεῖ,
διά σε τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον,
εἰ δὴ φάτις ἔτυμος,
ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ
Διὸς ὅτ' ἀλλάχθη δέμας,
εἴτ' ἐν δέλτοις πιερίσι
μῦθοι τάδ' ἐς ἀνθρώπους
ἤνεγκαν παρὰ καιρὸν ἄλλως·

ἀχι ποῦ τῶν Ἀχαιῶν ἐνθάδ᾽ ὁ στρατηλάτης;
τίς ἂν φράσειε προσπόλων τὸν Πηλέως
ζητοῦντά νιν παῖδ᾽ ἐν πύλαις Ἀχιλλέα;
οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πύλας.
οἱ μὲν γὰρ ἡμῶν ὄντες ἄζυγες γάμων,
οἴκους ἐρήμους ἐκλιπόντες, ἐνθάδε
θάσσουσ᾽ ἐπ᾽ ἀκταῖς, οἱ δ᾽ ἔχοντες εὐνίδας,
ἄπαιδες· οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ᾽ ἔρως
τῆσδε στρατείας Ἑλλάδ᾽ οὐκ ἄνευ θεῶν.
τοὐμὸν μὲν οὖν δίκαιον, ἐμὲ λέγειν χρεών.
ἄλλος δ᾽ ὁ χρῄζων, αὐτὸς ὑπὲρ αὑτοῦ φράσει.
γῆν γὰρ λιπὼν Φάρσαλον, ἠδὲ Πηλέα,
μένω ᾽πὶ λεπταῖς ταῖσδ᾽ ἐν Εὐρίπου πνοαῖς,
Μυρμιδόνας ἴσχων, οἱ μ᾽ ἀεὶ προσκείμενοι,
λέγουσ᾽, Ἀχιλλεῦ, τί μένομεν; ποῖον χρόνον
ἔτ᾽ ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς Ἴλιον στόλον;
» Δρᾶγ᾽, εἴ τι δράσεις, ἢ ἄπαγ᾽ οἴκαδε στρατὸν,
» Τὰ τῶν Ἀτρειδῶν μὴ μένων μελλήματα.
κλυ ὦ παῖ θεᾶς Νηρῇδος, ἔνδοθεν λόγων
τῶν σῶν ἀκούσασ᾽, ἐξέβην πρὸ δωμάτων.
ἀχι ὦ πότνι᾽ αἰδὼς, τήνδε τίνα λεύσσω ποτὲ
γυναῖκα, μορφὴν εὐπρεπῆ κεκτημένην;
κλυ οὐ θαῦμά σ᾽ ἡμᾶς ἀγνοεῖν, οὓς μὴ πάρος
κατεῖδες· αἰνῶ δ᾽ ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν.
ἀχι τίς δ᾽ εἶ; τί δ᾽ ἦλθες Δαναϊδῶν εἰς σύλλογον,
γυνὴ πρὸς ἄνδρας ἀσπίσιν πεφραγμένους;
κλυ Λήδας μὲν εἰμὶ παῖς. Κλυταιμνήστρα δέ μοι
ὄνομα. πόσις δέ μοι ᾽στὶν Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ἀχι καλῶς ἔλεξας ἐν βραχεῖ τὰ καίρια.
αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους.

κλυ δεινόν· τί φεύγεις; δεξιάν γ' ἐμῇ χερὶ
σύναψον, ἀρχὴν μακαρίαν νυμφευμάτων.
ἀχι τί φῄς; ἐγώ σοι δεξιάν; αἰδοίμεθ' ἂν
Ἀγαμέμνον', εἰ ψαύοιμεν, ὧν μή μοι θέμις.
κλυ θέμις μάλιστα, τὴν ἐμὴν ἐπεὶ γαμεῖς
παῖδ'· ὦ θεᾶς παῖ ποντίας νηρηΐδος.
ἀχι ποίους γάμους ἔφησθ'; ἀφασία μ' ἔχει γύναι,
εἰ μή τι παρανοοῦσα, καινουργεῖς λόγον.
κλυ πᾶσιν τόδ' ἐμπέφυκεν αἰδεῖσθαι φίλους
καινοὺς ὁρῶσι, καὶ γάμου μεμνημένοις.
ἀχι οὐπώποτ' ἐμνήστευσα παῖδα σὴν γύναι,
οὐδ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἦλθέ μοι λόγος γάμων.
κλυ τί δῆτ' ἂν εἴη; σὺ πάλιν αὖ λόγους ἐμοὺς
θαύμαζ'· ἐμοὶ γὰρ θαύματ' ἐστὶ τὰ παρὰ σοῦ.
ἀχι εἴκαζε· κοινόν ἐστιν εἰκάζειν τάδε·
ἄμφω γὰρ οὐ ψευδόμεθα τοῖς λόγοις ἴσως.
κλυ ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινά· μνηστεύω γάμους
οὐκ ὄντας, ὡς εἴξασιν· αἰδοῦμαι τάδε.
ἀχι ἴσως ἐκερτόμησε κἀμὲ, καὶ σέ τις.
ἀλλ' ἀμελίᾳ δὸς αὐτὰ, καὶ φαύλως φέρε.
κλυ χαῖρ'· οὐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασίν σ' ἔτ' εἰσορῶ,
ψευδὴς γενομένη, καὶ παθοῦσ' ἀνάξια.
ἀχι καί σοι τόδ' ἐστιν ἐξ ἐμοῦ· πόσιν δὲ σὸν
στείχω ματεύσων τῶνδε δωμάτων ἔσω.
θερά ὦ ξέν' Αἰακοῦ γένεθλον, μεῖνον, ὥς σέ τοι λέγω,
τὸν θεᾶς γεγῶτα παῖδα, καὶ σὲ τὴν Λήδας κόρην.
ἀχι τίς ὁ καλῶν πύλας παροίξας; ὡς τεταρβηκὼς καλεῖ.
θερά δοῦλος οὐχ ἁβρύνομαι τῷδ'· ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ.
ἀχι τίνος; ἐμὸς μὲν οὐχί· χωρὶς τἀμὰ, κἀγαμέμνονος
θε τῶνδε τῶν πάροιθεν οἴκ~, Τυνδάρεω δόντος πατρός.

ἀχι. ἴσμεν· φράζ᾽ εἴ τι χρῄζεις, ὧν μ᾽ ἐπέσχες οὕνεκα.
θερά. ἦ μόνω πάροιθεν δῆτα παιδ᾽ ἐφέστατον πύλαις;
κλυ. ὡς μόνοις λέγοις ἄν, ἔξω δ᾽ ἐλθὲ βασιλείων δόμων.
θερά. ὦ τύχη, πρόνοιά θ᾽ ἡ ᾽μή, σῶσον οὓς ἐγὼ θέλω.
ἀχι. ὁ λόγος εἰς μέλλοντ᾽ ἂν ὤσῃ χρόνον· ἔχει δ᾽ ὄγκον τινά.
κλυ. δεξιᾶς ἕκατι μὴ μέλλ᾽, εἴ τι μοι χρῄζεις λέγειν.
θερά. οἶσθα δῆτά γ᾽ ὅστις ὤν, σοί, καὶ τέκνοις εὔνους ἔφυν;
κλυ. οἶδά σ᾽ ὄντ᾽ ἐγώ, παλαιὸν δωμάτων ἐμῶν λάτριν.
θερά. χὤτι δή με ταῖς σαῖς φερναῖς ἔλαβεν-
-Ἀγαμέμνων ἄναξ;
κλυ. ἦλθες εἰς Ἄργος μεθ᾽ ἡμῶν, κἀμὸς ἦσθ᾽ ἀεί ποτε.
θερά. ὧδ᾽ ἔχει· καὶ σοὶ μὲν εὔνους εἰμί· σῷ δ᾽ ἧσσον πόσει.
κλυ. ἐκκάλυπτε νῦν ποθ᾽ ἡμῖν, οὕστινας λέγεις λόγους.
θερά. παῖδα σὴν πατὴρ ὁ φύσας αὐτόχειρ μέλλει κτανεῖν.
κλυ. πῶς; ἀπέπτυσ᾽ ὦ γεραιὲ μῦθον· οὐ γὰρ εὖ φρονεῖς.
θερά. φασγάνῳ λευκὴν φονεύων τὴν ταλαιπώρου δέρην.
κλυ. ὦ τάλαιν᾽ ἐγώ· μεμηνὼς ἆρα τυγχάνει πόσις;
θερά. ἀρτίφρων· πλὴν εἰς σὲ καὶ σὴν παῖδα,-
-τοῦτο δ᾽ οὐ φρονεῖ.
κλυ. ἐκ τίνος λόγου; τίς αὐτὸν οὑπάγων ἀλαστόρων;
θερά. θέσφαθ᾽, ὥς γε φησὶ Κάλχας,-
-ἵνα πορεύηται στρατός.
κλυ. ποῖ; τάλαιν᾽ ἐγώ· τάλαινα δ᾽,-
-ἣν πατὴρ μέλλει κτανεῖν.
θερά. Δαρδάνου πρὸς δώμαθ᾽, Ἑλένην-
-Μενέλεως ὅπως λάβῃ.
κλυ. εἰς ἄρ᾽ Ἰφιγένειαν Ἑλένης νόστος ἦν πεπρωμένος;
θερά. πάντ᾽ ἔχεις· Ἀρτέμιδι θύσειν-
-παῖδα σὴν μέλλει πατήρ.
κλυ. ὁ δὲ γάμος τίν᾽ εἶχε τὴν πρόφασιν,-

ἥμ᾽

ἤ μ' ἐκόμισ' ἐκ δόμων;
θερά ἵν' ἀγάγης χαίρουσ' Ἀχιλλεῖ παῖδα νυμφεύσουσα σήν·
κλυ ὦ θύγατερ, ἥκεις ἐπ' ὀλέθρῳ καὶ σύ,
καὶ μήτηρ σέθεν·
θερά οἰκτρὰ πάσχετον δύ' οὖσαι· δεινὰ δ' Ἀγαμέμνων ἔτλη·
κλυ οἴχομαι τάλαινα· δακρύοντ' ὄμματ' οὐκέτι στέγει·
θερά εἴπερ ἀλγεινὸν, τὸ τέκνων στερομένην δακρυῤῥοεῖν·
κλυ σὺ δὲ τάδ' ὦ γέρον πόθεν φῂς εἰδέναι πεπυσμένος;
θερά δέλτον ᾠχόμην φέρων σοι
πρὸς τὰ πρὶν γεγραμμένα·
κλυ οὐκ ἐῶν, ἢ ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θανουμένην;
θερά μὴ μὲν οὖν ἄγειν· φρονῶν γὰρ ἔτυχε
σὸς πόσις τότ' εὖ·
κλυ κᾆτα πῶς φέρων γε δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν;
θερά Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος·
κλυ ὦ τέκνον Νηρῆδος, ὦ παῖ Πηλέως, κλύεις τάδε;
ἀχι ἔκλυον οὖσαν ἀθλίαν σε· τὸ δ' ἐμὸν οὐ φαύλως φέρω·
κλυ παῖδά μου κατακτενοῦσι σοῖς δολώσαντες γάμοις;
ἀχι μέμφομαι κἀγὼ πόσει σῷ, κοὐχ ἁπλῶς οὕτω φέρω·
κλυ οὐκ ἐπαιδεσθήσομαί γε προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ,
θνητὸς ἐκ θεᾶς γεγῶτα· τί γὰρ ἐγὼ σεμνύνομαι;
Ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνου πέρι;
ἀλλ' ἄμυνον ὦ θεᾶς παῖ, τῇ τ' ἐμῇ δυσπραξίᾳ,
τῇ τε λεχθείσῃ δάμαρτι σῇ· μάτην μὲν, ἀλλ' ὅμως
σοὶ καταστέψασ' ἐγώ νιν ἦγον, ὡς γαμουμένην·
νῦν δ' ἐπὶ σφαγὰς κομίζω· σοὶ δ' ὄνειδος ἵξεται,
ὅστις οὐκ ἤμυνας· εἰ γὰρ μὴ γάμοισιν ἐζύγης,
ἀλλ' ἐκλήθης γοῦν ταλαίνης παρθένου φίλος πόσις,
πρὸς γενειάδος, πρὸς σῆς δεξιᾶς, πρός τε μητέρος·
ὄνομα γὰρ τὸ σόν μ' ἀπώλεσ', ᾧ σ' ἀμυνάθειν χρεών·

οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον, ἢ τὸ σὸν γόνυ,
οὐδὲ φίλος οὐδεὶς γελᾷ μοι· τὰ δ' –
– Ἀγαμέμνονος κλύεις
» ὠμὰ, καὶ πάντολμ'. ἀφῖγμαι δ' ὥσπερ εἰσορᾷς γυνὴ
» ναυτικὸν στράτευμ' ἄναρχον, κἀπὶ τοῖς κακοῖς θρασὺ,
» Χρήσιμον δ' ὅταν θέλωσιν· ἢν δὲ τολμήσῃς σύ μου
χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ'· εἰ δὲ μὴ, οὐ σεσώσμεθα.
χο Δεινὸν τὸ τίκτειν, καὶ φέρει φίλτρον μέγα
» Πᾶσίν τε κοινὸν, ὥσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων.
ἀχι ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεται πρόσω,
ἐπίσταται δὲ τοῖς κακοῖσί τ' ἀσχαλᾶν·
μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις.
χο λελογισμένοι γὰρ οἱ τοιοίδ' εἰσὶ βροτῶν,
ὀρθῶς διαζῆν τὸν βίον γνώμης μέτα.
ἀχι Ἐστιν μὲν οὖν ἵν' ἡδὺ, μὴ λίαν φρονεῖν.
» Ἐστιν δὲ χ' ὤπου χρήσιμον, γνώμην ἔχειν.
ἐγὼ δ' ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφεὶς
Χείρωνος, ἔμαθον τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχειν.
καὶ τοῖς Ἀτρείδαις, ἢν μὲν ἡγῶνται καλῶς,
πεισόμεθ'· ὅταν δὲ μὴ καλῶς, οὐ πεισόμεθα,
ἀλλ' ἐνθάδ' ἐν Τροίᾳ τ' ἐλευθέραν φύσιν
παρέχων Ἄρει τῷ κατ' ἐμὲ, κοσμήσω δορί.
σὲ δ' ὦ σχέτλια παθοῦσα πρὸς τῶν φιλτάτων,
ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν,
τοσοῦτον οἶκτον περιβαλὼν καταστελῶ,
κοὔποτε κόρη σὴ πρὸς πατρὸς σφαγήσεται,
ἐμὴ φατισθεῖσ'· οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκὰς
ἐγὼ παρέξω σῷ πόσει τοὐμὸν δέμας.
τοὔνομα γὰρ εἰ καὶ μὴ σίδηρον ἤρατο
τοὐμὸν, φονεύσει παῖδα σήν. τὸ δ' αἴτιον,

πόσις

πόσις σός· ἁγνὸν δ' οὐκέτ' ἐστὶ σῶμ' ἐμόν,
εἰ δι' ἔμ' ὀλεῖται, διά τε τοὺς ἐμοὺς γάμους,
Η δεινὰ τλᾶσα, κοὐκ ἀνεκτὰ παρθένος,
θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη·
ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνήρ·
ἐγὼ τὸ μηδέν, Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν,
ὡς οὐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλάστορος γεγώς,
εἴπερ φονεύει τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει·
» Μὰ τὸν δι' ὑγρῶν κυμάτων τεθραμμένον
» Νηρέα φυτουργὸν Θέτιδος, ἥ μ' ἐγείνατο,
» Οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ,
» Οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥστε προσβαλεῖν πέπλοις·
ἢ Σίπυλος ἔσται πόλις ὅρισμα βαρβάρων,
ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται γένος,
Φθία δὲ τοὐμὸν οὐδαμοῦ κεκλήσεται,
πικροὺς δὲ προχύτας, χέρνιβάς τ' ἀνάξεται
Κάλχας ὁ μάντις· τίς δὲ μάντις ἔστ' ἀνήρ,
ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δὲ ψευδῆ λέγει
τυχών· ὅταν δὲ μὴ τύχῃ, διοίχεται·
ἢ τῶν γαμούντων ἕκατι μυρίαι κόραι
θηρῶσι λέκτρον τοὐμόν· εἴρηται τόδε·
ἀλλ' ὕβριν ἐς ἡμᾶς ὕβρισ' Ἀγαμέμνων ἄναξ·
χρῆν δ' αὐτὸν αἰτεῖν τοὐμὸν ὄνομ' ἐμοῦ πάρα,
θήραμα παιδός· ἡ Κλυταιμνήστρα δέ μοι
μάλιστ' ἐπείσθη θυγατέρ' ἐκδοῦναι πόσει·
ἔδωκέ τ' ἂν Ἕλλησιν, εἰ πρὸς Ἴλιον
ἐν τῷδ' ἔκαμνε νόστος· οὐκ ἠρνούμεθ' ἂν
τὸ κοινὸν αὔξειν, ὧν μέτ' ἐστρατευόμην·
νῦν δ' οὐδέν εἰμι παρά γε τοῖς στρατηλάταις·
ἐν εὐμαρεῖ τε δρᾶν τε, καὶ μὴ δρᾶν καλῶς,

τάχ' εἴσεται σίδηρος, ὃν πρὶν εἰς Φρύγας
ἐλθεῖν, φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ,
εἴ τις με τὴν σὴν θυγατέρ' ἐξαιρήσεται.
ἀλλ' ἡσύχαζε· θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι
μέγιστος, οὐκ ὤν, ἀλλ' ὅμως γενήσομαι.
χο. ἔλεξας ὦ παῖ Πηλέως σοῦ τ' ἄξια,
καὶ τῆς ἐναλίας δαίμονος σεμνῆς θεοῦ.
κλυ. φεῦ.
πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμι μὴ λίαν λόγοις,
μήτ' ἐνδεῶς, μήτ' ἀπολέσαιμι τὴν χάριν;
» Αἰνούμενοι γὰρ οἱ 'γαθοὶ, τρόπον τινὰ
» Μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἐὰν αἰνῶσ' ἄγαν.
αἰσχύνομαι δὲ παραφέρουσ' οἰκτροὺς λόγους,
ἰδίᾳ νοσοῦσα· σὺ δ' ἄνοσος κακῶν ἐμῶν.
ἀλλ' οὖν ἔχει τι σχῆμα, κἂν ἄπωθεν ᾖ,
ἀνὴρ ὁ χρηστὸς δυστυχοῦντας ὠφελεῖν.
οἴκτειρε δ' ἡμᾶς· οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν·
ἣ πρῶτα μέν σε γαμβρὸν οἰηθεῖσ' ἔχειν,
κενὴν κατέσχον ἐλπίδ'· εἶτά σοι τάχα
ὄρνις γένοιτ' ἂν τοῖσι μέλλουσιν γάμοις,
θανοῦσ' ἐμὴ παῖς, ὅ σε φυλάξασθαι χρεών.
ἀλλ' εὖ μὲν ἀρχὰς εἶπας, εὖ δὲ καὶ τέλη.
σοῦ γὰρ θέλοντος, παῖς ἐμὴ σωθήσεται.
βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ;
ἀπαρθένευτα μὲν τάδ'· εἰ δέ σοι δοκεῖ,
ἥξει δι' αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον,
ἢ μὴ παρούσης ταῦτα τεύξομαι σέθεν.
ἀχι. μενέτω κατ' οἴκους· σεμνὰ γὰρ σεμνύνεται.
κλυ. ὅμως δ' ὅσον γε δυνατὸν, αἰδεῖσθαι χρεών.
ἀχι. σὺ μήτε σὴν παῖδ' ἔξαγ' ὄψιν εἰς ἐμὴν,

μήτ'

μήτ᾽ εἰς ὄνειδος ἀμαθὲς ἔλθωμεν γύναι.
Στρατὸς γὰρ ἀθρόος, ἀργὸς ὢν τῶν οἴκοθεν,
λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ.
πάντως δέ μ᾽ ἱκετεύοντες ἥξετ᾽ εἰς ἴσον,
εἴτ᾽ ἀνικέτευτος ἦς. ἐμοὶ γὰρ εἷς ἀγὼν
μέγιστος, ὑμᾶς ἐξαπαλλάξαι κακῶν.
ὡς ἕν γ᾽ ἀκούσασ᾽, ἴσθι μὴ ψευδῶς μ᾽ ἐρεῖν.
ψευδῆ λέγων δὲ, καὶ μάτην ἐγκερτομῶν,
θάνοιμι. μὴ θάνοιμι δ᾽, ἢν σώσω κόρην.
κλυ ὄναιο, συνεχῶς δυστυχοῦντας ὠφελῶν.
ἀχι ἄκουε δὴ νῦν, ἵνα τὸ πρᾶγμ᾽ ἔχῃ καλῶς.
κλυ τί τοῦτ᾽ ἔλεξας; ὡς ἀκουστέον γέ σου.
ἀχι πειθώμεθ᾽ αὖτις πατέρα βέλτιον φρονεῖν.
κλυ κακός τίς ἐστι, καὶ λίαν ταρβεῖ στρατόν.
ἀχι Ἀλλ᾽ οἱ λόγοι γε καταπαλαίουσιν λόγους.
κλυ ψυχρὰ μὲν ἐλπίς. τί δὲ χρή με δρᾶν φράσον.
ἀχι ἱκέτευ᾽ ἐκεῖνον πρῶτα μὴ κτείνειν τέκνα.
ἂν δ᾽ ἀντιβαίνῃ, πρὸς ἐμέ σοι πορευτέον.
εἰ γὰρ τὸ χρῇζον ἐπίθετ᾽, οὐ τοὐμὸν χρεὼν
χωρεῖν. ἔχει γὰρ τοῦτο τὴν σωτηρίαν.
κἀγώ τ᾽ ἀμείνων πρὸς φίλον γενήσομαι.
στρατός τ᾽ ἂν οὐ μέμψαιτό μ᾽, εἰ τὰ πράγματα
λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον, ἢ σθένει.
καλῶς δὲ κρανθέντων πρὸς ἡδονὴν φίλοις,
σοί τ᾽ ἂν γένοιτο κἂν ἐμοῦ χωρὶς τάδε.
κλυ ὡς σώφρον᾽ εἶπας. δραστέον δ᾽ ἅ σοι δοκεῖ.
ἢν δ᾽ αὖ τὰ μὴ πράσσωμεν, ἃν ἐγὼ θέλω,
ποῦ σ᾽ αὖθις ὀψόμεσθα; ποῦ χρή μ᾽ ἀθλίαν
ἐλθοῦσαν εὑρεῖν σὴν χέρ᾽ ἐπίκουρον κακῶν;
ἀχι ἡμεῖς σε φύλακες, οὗ χρεὼν φυλάξομεν,

μή τις σ' ἴδῃ στείχουσαν ἐπτοημένην
Δαναῶν δι' ὄχλου, μὴ δὲ πατρῷον δόμον
αἰσχύν'· ὁ γάρ τοι Τυνδάρεως, οὐκ ἄξιος
κακῶς ἀκούειν· ἐν γὰρ Ελλησιν μέγας·
κλυ ἔστιν τάδ'· ἄρχε· σοί με δουλεύειν χρεών·
εἰ δ' εἰσὶ θεοί, δίκαιος ὢν ἀνὴρ σύγε,
ἐσθλῶν κυρήσεις· εἰ δὲ μή, τί δεῖ πονεῖν;
χο τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ λίβυος,
μετά τε φιλοχόρου κιθάρας,
συρίγγων θ', ὑπὸ καλαμόεσσαν
ἔστασαν ἰαχὰν,
ὅτ' ἀνὰ Πήλιον αἱ καλλιπλόκαμοι
Πιερίδες ἐν δαιτὶ θεῶν
χρυσεοσάνδαλον ἴχνος
ἐν γᾷ κρούουσαι,
Πηλέως εἰς γάμον ἦλθον
μελῳδοί, Θέτιν ἰαχή
μασι, τόν τ' Αἰακίδαν
κενταύρων ἐν ὄρεσι κλύουσαι
Πηλιάδα καθ' ὕλαν·
ὁ δὲ Δαρδανίδας, Διὸς
λέκτρων τρύφημα φίλον
χρυσέοισιν ἄφυσσε λοιβὰν
ἐν κρατήρων γυάλοις,
ὁ Φρύγιος Γανυμήδης·
παρὰ δὲ λευκοφαῆ
ψάμαθον εἱλισσόμεναι
κύκλια πεντήκοντα κόραι
Νηρῆος γάμους ἐχόρευσαν·
ἀνὰ δ' ἐλάταισι, στεφανώδει τε χλόᾳ

θίασος

Θίασος ἔμολεν ἱπποβότας
κενταύρων ἐπὶ δαῖτα τὰν θεῶν,
κρατῆρά τε Βάκχου·
μέγα δ' ἀνέκλαγον ὦ νηρηὶ κόρα,
παῖδες αἱ θεσσαλαὶ· μέγα φῶς·
μάντις ὁ φοῖβος, ὁ μοῦσαν
τ' εἰδὼς γεννάσεις
Χείρων, ἐξωνόμασεν,
ὃς ἥξει χθόνα λογχή
ρεσι σὺν Μυρμιδόνων
ἀσπισταῖσι, Πριάμοιο κλεινὰν
γαῖαν ἐκπυρώσων,
περὶ σώματι χρυσέων
ὅπλων ἡφαιστοπόνων
κεκορυθμένος, ἔνδυτ' ἐκ θεᾶς
ματρὸς δωρήματ' ἔχων
Θέτιδος, ἅ νιν ἔτικτε
μακάριον· τότε δαί
μονες τᾶς εὐπατρίδος
γάμον νηρῇδος ἔθεσαν
πρώτας, Πηλέως θ' ὑμεναίους·
σὲ δ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν
πλόκαμον Ἀργεῖοι γάλιαν,
ὥστε πετραίων ἀπ' ἄντρων ἐλθοῦσαν,
ὀρέων μόσχον ἀκήρατον,
βρότειον αἱμάσσοντες λαιμόν,
οὐ σύριγγι τραφεῖσαν, οὐ
δ' ἐν ῥοιβδήσει βουκόλων,
παρὰ δὲ μητέρι νυμφοκόμον,
Ιναχίδαις γάμον·

» Ποῦ τὸ τᾶς αἰδοῦς,
» Ἢ τὸ τᾶς ἀρετᾶς δύνασιν ἔχει
» Σθένειν τι πρόσωπον,
» Ὁπότε τὸ μὲν ἄσεπτον ἔχῃ
» Δύναμιν, ἁ δ' ἀρετὰ κατόπισθεν
» Θνατοῖς ἀμελεῖται.
» Ἀνομία δὲ νόμων κρατεῖ,
» Καὶ κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς,
» Μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ.
κλυ ἐξῆλθον οἴκων προσκοποῦ μένη πόσιν,
χρόνιον ἀπόντα, κἀκλελοιπότα στέγας.
ἐν δακρύοισί θ' ἡ τάλαινα παῖς ἐμὴ,
πολλὰς ἱεῖσα μεταβολὰς ὀδυρμάτων,
θάνατον ἀκούσασ', ὃν πατὴρ βουλεύεται.
μνήμην δ' ἄρ' εἶχον πλησίον βεβηκότος
Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ὃς ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ τέκνοις
ἀνόσια πράσσων αὐτίκ' εὑρεθήσεται.
ἀγ Λήδας γένεθλον, ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων
ηὕρηκ', ἵν' εἴπω παρθένου χωρὶς λόγους,
οὓς οὐκ ἀκούειν τὰς γαμουμένας πρέπει.
κλυ τί δ' ἐστιν, οὗ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται;
ἀγ ἔκπεμπε παῖδα δωμάτων πατρὸς μέτα,
ὡς χέρνιβες πάρεισιν ηὐτρεπισμέναι,
προχύται τε βάλλειν πῦρ καθάρσιον ἐκ χερῶν,
μόσχοι τε πρὸ γάμων, ἃς θεᾷ πεσεῖν χρεὼν
Ἀρτέμιδι, μέλανος αἵματος φυσήματα.
κλυ τοῖς ὀνόμασι μὲν εὖ λέγεις· τὰ δ' ἔργα σου,
οὐκ οἶδ' ὅπως χρή μ' ὀνομάσασαν, εὖ λέγειν.
χώρει δὲ θύγατερ ἐκτός· οἶσθα γὰρ πατρὸς
πάντως ἃ μέλλει γε, χ' ὑπὸ τοῖς πέπλοις ἄγε
λαβοῦσ'

λαβοῦσ' Ὀρέστην, σὸν κασίγνητον τέκνον·
ἰδοὺ πάρεστιν ἥδε πειθαρχοῦσά σοι·
τὰ δ' ἄλλ' ἐγὼ πρὸς τῆσδε, κἀμαυτῆς φράσω·
ἀγ τέκνον, τί κλαίεις; οὐδ' ἔθ' ἡδέως ὁρᾷς·
ἐς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα, πρόσθ' ἔχεις πέπλους·
ἰφι φεῦ·
Τίν' ἂν λάβοιμι τῶν ἐμῶν ἀρχὴν κακῶν;
ἅπασι γὰρ πρώτοισι χρήσασθαι πάρα,
κἀν ὑστάτοισι, κἀν μέσοισι πανταχοῦ·
ἀγ τί δ' ἔστιν, ὥς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε,
σύγχυσιν ἔχοντες, καὶ ταραγμὸν ὀμμάτων;
κλυ εἴφ' ἂν ἐρωτήσω σε γενναίως πόσι·
ἀγ οὐδὲν κέλευσμ' οὐδεὶ', ἐρωτᾶσθαι θέλω·
κλυ τὴν παῖδα τὴν σὴν, τήν τ' ἐμὴν μέλλεις κτανεῖν;
ἄγ ἔα·
τλήμονά γ' ἔλεξας, ὑπονοεῖς θ' ἃ μή σε χρή·
κλυ κἀκεῖνό μοι τὸ πρῶτον ἀπόκριναι πάλιν·
ἀγ σὺ δ' ἤν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότα κλύεις·
κλυ οὐκ, ἀλλ' ἐρωτῶ, καὶ σὺ μὴ λέγ' ἄλλα μοι·
ἀγα ὦ πότνια τύχη, καὶ μοῖρα, καὶ δαίμων γ' ἐμός·
κλυ κἀμός τε, καὶ τῆσδ', εἷς τριῶν δυσδαιμόνων·
ἀγ τίν' ἠδίκησαι; Κλυ· τοῦτ' ἐμοῦ πεύθῃ πάρα·
ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων, οὐ τυγχάνει·
ἀγ ἀπωλόμεσθα· προδέδοται τὰ κρυπτά μου·
κλυ πάντ' οἶδα, καὶ πέπυσμ', ἃ σύγε μέλλεις με δρᾶν·
αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν ὁμολογοῦντός ἐστι σου,
καὶ τὸ στενάζειν πολλὰ μὴ κάμνῃς λέγων·
ἀγ ἰδοὺ σιωπῶ· τὸ γὰρ ἀναίσχυντόν με δεῖ
ψευδῆ λέγοντα προσλαβεῖν τῇ συμφορᾷ·
κλυ ἄκουε δὴ νῦν· ἀνακαλύψω γὰρ λόγους,

οὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν.
πρῶτον μὲν, ἵνα σοι πρῶτα τοῦτ' ὀνειδίσω,
ἔγημες ἄκουσάν με, κἄλαβες βίᾳ,
τὸν πρόσθεν ἄνδρα Τάνταλον κατακτανὼν,
βρέφος τε τοὐμὸν σῷ προσούρισας πάλῳ,
μαστῶν βιαίως τῶν ἐμῶν ἀποσπάσας.
καὶ τὼ Διός γε παῖδ', ἐμώ τε συγγόνω,
ἵπποισι μαρμαίροντ', ἐπεστρατευσάτην.
πατὴρ δὲ πρέσβυς Τυνδάρεώς σ' ἐρρύσατο
ἱκέτην γενόμενον. τἀμὰ δ' ἔχες αὖ λέχη.
οὗ σοι καταλλαχθεῖσα περὶ σὲ, καὶ δόμους,
συμμαρτυρήσεις ὡς ἄμεμπτος ἦν γυνή.
εἴς τ' Ἀφροδίτην σωφρονοῦσα, καὶ τὸ σὸν
μέλαθρον αὔξουσ', ὥστ' εἰσιόντα τε
χαίρειν, θύραζέ τ' ἐξιόντ' εὐδαιμονεῖν.
Σπάνιον δὲ θήραμ' ἀνδρὶ τοιαύτην λαβεῖν
Δάμαρτα, φλαῦραν δ' οὐ σπάνις γυναῖκ' ἔχειν.
τίκτω δ' ἐπὶ τρισὶ παρθένοισι παῖδά σοι
τόνδ', ὧν μιᾶς σὺ τλημόνως μ' ἀποστερεῖς.
κἄν τις σ' ἔρηται τίνος ἕκατί νιν κτενεῖς,
λέξον, τί φήσεις; ἢ 'μὲ χρὴ λέγειν τὰ σά;
Ἑλένην Μενέλαος ἵνα λάβῃ, καλὸν γένος
κακῆς γυναικὸς μισθὸν, ἀποτῖσαι τέκνα,
ταχθεῖσα, τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα.
ἄγ', ἢν στρατεύσῃ καταλιπών μ' ἐν δώμασιν,
κἀκεῖ γενήσῃ διὰ μακρᾶς ἀπουσίας,
τίν' ἐν δόμοις με καρδίαν ἕξειν δοκεῖς,
ὅταν θρόνους τῆσδ' εἰσίδω πάντας κενοὺς,
κενοὺς δὲ παρθενῶνας. ἐπὶ δὲ δακρύοις
μόνη κάθημαι, τήνδε θρηνῳδοῦσ' ἀεί.

ἀπώλεσέν σ' ὦ τέκνον ὁ φυτεύσας πατὴρ
αὐτὸς κτανών, οὐκ ἄλλος, οὐδ' ἄλλῃ χερί,
τοιόνδε μισθὸν καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους,
ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον,
ἐφ' ᾗ σ' ἐγὼ καὶ παῖδες αἱ λελειμμέναι,
δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών.
μὴ δῆτα πρὸς θεῶν, μήτ' ἀναγκάσῃς ἐμὲ
κακὴν γενέσθαι περὶ σέ, μήτ' αὐτὸς γένῃ.
εἶεν.
θύσεις δὲ τὴν παῖδ', ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς;
τί σοι κατεύξῃ, τἀγαθὸν σφάζων τέκνον,
νόστον πονηρὸν οἴκοθέν γ' αἰσχρῶς ἰών;
ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὔχεσθαί τί σοι;
οὔ τἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἄν,
εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν.
ἥκων δ' ἐς Ἄργος προσπέσοις τέκνοισι σοῖς;
ἀλλ' οὐ θέμις σοι. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται
παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κτάνῃς τινά;
ταῦτ' ἦλθον ἤδη διὰ λόγων. ἢ σκῆπτρά σοι
μόνον διαφέρειν, καὶ στρατηλατεῖν σε δεῖ,
ὃν χρὴ δίκαιον λόγον ἐν Ἀργείοις λέγειν.
βούλεσθ' Ἀχαιοὶ πλεῖν Φρυγῶν ἐπὶ χθόνα;
κλῆρον τίθεσθε παῖδ', ὅτου θανεῖν χρεών.
ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ'. ἀλλὰ μή σ' ἐξαίρετον
σφάγιον παρασχεῖν Δαναΐδαισι παῖδα σήν,
ἢ Μενέλεων πρὸς μητρὸς Ἑρμιόνην κτανεῖν,
οὗπερ τὸ πρᾶγμ' ἦν. νῦν δ' ἐγὼ μὲν ἡ τὸ σὸν
σῴζουσα λέκτρον, παιδὸς ὑστερήσομαι.
ἡ δ' ἐξαμαρτοῦσ', ὑπότροφον νεανίδα
Σπάρτῃ κομίζουσ', εὐτυχὴς γενήσεται.
τούτων ἄμειψαί μ', εἴ τι μὴ καλῶς λέγω.

εἰ δ᾽ αὖ λέλεκται νῷϊ, μὴ δῆγε κτάνῃς
τὴν σήν τε, κἀμὴν παῖδα, καὶ σώφρων ἔσῃ.
χο πιθοῦ· τὸ γάρ τοι τέκνα συσώζειν, καλὸν
Ἀγάμεμνον· οὐδεὶς πρὸς τάδ᾽ ἀντείποι βροτῶν.
ἰφι Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον ὦ πάτερ λόγον
» Πείθειν ἐπᾴδουσ᾽ ὥσθ᾽ ὁμαρτεῖν μοι πέτρας,
» Κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὓς ἐβουλόμην,
» Ἐνταῦθ᾽ ἂν ἦλθον· νῦν δὲ τἀπ᾽ ἐμοῦ σοφὰ
» Δάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ δυναίμεθα.
» Ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν·
» Τὸ σῶμα τοὐμόν, ὅπερ ἔτικτεν ἥδε σοι,
» Μή μ᾽ ἀπολέσῃς ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
» Βλέπειν· τὰ δ᾽ ὑπὸ γῆς, μή μ᾽ ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.
» Πρώτη σ᾽ ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ᾽ ἐμέ.
» Πρώτη δὲ γούνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ᾽ ἐμὸν,
» Φίλας χάριτας ἔδωκα, κἀντεδεξάμην.
» Λόγος δ᾽ ὁ μὲν σὸς ἦν ὅδ᾽ ἆρά σ᾽ ὦ τέκνον,
» Εὐδαίμονος ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι
» Ζῶσάν τε, καὶ θάλλουσαν ἀξίως ἐμοῦ;
» Οὑμὸς δ᾽ ὅδ᾽ ἦν αὖ περὶ σὸν ἐξαρτωμένης
» Γένειον, οὗ νυν ἀντιλάζομαι χερί.
» Τί δ᾽ ἆρ᾽ ἐγώ σε πρέσβυν; ἆρ᾽ εἰσδέξομαι
» Ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων πάτερ,
» Πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς;
» Τούτων ἐγὼ μὲν τῶν λόγων μνήμην ἔχω.
» Σὺ δ᾽ ἐπιλέλησαι, καί μ᾽ ἀποκτεῖναι θέλεις.
» Μή, πρός γε Πέλοπος, καὶ πρὸς Ἀτρέως πατρὸς,
» Καὶ τῆσγε μητρὸς, ἣ πρὶν ὠδίνουσ᾽ ἐμὲ,
» Νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει.
» Τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων,

» Ελένης τε; πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ μῷ πάτερ;
» Βλέψον πρὸς ἡμᾶς· ὄμμα δὸς, φίλημά τε·
» Ιν' ἀλλὰ τοῦτο κατθανοῦσ' ἔχω σέθεν
» Μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πειθῇς λόγοις·
» Αδελφὲ, μικρὸς μὲν σύ γ' ἐπίκουρος φίλοις,
» Ομως δὲ σὺν δάκρυσιν ἱκέτης γίνου πατρὸς,
» Τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν· αἴσθημά τι
» Κἀν νηπίοισγε τῶν κακῶν ἐγγίνεται·
» Ιδοὺ σιωπῶν λίσσεταί σ' ὅδ' ὦ πάτερ·
» Αλλ' αἴδεσαί με, καὶ κατοίκτειρον βίον·
» Ναὶ, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα δύω φίλω,
» Ο μὲν, νεοσσός ἐστιν, ἡ δ' ηὐξημένη·
» ἓν συντεμοῦσα, πάντα νικήσω λόγον·
» Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν·
» Τὰ νέρθε δ' οὐδείς· μαίνεται δ' ὃς εὔχεται
» Θανεῖν· κακῶς ζῆν κρεῖσσον, ἢ θανεῖν καλῶς·
χο. ὦ τλῆμον Ελένη, διὰ σὲ, καὶ τοὺς σοὺς γάμους,
ἀγὼν Ατρείδαις, καὶ τέκνοις ἥκει μέγας·
ἀγ. Εγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι, καὶ τὰ μὴ,
» Φιλῶν ἐμαυτοῦ τέκνα· μαινοίμην γὰρ ἄν·
» Δεινῶς δ' ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι γύναι·
» Δεινῶς δὲ, καὶ μή· τοῦτο γὰρ πρᾶξαί με δεῖ·
» Ορᾶθ' ὅσον στράτευμα ναύφρακτον τόδε,
» Χαλκέων ὅπλων ἄνακτες Ελλήνων ὅσοι;
» Οἷς νόστος οὐκ ἔς Ιλίου πύργους ἔπι,
» Εἰ μή σε θύσω, μάντις ὡς Κάλχας λέγει·
» Οὐδ' ἔστι Τροίας ἐξελεῖν κλεινὸν βάθρον·
» Μέμηνε δ' Αφροδίτη τις Ελλήνων στρατῷ
» Πλεῖν ὡς τάχιστα βαρβάρων ἐπὶ χθόνα,
» Παῦσαί τε λέκτρων ἁρπαγὰς ἑλληνικάς,

» Οἳ τὰς ἐν Ἄργει παρθένους κτείνουσί μου,
» Ὑμᾶς τε, κἀμὲ, θέσφατον εἰ λύσω θεᾶς·
» Οὐ Μενέλεώς με καταδεδούλωται τέκνον,
» Οὐδ' ἐπὶ τὸ' κείνου βουλόμενον ἐλήλυθα,
» Ἀλλ' Ἑλλὰς, ᾗ δεῖ κἂν θέλω, κἂν μὴ θέλω,
» Θῦσαί σε· τοῦτο δ' ἥσσονες καθέσταμεν·
» Ἐλευθέραν γὰρ δεῖ νιν ὅσον ἐν σοὶ τέκνον,
» Κἀμοὶ γενέσθαι, μὴ δὲ βαρβάροις ὕπο,
» Ἕλληνας ὄντας, λέκτρα συλλᾶσθαι βίᾳ.
κλυ ὦ τέκνον, ὦ ξέναι,
οἳ ἐγὼ θανάτου σου μελέα.
φεύγει σε πατὴρ ἅδῃ παραδούς.
ἰφι οἳ ἐγὼ μῆτερ μῆτερ· ταυτὸ γὰρ
μέλος εἰς ἄμφω πέπτωκε τύχης,
κοὐκέτι μοι φῶς,
οὐδ' ἀελίου τόδε φέγγος.
ἰώ· ἰώ· νιφοβόλον
Φρυγῶν νάπος,
Ἴδας τ' ὄρεα, Πρίαμος ὅθι ποτὲ
βρέφος ἁπαλὸν ἔβαλε,
ματρὸς ἀπόπρον οσφίσας,
ἐπὶ μόρῳ θανατόεντι,
Πάριν, ὃς ἰδαῖος, ἰδαῖος
ἐλέγετ' ἐλέγετ' ἐν Φρυγῶν πόλει,
μή ποτ' ὤφελε τὸν ἀμφὶ
βουσὶ βουκόλον τραφέντ'
Ἀλέξανδρον οἰκίσαι
ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κρῆναι
νυμφᾶν κεῖνται,
λειμών τ' ἄνθεσι

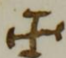
θάλλων χλωροῖς,
καί ῥοδόεντ᾽ ἄνθεα ὑακίν
θινά τε θεαῖσι δρέπειν,
ἔνθά ποτε Παλλὰς ἔμολε, καὶ
δολιόφρων Κύπρις,
Ἥρα θ᾽, Ἑρμᾶς θ᾽ ὁ Διὸς ἄγγελος·
ἃ μὲν, ἐπὶ πόθῳ τρυφῶσα Κύπρις,
ἁ δὲ, δορὶ Παλλὰς,
Ἥρα τε Διὸς ἄνακτος
εὐναῖσι βασιλίσι,
κρίσιν ἐπὶ στυγνὰν,
ἔριν τε τᾶς καλλονᾶς·
ἐμοὶ δὲ θάνατον, ὄνομα μὲν
φέροντα Δαναΐδαισιν ὦ κόραι·
χο. πρόθυμά σ᾽ ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον·
ἰφι. ὁ δὲ τεκών με τὰν τάλαιναν,
ὦ μῆτερ, ὦ μῆτερ,
οἴχεται προδοὺς ἔρημον·
ὦ δύσταλαιν᾽ ἐγὼ, πικρὰν
πικρὰν ἰδοῦσα δυσελέναν,
φονεύομαι, διόλλυμαι
σφαγαῖσιν ἀνοσίοισιν,
ἀνοσίου πατρός·
μή μοι ναῶν χαλκεμβολάδων
πρύμνας ἅδ᾽ Αὐλὶς δέξασθαι
τούσδ᾽ ἐς ὅρμους, ἐς Τροίαν
ὤφελεν ἐλάταν πομπαίαν,
μήτ᾽ ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπὰν,
Ζεὺς μειλίσσων αὔραν ἄλλοις
ἄλλαν θνατῶν λαίφεσι χαίρειν·

τοῖς δὲ, λύπαν, τοῖσδ' ἀνάγκαν,
τοῖσδ' ἐξορμᾶν, τοῖς δὲ, στέλλειν,
τοῖσι δὲ μέλλειν.
ἦ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος,
ἦ πολύμοχθον ἁμερίων;
χρεὼν δέ τι
δύσποτμον ἀνδράσιν ἀνευρεῖν.
χο ἰὼ ἰώ. μεγάλα πάθεα, μεγάλα δ' ἄχεα
τοῖς Δαναΐδαις τιθεῖσα Τυνδαρὶς κόρα.
ἐγὼ μὲν οἰκτείρω σε συμφορᾶς κακῶν
τυχοῦσαν, οἵας μή ποτ' ὤφελες τυχεῖν.
ιφ ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορῶ πέλας.
κλυ τόν τε τῆς θεᾶς παῖδ', ὦ τέκνον γ', ὧ δεῦρ' ἐλήλυθας.
ιφι διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα-
-Δμῶες, ὡς κρύψω δέμας.
κλυ τί δὲ φεύγεις τέκνον; -
-ιφι τὸν Ἀχιλλέα, τόνδ' ἰδεῖν αἰσχύνομαι.
κλυ ὡς τί δή; -
-ιφι τὸ δυστυχές μοι τῶν γάμων αἰδῶ φέρει.
κλυ οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα,
ἀλλὰ μίμν'. οὐ σεμνότητος ἔργον, ἢν δυνώμεθα.
χο ὦ γύναι τάλαινα, Λήδας θύγατερ. -
-κλυ οὐ ψευδῆ θροεῖς.
χο δεῖν' ἐν Ἀργείοις βοᾶται. -
-κλυ τίνα βοήν; σήμαινέ μοι.
χο ἀμφὶ σῆς παιδός. Κλυ. πονηρὸν εἶπας οἰωνὸν λόγον.
χο ὡς χρεὼν σφάξαι νιν. -
-κλυ κοὐδεὶς τοῖσδ' ἐναντίον λέγει;
χο εἰς θόρυβον ἐγώ τοι, κ' αὐτὸς ἤλυθον. -
-κλυ ἐς τίν' ὦ ξένε;

αχι σῶμα λευσθῆναι πέτροισι· –
κλυ μῶν κόρην σώζων ἐμήν;
αχι αὐτὸ τοῦτο –
κλυ τίς δ' ἂν ἔτλη σώματος τοῦ σοῦ θιγεῖν;
αχι πάντες Ἕλληνες· –
κλυ στρατὸς δὲ Μυρμιδόνων οὔ σοι παρῆν;
αχι πρῶτος ἦν ἐκεῖνος ἐχθρός· –
κλυ δι' ἄρ' ὀλώλαμεν τέκνον·
αχι οἵ με τῶν γάμων ἀπεκάλουν ἥσσον'· –
κλυ ἀπεκρίνω δὲ τί;
αχι τὴν ἐμὴν μέλλουσαν εὐνὴν μὴ κτανεῖν· –
κλυ δίκαια γάρ·
αχι ἣν ἐφήμισεν πατήρ μοι· –
κλυ κἀργόθεν γ' ἐπέμψατο·
αχι ἀλλ' ἐνικώμην κεκραγμοῦ· –
κλυ τὸ πολὺ γὰρ δεινὸν κακόν·
αχι ἀλλ' ὅμως ἀρήξομέν σοι· –
κλυ καὶ μάχῃ πολλοῖσιν εἷς;
αχι ἐσορᾷς τεύχη φέροντας τούσδ'; –
κλυ ὄναιο τῶν φρενῶν·
αχι ἀλλ' ὀνησόμεσθα· Κλυ· παῖς ἄρ' οὐκέτι σφαγήσεται;
αχι οὐκ ἐμοῦ γ' ἑκόντος. Κλυ· ἥξει δ' ὅστις ἅψεται κόρης;
αχι μυρίοι γ'· ἄξει δ' Ὀδυσσεύς· –
κλυ ἆρ' ὁ Σισύφου γόνος;
αχι αὐτὸς οὗτος· =
=κλυ ἰδία πράσσων, ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὕπο;
αχι αἱρεθεὶς ἑκών· =
=κλυ πονηράν γ' αἵρεσιν μιαιφονεῖν·
αχι ἀλλ' ἐγὼ σχήσω νιν· Κ· ἄξει δ' οὐχ ἑκοῦσαν ἁρπάσας;
αχι δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης· =

=κλυ ἐμὲ δ' ἔτι τί χρὴ δρᾶν τότε;
ἀχι ἀντέχου θυγατρός. Κλυ. ὡς τοῦδ' οὕνεκ' οὐ σφαγήσεται.
ἀχι ἀλλὰ μὴν ἐς τοῦτό γ' ἥξει. Ιφι. Μῆτερ, εἰσακούσατε
» Τῶν ἐμῶν λόγων. μάτην γάρ σ' ἐσορῶ θυμουμένην
» Σῷ πόσει. τὰ δ' ἀδύναθ' ἡμῖν, καρτερεῖν οὐ ῥᾴδιον.
» Τὸν μὲν οὖν ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας.
» Αλλὰ καὶ σὲ τοῦθ' ὁρᾶν χρὴ, μὴ διαβληθῇς στρατῷ.
» Καὶ πλέον πράξωμεν οὐδέν. ὅς δὲ συμφορᾶς τύχῃ,
» Οἷα δ' εἰσῆλθέν μ' ἄκουσον μῆτερ ἐννοουμένην.
» Κατθανεῖν μέν μοι δέδοκται. τοῦτο δ' αὐτὸ βούλομαι
» Εὐκλεῶς πρᾶξαι, παρεῖσά γ' ἐκποδὼν τὸ δυσμενές.
» Δεῦρο δὴ σκέψαι μεθ' ἡμῶν μῆτερ, ὡς καλῶς λέγω
» Εἰς ἔμ' Ελλὰς ἡ μεγίστη πᾶσα νῦν ἀποβλέπει,
» Κἀν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν, =
» =καὶ Φρυγῶν κατασκαφαί.
» Τάς τε μελλούσας γυναῖκας, ἤν τι δρῶσι βάρβαροι,
» Μηκέθ' ἁρπάζειν ἐᾶν τὰς ὀλβίας ἐξ Ελλάδος,
» Τὸν Ελένης τίσαντας ὄλεθρον, =
= »ἥντιν' ἥρπασεν Πάρις.
» Ταῦτα πάντα κατθανοῦσα, ῥύσομαι. καί μου κλέος
» Ελλάδ' ὡς ἠλευθέρωσα μακάριον γενήσεται.
» Καὶ γὰρ οὐδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών.
» Πᾶσι γάρ μ' Ελλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοὶ μόνῃ.
» Αλλὰ μυρίοι μὲν ἄνδρες ἀσπίσιν πεφραγμένοι,
» Μυρίοι δ' ἐρέτμ' ἔχοντες πατρίδος ἠδικημένης,
» Δρᾶν τι τολμήσουσιν ἐχθροὺς τε, =
» =χ' ὑπὲρ Ελλάδος θανεῖν.
» Η δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' οὖσα, πάντα κωλύσει τάδε.
» Τί τὸ δίκαιον τοῦτ'; ἆρ' ἔχοιμεν ἀντειπεῖν ἔπος;
» Κἀπ' ἐκεῖν' ἔλθωμεν. οὐ δεῖ τόνδε διὰ μάχης μολεῖν
» Πᾶσιν Αργείοις γυναικὸς οὕνεκ', οὐδὲ κατθανεῖν.

» Εἷς

» Εἷς γ' ἀνὴρ κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾶν φάος.
» Εἰ δ' ἐβουλήθη τὸ σῶμα τοὐμὸν Ἄρτεμις λαβεῖν,
» Ἐμποδὼν γενήσομ' ἐγὼ θνητὸς οὖσα τῇ θεῷ;
» Ἀλλ' ἀμήχανον· δίδωμι σῶμα τοὐμὸν Ἑλλάδι.
» Θύετ'· ἐκπορθεῖτε Τροίαν· ταῦτα γὰρ μνημεῖά μου
» Διὰ μακροῦ, καὶ παῖδες οὗτοι, καὶ γάμοι, καὶ δόξ' ἐμή
» Βαρβάρων δ' Ἕλληνας εἰκὸς ἄρχειν, ἀλλ' οὐ βαρβάρους
» Μῆτερ Ἑλλήνων· τὸ μὲν, γὰρ δοῦλον, οἱ δ' ἐλεύθεροι.
χο τὸ μὲν σὸν ὦ νεᾶνι, γενναίως ἔχει·
τὸ τῆς τύχης δὲ, καὶ τὸ τῆς θεοῦ, νοσεῖ.
ἀχι Ἀγαμέμνονος παῖ, μακάριόν με τις θεῶν
ἔμελλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων.
ζηλῶ δὲ τοῦ μὲν, Ἑλλάδ', Ἑλλάδος δὲ σέ.
εὖ γὰρ τόδ' εἶπας, ἀξίως τε πατρίδος.
τὸ θεομαχεῖν γὰρ ἀπολιποῦσ' ὅσου κρατεῖ,
ἐξελογίσω τὰ χρηστὰ, τά τ' ἀναγκαῖά γε.
μᾶλλον δὲ λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται,
εἰς τὴν φύσιν βλέψαντα· γενναία γὰρ εἶ.
ὅρα δ'· ἐγὼ γὰρ βούλομαί σ' εὐεργετεῖν,
λαβεῖν τ' ἐς οἴκους· ἄχθομαί τ', ἴστω Θέτις,
εἰ μή σε σώσω Δαναΐδαισι διὰ μάχης
» ἐλθών· ἄθροισον, Ὁ θάνατος δεινὸν κακόν.
ἰφι λέγω τάδ', οὐδὲν οὐδέν' εὐλαβουμένη.
ἡ Τυνδαρὶς παῖς διὰ τὸ σῶμ' ἄρχει, μάχας
ἀνδρῶν τιθεῖσα, καὶ φόνους· σὺ δ' ὦ ξένε,
μὴ θνῆσκε δι' ἐμὲ, μηδ' ἀποκτείνῃς τινά.
ἔα δὲ σῶσαί μ' Ἑλλάδ', ἢν δυνώμεθα.
ἀχι ὦ λῆμ' ἄριστον, οὐκ ἔχω πρὸς τοῦτ' ἔτι
λέγειν, ἐπεί σοι τάδε δοκεῖ· γενναῖα γὰρ
φρονεῖς· τί γὰρ τἀληθὲς οὐκ εἴποι τις ἄν;
ὅμως δ' ἴσως γε κἂν μεταγνοίης τάδε.

ὡς οὖν ἂν εἰδῇς τἀπ' ἐμοῦ λελεγμένα,
ἐλθὼν, τάδ' ὅπλα θήσομαι βωμοῦ πέλας,
ὡς οὐκ ἐάσων σ', ἀλλὰ κωλύσων θανεῖν.
χρήσῃ δὲ καὶ σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις τάχα,
ὅταν πέλας σῆς φάσγανον δέρης ἴδῃς.
οὔκουν ἐάσω σ' ἀφροσύνῃ τῇ σῇ θανεῖν.
ἐλθὼν δὲ σὺν ὅπλοις τοῖσδε πρὸς ναὸν θεᾶς,
καραδοκήσω σὴν ἐκεῖ παρουσίαν.
ιφι μῆτερ, τί σιγῇ δακρύοις τέγγεις κόρας;
κλυ ἔχω τάλαινα πρόφασιν, ὥστ' ἀλγεῖν φρένα.
ιφι παῦσαί με, μὴ κάκιζε τάδε δ' ἐμοὶ πιθοῦ.
κλυ λέγ', ὡς παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀδικήσῃ τέκνον.
ιφι μήτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχός,
μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχῃ πέπλους.
κλυ τί δῆτα τόδ' εἶπας ὦ τέκνον, ἀπολέσασά σε;
ιφι οὐ σύγε· σέσωσμαι· κατ' ἐμὲ δ' εὐκλεὴς ἔσῃ.
κλυ πῶς εἶπας; οὐ πενθεῖν με σὴν ψυχὴν χρεών;
ιφι ἥκιστ', ἐπεί μοι τύμβος οὐ χωσθήσεται.
κλυ τί δαί, τὸ θνήσκειν οὐ τάφος νομίζεται;
ιφι βωμὸς θεᾶς μοι μνῆμα τῆς Διὸς κόρης.
κλυ ἀλλ' ὦ τέκνον, σοὶ πείσομαι· λέγεις γὰρ εὖ.
ιφι ὡς εὐτυχοῦσά γ' Ἑλλάδος τ' εὐεργέτις.
κλυ τί δαὶ κασιγνήταισιν ἀγγελῶ σέθεν;
ιφι μηδ' ἀμφὶ κείναις μέλανας ἐξάψῃ πέπλους.
κλυ εἴπω δὲ παρὰ σοῦ φίλον ἔπος τί παρθένοις;
ιφι χαίρειν γ'· Ὀρέστην τ' ἔκτρεφ' ἄνδρα τόνδε μοι.
κλυ προσέλκυσαί νιν ὕστατον θεωμένη.
ιφι ὦ φίλτατ', ἐπεκούρησας ὅσον εἶχες φίλοις.
κλυ ἔσθ' ὅτι κατ' Ἄργος δρῶσά σοι χάριν φέρω;
ιφι πατέρα τὸν ἐμὸν μὴ στύγει, πόσιν τε σόν.
κλυ δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ κεῖνον δεῖ δραμεῖν.

ἰφι ἄκων μ' ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος διώλεσεν.
κλυ δόλῳ δ' ἀγεννῶς Ἀτρέως τ' οὐκ ἀξίως.
ἰφι τίς μ' εἶσιν ἄξων πρὶν σπαράξεσθαι κόμας;
κλυ ἐγὼ μετάγε σοῦ.-
-ἰφι μὴ σύγ'. οὐ καλῶς λέγεις.
κλυ πέπλων ἐχομένη σῶν. Ἰφι. ἐμοὶ μῆτερ πιθοῦ.
μέν', ὡς ἐμοί τε, σοί τε κάλλιον τόδε.
πατρὸς δ' ὀπαδῶν τῶνδέ τίς με πεμπέτω
Ἀρτέμιδος εἰς λειμῶν', ὅπου σφαγήσομαι.
κλυ ὦ τέκνον, οἴχῃ. Ἰφι. καὶ πάλιν γ' οὐ μὴ, μόλω.
κλυ λιποῦσα μητέρα. Ἰφι. ὡς ὁρᾷς γ' οὐκ ἀξίως.
κλυ σχὲς, μή με προλίπῃς. Ἰφι. οὐκ ἐῶ στάζειν δάκρυ.
ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ' ὦ νεάνιδες
παιᾶνα τῇ 'μῇ συμφορᾷ Διὸς κόρην
Ἄρτεμιν. ἴτω δὲ Δαναΐδαις εὐφημία.
κανᾶ δ' ἐναρχέσθω τις. αἰθέσθω δὲ πῦρ,
προχύταις καθαρσίοισι. καὶ πατὴρ ἐμὸς
ἐνδεξιούσθω βωμὸν, ὡς σωτηρίαν
Ἕλλησι δώσουσ' ἔρχομαι νικηφόρον.
ἰφι ἄγετέ με τὰν Ἰλίου
καὶ Φρυγῶν ἑλέπτολιν.
στέφεα περίβολα δίδοτε, φέρε
τε, πλόκαμος ὅδε καταστέφειν.
χερνίβων τε παγαῖσιν,
ἑλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν,
ἀμφὶ βωμὸν Ἄρτεμιν,
τὰν ἄνασσαν Ἄρτεμιν,
τὰν μάκαιραν.
ὡς ἐμοῖσιν εἰ χρεὼν
αἵμασι, θύμασί τε,

34

θέσφατ᾽ ἐξαλείψω.
χο ὦ πότνια, πότνια μῆτερ,
ὡς δάκρυα γέ σοι
δώσομεν ἁμέτερα.
παρ᾽ ἱεροῖς γὰρ οὐ πρέπει.
ἰφι ὦ νεάνιδες,
συνεπαείδετ᾽ Ἄρτεμιν,
Χαλκίδος ἀντίπορον,
ἵνα τε δόρατα
μέμονε δάϊα δι᾽ ἐμὸν ὄνομα,
τᾶσδ᾽ Αὐλίδος στενοπόροις
ὅρμοις. ἰὼ γᾶ μῆτερ,
ὦ Πελασγία,
Μυκῆναί τ᾽ ἐμαὶ θεράπναι.
χο καλεῖς πόλισμα Περσέως,
κυκλωπίων πόνον χερῶν.
ἰφι ἔθρεψας Ἑλλάδι μέγα φάος.
θανοῦσα δ᾽ οὐκ ἀναίνομαι.
χο κλέος γὰρ οὔ σε μὴ λίπῃ.
ἰφι ἰὼ ἰώ. λαμπαδοῦχος ἁμέρα,
Διός τε φέγγος, ἕτερον,
ἕτερον αἰῶνα,
καὶ μοῖραν οἰκήσομεν.
χαῖρέ μοι φίλον φάος.
χο ἰὼ ἰώ. ἴδεσθε τὰν Ἰλίου
καὶ Φρυγῶν ἑλέπολιν
στείχουσαν, ἐπὶ κάρα στέφη
βαλλομέναν, χερνίβων τε παγαῖς,
βωμόν γε δαίμονος θεᾶς,
ῥανίσιν αἱματορρύτοις

θανοῦσαν, ἀφυῆ τε σώματος
δέρην σφαγεῖσαν, εὔδροσοι παγαὶ
πατρῷαι μένουσί σε, χέρνιβές τε,
στρατός τ᾽ Ἀχαιῶν, θέλων
Ἰλίου πόλιν μολεῖν.
ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν
κλήσωμεν Ἄρτεμιν θεῶν ἄνασσαν,
ὡς ἐπ᾽ εὐτυχεῖ πότμῳ.
ὦ πότνια θύμασι βροτησίοις
χαρεῖσα, πέμψον εἰς Φρυγῶν
γαῖαν Ἑλλάνων στρατὸν,
καὶ δολόεντα Τροίας ἕδη,
Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις
Ἑλλάδι κλεινότατον στέφανον
δὸς ἀμφὶ κάρα τεὸν
κλέος ἀείμνηστον ἀμφιθεῖναι.
ἄγγ ὦ Τυνδαρεία παῖ Κλυταιμνήστρα, δόμων
ἔξω πέρασον, ὡς κλύοις ἐμῶν λόγων.
κλυ φθογγῆς κλύουσα δεῦρο σῆς ἀφικόμην,
ταρβοῦσα τλήμων, κἀκπεπληγμένη φόβῳ.
μή μοι τίν᾽ ἄλλην ξυμφορὰν ἥκεις φέρων
πρὸς τῇ παρούσῃ; Αγγ. σῆς μὲν οὖν παιδὸς πέρι.
θαυμαστά σοι καὶ δεινὰ σημῆναι θέλω.
κλυ μὴ μέλλε τοίνυν, ἀλλὰ φράζ᾽ ὅσον τάχος.
ἄγγ ἀλλ᾽ ὦ φίλη δέσποινα, πᾶν πεύσῃ σαφῶς.
λέξω δ᾽ ἀπαρχῆς, ἤν τι μὴ σφαλεῖσά μου
γνώμη, ταράξῃ γλῶσσαν ἐν λόγοις ἐμήν.
Ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τῆς Διὸς κόρης
Ἀρτέμιδος ἄλσος, λειμῶνάς τ᾽ ἀνθηφόρους,
ἵν᾽ ἦν Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος,

σὴν παῖδ' ἄγοντες, εὐθὺς Ἀργείων ὄχλος
ἠθροίζεθ'. ὡς δ' ἐσεῖδεν Ἀγαμέμνων ἄναξ
ἐπὶ σφαγὰς στείχουσαν εἰς ἄλσος κόρην,
ἀνεστέναξε· κἄμπαλιν στρέψας κάρα,
δάκρυα προῆγεν ὀμμάτων, πέπλον προθείς.
ἡ δὲ, σταθεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον,
ἔλεξε τοιάδ'. ὦ πάτερ, πάρειμί σοι.
τοὐ μὸν δὲ σῶμα τῆς ἐμῆς ὑπὲρ πάτρας,
καὶ τῆς ἁπάσης Ἑλλάδος γαίας ὕπερ,
θῦσαι δίδωμ' ἑκοῦσα πρὸς βωμὸν θεᾶς,
ἄγοντας εἴπερ ἐστὶ θέσφατον τόδε.
καὶ τοὔπ' ἔμ' εὐτυχοῖτε, καὶ νικηφόρου
δώρου τύχοιτε, πατρίδα τ' ἐξίκοισθε γῆν.
πρὸς ταῦτα, μὴ ψαύσῃ τις Ἀργείων ἐμοῦ
σιγῇ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐθάμβησε κλύων
εὐψυχίαν τε, κἀρετὴν τῆς παρθένου.
στὰς δ' ἐν μέσῳ Ταλθύβιος, ᾧ τόδ' ἦν μέλον,
εὐφημίαν ἀνεῖπε, καὶ σιγὴν στρατῷ.
Κάλχας δ' ὁ μάντις εἰς κανοῦν χρυσήλατον
ἔθηκεν ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας
κολεῶν ἔσωθεν· κρᾶτά τ' ἔστεψεν κόρης.
ὁ παῖς δ' ὁ Πηλέως ἐν κύκλῳ βωμὸν θεᾶς
λαβὼν κανοῦν, ἔθρεξε χέρνιβάς θ' ὁμοῦ,
ἔλεξε δ', ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι, παῖ Διὸς,
τὸ λαμπρὸν εἱλίσσουσ' ἐν εὐφρόνῃ φάος,
δέξαι τὸ θῦμα τόδ', ὅγε σοι δωρούμεθα,
στρατός τ' Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ,
ἄχραντον αἷμα, καλλιπαρθένου δέρης.
καὶ δὸς γενέσθαι πλοῦν νεῶν ἀπήμονα,

Τροίας τε πέργαμ' ἐξελεῖν ἡμᾶς δορί.
ἐς γῆν δ' Ἀτρεῖδαι, πᾶς στρατός τ' ἔστη βλέπων.
ἱερεὺς δὲ φάσγανον λαβὼν, ἐπηύξατο,
λαιμόν τ' ἐπεσκοπεῖθ', ἵνα πλήξειεν ἄν.
ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν ἐσῄει φρενὶ,
κἄστην νενευκώς. θαῦμα δ' ἦν αἴφνης ὁρᾶν.
πληγῆς κτύπον γὰρ πᾶς τις ᾔσθετ' ἂν σαφῶς.
τὴν παρθένον δ' οὐκ οἶδεν οὗ γῆς εἰσέδυ.
βοᾷ δ' ἱερεὺς ἅπας δ' ἐπήχησε στρατὸς,
ἄελπτον εἰσιδόντες ἐκ θεῶν τινος
φάσμ', οὗ γε μηδ' ὁρωμένου πίστις παρῆν.
ἔλαφος γὰρ ἀσπαίρουσ', ἔκειτ' ἐπὶ χθονὶ,
ἰδεῖν μεγίστη, διαπρεπής τε τὴν θέαν.
ἧς αἵματι βωμὸς ἐρραίνετ' ἄρδην τῆς θεοῦ.
κἀν τῷδε Κάλχας, πῶς δοκεῖς, χαίρων ἔφη,
ὦ τοῦδ' Ἀχαιῶν κοίρανοι κοινοῦ στρατοῦ,
ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν, ἣν ἡ θεὸς
προὔθηκε βωμίαν ἔλαφον ὀρειδρόμον;
ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται,
ὡς μὴ μιαίνοι βωμὸν εὐγενεῖ φόνῳ,
ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο καὶ πλοῦν οὔριον
δίδωσιν ἡμῖν, Ἰλίου τ' ἐπιδρομάς.
πρὸς ταῦτα πᾶς τις θάρσος αἶρε ναυβάτης,
χώρει τε πρὸς ναῦν, ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ,
λιπόντας ἡμᾶς Αὐλίδος κοίλους μυχοὺς,
Αἰγαῖον οἶδμα διαπερᾶν. ἐπεὶ δ' ἅπαν
κατηνθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλογὶ,
τὰ πρόσφορ' ηὔξαθ', ὡς τύχοι νόστου στρατός.
πέμπει δ' Ἀγαμέμνων μ' ὥστε σοὶ φράσαι τάδε,
λέγειν θ' ὁποίας ἐκ θεῶν μοίρας κυρεῖ,

καὶ δόξαν ἕξειν ἄφθιτον καθ' Ἑλλάδα.
ἐγὼ παρὼν δὲ, καὶ τὸ πρᾶγμ' ὁρῶν, λέγω,
ἡ παῖς σαφῶς σοι πρὸς θεοὺς ἀφίπτατο.
λύπης δ' ἀφαίρει, καὶ πόσει πάρες χόλον.
» Ἀπροσδόκητα δὲ βροτοῖσι τὰ τῶν θεῶν.
» Σώζουσί θ', οὓς φιλοῦσιν. ἦμαρ γὰρ τόδε,
» Θανοῦσαν εἶδε, καὶ βλέπουσαν παῖδα σήν.
χο ὡς ἥδομαί τοι ταῦτ' ἀκούσασ' ἀγγέλου.
ζῶν δ' ἐν θεοῖσι σὸν μένειν φράζει τέκος.
κλυ ὦ παῖ θεῶν τοῦ, κλέμμα γέγονας,
πῶς σε προσείπω; πῶς δ' ἐ φῶ;
παραμυθεῖσθαι τούσδε μάτην μύθους,
ὥς σου πένθους λυγροῦ παυσαίμαν.
χο καὶ μὴν Ἀγαμέμνων ἄναξ στείχει,
τούσδ' αὐτοὺς ἔχων σοι φράζειν μύθους.
ἀγ γύναι, θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν.
ἔχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν.
χρὴ δέ σε λαβοῦσαν τόνδε μόσχον νεαγενῆ,
στείχειν πρὸς οἴκους, ὡς στρατὸς πρὸς πλοῦν ὁρᾷ.
καὶ χαῖρε. χρόνιά γε τἀμά σοι προσφθέγματα
Τροίηθεν ἔσται. καὶ γένοιτό σοι καλῶς.
χο χαίρων Ἀτρείδη, γῆν ἴκου Φρυγίαν.
χαίρων δ' ἐπάνηκε,
κάλλιστά μοι σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

IPHIGENIA IN TAVRIS.

238

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

Ορέστης κατὰ χρησμὸν ἐλθὼν εἰς Ταύρους τῆς Σκυθίας μετὰ Πυλάδου, παρακινηθεὶς, τὸ παρ' αὐτοῖς τιμώμενον τῆς Αρτέμιδος ξόανον ὑφελέσθαι προῃρεῖτο. προελθὼν δ' ἀπὸ τῆς νεὼς, καὶ φανεὶς, ὑπὸ τῶν ἐντοπίων ἅμα τῷ φίλῳ συλληφθεὶς, ἀνήχθη κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς ἐθισμὸν, ὅπως τοῦ τῆς Αρτέμιδος ἱεροῦ σφάγιον γένωνται. τοὺς γὰρ καταπλεύσαντ ξένους, ἀπέσφαττον. Η μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος, ὑπόκειται ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας. ὁ δὲ χορὸς, συνέστηκεν ἐξ Ελληνίδων γυναικῶν, θεραπαινίδων τῆς Ιφιγενείας.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ιφιγένεια.
Ορέστης.
Πυλάδης.
Χορός.
Βουκόλος.
Θόας.
Αγγελος.
Αθηνᾶ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ιφιγένεια.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

π Ελοψ ὁ ταντάλειος εἰς
Πίσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις, Οἰνομάου
γαμεῖ κόρην.
ἐξ ἧς, Ατρεὺς ἔβλαστεν. Ατρέως δὲ παῖς,
Μενέλαος, Αγαμέμνων τε. τοῦ δ' ἔφυν ἐγὼ,
τῆς τυνδαρείας θυγατρὸς Ιφιγένεια παῖς,
ἣν ἀμφὶ δίναις, ἃς θάμ' Εὔριπος πυκναῖς
αὔραις ἑλίσσων, κυανέαν ἅλα στρέφει,
ἔσφαξ' Ελένης οὕνεχ', ὡς δοκεῖ πατὴρ
Αρτέμιδι κλειναῖς ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος.
ἐνταῦθα γὰρ δὴ χιλίων ναῶν στόλον
Ελληνικῶν συνήγαγ' Αγαμέμνων ἄναξ,
τὸν καλλίνικον στέφανον Ιλίου θέλων
λαβεῖν Αχαιοὺς, τούς θ' ὑβρισθέντας γάμους
Ελένης μετελθεῖν, Μενέλεῳ χάριν φέρων.
δεινῆς τ' ἀπλοίας, πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων,
εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τάδε.
ὦ τῆσδ' ἀνάσσων Ελλάδος στρατηγίας
Αγάμεμνον, οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονὸς,
πρὶν ἂν κόρην σὴν Ιφιγένειαν Αρτεμις
λάβοι σφαγεῖσαν. ὅ, τι γὰρ ἐνιαυτὸς τέκοι,
κάλλιστον ηὔξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ.
παῖδ' οὖν ἐν οἴκοις σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ,
τίκτει, τὸ καλλιστεῖον εἰς ἔμ' ἀναφέρων,
ἣν χρή σε θῦσαι. καί μ' Οδυσσέως τέχναις
μητρὸς παρείλοντ' ἐπὶ γάμοις Αχιλλέως.

ἐλθοῦσα δ' Αὐλίδ' ἡ τάλαιν', ὑπὲρ πυρᾶς
μεταρσία ληφθεῖσ', ἐκαινόμην ξίφει·
ἀλλ' ἐξέκλεψεν ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου
Ἄρτεμις Ἀχαιοῖς· διὰ δὲ λαμπρὸν αἰθέρα
πέμψασά μ', εἰς τήνδ' ᾤκισεν Ταύρων χθόνα,
οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
Θόας, ὃς ὠκὺν πόδα τιθεὶς ἴσον πτεροῖς,
εἰς τοὔνομ' ἦλθε τόδε ποδωκείας χάριν·
ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με,
ὅθεν νόμοισι τοῖσιν ἥδεται θεὰ
Ἄρτεμις ἑορτῆς, τοὔνομ' ἧς καλὸν μόνον.
τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν θεὸν φοβουμένη·
θύω γάρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει,
ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ·
κατάρχομαι μέν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει
ἄρρητ' ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς·
ἃ καινὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα,
λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος·
ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ τῆσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς,
οἰκεῖν ἐν Ἄργει, παρθένοισι δ' ἐν μέσαις
εὕδειν, χθονὸς δὲ νῶτα σεισθῆναι σάλῳ,
φεύγειν δέ· κἄξω στᾶσα, θριγκὸν εἰσιδεῖν
δόμων πίτνοντα· πᾶν δ' ἐρέψιμον στέγος,
βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν·
μόνος δ' ἐλείφθη στῦλος, ὡς ἔδοξέ μοι,
δόμων πατρῴων· ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας
ξανθὰς καθεῖμαι, φθέγμα δ' ἀνθρώπου λαβεῖν·
κἀγὼ τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω ξενοκτόνον,
τιμῶσ' ὕδραινον αὐτὸν, ὡς θανούμενον
κλαίουσα· τοὔναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε·

τέθνηκ'

τέθνηκ᾽ Ὀρέστης, οὗ κατηρξάμην ἐγώ.
» Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες.
θνήσκουσι δ᾽ ὡς ἂν χέρνιβες βάλωσί με.
οὐδ᾽ αὖ συνάψαι τοὔναρ εἰς φίλους ἔχω.
Στροφίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς, ὅτ᾽ ὠλλύμην ἐγώ.
νῦν οὖν ἀδελφῷ βούλομαι δοῦναι χοὰς
παροῦσα παντί· ταῦτα γὰρ δυναίμεθ᾽ ἂν
σὺν προσπόλοισιν, ἃς ἔδωχ᾽ ἡμῖν ἄναξ
Ἑλληνίδας γυναῖκας. ἀλλ᾽ ἐξ αἰτίας
οὔπω τινὸς πάρεισιν ἐς ἔμ᾽ εἴσω δόμων,
ἐν οἷσι ναίω τῶνδ᾽ ἀνακτόρων θεᾶς.
ὀρέ. ὅρα, φυλάσσου, μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν.
πυλ. ὁρῶ· σκοποῦμαι δ᾽ ὄμμα πανταχοῦ στρέφων.
ὀρέ. Πυλάδη, δοκεῖ σοι μέλαθρα ταῦτ᾽ εἶναι θεᾶς,
ἔνθ᾽ Ἀργόθεν ναῦν ποντίαν ἐστείλαμεν;
πυλ. ἔμοιγ᾽ Ὀρέστα· σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεών.
ὀρέ. καὶ βωμὸς, Ἕλλην οὗ καταστάζει φόνος;
πυλ. ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ᾽ ἔχει τριχώματα.
ὀρέ. θριγκοῖς δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῖς σκῦλ᾽ ὁρᾷς ἠρτημένα;
πυλ. τῶν κατθανόντων τἀκροθίνια ξένων.
ὀρέ. ἀλλ᾽ ἐγκυκλοῦντ᾽ ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών.
ὦ Φοῖβε, ποῖ μ᾽ αὖ τήνδ᾽ ἐς ἄρκυν ἤγαγες
χρήσας, ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ᾽ ἐτισάμην,
μητέρα κατακτάς· διαδοχαῖς δ᾽ Ἐριννύων
ἠλαυνόμεσθα φυγάδες ἔξεδροι χθονὸς,
δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους.
ἐλθὼν δέ σ᾽ ἠρώτησα, πῶς τροχηλάτου
μανίας ἂν ἔλθοιμ᾽ εἰς τέλος, πόνων τ᾽ ἐμῶν,
οὓς ἐξεμόχθουν περιπολῶν καθ᾽ Ἑλλάδα.
σὺ δ᾽ εἶπας ἐλθεῖν Ταυρικῆς μ᾽ ὅρους χθονὸς,

ἔνθ' Ἄρτεμις σὴ σύγγονος βωμοὺς ἔχει,
λαβεῖν τ' ἄγαλμα θεᾶς, ὅ φασιν ἐνθάδε
ἐς τούσδε ναοὺς οὐρανοῦ πεσεῖν ἄπο·
λαβόντα δ' ἢ τέχναισιν, ἢ τύχῃ τινὶ,
κίνδυνον ἐκπλήσαντ', Ἀθηναίων χθονὶ
δοῦναι τόδ', ἐνθένδ' οὐδὲν ἐρρήθη πέρας,
καὶ ταῦτα δράσαντ' ἀμπνοὰς ἕξειν πόνων.
ἥκω δὲ πεισθεὶς σοῖς λόγοισιν ἐνθάδε,
ἄγνωστον ἐς γῆν ἄξενον. σὲ δ' ἱστορῶ
Πυλάδη· σὺ γάρ μοι τοῦδε συλλήπτωρ πόνου·
τί δρῶμεν; ἀμφίβληστρα γὰρ τοίχων ὁρᾷς
ὑψηλά· πότερα, δωμάτων προσαμβάσεις
ἐκβησόμεσθα; πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἄν,
ἢ χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς;
ὧν οὐδὲν ἴσμεν. ἢν δ' ἀνοίγοντες πύλας
ληφθῶμεν, ἐς βάσεις τε μηχανώμενοι,
θανούμεθ'. ἀλλὰ πρὶν θανεῖν, νεὼς ἔπι
φύγωμεν, ᾗπερ δεῦρ' ἐναυστολήσαμεν.
ΠΥΛ. φεύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτὸν, οὐδ' εἰώθαμεν.
τὸν τοῦ θεοῦ δὲ χρησμὸν οὐ κακιστέον.
ναοῦ δ' ἀπαλλαχθέντες, κρύψωμεν δέμας
κατ' ἄντρ', ἃ πόντος νότιος διακλύζει μέλας
νεὼς ἄπωθεν, μή τις εἰσιδὼν σκάφος,
βασιλεῦσιν εἴπῃ, κᾆτα ληφθῶμεν βίᾳ.
ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ,
τολμητέον τοι ξεστὸν ἐκ ναοῦ λαβεῖν
ἄγαλμα, πάσας προσφέροντα μηχανάς.
ὅρα δέ γ' ἔσω τριγλύφων, ὅποι κενὸν
» δέμας καθεῖναι. τοὺς πόνους γὰρ οἱ 'γαθοὶ
» τολμῶσι. δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ.

ὀρέ. οὔτοι

ὀρέ οὔτοι μακρὸν μὲν ἤλθομεν κώπῃ πόρον,
ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἄρωμεν πάλιν;
ἀλλ᾽ εὖ γὰρ εἶπας· πειστέον· χώρει νεκρῶν
ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας.
οὐ γὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ᾽ αἴτιον γενήσεται,
πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον. τολμητέον.
» Μόχθος γὰρ οὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει.
ἰφι εὐφαμεῖτ᾽ ὦ πόντου
δισσὰς συγχωρούσας πέτρας
Εὐξείνου ναίοντες.
ὦ παῖ τᾶς Λατοῦς,
δίκτυν᾽ οὐρεία,
πρὸς σὰν αὐλὰν εὐστύλων
ναῶν χρυσήρεις θριγκοὺς,
πόδα παρθένιον
ὅσιον ὁσίας
κληδούχου δούλα πέμπω,
Ἑλλάδος εὐίππου πύργους,
καὶ τείχη, χόρτων τ᾽ εὐδένδρων
ἐξαλλάξασ᾽ Εὐρώπαν,
πατρῴων οἴκων ἕδρας.
χο ἔμολον. τί νέον; τίνα φροντίδ᾽ ἔχεις;
τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες;
ὦ παῖ τοῦ τᾶς Τροίας πύργους
ἐλθόντος κλεινᾷ σὺν κώπᾳ
χιλιοναύτᾳ μυριοτεύχοις
τῶν Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν.
ἰφι ὦ δμωαὶ, δυσθρηνήτοις
ὡς θρήνοις ἔγκειμαι,
τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς βοᾶν

ἀλύροις ἐλέγοις,
ἒ. ἒ. ἐν κηδείοις οἴκτοισιν
αἵ μοι συμβαίνουσ᾽ ἆται
σύγγονον ἁμὸν κατα
κλαιομένα, ζωᾶς
οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
νυκτὸς, τᾶς, ἐξῆλθ᾽ ὄρφνα.
ὠλόμαν, ὠλόμαν.
οὐκ εἴσ᾽ οἶκοι πατρῷοι.
οἴμοι. φροῦδος γέννα.
φεῦ. φεῦ. τῶν Ἄργει μόχθων.
ἰὼ δαῖμον, ὃς τὸν
μόνον με κασίγνητον συλᾷς,
ἀΐδα πέμψας. ᾧ τάσδε
χοὰς μέλλω, κρατῆρά τε
τὸν φθιμένων
ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις,
πηγάς τ᾽ οὐρείων ἐκ μόσχων,
βάκχου τ᾽ οἰνηρὰς λοιβὰς,
ξουθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν,
ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖ
τ᾽. ἀλλ᾽ ἔνδος μοι πάγχρυσον
τεῦχος, καὶ λοιβὰν ἀΐδα.
ὦ κατὰ γαίας
Ἀγαμεμνόνειον θάλος,
ὡς φθιμένῳ τάδε σοι
πέμπω. δέξαι δ᾽. οὐ γὰρ πάρος
τύμβου σοι ξανθὰν χαίταν,
οὐ δάκρυ᾽ οἴσω.
τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάσθην

πατρίδος,

πατρίδος, κὲ μᾶς, ἔνθα δοκίμα
κεῖμαι, σφαχθεῖσα τλάμων·
χο ἀντιψάλμους ῳδὰς,
ὕμνον τ' ἀσιήταν σοι
βάρβαρον ἰαχὰν,
δέσποιν' ἐξαυδάσω
τὰν ἐν θρήνοις μοῦσαν,
νέκυσιν μέλεον·
τὰν, ἐν μολπαῖς ἀΐδας
ὑμνεῖ, δίχα παιάνων·
ἰφι οἴμοι τῶν ἀτρειδᾶν οἴκων·
ἔῤῥει φῶς σκήπτρων·
οἴμοι πατρῴων οἴκων·
τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων
Αργει βασιλέων,
ἀρχά· μόχθος δ' ἐκ μόχθων
ἀΐσσει δινευούσαις ἵπποισιν
πτανοῖς· ἀλλάξας
δ' ἐξ ἕδρας ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς ἅλιος·
ἄλλοις δ' ἄλλα προσέβα
χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα,
φόνος ἐπὶ φόνῳ,
ἄχεα ἄχεσιν·
ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέν-
των Τανταλιδᾶν ἐκβαίνει
ποινά γ' ἐς οἴκους· σπεύδει
δ' ἀσπούδας ἐπὶ σοὶ δαίμων,
ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων
δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας,
καὶ νυκτὸς κείνας ἐξ ἀρχᾶς

λοχίαν, στερρὰν παιδείαν,
μοῖραι συντείνουσι θεαί.
ἃ μναστευθεῖσ᾽ ἐξ Ελλάνων,
ἂν πρωτόγονον θάλος ἐν θαλάμοις
Λήδας, ἁ τλάμων κούρα
σφάγιον πατρῴᾳ λώβᾳ,
καὶ θῦμ᾽ οὐκ εὐγάθητον
ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκταίαν
ἱππείοισιν ἐν δίφροισι
ψαμμάθων Αὐλίδος ἐπέβασαν
νύμφαιον, οἴμοι δύσνυμφον,
τῷ τᾶς Νηρέως κούρας.
αἶ αἶ. νῦν δ᾽ ἀξείνου πόντου ξεῖνα
δυσχόρτους οἴκους ναίω,
ἄγαμος. ἄτεκνος. ἄπολις. ἄφιλος.
οὐ τὰν Ἄργει μέλπουσ᾽ Ἥραν, οὐδ᾽ ἱστοῖς-
-ἐν καλλιφθόγγοις
κερκίδι Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκὼ
Τιτάνων ποικίλλουσα,
ἀλλ᾽ αἱ μορράντων, δυσφόρμι
γγα ξείνων αἱμάσσουσ᾽ ἄταν,
βωμοὺς οἰκτράν τ᾽ αἰαζόντων,
οὐδ᾽ ἄνοικτρόν τ᾽ ἐκβαλλόντων δάκρυον.
καὶ νῦν κείνων μέν μοι
λάθα, τὸν δ᾽ Ἄργει δμαθέντα,
κλαίω σύγγονον,
ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον
ἔτι βρέφος, ἔτι νέον,
ἔτι θάλος ἐν χερσὶ
ματρὸς, πρὸς στέρνοισί
τ᾽ Ἄργει σκηπτοῦχον Ὀρέσταν.

χο καὶ μὴν ὅδ' ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασσίους
βουφορβὸς, ἥκει σημανῶν τί σοι νέον.
βου Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον,
ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.
ἰφι τί δ' ἔστι τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου;
βου ἥκουσιν εἰς γῆν κυανέαν συμπληγάδων
πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι,
θεᾷ φίλον πρόσφαγμα, καὶ θυτήριον
Ἀρτέμιδι. χέρνιβας δὲ, καὶ κατάργματα
οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη.
ἰφι ποδαποί; τίνος γῆς ὄνομ' ἔχουσιν οἱ ξένοι;
βου Ἕλληνες· ἓν τοῦτ' οἶδα, κοὐ περαιτέρω.
ἰφι οὐδ' ὄνομ' ἀκούσας οἶσθα τῶν ξένων φράσαι;
βου Πυλάδης ἐκλῄζεθ' ἅτερος πρὸς θατέρου.
ἰφι τῷ ξυζύγῳ δὲ τοῦ ξένου τί τοὔνομ' ἦν;
βου οὐδεὶς τόδ' οἶδεν. οὐ γὰρ εἰσηκούσαμεν.
ἰφι πῶς δ' εἴδετ' αὐτοὺς, καὶ τυχόντες εἵλετε;
βου ἀκταῖσιν ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου.
ἰφι καὶ τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία;
βου βοῦς ἤλθομεν νίψοντες ἐναλίᾳ δρόσῳ.
ἰφι ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε. πῶς νιν εἵλετε;
τρόπῳ θ' ὁποίῳ; τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω.
χρόνιοι γὰρ ἥκουσιν. οὐδέπω βωμὸς θεᾶς
Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς.
βου Ἐπεὶ τὸν ἐσρέοντα διὰ συμπληγάδων
βοῦς ὑλοφορβοὺς πόντον εἰσεβάλλομεν,
ἦν τις διαρρὼξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ
κοιλωπὸς ἁρμὸς, πορφυρευτικαὶ στέγαι.
ἐνταῦθα δισσοὺς εἶδέ τις νεανίας
βουφορβὸς ἡμῶν, κἀπεχώρησεν πάλιν,

243

ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος.
ἔλεξε δ' οὐχ ὁρᾶτε; δαίμονές τινες
θάσσουσιν οἵδε. θεοσεβὴς δ' ἡμῶν τις ὤν,
ἀνέσχε χεῖρα, καὶ προσηύξατ' εἰσιδών.
ὦ ποντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
δέσποτα Παλαῖμον, ἵλεως ἡμῖν γενοῦ.
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀκταῖς θάσσετον Διοσκόρω,
ἢ Νηρέως ἀγάλμαθ', ὃς τὸν εὐγενῆ
ἔτικτε πεντήκοντα Νηρῄδων χορόν.
ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομίᾳ θρασὺς,
ἐγέλασεν εὐχαῖς. ναυτίλους δ' ἐφθαρμένους
θάσσειν φάραγγ' ἔφασκε τοῦ νόμου φόβῳ
κλύοντας, ὡς θύοιμεν ἐνθάδε ξένους.
ἔδοξε δ' ἡμῶν εὖ λέγειν τοῖς πλείοσιν,
θηρᾶν τε τῇ θεῷ σφάγια τἀπιχώρια.
κᾀν τῷδε πέτρας ἅτερος λιπὼν ξένοιν,
ἔστη, κάρα τε διετίναξ' ἄνω, κάτω,
κἀπεστέναξεν ὠλένας τρέμων ἄκρας,
μανίαις ἀλαίνων. καὶ βοᾷ κυναγὸς ὥς,
Πυλάδη, δέδορκας τήνδε; τήνδε δ' οὐχ ὁρᾷς
ᾅδου δράκαιναν, ὥς με βούλεται κτανεῖν,
δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ' ἐστομωμένη;
ἣδ' ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα, καὶ φόνον,
πτεροῖς ἐρέσσει μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν
ἔχουσα, πέτρινον ὄχθον ὡς ἐπεμβάλῃ.
οἴμοι κτενεῖ με. ποῖ φύγω; παρῆν δ' ὁρᾶν
οὐ ταυτὰ μορφῆς σχήματ', ἀλλ' ἠλλάσσετο,
φθογγάς τε μόσχων, καὶ κυνῶν ὑλάγματα,
ἃς φάσ' ἐριννῦς ἱέναι μιμήματα.
ἡμεῖς δὲ συσταλέντες ὡς θανούμενοι,

σιγῇ καθήμεθ'· ὁ δὲ, περιασπάσας ξίφος,
μόσχους ὀρούσας εἰς μέσας λέων ὅπως,
παίει σιδήρῳ λαγόνας εἰς πλευρὰς ἱεὶς,
δοκῶν ἐριννῦς θεὰς ἀμύνεσθαι τάδε,
ὡς αἱματηρὸν πέλανον ἐξανθεῖν ἁλός·
κἀν τῷδε πᾶς τις ὡς ὁρᾷ βουφόρβια
πίπτοντα, καὶ πορθούμεν', ἐξωπλίζετο,
κόχλους τε φυσῶν, συλλέγων τ' ἐγχωρίους·
πρὸς εὐτραφεῖς γὰρ, καὶ νεανίας ξένους
φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἡγούμεθα·
πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ·
πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθεὶς,
στάζων ἀφρῷ γένειον· ὡς δ' ἐσείδομεν
προὔργου πεσόντα, πᾶς ἀνὴρ ἔσχεν πόνον,
βάλλων, ἀράσσων· ἅτερος δὲ τοῖν ξένοιν,
ἀφρόν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,
πέπλων τε προὐκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς,
καραδοκῶν μὲν τἀπιόντα τραύματα,
φίλον δὲ θεραπείαισιν ἄνδρ' εὐεργετῶν·
ἔμφρων δ' ἀναΐξας ὁ ξένος πεσήματος,
ἔγνωκε κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον,
καὶ τὴν παροῦσαν συμφορὰν αὐτοῖν πέλας·
ᾤμωξέ θ'· ἡμεῖς δ' οὐκ ἀνίεμεν πέτρους
βάλλοντες, ἄλλος ἄλλοθεν προσκείμενοι·
οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν·
Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα
κάλλισθ', ἕπου μοι φάσγανον σπάσας χερί·
ὡς δ' εἴδομεν δίπαλτα πολεμίων ξίφη,
φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας·
ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἅτεροι προσκείμενοι,

ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τοῦδ' ὠσαίατο,
οὔτις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσεν πέτροις,
ἀλλ' ἦν ἄπιστον· μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν
οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ θύματ' εὐτύχει λαβών·
μόλις δέ νιν τόλμῃ μὲν οὐ χειρούμεθα,
κύκλῳ δὲ περιβάλλοντες, ἐξεκλέψαμεν
πέτροισι χειρῶν φάσγαν', εἰς δὲ γῆν γόνυ
καμάτῳ καθεῖσαν· πρὸς δ' ἄνακτα τῆσδε γῆς
κομίζομέν νιν· ὁ δ' ἐσιδὼν, ὅσον τάχος
ὡς χέρνιβάς τε, καὶ σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι·
εὔχου δὲ τοιάδ' ὦ νεᾶνί σοι ξένων
σφάγια παρεῖναι, κἂν ἀναλίσκῃς ξένους
τοιούσδε· τὸν σὸν Ἑλλὰς ἀποτίσει φόνον,
δίκας τίνουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς·
χο θαυμάς' ἔλεξας, τὸν φανένθ' ὅστις ποτὲ
Ἕλληνος ἐκ γῆς, πόντον ἦλθεν ἄξενον·
ἰφι εἶεν· σὺ μὲν κόμιζε τοὺς ξένους μολών·
τὰ δ' ἐνθάδ', ἡμεῖς ὅσια φροντιούμεθα·
ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μὲν εἰς ξένους
γαληνὸς ἦσθα, καὶ φιλοικτίρμων ἀεὶ
εἰς τοὐμόφυλον ἀναμετρουμένη δάκρυ,
Ἕλληνας ἄνδρας ἡνίκ' εἰς χέρας λάβοις·
νῦν δ' ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα;
δοκοῦσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν,
δύσνουν με λήψεσθ' οἵτινές ποθ' ἥκετε·
καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθές· ἠχθόμην φίλαι·
» Οἱ δυστυχεῖς γὰρ, τοῖσιν εὐτυχεστέροις,
» Αὐτοὶ κακῶς πράξαντες, οὐ φρονοῦσιν εὖ·
ἀλλ' οὔτε πνεῦμα Διόθεν ἦλθε πώποτε,
οὐ πορθμὶς, ἥτις διὰ πέτρας συμπληγάδας

Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν,
Μενέλαόν θ' · ἵν' αὐτοὺς ἀντετιμωρισάμην,
τὴν ἐνθάδ' Αὖλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ,
οὗ μ' ὥστε μόσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι,
ἔσφαζον · ἱερεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ ·
οἴμοι · κακῶν γὰρ τῶν τότ' οὐκ ἀμνημονῶ ·
ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα,
γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη,
λέγουσα τοιάδ' · ὦ πάτερ, νυμφεύομαι
νυμφεύματ' αἰσχρὰ πρὸς σέθεν · μήτηρ δ' ἐμὴ
σέθεν κατακτείνοντος, Ἀργεῖαί τέ νιν,
ὑμνοῦσιν ὑμεναίοισιν · αὐλεῖται δὲ πᾶν
μέλαθρον · ἡμεῖς δ' ὀλλύμεσθα πρὸς σέθεν ·
ᾅδης Ἀχιλλεὺς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλέως,
ὅν μοι προσεῖπας πόσιν, ἐν ἁρμάτων δ' ὄχοις,
εἰς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ ·
ἐγὼ δὲ λεπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτων
ἔχουσ', ἀδελφὸν τοῦτον εἱλόμην χεροῖν,
ὃς νῦν ὄλωλεν · οὐ κασιγνήτῃ στόμα
συνῆψ' ὑπ' αἰδοῦς, ὡς ἰοῦσ' Εἰς Πηλέως
μέλαθρα · πολλὰ δ' ἀπεθέμην ἀσπάσματα,
εἰσαῦτις ὡς ἥξουσ' ἐς Ἄργος αὖ πάλιν ·
ὦ τλῆμον, εἰ τέθνηκας, ἐξ οἵων καλῶν
ἔρρεις Ὀρέστα, καὶ πατρὸς ζηλωμάτων ·
» Τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα,
» Ἥτις βροτῶν μὲν ἤν τις ἅψηται φόνου,
» Ἢ καὶ λοχείας, ἢ νεκροῦ θίγῃ χεροῖν,
» Βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὡς ἡγουμένη ·
» Αὐτὴ δὲ θυσίαις ἥδεται βροτοκτόνοις ·
» Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ

» Λητὼ τοσαύτην ἀμαθίαν· ἐγὼ μὲν οὖν
τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα,
ἄπιστα κρίνω, παιδὸς ἡσθῆναι βορᾷ·
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους,
εἰς τὴν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ·
» Οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν·
κυάνεαι, κυάνεαι
σύνοδοι θαλάσσας,
ἣν Ιστρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν
ἄξενον ἐπ' οἶδμα
διεπέρασέν ποτε
Ἀσιήτιδα γαῖαν,
Εὐρώτας διαμείψας·
τίνες ποτ' ἄρα τὸν ἄυδρον
καὶ δονακόχλοα λιπόντες Εὐρώταν,
ἢ ῥεύματα σεμνὰ Δίρκας
ἔβασαν ἔβασαν ἄμικτον
αἶαν, ἔνθα κούρα
διατέγγει βωμοὺς,
καὶ περὶ κίονας να
ῶν αἷμα βρότειον,
ἢ ῥοθίοις ἐλατίνοις,
δικρότοισι κώπαις
ἔπλευσαν ἐπὶ πόντια κύματα
ναΐον ὄχημα
λινοπόροις αὔραις,
φιλόπλουτον ἅμιλλαν
αὔξοντες μελάθροισιν·
» Φίλα γὰρ ἐλπὶς ἐγένετ' ἐπὶ
» Πήμασι βροτῶν ἄπληστος ἀνθρώποις,

» Ὄλβου

» Ολβου βάρος, οἳ φέρονται
» Πλάνητες ἐπ' οἶδμα, πόλεις τε,
» Βαρβάρους περῶντες.
» Κοιναὶ δόξαι· γνώμα
» Δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου,
» Τοῖς δ' ἐς μέσον ἥκει.
πῶς τὰς συνδρομάδας πέτρας,
πῶς φινεΐδας ἀΰπνους
ἀκτὰς ἐπέρασαν,
παράλιον αἰγιαλὸν
ἐπ' Αμφιτρίτας ῥοθίῳ
δραμόντες, ὅπου πεντήκοντα κορᾶν
τῶν Νηρῄδων χοροὶ
μέλπουσιν ἐγκυκλίοις,
καὶ πλησιστίοισι πνοαῖς,
συριζόντων κατὰ πρύμναν
εὐναίων πηδαλίων,
αὔραις ἐν νοτίαις, ἢ
πνοιαῖσι Ζεφύρου, τὰν
πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,
λευκὰν ἀκτὰν Αχιλῆος
δρόμους καλλισταδίους, εὔ
ξεινον κατὰ πόντον.
εἴθ' εὐχαῖσι δεσποσύνας
Λήδας Ελένα φίλα παῖς,
ἐλθοῦσα τύχοι, τὰν
Τρῳάδα λιποῦσα πόλιν,
ἵν' ἀμφὶ χαίταν δρόσον αἱ
ματηρὰν ἑλιχθεῖσα, λαιμοτόμῳ
δεσποίνας χερὶ θάνῃ,

ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους.
ἥδιστ' ἂν τήνδ' ἀγγελίαν
δεξαίμεσθ', Ἑλλάδος ἐκ γᾶς
πλωτήρων ὅστις ἔβα,
δουλείας ἐμέθεν δει-
λαίας, παυσίπονος. καὶ
γὰρ ὀνείρασι συμβαίην
οἴκοις, πόλει τε πατρῴᾳ,
τερπνῶν ὕμνων ἀπολαύειν,
κοινὰν χάριν ὄλβῳ.
ἰφι ἀλλ' οἵδε χέρας δεσμοῖς διδύμοις
συνερεισθέντες, χωροῦσι νέον
πρόσφαγμα θεᾶς. σιγᾶτε φίλαι.
τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ,
ἐν ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει,
οὐδ' ἀγγελίας ψευδεῖς λάκε βουφορβὸς ἀνήρ.
χο ὦ πότνι', εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως
πόλις ἥδε τελεῖ, δέξαι θυσίας,
ἃς ὁ παρ' ἡμῖν νόμος οὐχ ὁσίας
Ἕλλησι διδοὺς, ἀναφαίνει.
ἰφι εἶεν. τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχοι,
φροντιστέον μοι. μέθετε τῶν ξένων χέρας,
ὡς ὄντες ἱεροὶ, μηκέτ' ὦσι δέσμιοι.
ναοῦ δ' ἔσω στείχοντες, εὐτρεπίζετε
ἃ χρὴ 'πὶ τοῖς παροῦσι, καὶ νομίζεται.
φεῦ. τίς ἄρα μήτηρ ἡ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτε,
πατήρ τ', ἀδελφή τ', εἰ γεγῶσα τυγχάνοι;
οἵων στερηθεῖσα διπτύχων νεανιῶν,
» ἀνάδελφος ἔσται. Τὰς τύχας τίς οἶδ' ὅτι
» Τοιαίδ' ἔσονται; πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν,

» Εἰς ἀφανὲς ἕρπει, κοὐδὲν οἶδ᾽ οὐδεὶς κακόν·
» Ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ᾽ εἰς τὸ δυσμαθές.
πόθεν, πόθ᾽ ἥκετ᾽ ὦ ταλαίπωροι ξένοι;
ὡς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ᾽ ἐπλεύσατε χθόνα,
μακρὸν δ᾽ ἀπ᾽ οἴκων χρόνον ἔσεσθ᾽ ἀεὶ κάτω.
ὀρέ τί ταῦτ᾽ ὀδύρῃ, κἀπὶ τοῖς μέλλουσι νῷν
κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ᾽ ὦ γύναι;
» Οὔτοι νομίζω σοφὸν, ὃς ἂν μέλλων θανεῖν,
» Οἴκτῳ τὸ δεῖμα τοῦ ὀλέθρου νικᾶν θέλῃ,
» Οὔθ᾽ ὅστις ᾅδην ἐγγὺς ὄντ᾽, οἰκτίζεται,
» Σωτηρίας ἄνελπις· ὡς δύ᾽ ἐξ ἑνὸς
» Κακὼ συνάπτει, μωρίαν τ᾽ ὀφλισκάνει,
» Θνήσκει θ᾽ ὁμοίως· τὴν τύχην δ᾽ ἐᾶν χρεών·
ἡμᾶς δὲ μὴ θρήνει σύ· τὰς γὰρ ἐνθάδε
θυσίας ἐπιστάμεσθα, καὶ γινώσκομεν.
ἰφι πότερος ἄρ᾽ ὑμῶν ἐνθάδ᾽ ὠνομασμένος
Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.
ὀρέ ὅδ᾽· ἔστι δή σοι τοῦτ᾽ ἐν ἡδονῇ μαθεῖν.
ἰφι ποίας πολίτης πατρίδος ἕλληνος γεγώς;
ὀρέ τί δ᾽ ἂν μαθοῦσα τόδε, πλέον λάβοις γύναι;
ἰφι πότερον, ἀδελφὼ μητρός ἐστὸν ἐκ μιᾶς;
ὀρέ φιλότητί γ᾽ ἐσμέν, οὐ κασιγνήτω γύναι.
ἰφι σοὶ δ᾽ ὄνομα ποῖον ἔθεθ᾽ ὁ γεννήσας πατήρ;
ὀρέ τὸ μὲν δίκαιον, δυστυχεῖς καλοίμεθ᾽ ἄν.
ἰφι οὐ τοῦτ᾽ ἐρωτῶ· τοῦτο μὲν δὸς τῇ τύχῃ.
ὀρέ ἀνώνυμοι θανόντες, οὐ γελώμεθ᾽ ἄν.
ἰφι τί δὲ φθονεῖς τοῦτ᾽; ἦ φρονεῖς οὕτω μέγα;
ὀρέ τὸ σῶμα θύσεις τοὐμὸν, οὐχὶ τοὔνομα.
ἰφι οὐδ᾽ ἂν πόλιν φράσειας, ἥτις ἐστί σοι;
ὀρέ ζητεῖς γὰρ οὐδὲν κέρδος, ὡς θανουμένῳ.

ἰφι χάριν δὲ δοῦναι τήνδε κωλύει τί σε;
ὀρέ τὸ κλεινὸν Ἄργος, πατρίδ' ἐμὴν ἐπαύχομαι.
ἰφι πρὸς θεῶν ἀληθῶς ὦ ξέν' ἐκεῖθεν γεγώς;
ὀρέ ἐκ τῶν Μυκηνῶν, αἵ ποτ' ἦσαν ὄλβιαι.
ἰφι φυγὰς ἀπῆρας πατρίδος, ἢ ποίᾳ τύχῃ;
ὀρέ φεύγω τρόπον γε δή τιν' οὐχ ἑκὼν, ἑκών.
ἰφι ἆρ' ἄν τί μοι φράσειας, ὧν ἐγὼ θέλω;
ὀρέ ὡς ἐν παρέργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.
ἰφι καὶ μὴν ποθεινός γ' ἦλθες ἐξ Ἄργους μολών.
ὀρέ οὔκουν ἐμαυτῷ γ'· εἰ δὲ σοί, σὺ τοῦτ' ἔρα.
ἰφι Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἁπανταχοῦ λόγος.
ὀρέ Ὡς μή ποτ' ὤφελόν γε, μηδ' ἰδὼν ὄναρ.
ἰφι φασίν νιν οὐκέτ' οὖσαν, οἴχεσθαι δορί.
ὀρέ ἔστιν γὰρ οὕτως, οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσατε.
ἰφι Ἑλένη δ' ἀφῖκται δῶμα Μενέλεω πάλιν;
ὀρέ ἥκει κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν τινι.
ἰφι καὶ ποῦ 'στι· κἀμοὶ γάρ τι προὐφείλει κακόν.
ὀρέ Σπάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ.
ἰφι ὦ μῖσος εἰς Ἕλληνας, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.
ὀρέ ἀπέλαυσα κἀγὼ δή τι τῶν κείνης γάμων.
ἰφι νόστος δ' Ἀχαιῶν ἐγένεθ', ὡς κηρύσσεται;
ὀρέ ὡς πάνθ' ἅπαξ με συλλαβοῦσ' ἀνιστορεῖς.
ἰφι πρὶν γὰρ θανεῖν σε τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω.
ὀρέ ἔλεγχ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐρᾷς· λέξω δ' ἐγώ.
ἰφι Κάλχας τις ἦλθε μάντις ἐκ Τροίας πάλιν;
ὀρέ ὄλωλεν, ὡς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος.
ἰφι ὦ πότνι', ὡς ἔστι γὰρ ὁ Λαέρτου γόνος;
ὀρέ οὔπω νενόστηκ' οἶκον· ἔστι δ' ὡς λόγος.
ἰφι ὄλοιτο, νόστου μήποτ' ἐς πάτραν τυχών.
ὀρέ μηδὲν κατεύχου· πάντα τἀκείνου νοσεῖ.

ἰφι. Θέτι

ἰφι Θέτιδος δ' ὁ τῆς Νηρῆδος ἔστι παῖς ἔτι;
ὀρέ οὐκ ἔστιν· ἄλλως λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι.
ἰφι δόλια γὰρ, ὥσγε φασὶν οἱ πεπονθότες.
ὀρέ τίς εἶ, πόθ', ὡς εὖ πυνθάνῃ τἀφ' Ἑλλάδος;
ἰφι ἐκεῖθέν εἰμι· παῖς ἔτ' οὖσ', ἀπωλόμην.
ὀρέ ὀρθῶς ποθεῖς ἄρ' εἰδέναι τἀκεῖ γύναι.
ἰφι τί δ' ὁ στρατηγὸς, ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν;
ὀρέ τίς; οὐ γὰρ ὅν γ' ἐγᾦδα τῶν εὐδαιμόνων.
ἰφι Ἀτρέως ἐλέγετο δή τις Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ὀρέ οὐκ οἶδ'· ἄπελθε τοῦ λόγου τούτου γύναι.
ἰφι μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' εἴφ', ἵν' εὐφρανθῶ ξένε.
ὀρέ τέθνηχ' ὁ τλήμων, πρὸς δ' ἀπώλεσέν τινα.
ἰφι τέθνηκε; ποίᾳ συμφορᾷ; τάλαιν' ἐγώ.
ὀρέ τί δ' ἐστέναξας τοῦτο; μῶν προσῆκέ σοι;
ἰφι τὸν ὄλβον αὐτοῦ τὸν πάροιθ' ἀναστένω.
ὀρέ δεινὸς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγείς.
ἰφι ὦ πανδάκρυτος ἡ κτανοῦσα, χὠ κτανών.
ὀρέ παῦσαί νυν ἤδη, μηδ' ἐρωτήσῃς πέρα.
ἰφι τοσόνδε γ', εἰ ζῇ τοῦ ταλαιπώρου δάμαρ.
ὀρέ οὐκ ἔστι· πῶς νιν ὃν ἔτεχ', οὗτος ὤλεσεν;
ἰφι ὦ συνταραχθεὶς οἶκος, ὡς τί δὴ θέλων;
ὀρέ πατρὸς θανόντος, τήνδε τιμωρούμενος.
ἰφι φεῦ.
ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο.
ὀρέ ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν.
ἰφι λείπει δ' ἐν οἴκοις ἄλλον Ἀγαμέμνων γόνον;
ὀρέ λέλοιπεν Ἠλέκτραν γε παρθένον μίαν.
ἰφι τί δὲ, σφαγείσης θυγατρὸς ἔστι τὶς λόγος;
ὀρέ οὐδείς γε, πλὴν θανοῦσαν οὐχ ὁρᾶν φάος.
ἰφι τάλαιν' ἐκείνη, χὠ κτανὼν αὐτὴν πατήρ.

ὀρέ. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο.
ἰφι. ὁ τοῦ θανόντος δ' ἔστι παῖς Ἄργει πατρός;
ὀρέ. ἔσ' ἄθλιός γε, κοὐδαμοῦ, καὶ πανταχοῦ.
ἰφι. ψευδεῖς ὄνειροι χαίρετ'. οὐδὲν ἦτ' ἄρα.
οὔθ' οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι,
πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι.
πολὺς ταραγμὸς ἔν τε τοῖς θεοῖς ἔνι,
κἀν τοῖς βροτείοις· ἓν δὲ λείπεται μόνον,
ὅτ' οὐκ ἄφρων ὢν, μάντεων πεισθεὶς λόγοις,
ὄλωλεν, ὡς ὄλωλε τοῖσιν εἰδόσιν.
χο. φεῦ φεῦ· τί δ' ἡμεῖς, οἵ τ' ἐμοὶ γεννήτορες,
» ἆρ' εἰσίν; ἆρ' οὐκ εἰσί; τίς φράσειεν ἄν;
ἰφι. ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δή τιν' ἥκομεν λόγον,
ὑμῖν τ' ὄνησιν ὦ ξένοι σπουδαῖς ἅμα.
κἀμοὶ τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται,
εἰ πᾶσι ταυτὸν πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχοι.
θέλεις ἂν εἰ σώσαιμί σ' ἀγγεῖλαί τί μοι;
πρὸς Ἄργος ἐλθὼν, τοῖς ἐμοῖς ἐκεῖ φίλοις
δέλτον τ' ἐνεγκεῖν, ἥν, τις οἰκτείρας ἐμὲ,
ἔγραψεν αἰχμάλωτος, οὐχὶ τὴν ἐμὴν
φονέα νομίζων χεῖρα, τοῦ νόμου δ' ὕπο
θνήσκειν γε, τῆς θεοῦ ταῦτα δίκαι' ἡγουμένης;
οὐδένα γὰρ εἶχον, ὅστις ἀγγεῖλαι μολὼν,
εἰς Ἄργος αὖτις τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς
πέμψειε σωθεὶς τῶν ἐμῶν φίλων τινί.
σὺ δ', εἶ γὰρ ὡς ἔοικας οὔτε δυσμενὴς,
καὶ τὰς Μυκήνας οἶσθα, χοὓς κἀγὼ θέλω,
σώθητι, καὶ σὺ μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν λαβὼν,
κούφων ἕκατι γραμμάτων, σωτηρίαν.
οὗτος δ' ἐπείπερ πόλις ἀναγκάζει τάδε,

θεᾷ

θεᾷ γενέσθω σῦ μαχωρισθεὶς σέθεν·
ὀρέ καλῶς ἔλεξας τἄλλα, πλὴν ἓν ὦ ξένη·
τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδε μοι, βάρος μέγα·
ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς·
οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν·
οὔκουν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ
χάριν τίθεσθαι, καὐτὸν ἐκδῦναι κακῶν,
ἀλλ' ὡς γενέσθαι, τῷδε μὲν δέλτον δίδου·
πέμψει γὰρ Ἄργος ὥστε σοι καλῶς ἔχειν·
» ἡμᾶς δ' ὀχρήζων, κτεινέτω· Τὰ τῶν φίλων
» Αἴσχιστον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφοράς,
» Αὐτὸς σέσωσται· τυγχάνει δ' ὅδ' ὢν φίλος,
» Ον οὐδὲν ἧσσον, ἤ με φῶς ὁρᾶν θέλω·
ἰφι ὦ λῆμ' ἄριστον, ὡς ἀπ' εὐγενοῦς τινος
ῥίζης πέφυκας, τοῖς φίλοις τ' ὀρθὸς φίλος·
τοιοῦτος εἴη τῶν ἐμῶν ὁμοσπόρων,
ὅσπερ λέλειπται· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ ξένοι,
ἀνάδελφός εἰμι, πλὴν ὅσ' οὐχ ὁρῶσά νιν·
ἐπεὶ δὲ βούλει ταῦτα, τόνδε πέμψομεν
δέλτον φέροντα· σὺ δὲ θανῇ· πολλὴ δέ τις
προθυμία σε τοῦδ' ἔχουσα τυγχάνει·
ὀρέ θύσει δὲ τίς με, καὶ τὰ δεινὰ τλήσεται;
ἰφι ἐγώ· θεᾶς γὰρ τήνδε προστροπὴν ἔχω·
ὀρέ ἄζηλά γ' ὦ νεᾶνι, κοὐκ εὐδαίμονα,
ἰφι ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθ', ἣν φυλακτέον·
ὀρέ αὐτὴ ξίφει θύουσα θῆλυς ἄρσενας·
ἰφι οὔκ, ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι·
ὀρέ ὁ δὲ σφαγεὺς τίς, εἰ τάδ' ἱστορεῖν με χρή;
ἰφι εἴσω δόμων τῶνδ' εἰσὶν, οἷς μέλει τάδε·
ὀρέ τάφος δὲ ποῖος δέξεταί μ', ὅταν θάνω;

249

ἰφι πῦρ ἱερὸν ἔνδον, χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας.
ὀρέ φεῦ.
πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περιστείλειεν ἄν;
ἰφι μάταιον εὐχὴν ὦ τάλας, ὅστις ποτ' εἶ,
ηὔξω. μακρὰν γὰρ βαρβάρου ναίει χθονός.
οὐ μὴν, ἐπειδὴ τυγχάνεις ἀργεῖος ὢν,
ἀλλ' ὧν γε δυνατὸν, οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν.
πολύν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ,
καὶ τῆς ὀρείας ἀνθεμόῤῥυτον γάνος,
ξουθῆς μελίσσης εἰς πῦρ ἐμβαλῶ σέθεν.
ἀλλ' εἶμι. δέλτον τ' ἐκ θεᾶς ἀνακτόρων
οἴσω. τὸ μέντοι δυσμενὲς μή μου λάβῃς.
φυλάσσετ' αὐτοὺς πρόσπολοι δεσμῶν ἄτερ.
ἴσως ἄελπτα τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ,
πέμψω πρὸς Ἄργος, ὃν μάλισ' ἐγὼ φιλῶ.
καὶ δέλτος αὐτῷ ζῶντας, οὓς δοκεῖ θανεῖν
λέγουσα, πιστὰς ἡδονὰς ἀπαγγελεῖ.
χο. κατολοφύρομαί σε
τὸν χερνίβων ῥανίσι
μελόμενον αἱμακταῖς.
ὀρέ οἶκτος γὰρ οὐ ταῦτ', ἀλλὰ χαίρετ' ὦ ξέναι.
χο σὲ δὲ τύχας μάκαρος
ὦ νεανία,
σεβόμεθ', ἐς πάτραν
ὅτι ποτ' ἐπεμβάσῃ.
πυ Αζηλα τοῖς φίλοισι θνῃσκόντων φίλων.
χο ὦ σχέτλιοι πομπαί.
φεῦ. φεῦ. διόλλυσαι.
αἲ. αἲ. αἲ. αἲ.
πότερος, ὁ μέλλων,

ἔτι

ἔτι γὰρ ἀμφίφλογα
δίδυμα μέμονε φρὴν
σὲ πάρος, ἢ σ' ἀναστενάξω γόοις.
ὀρέ Πυλάδη, πέπονθας ταὐτὸ πρὸς θεῶν ἐμοί;
πυλ οὐκ οἶδ'· ἐρωτᾷς οὐ λέγειν ἔχοντά με.
ὀρέ τίς ἐστιν ἡ νεᾶνις; ὡς ἑλληνικῶς
ἀνήρεθ' ἡμᾶς, τούς τ' ἐν Ἰλίῳ πόνους,
νόστον τ' Ἀχαιῶν, τόν τ' ἐν οἰωνοῖς σοφὸν
Κάλχαντ', Ἀχιλέως τ' ὄνομα, καὶ τὸν ἄθλιον
Ἀγαμέμνον', ὡς ᾤκτειρεν· ἀνηρώτα τ' ἐμὲ,
γυναῖκα, παῖδάς τ'· ἔστιν ἡ ξένη γένος
ἐκεῖθεν ἀργεία τις· οὐ γὰρ ἄν ποτε
δέλτον τ' ἔπεμπε, καὶ τάδ' ἐξεμάνθανεν,
ὡς κοινὰ πράσσουσ' Ἄργος, εἰ πράσσει καλῶς.
πυλ ἔφθης με μικρόν· ταὐτὰ δὲ φράσας λέγεις,
πλὴν ἕν· τὰ γὰρ τῶν βασιλέων παθήματα,
ἴσασι πάντες, ὧν ἐπιστροφή τις ἦν.
ἀτὰρ διῆλθε χἄτερον λόγον τινά.
ὀρέ τίν'; εἰς τὸ κοινὸν δοὺς, ἄμεινον ἂν μάθοις.
πυλ αἰσχρὸν θανόντος σοῦ βλέπειν ἡμᾶς φάος.
κοινῇ τ' ἔπλευσα· δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.
καὶ δειλίαν γὰρ, καὶ κάκην κεκτήσομαι,
Ἄργει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί.
δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοὶ,
προδοὺς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος.
ἢ καὶ φονεύσας ἐπὶ νοσοῦσι δώμασιν,
ῥάψαι μόρον σοι σῆς τυραννίδος χάριν,
ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν.
ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ χρὴ συνεκπνεῦσαί με σοι,

350

καὶ συσφαγῆναι, καὶ πυρωθῆναι δέμας,
φίλον γεγῶτα, καὶ φοβούμενον ψόγον.
ὀρέ. ἄφημα φώνει. τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά.
ἁπλᾶς δὲ λύπας ἐξὸν, οὐκ οἴσω διπλᾶς.
ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν, κἀπονείδιστον λέγεις,
ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν, εἴ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ
κτενῶ. τὸ μὲν γὰρ εἰς ἔμ', οὐ κακῶς ἔχει,
πράσσονθ' ἃ πράσσω, πρὸς θεῶν λύσειν βίον.
σὺ δ' ὄλβιός τ' εἶ, καθαρά τ', οὐ νοσοῦντ' ἔχεις
μέλαθρ'. ἐγὼ δὲ δυσσεβῆ, καὶ δυστυχῆ.
σωθεὶς δὲ, παῖδας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου
κτησάμενος, ἣν ἔδωκά σοι δάμαρτ' ἔχειν,
ὄνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἄν. οὐδ' ἄπαις δόμος
πατρῷος οὑμὸς ἐξαλειφθείη ποτ' ἄν.
ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῆ, καὶ δόμους οἴκει πατρός.
ὅταν δ' ἐς Ἑλλάδ', ἵππιόν τ' Ἄργος μόλῃς,
πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε,
τύμβον τε χῶσον, κἀπίθες μνημεῖά μοι.
καὶ δάκρυ' ἀδελφὴ, καὶ κόμας δότω τάφῳ.
ἄγγελλε δ' ὡς ὄλωλ' ὑπ' Ἀργείας τινὸς
γυναικὸς, ἀμφὶ βωμὸν ἁγνισθεὶς φόνῳ,
καὶ μὴ προδῷς μου τὴν κασιγνήτην ποτὲ,
ἔρημα κήδη, καὶ δόμους προδοὺς πατρός.
καὶ χαῖρ'. ἐμῶν γὰρ φίλτατόν σ' εὗρον φίλων,
ὦ συγκυναγὲ, καὶ συνεκτραφεὶς ἐμοὶ,
ὡς πόλλ' ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἄχθη κακῶν.
ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος, μάντις ὢν, ἐψεύσατο.
τέχνην δὲ θέμενος, ὡς προσώταθ' Ἑλλάδος
ἀπήλασεν αἰδοῖ τῶν πάρος μαντευμάτων.
ᾧ πάντ' ἐγὼ δοὺς τἀμὰ, καὶ πεισθεὶς λόγοις,

μητέρα κατακτὰς, αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι.
πυλ ἔσται τάφος σοι, καὶ κασιγνήτης λέχος.
οὐκ ἂν προδοίην ὦ τάλας, ἐπεί σ' ἐγὼ
θανόντα μᾶλλον, ἢ βλέποντ' ἔξω φίλον.
ἀτὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν μέ πω
μάντευμα· καίτοι γ' ἐγγὺς ἕστηκα φόνου.
» Ἀλλ' ἔστιν, ἔστιν ἡ λίαν δυσπραξία,
» Λίαν διδοῦσα μεταβολὰς, ὅταν τύχῃ.
ὀρέ σίγα· τὰ Φοίβου δ' οὐδὲν ὠφελεῖ μ' ἔπη.
γυνὴ γὰρ ἥδε δωμάτων ἔξω περᾷ.
ἰφι ἀπέλθεθ' ὑμεῖς, καὶ παρευτρεπίζετε
τἄνδον μολόντες, τοῖς ἐφεστῶσι σφαγῇ.
δέλτου μὲν αἵδε πολύθρηνοι διαπτυχαὶ
ξένοις πάρεισιν· ἃ δ' ἐπὶ τοῖσδε βούλομαι,
ἀκούσατ'· οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ,
ὅταν γε πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβου πέσῃ.
ἐγὼ δὲ, ταρβῶ μὴ 'πονοστήσας χθονὸς,
θῆται παρ' οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς
ὁ τάνδε μέλλων δέλτον εἰς Ἄργος φέρειν.
ὀρέ τί δῆτα βούλει; τίνος ἀμηχανεῖς πέρι;
ἰφι ὅρκον δότω μοι τάσδε πορθμεύσειν γραφὰς
πρὸς Ἄργος, οἷσι βούλομαι πέμψαι φίλων.
ὀρέ ἦ κἀντιδώσεις τῷδε τοὺς αὐτοὺς λόγους;
ἰφι τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.
ὀρέ ἐκ γῆς ἀφήσειν μὴ θανόντα βαρβάρου.
ἰφι δίκαιον εἶπας· πῶς γὰρ ἀγγέλλειεν ἄν;
ὀρέ ἦ καὶ τύραννος ταῦτα συγχωρήσεται;
ἰφι ναὶ, πείσω σφε, κἀυτὴ ναὸς εἰσβήσω σκάφος.
ὀρέ ὄμνυ· σὺ δ' ἔξαρχ' ὅρκον, ὅστις εὐσεβής.
πυλ δώσω. Ιφι. λέγειν χρὴ τήνδε τοῖς ἐμοῖς φίλοις.

πυλ τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδώσω τάδε.
ἰφι κἀγὼ σε σώσω κυανέας ἔξω πέτρας.
ὀρέ τίν' οὖν ἐπόμνυς τοῖσιν ὅρκιον θεῶν;
ἰφι Ἄρτεμιν, ἐν ἧσπερ δώμασιν τιμὰς ἔχω.
πυλ ἐγὼ δ' ἄνακτά γ' οὐρανοῦ σεμνὸν Δία.
ἰφι εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ;
πυλ ἄνοστος εἴην· τί δὲ σὺ μὴ σώσασά με;
ἰφι μήποτε κατ' Ἄργος ζῶσ', ἴχνος θείην ποδός.
πυλ ἄκουε δὴ νῦν, ὃν παρήλθομεν λόγον.
ἰφι ἀλλ' αὖτις ἔσται καινὸς, ἢν καλῶς ἔχῃ.
πυλ ἐξαίρετόν μοι δὸς τόδ', ἤν τι ναῦς πάθῃ,
χ' ἡ δέλτος ἐν κλύδωνι χρημάτων μέτα
ἀφανὴς γένηται· σῶμα δ' ἐκσώσω μόνον,
τὸν ὅρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἔμπεδον.
ἰφι ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω; πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ,
τἀνόντα, κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς,
λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις.
ἐν ἀσφαλεῖ γάρ, ἢν μὲν ἐκσώσῃς γραφὴν,
αὐτὴ φράσει σιγῶσα τἀγγεγραμμένα.
ἢν δ' ἐν θαλάσσῃ γράμματ' ἀφανισθῇ τάδε,
τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί.
πυλ καλῶς ἔλεξας τῶν θεῶν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.
σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν
πρὸς Ἄργος, ὅ, τι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν.
ἰφι ἄγγελλ' Ὀρέστῃ παιδὶ τἀγαμέμνονος,
ἡ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσ', ἐπιστέλλει τάδε
ζῶσ' Ἰφιγένεια, τοῖς ἐκεῖ δ' οὐ ζῶσ' ἔτι.
ὀρέ ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνη; κατθανοῦσ' ἥκει πάλιν;
ἰφι ἥδ', ἣν ὁρᾷς σύ· μὴ λόγοις ἔκπλησσέ με.
κόμισαί μ' ἐς Ἄργος ὦ σύναιμε πρὶν θανεῖν,

ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς
σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοκτόνους τιμὰς ἔχω.
ὀρέ Πυλάδη, τί λέξω; ποῦ ποτ' ὄνθ' ηὑρήμεθα;
ἰφι ἢ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι
Ὀρέσθ', ἵν' αὖτις ὄνομα δὶς κλύων μάθῃς.
πυλ ὦ θεοί.
ἰφι τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς;
πυλ οὐδέν. πέραινε δ'. ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε.
τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι;
ἰφι λέγ', οὕνεκ' ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου θεὰ
Ἄρτεμις, ἔσωσέ μ', ἣν ἔθυσ' ἐμὸς πατὴρ,
δοκῶν ἐς ἡμᾶς ὀξὺ φάσγανον βαλεῖν.
εἰς τήνδε δ' ᾤκισ' αἶαν. αἵδ' ἐπιστολαί.
τάδ' ἔστιν ἐν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.
πυλ ὦ ῥᾳδίοις ὅρκοισι περιβαλοῦσά με,
κάλλιστα δ' ὀμόσασ', οὐ πολὺν σχήσω χρόνον.
τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν.
ἰδοὺ φέρω σοι δέλτον, ἀποδίδωμί τε
Ὀρέστα, τῆσδε σῆς κασιγνήτης πάρα.
ὀρέ δέχομαι. παρεὶς δὲ γραμμάτων διαπτυχὰς,
τὴν ἡδονὴν πρῶτ', οὐ λόγοις αἱρήσομαι.
ὦ φιλτάτη μοι σύγγον' ἐκπεπληγμένη.
ὅμως ἀπιστῶ. περιβαλὼν βραχίονι,
εἰς τέρψιν εἶμι πυθόμενος θαυμάστ' ἐμοί.
χο ξεῖν', οὐ δικαίως τῆς θεοῦ τὴν πρόσπολον
χραίνεις, ἀθίκτοις περιβαλὼν πέπλοις χέρα.
ὀρέ ὦ συγκασιγνήτη τε, κἀκ ταὐτοῦ πατρὸς
Ἀγαμέμνονος γεγῶσα, μή μ' ἀποστρέφου
ἔχουσ' ἀδελφὸν οὐ δοκοῦσ' ἕξειν ποτέ.
ἰφι ἐγώ σ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν; οὐ παύσῃ λέγων;

τὸ δ' Ἄργος αὐτοῦ μεστὸν, ἥ τε Ναυπλία.
ὀρέ. οὐκ ἔστ' ἐκεῖ σὸς ὦ τάλαινα σύγγονος.
ἰφι. ἀλλ' ἦ λάκαινα τυνδαρίς σ' ἐγείνατο;
ὀρέ. Πέλοπός τε παιδὶ παιδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ.
ἰφι. τί φῄς; ἔχεις τι τῶνδέ μοι τεκμήριον;
ὀρέ. ἔχω· πατρῴων ἐκ δόμων τι πυνθάνου.
ἰφι. οὐκοῦν λέγειν μὲν χρή σε, μανθάνειν δ' ἐμέ.
ὀρέ. λέγοιμ' ἄν· ἄκουε πρῶτον Ἠλέκτρα τάδε.
Ἀτρέως, Θυέστου τ' οἶδα γενομένην ἔριν.
ἰφι. ἤκουσα χρυσῆς ἀρνὸς ἥνικ' ἦν πέρι.
ὀρέ. ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς;
ἰφι. ὦ φίλτατ', ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτει φρενῶν.
ὀρέ. εἰκώ τ' ἐν ἱστοῖς, ἡλίου μετάστασιν;
ἰφι. ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.
ὀρέ. καὶ λοῦτρ' ἐς αὖλιν μητρὸς ἀνεδέξω πάρα;
ἰφι. οἶδ'. οὐ γὰρ ὁ γάμος ἐσθλὸς ὤν μ' ἀφείλετο.
ὀρέ. τί γὰρ κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν;
ἰφι. μνημεῖά γ' ἀντὶ σώματος τοὐμοῦ τάφῳ.
ὀρέ. ἃ δ' εἶδον αὐτὸς, τάδε φράσω τεκμήρια.
Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς,
ἣν χερσὶ πάλλων, παρθένον πισάτιδα
ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν Οἰνόμαον κτανὼν,
ἐν παρθενῶσι τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην.
ἰφι. ὦ φίλτατ', οὐδὲν ἄλλο, φίλτατος γὰρ εἶ,
ἔχω σ' Ὀρέστα τηλύγετον
χθονὸς ἀπὸ πατρίδος,
Ἀργόθεν ὦ φίλος.
ὀρέ. κἀγώ σε τὴν θανοῦσαν, ὡς δοξάζεται.
κατὰ δὲ δάκρυα, δάκρυα, κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ,
τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν.

ἰφι τόδε τι βρέφος ἔλιπον ἀγκάλαις
νεαρὸν τροφοῦ,
νεαρὸν ἐν δόμοις,
ὦ κρεῖσσον, ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ.
ψυχά, τί φῶ;
θαυμάτων πέρα,
καὶ λόγου πρόσω, τάδ' ἐπέβα.
ὀρέ τολοιπὸν εὐτυχοῖμεν ἀλλήλων μέτα.
ἰφι ἄτοπον ἡδονὰν ἔλαβον ὦ φίλαι.
δέδοικα δ' ἐκ χερῶν με μὴ πρὸς αἰθέρα
ἀμπτάμενος φύγῃ· ὦ κυκλωπίδες ἑστίαι,
ὦ πατρὶς Μυκήνα φίλα,
χάριν ἔχω ζωᾶς,
χάριν ἔχω τροφᾶς,
ὅτι μοι συνομαίμονα τόνδε, δόμοις
ἐξεθρέψω φάος.
ὀρέ γένει μὲν εὐτυχοῦμεν, ἐς δὲ συμφορὰς
ὦ σύγγον', ἡμῶν δυστυχὴς ἔφυ βίος.
ἰφι ἐγὼ μέλεος οἶδ' ὅτε φάσγανον
δέρᾳ θῆκέ μοι
μελεόφρων πατήρ.
ὀρέ οἴμοι. δοκῶ γὰρ οὐ παρών σ' ὁρᾶν ἐκεῖ.
ἰφι ἀνυμέναιος σύγγον', Ἀχιλλέως
ἐς κλισίαν λύκων
δολίαν ὅτ' ἀγόμαν.
παρὰ δὲ βωμὸν ἦν
δάκρυα, καὶ γόοι.
ὀρέ φεῦ φεῦ χερνίβων ἐκεῖ.
ἰφι ᾤμωξα κἀγὼ τόλμαν, ἣν ἔτλη πατήρ.
ἀπάτορ', ἀπάτορα

πότμον ἔλαχον.
ὀρέ ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ,
εἰ σόν γ' ἀδελφὸν ὦ τάλαιν' ἀπώλεσας
δαίμονος τύχᾳ τινός.
ὦ μελέα δεινᾶς τόλμας.
ἰφι δείν' ἔτλαν, δείν' ἔτλαν.
ὤμοι σύγγονε.
παρὰ δ' ὀλίγον ἀμφέφυγες
ὄλεθρον ἀνόσιον ἐξ ἐμᾶν
δαϊχθεὶς χερῶν. ἁ
δ' ἐπ' αὐτοῖσι τίς τελευτά,
τίς τύχα μοι συγχωρήσει;
τίνα σοι πόρον εὑρομένα,
πάλιν ἀπὸ πόλεως,
ἀπὸ φόνου πέμψω
πατρίδ' ἐς Ἀργείαν,
πρὶν ἐπὶ ξίφος
αἵματι σῷ παλαῖσαι.
τόδε τόδε σὸν ὦ μελέα ψυχά,
χρέος ἀνευρίσκειν,
πότερον, κατὰ χέρσον, οὐχὶ ναῒ,
ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾷ
θανάτῳ πελάσεις ἄρα,
βάρβαρα φῦλα,
καὶ δι' ὁδοὺς ἀνόδους στείχων,
διὰ κυανέας
μὴν στενοπόρου
πέτρας, μακρὰ κέλευθα
ναΐοισι δρασμοῖς.
τάλαινα. τάλαινα.

τίς

τίς ἂν οὖν τάδ' ἂν,
ἢ θεὸς, ἢ βροτὸς, ἢ
τί τῶν ἀδοκήτων
πόρον ἄπορον ἐξανύσας,
δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν
φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν;
χο. ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι, καὶ μύθων πέρα,
τάδ' εἶδον αὐτή· καὶ κλύουσ', ἀπαγγελῶ·
τὸ μὲν φίλους ἐλθόντας εἰς ὄψιν φίλων
Ὀρέστα, χειρῶν περιβολὰς εἰκὸς λαβεῖν·
λήξαντα δ' οἴκτων, κἀπ' ἐκεῖν' ἐλθεῖν χρεὼν,
ὅπως τὸ κλεινὸν ὄνομα τῆς σωτηρίας
λαβόντες, ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου·
» Σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ 'κβάντας τύχης,
» Καιρὸν λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβεῖν·
ὀρέ. καλῶς ἔλεξας· τῇ τύχῃ δ' οἶμαι μέλειν
τοῦδε ξὺν ἡμῖν· ἢν δέ τι πρόθυμος ᾖ,
σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει·
ἰφι. οὐδέν μ' ἐπίσχει, οὐδ' ἀπιστήσει λόγου,
πρῶτον τιθέσθαι τίνα ποτ' Ἠλέκτρα πότμον
εἴληχε βιότου· φίλα γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοί·
ὀρέ. τῷδε ξυνοικεῖ, βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα·
ἰφι. οὗτος δὲ ποδαπὸς, καὶ τίνος πέφυκε παῖς;
ὀρέ. Στρόφιος ὁ φωκεὺς, τοῦδε κλήζεται πατήρ·
ἰφι. ὁ δ' ἐστί γ' Ἀτρέως θυγατρὸς ὁμογενὴς ἐμοί;
ὀρέ. ἀνεψιός γε, μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος·
ἰφι. οὐκ ἦν τόθ' οὗτος, ὅτε πατὴρ ἔκτεινέ με;
ὀρέ. οὐκ ἦν· χρόνον γὰρ Στρόφιος ἦν ἄπαις τινά·
ἰφι. χαῖρ' ὦ πόσις μοι τῆς ἐμῆς ὁμοσπόρου·
ὀρέ. κἀμός γε σωτὴρ, οὐχὶ συγγενὴς μόνον·

ἰφι τὰ δεινὰ δ' ἔργα πῶς ἔτλης μητρὸς πέρι;
ὀρέ σιγῶμεν αὐτά. πατρὶ τιμωρῶν ἐμῷ.
ἰφι ἡ δ' αἰτία τίς ἀνθ' ὅτου κτείνει πόσιν;
ὀρέ ἔα τὰ μητρός· οὐδὲ σοὶ κλύειν καλόν.
ἰφι σιγῶ· τὸ δ' Ἄργος πρὸς σὲ νῦν ἀποβλέπει.
ὀρέ Μενέλαος ἄρχει· φυγάδες ἐσμὲν ἐκ πάτρας.
ἰφι ἦπου νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους;
ὀρέ οὔκ, ἀλλ' ἐρινύων δεῖμά μ' ἐκβάλλει χθονός.
ἰφι ταῦτ' ἄρ' ἐπ' ἀκταῖς, κἀνθάδ' ἠγγέλθης μανείς;
ὀρέ ὤφθημεν οὐ νῦν πρῶτον ὄντες ἄθλιοι.
ἰφι ἔγνωκα μητρὸς οὕνεκ' ἠλάστρουν θεαί.
ὀρέ ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί.
ἰφι τί γάρ ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπόρθμευσας πόδα;
ὀρέ Φοίβου κελευσθεὶς θεσφάτοις, ἀφικόμην.
ἰφι τί χρῆμα δράσειν; ῥητόν, ἢ σιγώμενον;
ὀρέ λέγοιμ' ἄν· ἀρχαὶ δ' αἵδε μοι πολλῶν πόνων.
ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν κακά,
εἰς χεῖρας ἦλθε, μεταδρομαῖς ἐρινύων
ἠλαυνόμεσθα φυγάδες· ἔνθεν μοι πόδα
εἰς τὰς Ἀθήνας δή γ' ἔπεμψε Λοξίας,
δίκην παρασχεῖν ταῖς ἀνωνύμοις θεαῖς.
ἔστιν γὰρ ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ
Ζεὺς εἵσατ' ἔκ του δὴ χερῶν μιάσματος.
ἐλθόντα δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μὲν οὐδεὶς ξένων
ἑκὼν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς στυγούμενον.
οἱ δ' ἔσχον αἰδῶ, ξένια μονοτράπεζά μοι
παρέσχον οἴκων, ὄντες ἐν ταὐτῷ στέγει.
σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', ὅπως
δαιτὸς γενοίμην, πώματός τ' αὐτοῦ δίχα.
ἐς δ' ἄγγος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίου,

μέτρημα πληρώσαντες, εἶχον ἡδονήν.
κἀγὼ 'ξελέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἠξίουν,
ἤλγουν δὲ σιγῇ, κἀδόκουν οὐκ εἰδέναι,
μέγα στενάζων, οὕνεκ' ἦν μητρὸς φονεύς.
κλύω δ' Ἀθηναίοισι τἀμὰ δυστυχῆ
τελετὴν γενέσθαι, κἄτι τὸν νόμον μένειν,
χοῆρες ἄγγος Παλλάδος τιμᾶν λεών.
ὡς δ' εἰς Ἄρειον ὄχθον ἧκον, ἐς δίκην
τ' ἔστην, ἐγὼ μὲν θάτερον λαβὼν βάθρον,
τὸ δ' ἄλλο πρέσβειρ' ἥπερ ἦν Ἐρινύων,
εἰπὼν, ἀκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι,
Φοῖβός μ' ἔσωσε μαρτυρῶν· ἴσας δέ μοι
ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ·
νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια.
ὅσαι μὲν οὖν ἕζοντο πεισθεῖσαι δίκῃ,
ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱερὸν ὡρίσαντ' ἔχειν·
ὅσαι δ' Ἐρινύων οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ,
δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεί,
ἕως ἐς ἁγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον·
καὶ πρόσθεν ἀδύτων ἐκταθεὶς νῆστις βορᾶς,
ἐπώμοσ' αὐτοῦ βίον ἀπορρήξειν θανών,
εἰ μή με σώσει Φοῖβος, ὅς μ' ἀπώλεσεν.
ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λαβὼν
Φοῖβός μ' ἔπεμψε δεῦρο διοπετὲς λαβεῖν
ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί.
ἀλλ' ἥνπερ ἡμῖν ὥρισεν σωτηρίαν,
σύμπραξον· ἂν γὰρ θεᾶς κατάσχωμεν βρέτας,
μανιῶν τε λήξω· καί σε πολυκώπῳ σκάφει
στείλας, Μυκήναις ἐγκαταστήσω πάλιν.
ἀλλ' ὦ φίλη γ', ὦ κασίγνητον κάρα,

σῶσον πατρῷον οἶκον. ἔκσωσον δέ με,
ὥστ' ἄμ' ὄλωλε πάντα, καὶ τὰ Πελοπιδῶν,
οὐράνιον εἰ μὴ ληψόμεσθα θεᾶς βρέτας.
χο δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσεν,
τὸ Ταντάλειον σπέρμα διὰ πόνων τ' ἄγει.
ἰφι τὸ μὲν πρόθυμον πρίν σε δεῦρ' ἐλθεῖν, ἔχω,
Ἄργει γενέσθαι, καὶ σὲ σύγγον' εἰσιδεῖν.
θέλω δ' ἅπερ σὺ, σοί τε μεταστῆσαι πόνον,
νοσοῦντά τ' οἶκον οὐχὶ τῷ κτανοῦντί με
θυμουμένη, πατρῷον ὀρθῶσαι θέλω.
σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἄν.
σώσαιμι δ' οἴκους. τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω,
δέδοικα, καὶ τύραννον, ἡνίκ' ἂν κενὰς
κρηπῖδας εὕρῃ λαΐνας ἀγάλματος.
πῶς δ' οὐ θανοῦμαι; τίς δ' ἔνεστί μοι λόγος;
ἀλλ' εἰ μὲν ἕν τι τοῦθ' ὁμοῦ γενήσεται,
ἄγαλμά τ' οἴσεις, κἄμ' ἐπ' εὐπρύμνου νεὼς
ἄξεις, τὸ κινδύνευμα γίνεται καλόν.
τούτου δὲ χωρισθεῖσ', ἐγὼ μὲν ὄλλυμαι,
σὺ δ' ἂν, τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ, νόστου τύχοις.
οὐ μήν τι φεύγω γ', οὐδέ μ' εἰ θανεῖν χρεὼν,
σώσασά σ'. οὐ γάρ. Ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων
θανὼν, ποθεινός. τὰ δὲ γυναικὸς, ἀσθενῆ.
ὀρέ οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε, καὶ μητρὸς φονεύς.
ἅλις τὸ κείνης αἷμα. κοινόφρων δέ σοι.
καὶ ζῆν θέλοιμ' ἂν, καὶ θανὼν, λαχεῖν ἴσον.
ἥξω δέ γ', ἤνπερ καὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω,
πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα.
γνώμης δ' ἄκουσον. εἰ πρόσαντες ἦν τόδε
Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισεν

κομίσαι

κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς, πόλισμ' ἐς Παλλάδος,
καὶ σὸν πρόσωπον εἰσιδεῖν; ἅπαντα γὰρ
συνθεὶς τάδ' εἰς ἓν, νόστον ἐλπίζω λαβεῖν.
ἰφι πῶς οὖν γένοιτ' ἂν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς κτανεῖν,
λαβεῖν θ' ἃ βουλόμεσθα; τῇδε γὰρ νοσεῖ
νόστον πρὸς οἴκους. ἡ δὲ βούλησις, πάρα.
ὀρέ ἆρ' ἂν τύραννον διολέσαι δυναίμεθ' ἄν;
ἰφι δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφονεῖν ἐπήλυδας.
ὀρέ ἀλλ' εἴ σε σώσει, κἀμὲ, κινδυνευτέον.
ἰφι οὐκ ἂν δυναίμην. τὸ δὲ πρόθυμον ᾔνεσα.
ὀρέ τί δ' εἴ με ναῷ τῷδε κρύψειας λάθρᾳ;
ἰφι ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐξωθεῖμεν ἄν.
ὀρέ Κλεπτῶν γὰρ ἡ νὺξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς.
ἰφι εἴσ' ἔνδον ἱεροὶ φύλακες, οὓς οὐ λήσομεν.
ὀρέ οἴμοι. διεφθάρμεσθα. πῶς σωθεῖμεν ἄν;
ἰφι ἔχειν δοκῶ μοι καινὸν ἐξεύρημά τι.
ὀρέ ποῖον τί; δόξης μετάδος, ὡς κἀγὼ μάθω.
ἰφι ταῖς σαῖς ἀνοίαις χρήσομαι σοφίσμασιν.
ὀρέ Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας.
ἰφι φονέα σε φήσω μητρὸς ἐξ Ἄργους μολεῖν.
ὀρέ χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδανεῖς.
ἰφι ὡς οὐ θέμις γε λέξομεν θύειν θεᾷ.
ὀρέ τίν' αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τι γάρ.
ἰφι οὐ καθαρὸν ὄντα. τὸν δ' ὅσιον δώσω φόνῳ.
ὀρέ τί δῆτα μᾶλλον θεᾶς ἄγαλμ' ἁλίσκεται;
ἰφι πόντου σε πηγαῖς ἁγνίσαι βουλήσομαι.
ὀρέ ἔτ' ἐν δόμοισι βρέτας, ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν;
ἰφι κἀκεῖνο νίψαι σοῦ θιγόντος ὡς ἐρῶ.
ὀρέ ποῖ δῆτα πόντου νοτερὸν εἶπεν ἔκβολον;
ἰφι οὗ ναῦς χαλινοῖς λινοδέτοις ὁρμεῖ σέθεν.

ὀρέ σοὶ δή τις ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας;
ἰφι ἐγώ· θιγεῖν γὰρ ὅσιον ἔστ' ἐμοὶ μόνῃ.
ὀρέ Πυλάδης δ' ὅδ' ἡμῖν ποῦ τετάξεται φόνου;
ἰφι ταὐτὸν χεροῖν σοὶ λέξεται μίασμ' ἔχων.
ὀρέ λάθρα δ' ἄνακτος, ἢ εἰδότος δράσεις τάδε;
ἰφι πείσασα μύθοις· οὐ γὰρ ἂν λάθοιμί σε.
ὀρέ καὶ μὴν νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα.
ἰφι σοὶ δὴ μέλειν χρὴ τἄλλ', ὅπως ἕξει καλῶς.
ὀρέ ἑνὸς μόνου δεῖ, τάσδε συγκρύψαι τάδε.
ἀλλ' ἀντίαζε, καὶ λόγους πειστηρίους
» εὕρισκ'. Ἔχει τοι δύναμιν εἰς οἶκτον γυνή.

τὰ δ' ἄλλ', ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς.
ἰφι ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς ὑμᾶς βλέπω,
καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν,
ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας,
φίλου τ' ἀδελφοῦ, φιλτάτου τε συγγόνου.
καὶ πρῶτα μέν μοι τοῦ λόγου τάδ' ἀρχέτω.
» Γυναῖκές ἐσμεν φιλόφρον ἀλλήλων γένος,

» Σῴζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται.
σιγήσαθ' ἡμῖν, καὶ συνεκπονήσατε
» φυγάς. Καλόν τι γλῶσσ', ὅτῳ πίστις παρῇ.
ὁρᾶτε δ' ὡς τρεῖς μία τύχη τοὺς φιλτάτους,
ἢ γῆς πατρῴας νόστον, ἢ θανεῖν ἔχει.
σωθεῖσα δ' ὡς ἂν καὶ σὺ κοινωνῇς τύχης,
σώσω σ' ἐς Ἑλλάδ'· ἀλλὰ πρὸς σὲ δεξιᾶς,
σὲ, καί σ' ἱκνοῦμαι· σὲ δὲ φίλης παρηΐδος,
γονάτων τε, καὶ τῶν ἐν δόμοισι φιλτάτων,
μητρὸς, πατρός τε, καὶ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ.
τί φατέ; τίς ὑμῶν φησιν; ἢ τίς οὐ θέλει
φθέγξασθαι ταῦτα; μὴ γὰρ αἰνουσῶν λόγους,

ὄλωλα

ὄλωλα κἀγὼ, καὶ κασίγνητος τάλας.
χο θάρσει φίλη δέσποινα, καὶ σῴζου μόνον,
ὡς ἐκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται.
ἴστω μέγας Ζεὺς, ὧν ἐπισκήπτεις πέρι.
ἰφι ὄναισθε μύθων, καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες.
σὸν ἔργον ἤδη, καὶ σὸν εἰσβαίνειν δόμους,
ὡς αὐτίχ' ἥξει τῆσδε τύραννος χθονὸς,
θυσίαν ἐλέγχων, εἰ κατείργασθαι ξένων.
ὦ πότνι', ἥπερ μ' Αὐλίδος κατὰ πτύχας,
δεινῆς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερὸς,
σῶσόν με. καὶ νῦν τούσδε τ', ἢ τὸ Λοξίου
οὐκέτι βροτοῖσι διὰ σ' ἐτήτυμον στόμα,
ἀλλ' εὐμενὴς ἔκβηθι βαρβάρου χθονὸς
εἰς τὰς Ἀθήνας. καὶ γὰρ ἐνθάδ' οὐ πρέπει
ναίειν, παρόν σοι πόλιν ἔχειν εὐδαίμονα.
χο ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας
πόντου δειράδας ἀλκυὼν,
ἔλεγον οἶτον ἀείδεις,
εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοὰν,
ὅτι πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς.
ἐγώ σοι παραβάλλομαι
θρήνους, ἄπτερος ὄρνις,
ποθοῦσ' Ἑλλάνων ἀγόρους,
ποθοῦσ' Ἄρτεμιν λοχείαν,
ἃ παρὰ Κύνθιον ὄχθον οἰκεῖ,
φοίνικά θ' ἁβροκόμαν,
δάφναν τ' εὐερνέα, καὶ
γλαυκᾶς θάλλος ἱερὸν ἐλαίας,
Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν,
αίμναν θ' εἱλίσσουσαν ὕδωρ

κύκνειον, ἔνθα κύκνος μελῳδὸς,
μούσας θεραπεύει.
ὦ πολλαὶ δακρύων λιβάδες,
αἳ παρηΐδας ἐς ἐμὰς
ἔπεσον, ἁνίκα πύργων
ὀλομένων ἐν ναυσὶν ἔβαν,
πολεμίων ἐρετμοῖσι, καὶ λόγχαις.
ζαχρύσου δὲ δι᾽ ἐμπολᾶς
νόστον βάρβαρον ἦλθον,
ἔνθα τᾶς ἐλαφοκτόνου
θεᾶς ἀμφίπολον κούραν,
παῖδ᾽ ἀγαμεμνονίαν λατρεύω,
βωμούς τε μηλοθύτας
ζητοῦσ᾽, ἄταν διαπαν
τὸς δυσδαίμον᾽. ἐν γὰρ ἀνάγκαις
οὐ κάμνεις σύντροφος ὤν.
μεταβάλλει δυσδαιμονία.
„ Τὸ γὰρ μετ᾽ εὐτυχίας κακοῦσθαι,
„ Θνατοῖς βαρὺς αἰών.
καὶ σὲ μὲν πότνι᾽ ἀργεία
πεντηκόντορος, οἶκον ἄξει.
συρίζων δ᾽ ὁ κηροδέτας
κάλαμος οὐρείου Πανὸς,
κώπαις ἐπιθωΰξει.
ὁ Φοῖβός θ᾽ ὁ μάντις, ἔχων
κέλαδον ἑπτατόνου λύρας,
ἀείδων, ἄξει λιπαρὰν
Εἰς Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν.
ἐμὲ δ᾽ αὐτοῦ λιποῦσα,
βήσῃ ῥοθίοις πλάταις.

ἀέρι

ἀέρι δ' ἱστία, πρότονοι κατὰ
πρῷραν ὑπὲρ στόλον
ἐκπετάσουσι πόδα
ναὸς ὠκυπόμπου.
λαμπρὸν ἱππόδρομον βαίην,
ἔνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ.
οἰκείων δ' ὑπὲρ θαλάμων
πτέρυγας ἐν νώτοις ἁμοῖς
λήξαιμι θοάζουσα.
χοροῖς δὲ σταίην, ὅθι καὶ
παρθένος εὐδοκίμων γάμων
παρὰ πόδ' εἱλίσσουσα φίλας
ματρὸς ἡλίκων θιάσους,
ἐς ἁμίλλας χαρίτων
χαίτας ἁβροπλούτοιο
ἐς ἔριν ὀρνυμένα, πολυποίκιλα
φάρεα, καὶ πλοκά-
μους περιβαλλομένα,
γένυσιν ἐσκίαζον.

θό. ποῦ 'σθ' ἡ πυλωρὸς τῶνδε δωμάτων γυνὴ
ἑλληνίς, ἤδη τῶν ξένων κατήρξατο;
ἀδύτοις ἐν ἁγνοῖς σῶμα λάμπονται πυρί;
χο. ἥδ' ἐστιν, ἥ σοι πάντ' ἄναξ ἐρεῖ σαφῶς.
θό. ἔα. τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων
Ἀγαμέμνονος παῖ, θεᾶς ἄγαλμ' ἐν ὠλένῃ;
ἰφι. ἄναξ, ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὸν ἐν παραστάσει.
θό. τί δ' ἐστιν Ἰφιγένεια καινὸν ἐν δόμοις;
ἰφι. ἀπέπτυσ'. ὁσίᾳ γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε.
θό. τί φροιμιάζῃ νεοχμόν, ἐξαύδα σαφῶς.
ἰφι. οὐ καθαρά μοι τὰ θύματ' ἠγρεύσασθ' ἄναξ.

θό τί τοὐκ διδάξαν τοῦτό σ'; ἢ δόξαν λέγεις;
ἰφι βρέτας τὸ τῆς θεοῦ πάλιν ἕδρας ἀπεστράφη.
θό αὐτόματον, ἤ νιν σεισμὸς ἔστρεψε χθονός;
ἰφι αὐτόματον· ὄψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμοσεν.
θό ἡ δ' αἰτία τίς; ἢ τὸ τῶν ξένων μύσος;
ἰφι ἥδ'· οὐδὲν ἄλλο· δεινὰ γὰρ δεδράκατον.
θό ἀλλ' ἦ τιν' ἔκανον βαρβάρων ἀκτῆς ἔπι;
ἰφι οἰκεῖον ἦλθον τὸν φόνον κεκτημένοι.
θό τίν'; εἰς ἔρον γὰρ τοῦ μαθεῖν πεπτώκαμεν.
ἰφι μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει.
θό Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἔτλη τις ἄν.
ἰφι πάσης διωγμοῖς ἠλάθησαν Ἑλλάδος.
θό ἢ τῶνδ' ἕκατι δῆτ' ἄγαλμ' ἔξω φέρεις;
ἰφι σεμνόν γ' ὑπ' αἰθέρ', ὡς μεταστήσω φόνου.
θό μίασμα δ' ἔγνως τοῖν ξένοιν ποίῳ τρόπῳ;
ἰφι ἤλεγχον, ὡς θεᾶς βρέτας ἀπεστράφη πάλιν.
θό σοφήν σ' ἔθρεψεν Ἑλλάς, ὡς ᾔσθου καλῶς.
ἰφι καὶ νῦν καθεῖσαν δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν.
θό τῶν Ἀργόθεν τί φίλτρον ἀγγέλλοντέ σοι;
ἰφι τὸν μόνον Ὀρέστην ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν.
θό ὡς δή σφε σώσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτων;
ἰφι καὶ πατέρα γε ζῆν, καὶ καλῶς πράσσειν ἐμόν.
θό σὺ δ' εἰς τὸ τῆς θεοῦ γ' ἐξένευσας εἰκότως.
ἰφι πᾶσάν γε μισοῦσ' Ἑλλάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν.
θό τί δῆτα δρῶμεν φράζε τοῖς ξένοις πέρι;
ἰφι τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν.
θό οὐκοῦν ἐν ἔργῳ χέρνιβες, ξίφος τε σόν.
ἰφι ἁγνοῖς καθαρμοῖς πρῶτά νιν νίψαι θέλω.
θό πηγαῖσιν ὑδάτων, ἢ θαλασσίᾳ δρόσῳ;
ἰφι Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά.

θό ὁσιώτερον γοῦν τῇ θεῷ πέσοιεν ἄν.
ἰφι καὶ τἀμά γ᾽ οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι.
θό οὐκοῦν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπίπτει κλύδων.
ἰφι ἐρημίας δεῖ. καὶ γὰρ ἄλλα δράσομεν.
θό ἄγ᾽ ἔνθα χρῄζεις. οὐ φιλῶ τἄρρηθ᾽ ὁρᾶν.
ἰφι ἁγνιστέον μοι καὶ τὸ τῆς θεοῦ βρέτας.
θό εἴπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος.
ἰφι οὐ γάρ ποτέ νιν ἀνηράμην βάθρων ἄπο.
θό δίκαιος ηὑσέβεια, καὶ προμηθία.
ἰφι οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω; Θό. σὸν τὸ σημαίνειν τόδε.
ἰφι δεσμὰ τοῖς ξένοισι πρόσθες. Θ. ποῖ δέ σ᾽ ἐκφύγοιεν ἄν;
ἰφι πιστὸν Ἑλλὰς οἶδεν οὐδέν. Θ. ἴτ᾽ ἐπὶ δεσμὰ πρόσπολοι.
ἰφι κἀκκομιζόντων δὲ δεῦρο τοὺς ξένους. Θό. ἔσται τάδε.
ἰφι κατακρύψαντες πέπλοισιν ἡλίου πρόσθεν φλογός,
σῶν τέ μοι σύμπεμπ᾽ ὀπαδῶν. Θ. οἵδ᾽ ὁμαρτήσουσί σοι.
ἰφι καὶ πόλει πέμψον τιν᾽, ὅστις σημανεῖ. Θ. ποίας τύχας;
ἰφι ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντ᾽. Θ. μὴ συναντῷεν φόνῳ;
ἰφι μυσαρὰ γὰρ τὰ τοιάδ᾽ ἐστί. Θ. στεῖχε, καὶ σήμαινε σύ,
μηδέν᾽ εἰς ὄψιν πελάζειν. Ιφι. ἄγε κηδεύεις πόλιν.
καὶ φίλων γ᾽ οὐδεὶς μάλιστα. Θό. τοῦτ᾽ ἔλεξας εἰς ἐμέ,
ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.
ἰφι σὺ δὲ μένων αὐτοῦ πρὸ ναῶν τῇ θεῷ, Θ. τί χρῆμα δρῶ;
ἰφι ἅγνισον χρυσῷ μέλαθρον.—
θό —καθαρόν, ὡς μόλις πάλιν;
ἰφι ἡνίκα δ᾽ ἂν ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι, Θ. τί χρή με δρᾶν;
ἰφι πέπλον ὀμμάτων προθέσθαι. Θ. μὴ παλαμναῖον λάβω.
ἰφι ἢν δ᾽ ἄγαν δοκῶ χρονίζειν, Θ. τοῦδ᾽ ὅρος τίς ἐστί μοι;
ἰφι θαυμάσῃς μηδέν.—
θό —τὰ τῆς θεοῦ πρᾶσσ᾽ ἐπὶ σχολῇ καλῶς.
ἰφι εἰ γὰρ ὡς θέλω καθαρμὸς ὅδε πέσοι. Θ. συνεύχομαι.
ἰφι τούσδ᾽ ἄρ᾽ ἐκβαίνοντας ἤδη δωμάτων ὁρῶ ξένους,

καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνοὺς τ' ἄρσενας, ὡς φόνῳ φόνον
μυσαρὸν ἐκνίψω, σέλας τε λαμπάδων, τάτ' ἄλλ' ὅσα
προὐθέμην ἐγὼ ξένοισι, καὶ θεᾷ καθάρσια·
ἐκποδὼν δ' αὐδῶ πολίταις τοῦδ' ἔχειν μιάσματος,
εἴ τις ἢ ναῶν πυλωρὸς χεῖρας ἁγνεύει θεοῖς,
ἢ γάμον στείχει συνάψων, ἢ τόκοις βαρύνεται,
φεύγετ', ἐξίσασθε, μή τῳ προσπέσῃ μύσος τόδε·
ὦ Διὸς, Λητοῦς τ' ἄνασσα παρθέν', ἢν νίψω φόνον
τῶνδε, καὶ θύσωμεν οὗ χρὴ, καθαρὸν οἰκήσεις δόμον,
εὐτυχεῖς δ' ἡμεῖς ἐσόμεσθα. τἄλλα δ' οὐ λέγουσ' ὅμως
τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσι θεοῖς, σοί τε σημαίνω θεᾷ.
Χο. εὔπαις ὁ Λατοῦς γόνος, ὅν ποτε
δηλίας ἐν καρποφόροις
γυάλοις χρυσοκόμαν
Φοῖβον ἐν κιθάρᾳ σοφὸν,
ἅ τ' ἐπὶ τόξων
εὐστοχίᾳ γάννυται,
φέρε νιν ἀπὸ δειράδος εἰναλίας,
λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσ', ἀ
στάκτων μάτηρ ὑδάτων,
τὰν βακχεύουσαν Διονύσῳ
Παρνάσιον κορυφὰν,
ὅθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δρά
κων, σκιερᾷ κατάχαλκος
εὐφύλλων δάφνᾳ γᾶς
πελώριον τέρας ἀμ
φέπει, μαντεῖον χθόνιον,
ἔτι μιν, ἔτι βρέφος, ἔτι φίλας
ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι θρώσκων,
ἔκανες ὦ Φοῖβε, μαντείων δ' ἐπέ
βας ζαθέων, τρίποδί τ' ἐν χρυσέῳ

θάκεις, ἐν ἀψευδεῖ θρόνῳ,
μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων,
θεσφάτων ἐμῶν ἀδύτων,
ὕπερ Κασταλίας ῥεέθρων
γείτων, μέσον γᾶς ἔχων μέλαθρον.
Θέμιν δ' ἐπὶ γᾶς ἰὼν, παῖδ' ἀπενάσατο.
ἀπὸ ζαθέων χρηστηρίων νύχια
χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματα.
οἳ πολέσιν μερόπων,
τά τε πρῶτα, τά τ' ἔπειθ',
ὅσα τ' ἔμελλε τυχεῖν,
ὕπνου κατὰ δνοφερὰς γᾶς,
εὐνὰς ἔφραζον· γαῖα δὲ
μαντεῖον ἀφείλετο τιμὰν,
Φοῖβον φθόνῳ θυγατρός· ταχύπους
δ' ἐς ὄλυμπον ὁρμαθεὶς ἄναξ,
χέρα ψεδνὸν ἕλεξ' ἐκ Διὸς θρόνων,
πυθίων δόμων
χθονίαν ἀφελεῖν
θεᾶς μῆνιν, νυχίους τ' ἐνοπάς.
γέλασε δ' ὅτι τέκος ἄφαρ ἔβα,
πολύχρυσα θέλων λατρεύματα σχεῖν.
ἐπὶ δ' ἔσεισε κόμαν,
παῦσε νυχίους ὀνείρους.
ἀπὸ δὲ λαθοσύναν
νυκτωπὸν ἐξεῖλε βροτῶν,
καὶ τιμὰς πάλιν θῆκε Λοξίᾳ,
πολυάνορι δ' ἐν ξενό
εντι θρόνῳ θάρση βροτοῖς
θεσφάτων ἀοιδαῖς.
ἀγγ. ὦ ναοφύλακες, βώμιοί τ' ἐπιστάται,

Θόας ἄναξ γῆς τῆσδε, ποῦ κυρεῖ βεβώς;
καλεῖτ' ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας,
ἔξω μελάθρων τῶνδε κοίρανον χθονός.
χο τί δ' ἔστιν, εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν;
ἀγγ βεβᾶσι φροῦδοι δίπτυχοι νεανίαι,
Ἀγαμεμνονείας παιδὸς ἐκ βουλευμάτων,
φεύγοντες ἐκ γῆς τῆσδε, καὶ σεμνὸν βρέτας
λαβόντες ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.
χο ἄπιστον εἶπας μῦθον. ὃν δ' ἰδεῖν θέλεις
ἄνακτα χώρας, φροῦδος ἐκ ναοῦ συθείς.
ἀγγ ποῖ; δεῖ γὰρ αὐτὸν εἰδέναι τὰ δρώμενα.
χο οὐκ ἴσμεν. ἀλλὰ στεῖχε, καὶ δίωκέ νιν.
ὅπου κυρήσας, τούσδ' ἀπαγγελεῖς λόγους.
ἀγγ ὁρᾶτ', ἄπιστον ὡς γυναικεῖον γένος,
μέτεστί θ' ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος.
χο μαίνῃ. τί δ' ἡμῖν τῶν ξένων δρασμοῦ μέτα;
ἀγγ οὐκ εἶ κρατούντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος;
χο οὔ, πρίν γ' ἂν εἴποι τοὔπος ἑρμηνεὺς τόδε,
εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον ἀρχηγὸς χθονός.
ἀγγ ὠή. χαλᾶτε κλῇθρα. τοῖς ἔνδον λέγω.
καὶ δεσπότῃ σημήναθ' οὕνεκ' ἐν πύλαις
πάρειμι, καινῶν φόρτον ἀγγέλλων κακῶν.
θο τίς ἀμφὶ δῶμα θεᾶς τόδ' ἵστησιν βοήν,
πύλας ἀράξας, καὶ φόβον πέμψας ἔσω;
ἀγγ ψευδῶς ἔλεγον αἵδε. καί μ' ἀπήλαυνον δόμων,
ὡς ἐκτὸς εἴης. σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα.
θ' τί προσδοκῶσαι κέρδος, ἢ θηρώμεναι;
ἀγγ αὖτις τὰ τῶνδε σημανῶ. τὰ δ' ἐν ποσὶ
παρόντ' ἄκουσον. ἡ νεᾶνις, ἣ 'νθάδε
βωμοῖς παρίστατ' Ἰφιγένει', ἔξω χθονὸς
σὺν τοῖς ξένοισιν οἴχεται, σεμνὸν θεᾶς

ἄγαλμ' ἔχουσα· δόλια δ' ἦν καθάρματα.
θό. πῶς φῄς; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη;
ἀγγ. σῴζουσ' Ὀρέστην· τοῦτο γὰρ σὺ θαυμάσῃ.
θό. τὸν ποῖον; ἆρ' ὃν τυνδαρὶς τίκτει κόρη;
ἀγγ. ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεὰ καθωσιώσατο.
θό. ὦ θαῦμα· πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω;
ἀγγ. μὴ 'νταῦθα τρέψῃς σὴν φρέν', ἀλλ' ἄκουέ μου·
σαφῶς δ' ἀθρήσας, καὶ κλύων, ἐκφρόντισον
διωγμὸς ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται.
θό. λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας· οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον
φεύγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τοὐμὸν δόρυ.
ἀγγ. ἐπεὶ πρὸς ἀκτὰς ἤλθομεν θαλασσίας,
οὗ ναῦς Ὀρέστου κρύφιος ἦν ὡρμισμένη,
ἡμᾶς μὲν, οὓς σὺ δεσμὰ συμπέμπεις ξένων
ἔχοντας, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὡς ἀπόρρητον φλόγα
θύουσα, καὶ καθαρμὸν, ὃν μετῴχετο.
αὐτὴ δ' ὄπισθε δέσμ' ἔχουσα τοῖν ξένοιν,
ἔστειχε χερσί· καὶ τάδ' ἦν ὕποπτα μὲν,
ἤρεσκε μέντοι σοῖσι προσπόλοις ἄναξ.
χρόνῳ δ' ἵν' ἡμῖν δρᾶν τὶ δὴ δοκῇ πλέον,
ἀνολώλυξε, καὶ κατῇδε βάρβαρα
μέλη ματαύουσ', ὡς φόνον νίζουσα δή.
ἐπεὶ δὲ δαρὸν ἧμεν ἥμενοι χρόνον,
εἰσῆλθεν ἡμᾶς, μὴ λυθέντες οἱ ξένοι,
κτάνοιεν αὐτήν· δραπέται τ' οἰχοίατο.
φόβῳ δ' ἃ μὴ χρῆν εἰσορᾶν, καθήμεθα
σιγῇ· τέλος δὲ πᾶσιν ἦν αὐτὸς λόγος,
στείχειν ἵν' ἦσαν, καίπερ οὐκ ἐωμένοις.
κἀνταῦθ' ὁρῶμεν ἑλλάδος νεὼς σκάφος,
ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον,

ναύτας τε πεντήκοντ' ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας
ἔχοντας· ἐκ δεσμῶν δὲ τοὺς νεανίας
ἐλευθέρους πρύμνηθεν ἑστῶτας νεώς,
κοντοῖς δὲ πρῴροις εἶχον· οἱ δ' ἐπωτίδων
ἀγκύρας ἐξανῆπτον· οἱ δὲ, κλίμακας
σπεύδοντες, ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια·
πόντῳ δὲ δόντες, τὴν ξένην καθίεσαν·
ἡμεῖς δ' ἀφειδήσαντες, ὡς ἐσείδομεν
δόλια τεχνήματ', εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
πρυμνησίων τε καὶ δι' εὐθυντηρίας,
οἴακας ἐξηροῦμεν εὐπρύμνου νεώς·
λόγοι δ' ἐχώρουν, τίνι λόγῳ πορθμεύετε,
κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανον, καὶ θυηπόλον;
τίνος τίς ὢν, τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθονός;
ὁ δ' εἶπ' Ὀρέστης τῆσδ' ὅμαιμος, ὡς μάθοις,
Ἀγαμέμνονος παῖς, τήνδ' ἐμὴν κομίζομαι
λαβὼν ἀδελφὴν, ἣν ἀπώλεσ' ἐκ δόμων·
ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον εἰχόμεσθα τῆς ξένης·
καὶ πρὸς σ' ἕπεσθαι διεβιαζόμεσθά νιν·
ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων·
κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν,
ἡμεῖς τε· πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι,
καὶ κῶλ' ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν ἅμα,
εἰς πλευρὰ, καὶ πρὸς ἧπαρ ἠκοντίζετο,
ὥστε ξυνάπτειν, καὶ συναποκαμεῖν μέλη·
δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι,
ἐφεύγομεν πρὸς κρημνόν· οἱ μὲν, ἐν κάρᾳ
κάθαιμ' ἔχοντες τραύμαθ', οἱ δ' ἐν ὄμμασιν·
ὄχθοις δ' ἐπισταθέντες εὐλαβεστέρως,
ἐμαρνάμεσθα, καὶ πέτρους ἐβάλλομεν·
ἀλλ' εἶργον ἡμᾶς τοξόται, πρύμνης ἔπι

σταθέντες ἱστίοις, ὥστ' ἀναστεῖλαι πρόσω.
κἂν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν
πρὸς γῆν, φόβος δ' ἦν ναυάταις τέγξαι πόδα,
λαβὼν Ὀρέστης ὦμον ἐς ἀριστερὸν,
βὰς ἐς θάλασσαν, κἀπὶ κλίμακος θορὼν,
ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσήμου νεώς.
τὸ δ' οὐρανοῦ πέσημα τῆς Διὸς κόρης
ἄγαλμα, ναὸς ἐκ μέσης ἐφθέγξατο
βοήν τις, ὦ γῆς ἑλλάδος ναῦται νεὼς,
λάβεσθε κώπαις, ῥόθιά τε λευκαίνετε.
ἔχομεν γὰρ ὧνπερ οὕνεκ' ἄξενον πόρον
συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν.
οἱ δὲ, στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι,
ἔπαισαν ἅλμην. ναῦς δ' ἕως μὲν ἐντὸς ἦν
λιμένος, ἐχώρει· στόμια διαπερῶσα δὲ,
λάβρῳ κλύδωνι συμπεσοῦσ' ἠπείγετο.
δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης, νεὼς
ὤθει πάλιν πρυμνήσι'. οἱ δ' ἐκαρτέρουν,
πρὸς κῦμα λακτίζοντες. εἰς γῆν δὲ πάλιν
κλύδων παλίρρους ἦγε ναῦν. σταθεῖσα δὲ
Ἀγαμέμνονος παῖς, εὔξατ', ὦ Λητοῦς κόρη,
σῶσόν με τὴν σὴν ἱέρειαν πρὸς ἑλλάδα
ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ κλοπαῖς σύγγνωθ' ἐμαῖς.
φιλεῖς δὲ καὶ σὺ σὸν κασίγνητον θεά.
φιλεῖν δὲ κἀμὲ τοὺς ὁμαίμονας δόκει.
ναῦται δ' ἐπευφήμησαν εὐχαῖσι κόρης,
παιᾶνα γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας
κώπῃ προσαρμόσαντες ἐκ κελεύσματος.
μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ᾔει σκάφος.
χὠ μέν τις εἰς θάλασσαν ὡρμήθη ποσίν.
ἄλλοι δὲ, πλεκτὰς ἐξανῆπτον ἀγκύρας.

κἀγὼ μὲν εὐθὺς πρὸς σὲ δεῦρ' ἀπεστάλην,
σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν ἄναξ τύχας.
ἀλλ' ἕρπε δεσμὰ, καὶ βρόχους λαβὼν χεροῖν.
εἰ μὴ γὰρ οἶδμα νήνεμον γενήσεται,
οὐκ ἔστιν ἐλπὶς τοῖς ξένοις σωτηρίας.
πόντου δ' ἀνάκτωρ, Ἰλιόν τ' ἐπισκοπεῖ,
σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδαις δ' ἐναντίος.
καὶ νῦν παρέξει τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον
σοὶ, καὶ πολίταις, ὡς ἔοικεν ἐν χεροῖν,
λαβεῖν τ' ἀδελφὴν, ἣ φόνον τὸν Αὐλίδι
ἀμνημόνευτον θεᾷ προδοῦσ' ἁλίσκεται.
χο. ὦ τλῆμον Ἰφιγένεια, συγγόνου μέτα
θανῇ, πόλιν μολοῦσα δεσποτῶν χέρας.
θ. ὦ πάντες ἀστοὶ τῆσδε βαρβάρου χθονὸς,
οὐκ εἶα πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας,
παράκτιοι δραμεῖσθε, κἀκβολὰς νεὼς
Ἑλληνίδος δέξεσθε, σὺν δὲ τῇ θεῷ
σπεύδοντες ἄνδρας δυσσεβεῖς θηράσετε;
οἱ δ' ὠκυπόμπους ἕλξετ' εἰς πόντον πλάτας,
ὡς ἐκ θαλάσσης, ἔκ τε γῆς ἱππεύμασι
λαβόντες αὐτοὺς, ἢ κατὰ στύφλου πέτρας
ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας;
ὑμᾶς δὲ τὰς τῶνδ' ἵστορας βουλευμάτων,
γυναῖκας αὖθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω,
ποινασόμεσθα. νῦν δὲ τὴν προκειμένην
σπουδὴν ἔχοντες, οὐ μενοῦμεν ἥσυχοι.
ἀθη. ποῖ ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις ἄναξ
Θόας; ἄκουσον τῆσδ' Ἀθηναίας λόγους.
παῦσαι διώκων, ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν στρατοῦ.
πεπρωμένοις γὰρ θεσφάτοισι Λοξίου
δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέστης, τῶν τ' ἐριννύων χόλον

φόνων, ἀδελφῆς τ᾽ Ἄργος εἰσπέμψων δέμας,
ἄγαλμά θ᾽ ἱερὸν εἰς ἐμὴν ἄξων χθόνα.
πρὸς μὲν σ᾽ ὅδ᾽ ἡμῖν μῦθος· ὃν δ᾽ ἀποκτενεῖν
δοκεῖς Ὀρέστην ποντίῳ λαβὼν σάλῳ,
ἤδη Ποσειδῶν χάριν ἐμὴν ἀκύμονα
πόντου τίθησι, νῶτα πορθμεύων πλάτῃ.
μαθὼν δ᾽ Ὀρέστα τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς,
κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ οὐ παρὼν θεᾶς,
χώρει λαβὼν ἄγαλμα, σύγγονόν τε σήν.
ὅταν δ᾽ Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
χῶρός τις ἐστιν Ἀτθίδος πρὸς ἐσχάτοις
ὅροισι, γείτων δειράδος Καρυστίας,
ἱερὸς, Ἁλάς νιν οὑμὸς ὀνομάζει λεὼς,
ἐνταῦθα τάξας ναὸν, ἵδρυσαι βρέτας,
ἐπώνυμον τῆς ταυρικῆς, πόνων τε σῶν,
οὓς ἐξεμόχθεις περιπολῶν καθ᾽ Ἑλλάδα
οἴστροις ἐριννύων. Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ,
τολοιπὸν ὑμνήσουσι ταυροπόλον θεὰν,
νόμον τε θέσθε τόνδ᾽, ὅθ᾽ ἑορτάζῃ λεὼς
τῆς σῆς σφαγῆς ἄποιν᾽· ἐπισχέτω ξίφος
δέρῃ πρὸς ἀνδρὸς, αἷμάτ᾽ ἐξανυέτω,
ὁσίας ἕκατι θεᾶς, ὅπως τιμὰς ἔχῃ.
σὲ δ᾽ ἀμφὶ σεμνὰς Ἰφιγένεια κλίμακας
Βαυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς.
οὗ καὶ τεθάψῃ κατθανοῦσα, καὶ πέπλων
ἄγαλμά σοι θήσουσ᾽ εὐπήνους ὑφὰς,
ἃς ἂν γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχορραγεῖς
λείπωσ᾽ ἐν οἴκοις. τάσδε δ᾽ ἐκπέμπειν χθονὸς
ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι,
γνώμης δικαίας οὕνεκ᾽ ἐκσώσασά σε.
καὶ πρίν γ᾽ Ἀρείοις ἐν πάγοις ψήφους ἴσας

κρίνασ' Ὀρέστα, καὶ νόμισμ' ἐς ταυτό γε
νικᾶν ἰσήρεις, ὅστις ἂν ψήφους λάβῃ.
ἀλλ' ἐκκόμιζε σὴν κασίγνητον χθονὸς
Ἀγαμέμνονος παῖ. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ Θόας.

θο. ἄνασσ' Ἀθάνα, τοῖσι τῶν θεῶν λόγοις,
ὅστις κλύων ἄπιστος, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
ἐγὼ δ' Ὀρέστῃ τ' εἰ φέρων βρέτας θεᾶς
βέβηκ', ἀδελφῇ τ' οὐχὶ θυμοῦμαι. τί γὰρ
πρὸς τοὺς σθένοντας θεοὺς ἁμιλλᾶσθαι καλόν;
ἴτωσαν ἐς σὴν σὺν θεᾶς ἀγάλματι
γαῖαν, καθιδρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.
πέμψω δὲ καὶ τάσδ' Ἑλλάδ' ἐς εὐδαίμονα
γυναῖκας, ὥσπερ σὸν κέλευσμ' ἐφίεται.
παύσω δὲ λόγχην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις,
νηῶν τ' ἐρετμά, σοὶ τάδ' ὡς δοκεῖ θεά,
αἰνῶ. τὸ γὰρ χρεὼν σοῦ τε, καὶ θεῶν κρατεῖ.

ἀθη. ἴτ' ὦ πνοαὶ ναυσθλοῦσαι τὸν Ἀγαμέμνονος
παῖδ' ἐς Ἀθήνας. συμπορεύσομαι δ' ἐγώ,
σώζουσ' ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς σεμνὸν βρέτας.

ἀθη. ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σωζομένης
μοίρας, εὐδαίμονες ὄντες.

χο. ἀλλ' ὦ σεμνὴ παρά τ' ἀθανάτοις,
καὶ παρὰ θνητοῖς Παλλὰς Ἀθάνα,
δράσομεν οὕτως, ὡς σὺ κελεύεις.
μάλα γὰρ τερπνόν, κἀνέλπιστον
φήμην ἀκοαῖσι δέδεγμαι.
ὦ μέγα σεμνὴ νίκη, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

Primum Volumen Euripidis. in quo sunt tragœdiæ decem. uidelicet.

Hecuba. Orestes. Phœnissæ. Medea. Hippolytus. Alcestis. Andromache. Supplices. Iph géneia in Aulide. Iphigénia in Tauris.

Ordo Quaternionum.

A a

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
τὸν διασπασθῆναι,
Θωμᾶ τοῦ

B b

ἔκ τε γεραιᾶς
γῆρα δὴ
ἀλλ᾽ οὐδὲν
νύμφαι

Γ c

» τάδ᾽ οὐδέν.
ἁμέρα
» Αἰῶνα
» Οὐδέν

Δ d

σήμηνον.
τὸ θῆλυ

E e

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΑΛΛΩΣ.
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ἀντᾶισιν

Z f

φίλαισι
ὀρέ Οἴαξ,
τούτου
» Ἄναξ

H g

χο ἥκιστα
πιθανὸς
τιθεῖσα κύριμον
ἠλέ θανούμεθ᾽.

Θ h

ἴθ᾽ εἰς ἀγῶνα
δῖος Ὀδυσσεὺς

264

λευκὸν δ᾽ἐμβαλοῦσα

Ι i

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ῥίψεν.
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
Ἐτεοκλέα

Κ k

ἰὼ φίλοι ἢ πατρὸς
» Εἰς ἓν
ξυνάγνυσθε
ἀπωλόμεσθα

Λ l

εἰς ἔχθος ἦλθον
γῆν, ἥ ποθ᾽ ὑμῖν
ψυχὴν ἢ δώσω
κνοι φίλαι. Παλλὰς,

Μ m

βλέψας δ᾽ἐς Ἄργος,
κρὲ τὰς σὰς
κρᾶδε κυναδικοῦσα

Ν n

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΑΛΛΩΣ
ἐπεὶ πρὸς
» Ὡς πᾶς τις

Ξ o

σοφαὶ μάλιστα
ἰὰ οὐ νῦν
ἔχει γὰρ
ἐμοί τε

Ο p

οὐκ ἄν γ᾽
μὴ δρᾷ
καὶ μοῖραν
τί δεῖ με
πᾶσιν κατερῶ

Π q

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
μὲν Φαίδραν
Πανδίονος
κλύων μὲν

Ρ r

ὐκ ἂν δύ᾽ ἥστην
» φοιτᾷ
τρο εἶ τοι
φαί ἐπίσχετ᾽.

Σ s

ἀβίωτος
» Διαιὰς
» ἔχει ᾗ
ἀλλ᾽ εἰκ
ἄλλα γὰρ

Τ t

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΤΑ ΤΟΥ
μέλλει κατάξειν
ἡμι κλύει

Υ u

χο βέβηκεν,
μελέων
ἄδ θάπτειν
ἔτλη δὲ

Φ x

τὰν νέρθεν
πῶς γὰρ
αὔτα ποτὲ

Χ y

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ,
ἐλεγχθα
καὶ πρὶν
θε κίνδυνος

Ψ z

βίω καθίσης
ἂν ὦ πᾶσιν
πτέρυγι
ἔτικτε

Ω &

ὅτ᾽ ἐς γυναῖκα
κτενῇ μ᾽
ἐρ νυμφωμάτων
πη φθιώτιδες

ΑΑ aa

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΕΥΓΙΓΙΔΟΥ
μετὰ νῦν
θη οὐ γάρ

ΒΒ bb

κλέψας τὰ
σκέψαι δέ.
κἄπειτα
» νίκην

ΓΓ cc

ἔχαιρε,
οὐδ' Ἄρτεμις
σώματ'

ΔΔ dd

ΕΥΡΙΓΙΔΟΥ
ΕΥΡΙΓΙΔΟΥ
ὅρκους συνάψαι,
σύντονα

ΕΕ ee

ἐγὼ δ' ἐπ' ἄλλας
με Πέλοπα
σφάξαι
ἴδετ'

ΖΖ ff

ἤ μ' ἐκόμισ'
πόσις,
μήτ' ἐς
Θίασος

ΗΗ gg

ἀχι σῶμα
» Εἶς
ἰφι ἄκων

ΘΘ hh

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
ΕΥΡΙΓΙΔΟΥ
τέθνηκ'
οὔτοι

ΙΙ ii

Ολβου βάρος
Εἰς ἀφανές
ἰφι Θέτιδος
θεᾶς γενέσθω

ΚΚ κκ

τὶς ἂν οὖν

μέτρημα
κομίσαι μ'
ὄλωλα κἀγὼ
ἀέρι δ' ἱστία,

VENETIIS APVD ALDVM
MENSE FEBRVA
RIO·M· D·III·

*Hoc in libro cautum est priuile
gio ut in Cæteris·*

267